

Vikáři české frantiskánské provincie od r. 1451 až do r. 1517.

Napsal P. *Klemens Minařík*, kněz řádu frantiskánského.
(Dokončení.)

Po dlouhých poradách generalní vikář ustanovil, že úplně české kláštery (Plzeň a Jindřichův Hradec) a ty domy, kde jsou Češi ve většině, mají býti poddány kustodovi českému, který bude podřízen vikáři provincie na způsob kustoda u minoritů. Není-li však guardianem nebo diskretou, nemá při kapitole hlasu. Smí býti od vikáře pro chyby potrestán i sesazen. Jeho úřad bude trvati tři roky podobně jako úřad vikáře. K volbě českého kustoda mají býti navrženi tři Češi, z nichž zvolí vikář a definitoři jednoho za kustoda. Českým observantům uděluje generalní kapitola právo přijmouti pro sebe dva kláštery; získati více klášterů smějí toliko s dovolením provinční kapitoly.

Když Češi na ty podmínky nepřistoupili, donuceni byli přijmouti následující rozhodnutí celé generalní kapitoly:

1. Observanti české národnosti smějí přijmouti pro Čechy dva kláštery, totiž v Bechyni a v Ronsperku. K obsazení Ronsperku potřebují však souhlasu většiny příslušníků observantského kláštera v Tachově.³⁴⁾

2. Vikář, meškaje v provincii, nesmí v obvodu provincie ustanoviti komissáře. Stane-li se však, že bude jmenován komissář pro Moravu nebo Slezsko, ať ustanoví komissáře také pro Čechy.

3. Kdyby snad někdy observanti české národnosti byli utiskováni (gravati), ať předloží svou záležitost provinční kapitole, a nebude-li jim vyhověno, ať se obrátí na generalní kapitolu.

4. Bratři české národnosti slibují, že se sami postarají, aby obsadili české kláštery svými lidmi a nebudou obtěžovati vikáře, aby prázdná místa doplnil Němci, leda že by se některý Němec sám hlásil do českého kláštera. Nežádají ani, aby vikář sám vyjednával s provincialem minoritů o předání bechyňského kláštera. S tím rozhodnutím vrátili se poslové observantů české národnosti nazpět do vlasti, ale nebyli s ním spokojeni.

Nedlouho po těch událostech sešli se observanti české provincie ke kapitole, kterou zahájili dne 8. září 1490 u sv. Františka ve Znojmě. Vikářem stal se opět Antonín z Lipska (3°), definitory Pavel z Moravy, olomoucký guardian Jan z Mísně, Mikuláš

³⁴⁾ Ten souhlas byl asi odepřen, neboť kronika v pozdějších letech o Ronsperku se nezmiňuje.

z Hiršberka a lehnický guardian Florian ze Zahaně. Při kapitole shodli se kapituláři na tom, že obsadí klášter v Bechyni; observanti (české národnosti) byli tam uvedeni v pátek po sv. Františku³⁶⁾ 1490. Také se hlasovalo, mají-li se observanti ujmouti opuštěného kláštera v Ketzerdorfu; dvacet čtyři kapituláři hlasovali pro přijetí, ostatní však proti. Konečně vikář se přidal k větší straně, jež byla pro přijetí kláštera, a tím tu záležitost rozhodl. Do Ketzerdorfu uvedl observanty guardian vřatislavský Alexander z Javoru třetí neděli po velikonocích³⁶⁾ 1491.

Na den sv. Josefa r. 1491 zemřel v Brně Pavel z Moravy, apoštolský kazatel, muž oblíbený u lidu, církevních hodnostářů i šlechty, znamenitý učenec, jenž podnikal s bludaři náboženské hádky, v nichž býval vždy vítězem. Jeho zásluhou stal se pan Vilém z Perštyňa dne 1. dubna 1490 katolíkem.³⁷⁾

20. Ve svátek na Nebevzetí P. Marie 1491 zasedala kapitola české provincie u sv. Kříže v Nyse: Za definitivy byli povýšeni Alexander z Javoru, Paulinus ze Lvova, Daniel z Uher a Ambrož ze Lvova; úřad vikáře nastoupil Paulinus ze Lvova.³⁸⁾

Na tu kapitolu přišel s komonstvem a zástupem observantů z Čech a Moravy Jan Filipec, bývalý biskup velkocaradinský a správce biskupství olomouckého, který přivezl velikou almužnu v suknech, příze na kostelní roucha a v hotových paramentech pro slezské observantské kláštery. O svátku Nanebevzetí P. Marie měl slavnou pontifikalku a ve středu³⁹⁾ mezi oktávou toho svátku proslovil ke kléru řeč, která se velice líbila. Na jeho popud ustanovila kapitola pro olomoucký klášter českého kazatele, kterého německá většina v Olomouci za dřívějších dob nechtěla připustiti, ale tentokráte neodvážila se vůli biskupově odporovati.

Tato kapitola shodla se o přijetí nového kláštera v Uherském Hradišti na Moravě. Na vykoupení pozemku pro klášter a odstranění židovských baráků věnoval biskup Jan Filipec 300 zlatých. Později daroval na stavbu kláštera skoro 1000 zlatých a opatřil klášteru kostelní roucha, kalichy, knihy a jiné věci. Řeholníci byli do kláštera uvedeni mezi oktávou Narození P. Marie⁴⁰⁾ 1491. Brzy po kapitole v Nyse obsadili františkáni klášter v Ratiboru (1. září 1491). V kapitolní tabulce, kterou observanti v Nyse sestavili, zaznamenáno bylo 25 klášterů a 632 členů; kněží 341, kleriků 102, laiků 187.

21. Příští kapitola české provincie slavila se dne 20. května 1492 u sv. Bernardina v Olomouci.⁴¹⁾ Vydržoval ji biskup Jan Filipec. Na jeho žádost dostavili se do Olomouce všichni vynikající členové provincie a zvolili za vikáře Paulína ze Lvova (2°) za definitivy Antonína z Lipska, Mikuláše z Hiršberka, Alexandra z Chrudimě a Tobiáše ze Žďáru. Diskretou provincie k budoucí generální kapitole jmenován byl Antonín z Lipska. Kapitola vzala

³⁶⁾ 8. října; viz Beckovského Poselkyni svazek II. 126-7, 128-9.

³⁶⁾ 24. dubna.

³⁷⁾ Viz též Beckovského Poselkyni svazek II. 128.

³⁸⁾ Löwenberg ve Slezsku. Wrbczansky (Nucleus 42) nazývá ho chybně Pavel. — ³⁹⁾ 17. srpna. — ⁴⁰⁾ 8.—15. září.

⁴¹⁾ Wrbczansky (Nucleus 42) tu kapitolu neznal.

na vědomí smutnou zprávu, že krátce před zasedáním zemřel Jan z Míšně, muž svatý, všeobecně oblíbený, ale slabý kazatel.

Kapitola olomoucká vydala tyto předpisy: 1. Bratři, kteří z provincie vystoupili a opět se vrátili, ať myjí celý rok kuchyňské nádoby. Kdo se vrátí podruhé do provincie, ať nosí mimo to dva měsíce kaparon.⁴²⁾

2. Kdo napíše vylhaný list ke kapitole, buď přísně při visitaci od vikáře potrestán.

3. Bratři, kteří jsou usazeni v Čechách a nemohou se snést se spolubratry českými neb německými, buďtež přesazeni na Moravu nebo do Slezska.

4. Kdo přijde na kapitolu, nebyv povolán, buď potrestán dle generalních stanov kaparonem.

5. Guardiani ať neustanovují za přehlízitele hlasů při volbě klášterního diskréty toho člena, který má naději, že bude zvolen za diskretu kláštera.

6. Mladí kazatelé mají míti den před kázáním prázdno.

7. Bratři smějí při večeri pracovati, nedělá-li práce hluk, aby bylo stolní četbě rozuměti.

K té kapitole dostavil se také vikář polské observantské provincie a žádal, aby zadrželi uprchlíky z jeho provincie, ať cestují pěšky, koňmo nebo na voze, a bděli nad nimi tak dlouho, až se jich ujmou bratři z Polska. Kapitola rozhodla, že guardiani mohou s uprchlíky naložiti, jak uznají za dobré.

Františkánskou kapitolu v Olomouci navštívili také biskupové varadínský a sagabrijský, kteří přemlouvali biskupa Jana Filipce, aby do řádu františkánského nevstupoval. Leč nepořídili, neboť úmysl biskupův byl nezvratný. Po skončené kapitole odebral se biskup Jan Filipce s františkány do Vratislavě. O svátcích svato-dušních⁴³⁾ sloužil u sv. Bernardina slavnou pontifikálku, načež odloživ biskupské roucho a odznak, přijal veřejně v kostele prostý hábit františkánský. Přítomným zástupům zdálo se jeho jednání nepochopitelným.

V pátek po Všech svatých⁴⁴⁾ 1492 obdrželi františkáni klášter v Kamenci v Míšni od krále Vladislava na přímluvu biskupa Jana Filipce.

22. Ve svátek sv. Lukáše⁴⁵⁾ 1493 zahájili observanti české provincie kapitolu u sv. Bernardina v Brně za predsednictví generalního komissáře (visitatora) Jana de Sigesto.⁴⁶⁾ Definitorem stal se vratislavský guardian Alexander z Javoru, nysenský guardian Ambrož ze Lvova, olomoucký guardian Daniel z Uher a Valentín z Lutové. Úřad vikáře vložen byl do rukou Antonína z Lipska (4⁰). Kapitula po urovnání některých sporů slavila se v pokoji a k útěše všech přítomných kapitulárů. Při kapitole sestaven katalog provincie, dle něhož měla 379 kněží, 103 kleriky, 205 laiků, úhrnem 690 členů a 27 klášterů. Slezanů bylo 277; rodilých Čechů 105, Moravanů 92, Prusů 45, Lužičanů (z horní i dolní Lužice) 42, Míšňanů 22, Uhrů a Slováků 21, Rakušanů 17, Bovorů 14, Poláků 9, Francouzů 11, Voigtlandanů 5, ze saské

⁴²⁾ Odznak hábitu noviců. — ⁴³⁾ 10. června. — ⁴⁴⁾ 2. listopadu.

⁴⁵⁾ 18. října.

⁴⁶⁾ Wrbczansky (Nucleus 42) nazývá ho chybně de Tergesto.

Marky 4, ze Spiše⁴⁷⁾ 5, ze Štýrska 3, Sasové 2. Z ostatních národností byli po jednom z Hessenska, Ruska, Duryňska, Porýní, Brabantu, Athasi (?), Sedmihradska, Krajiny a Švábska.

Průstího r. 1494 ve svátek sv. Jakuba apoštola⁴⁸⁾ zemřel ve Vratislavi Alexander z Javoru, svatý muž, který pro dobrotu srdce nazýván byl „Matkou provincie“.

22. Na rok 1495 vypsána byla kapitola do Jemnice, ale pro různé překážky přeložena byla do Vratislavě, kde se shromáždili kapitulárové v neděli po Očišfování P. Marie.⁴⁹⁾ Vikářem stal se Antonín z Lipska (5⁰), definitory doktor dekretů Alexander z Chrudimě, Mikuláš z Hirsberka, olomoucký guardian Ondřej z Vratislavě a vratislavský guardian Jakub z Krupky; diskretou provincie k budoucí generalní kapitole Ambrož ze Lvova. Kapitola, jež se odbývala v pokoji a míru, trvala 14 dní, ačkoliv kapitolní tabulka četla se již 12. dne po zahájení. O stravu pro kapituláry postaralo se obyvatelstvo a městské duchovenstvo. Všecky dřívější stanoviny sebrány byly při té kapitole v jeden svazek.

24. Podle předpisu generalních stanov shromáždili se observanti české provincie ke kapitole u sv. Víta v Jemnici na Moravě 1496 o svátcích svatodušních.⁵⁰⁾ Úřad vikáře tentokrát vloženo do rukou Ambrože ze Lvova, jenž byl diskretou kláštera vratislavského. Úřadem definitora počten byl jmenovaný Ambrož ze Lvova, kadaňský guardian Eusebius z Meziříče, brněnský guardian Pavel z Pruska, vratislavský guardian Viktorin z Pruska.

Kolem sv. Markéty⁵¹⁾ přišel do těchto krajů generalní visitator Gabriel de Castello. Prohlédnuv rakouskou provincii, spěchal do Polska. Do české provincie se vrátil kolem sv. Alžběty⁵²⁾ a jal se visitovati kláštery, kteréž všecky navštívil a prohlédl, nedbaje zimního počasí ani moru, který v zemích českých řádil. Svůj úkol dokončil v polovici postu⁵³⁾ r. 1497 a ohlásil kapitole, při níž hodlal předsedati.

25. Zmíněná kapitola slavila se ve svátek Božího Těla⁵⁴⁾ 1497 v Plzni za předsednictví visitatora Gabriela de Castello. Za vikáře opět byl zvolen Ambrož ze Lvova (2⁰), za definitora Antonín z Lipska, dr. Alexander z Chrudimě, plzeňský guardian Jakub z Krupky. Diskretou provincie ke generalní kapitole určen byl Antonín z Lipska. Předseda kapitoly zavedl některé předpisy, které však při kapitole v Opavě 1499 byly zmírněny.

26. Ke generalní kapitole, která se slavila r. 1498 v Miláně, dostavil se z české provincie vikář Ambrož ze Lvova a Antonín z Lipska. Když že vraceli od kapitoly, vikář ve Vicenci onemocněl a před svátkem Narození P. Marie⁵⁵⁾ zemřel. Nově zvolený generalní vikář Ludvík de la Turre ustanovil za komissaře české provincie Antonína z Lipska. Leč komissař P. Antonín, přišed do Tridenta, nebezpečně ochuravěl, dlouho stonal a v pondělí po sv. Katerině⁵⁶⁾ zemřel. Františkáni tridentští poslali do Čech zprávu o jeho smrti a zároveň jeho listiny, mezi nimiž bylo také nařízení

⁴⁷⁾ Spis (Zips) v Uhrách pod Tatrami. — ⁴⁸⁾ 25. července.

⁴⁹⁾ 8. února; Wrbczansky (Nucleus 42) tu kapitolu neznal.

⁵⁰⁾ 22. května. — ⁵¹⁾ 13. července. — ⁵²⁾ 19. listop. — ⁵³⁾ Kolem 5. března.

⁵⁴⁾ 25. května: Wrbczansky l. c. ji neuvádí. — ⁵⁵⁾ 7. září.

⁵⁶⁾ 26. listopadu 1498.

generalního vikáře, kterým byli ustanoveni v české provincii tři komissaři: Pro Čechy plzeňský guardian Jiří z Roudnice, pro Slezsko vratislavský guardian Eusebius a pro Moravu brněnský guardian Jakub z Krupky. Ti tři observanti sešli se ve Vratislavi a zvolili za komissaře české provincie Jakuba z Krupky, který ohlásil nejbližší kapitulu do Opavy.

Zmíněná kapitola byla zahájena čtvrtou nedělí⁵⁷⁾ po velikonočních 1499 v Opavě. Za definityory byli vybráni býv. komissař provincie Jakub z Krupky, Mikuláš z Hirsberka, Viktorin z Pruska a Pavel z Pruska. Vikářem provincie stal se býv. komissař Jakub z Krupky. Kapitola se odbývala s láskou a svorností. Stanovy plzeňské kapitoly byly zmírněny. Z bývalých vikářů provincie nebylo při kapitole ani jednoho, všichni byli již mrtvi.

27. Dne 8. září jubilejního roku 1500 sešli se observanti české provincie ke kapitole u nejsv. Trojice v Lehnici.⁵⁸⁾ Úřad vikáře převzal opět Jakub z Krupky (2°), v úřad definitora uvázal se doktor Alexander z Chrudimě, vratislavský guardian Jan Kř. z Pruska, Jiří z Roudnice, a lehnický diskreta Valentin z Vratislavě. Diskretou provincie k budoucí generalní kapitole určen byl Viktorin z Pruska. O stravu pro kapitulary postarala se lehnická vévodkyně Ludmila, jež byla nazývána „Matkou františkánů“.

28. Záležitosti české františkánské provincie vyžadovaly, aby se opět slavila kapitola, což se stalo o svátcích svatodušních⁵⁹⁾ 1502 u sv. Bernardina v Brně.⁶⁰⁾ Úřadem vikáře vyznamenán byl Viktorin z Pruska, úřad definitora převzal jmenovaný Viktorin z Pruska, Pavel z Pruska, Barnabáš z Pruska a Pius z Vratislavě. Diskretou provincie k druhé generalní kapitole byl jmenován Barnabáš z Pruska. Při té kapitole rozdal zástupcům klášterů P. Jakub z Krupky tisknuté missaly čili mešní knihy, jež provincie sestavila a s velikým nákladem dala vytisknouti.

29. Kolem svátku sv. Antonína Paduanského⁶¹⁾ 1502 zavítal do provincie generalní visitator P. Jakub z Mantuy. Nejprve však se odebral do Polska, potom do Uher a posléze do české provincie. Ve svátek sv. Michala⁶²⁾ 1503 předsedal kapitole českých observantů ve Vratislavi. Úřad vikáře vložen byl do rukou Viktorina z Pruska (2°), úřad definitora svěřen Jakubovi z Krupky, Jakubovi z Hessenska, Ondřeji z Vratislavě a býv. biskupu varadinskému Janu Filipci. Za diskretu provincie ke generalní kapitole vybrán byl Barnabáš z Pruska. R. 1504 zemřelo několik znamenitých mužů, z nichž jsou výslovně jmenováni Ondřej z Vratislavě († v Hlohově), Paulinus z Hlupčic († v Brně), Jiří z Roudnice, kazatel v Kladsku († ve Vratislavi), Jan Kř. z Vratislavě, kazatel v Lehnici († ve Vratislavi), a Ludvík z Hirsberka, kazatel v Kamenci.⁶³⁾

30. O svátcích svatodušních⁶⁴⁾ 1505 zasedala kapitola v Olomouci. Vikářem provincie stal se Jakub z Krupky (3°), za defini-

⁵⁷⁾ 28. dubna. — ⁵⁸⁾ Wrbczansky l. c. ji vynechal. — ⁵⁹⁾ 15. května.

⁶⁰⁾ Wrbczansky l. c. udává chybně v Nyse. Kapitole nepředsedal P. Jakub z Mantuy, nýbrž vikář. — ⁶¹⁾ 13. června.

⁶²⁾ 29. září; Wrbczansky l. c. tu kapitolu neznal.

⁶³⁾ Kolem r. 1504 usadili se františkáni v Horažďovicích u sv. Michala; viz Greiderer, Germania Franciscana, tom. I. 680, — ⁶⁴⁾ 11. května.

tora zvolen byl Valentin z Vratislavě, Bernard z Grünberka, Pius z Vratislavě a Pavel z Kamence. Za diskretu provincie ke generalní kapitole byl jmenován Pavel z Kamence. Kapitola slavila se v lásce a svornosti.

31. Generalní minister konventualů čili minoritů svolal do Říma na pátek ⁶⁵⁾ před svatodušními svátky 1506 všeobecnou kapitolu (capitulum generalissimum), k níž se dostavili zástupci všech provincií minoritských i observantských. Rokovalo se o sjednocení řádu. Když byly sebrány hlasovací lístky, seznalo se, že všichni minoriti hlasovali proti unii. Toliko provincial kolinský, saský a český hlasovali pro sjednocení řádu, ale neučinili to z lásky k unii, nýbrž ze šetrnosti k observantům, aby je nezahanbili. K sjednocení řádu nedošlo.

Téhož roku 1506, dne 8. září shromáždili se observanti české provincie ke kapitole u 14 Pomocníků v Kadani. ⁶⁶⁾ V úřad vikáře uvázal se opět Jakub z Krupky (4°), úřadem definitora počtěn byl olomoucký diskret Viktorin z Pruska, socius vicarii František ze Saska, olomoucký guardian Matiáš a plzeňský guardian Bartoloměj z Ratiboru. O vydržování kapitulárů postarali se dobrodinci. Při kapitole četlo se breve papeže Julia II. ze dne 16. června 1506, kterým se povolují toliko dvě kongregace v řádu františkánském, totiž minorité a observanti, kdežto amadeové, klaréni a reformati jsou zrušeni a mají se přidati buď ke konventualům nebo k observantům.

Za moru 1507 zemřelo mnoho vynikajících observantů.

32. O svátcích svatodušních ⁶⁷⁾ 1508 konala se kapitola u sv. Kříže v Nyse. Úřad vikáře přijal Barnabáš z Pruska ⁶⁸⁾ úřad definitora nastoupil hlohovský guardian Pius z Vratislavě, býv. biskup varadinský Jan Filipec, jmenovaný právě vikář Barnabáš z Pruska a P. Adam. Diskretou provincie ke generalní kapitole určen byl Bernardin z Rakous.

Kolem svátku sv. Vavřince ⁶⁹⁾ 1508 přicestoval do provincie generalní visitator P. Bernardin a Fulgino, jenž navštívil několik klášterů na Moravě a ve Slezsku, pospíchal do Polska, kde předsedal kapitole v Poznani dne 8. září 1508. Dostav silnou zimnici, přišel do Vratislavě, kde ležel nemocen 11 neděl. Nedbaje churavosti, vydal se po Zjevení Páně 1509 na cestu do Itálie, ale ve Vídni zemřel.

Papež Julius II. svěřil hlásání odpustků ve prospěch stavby velechrámu sv. Petra v Římě observantům; ale řád neměl z toho vyznamenání zvláštní radosti, ač papeže poslechl. ⁷⁰⁾ R. 1508 obdržel také vikář české observantské provincie P. Barnabáš z Pruska právomoc ohlásiti jubilejní odpustky a ustanoviti zpovědníky. Úkol ten započal v Olomouci. Nejprve ukázal bullu, breve a deklaraci generalního vikáře Jeronýma Torielli biskupu olomouckému, od něhož obdržel k hlásání odpustků dovolení. Shromáždil pak veškeren klerus, ohlásil jubilejní odpustky, které byly přijaty s největší uctivostí a slávou. Ač byl churav, cestoval po Moravě a

⁶⁵⁾ 20. května. — ⁶⁶⁾ Wrbczansky l. c. tu kapitolu neuvádí.

⁶⁷⁾ 11. června. — ⁶⁸⁾ Wrbczansky l. c. chybné Bernard z Pruska.

⁶⁹⁾ 10. srpna.

⁷⁰⁾ Chronica Prov. Boh. 201; Holzapfel, Handbuch 461.

Čechách, hlásaje odpustky a ustanovuje kazatele i zpovědníky. Před vánočními svátky přišel vysílen a nemocen do Vratislavě, kde ulehl a 4. února 1509 zemřel. Na konci poznamenává kronikář takto: *Qualem vero jubileus (annus) habuerit processum, longum foret enarrare etc.*

Podle generalních stanov stal se po smrti vikáře komissářem provincie vřatislavský guardian Viktorin z Pruska, který vyhlásil, že se bude slaviti kapitola r. 1509 na Moravě.

33. Se souhlasem definitorů zahájena byla kapitola třetí neděli po velikonocích⁷¹⁾ 1509 v Brně. Úřad definitora vznesen byl na Viktorina z Pruska, na kadaňského diskretu Jakuba z Krupky, na diskretu olomouckého Bernarda z Grūnberka a na diskretu vřatislavského Matouše de Rethiz. Za vikáře zvolen byl P. Viktorin z Pruska (3°), který přednesl kapitulárům krásnou řeč, v níž nabádal k přísné řeholní kázni. Vše šlo při kapitole v lásce a svornosti.

Roku 1509 zemřel v pověsti světce v Uherském Hradišti býv. biskup varadinský Jan Filipec ve vigilii sv. apoštolů Petra a Pavla.⁷²⁾

Téhož r. 1509 provincial saských konventualů, P. Ludvík Hennigo, který své poddané před 4 lety násilně reformoval a jenž spravoval kláštery minoritské v kustodii vřatislavské a zlatohorské, usiloval, aby si podmanil observantské kláštery české provincie v obou jmenovaných kustodiích. Za tím účelem vypravil svého přítele Benedikta z Lewinberku, kustoda minoritského ve Vřatislavi, do Říma, a sám hleděl získati pro svůj záměr biskupa vřatislavského. Leč observanti obrátili se o pomoc ke králi, který se jich důrazně zastal a tak kláštery v obou kustodiích, vřatislavské i zlatohorské, zůstaly pod správou českých observantů.

34. R. 1510 zasedala kapitola ve Vřatislavi ve svátek sv. Petra a Pavla.⁷³⁾ Ve čtvrtek, dne 27. června, zvoleni byli definitori, totiž guardian kamenecký Lukáš z Grūnberka, diskreta hlohovský Pius z Vřatislavě, diskreta javorský Jakub z Nysy a olomoucký guardian Beda. Při kapitole se jednalo de infidelitate P. Viktorina z Pruska, ze které se nemohl ospravedlniti, a kdyby se ho na škodu provincie nebyl zastal P. Bernardin z Grūnberka, nebyl by počtvrté zvolen. Pokárání P. Viktorina protáhlo se do třetího dne. V sobotu, dne 29. června, konala se volba vikáře. Při druhém skrutiniu byl zvolen P. Viktorin z Pruska (4°). Kapituláři dali mu hlasy neradi, neboť kdyby byl on a biskup Jan⁷⁴⁾ opravdově chtěli, byla by Svídnice a Zhořelec patřila k české provincii, ale jeho nedbalostí dosud (— 1511) jest provincie zmítána spory a nepokoji.

Příté kapitole vyhlášeno bylo breve Julia II. ze dne 18. února 1510, v němž se nařizují pouze dva názvy v řádu františkánském, totiž konventual a observant; pročež řeholníci podle toho, jak rozhodne větší a lepší část příslušníků kláštera, mají voliti, chtě-

⁷¹⁾ 29. dubna.

⁷²⁾ 28. června. Viz o něm pojednání Fr. Koželuky ve výroční zprávě vyšší školy reálné v Prostějově 1884.

⁷³⁾ 29. června, Wrbezansky l. c. tu kapitolu opomenul.

⁷⁴⁾ Filipec ?

ji-li se podrobili provincialu konventualů nebo vikári observantů. Reformovaní konventualové čili reformati ve Slezsku nechtěli to breve ani čísti, poněvadž obsahovalo nepřímý rozkaz, aby se podrobili observantskému vikári české provincie.

Před popeleční středou ⁷⁵⁾ 1511 poslal král Vladislav k papeži prosbu, aby v Opolí, Lehnici a Nyse, kde mají klášter konventualové i observanti, připadl konventualský klášter observantům. Téhož r. 1511 poslal papež listinu, v níž vybízí observanty české provincie, aby hlásali odpustky ve prospěch kostela svatopetrského v Římě, ale s určitými limitacemi.

{35. Kolem svátku Narození P. Marie ⁷⁶⁾ 1511 sešli se observanti české provincie ke kapitole v Opavě. Vikářem stal se Bernard z Grünberka, definity vratislavský guardian Matouš, jmenovaný již vikář Bernard z Grünberka, olomoucký diskreta Bartoloměj z Rathib ⁷⁷⁾ a nysenský diskreta Eusebius z Neumarktu. Při kapitole byly ohlášeny dvě breve papeže Julia II. V jednom se nařizovalo, že amadeové a klarení mají odložití kalepodie, ⁷⁸⁾ v druhém se zakazuje, že slezští reformati nesmějí dáti do tisku listiny, jež si opatřili v Římě u protektora řádu ve prospěch sporu o dvě slezské kustodie, zlatohorskou a vratislavskou. Kapitola také ustanovila, že kdykoli odejde vikář z provincie, má jmenovati komissáře provincie, který má vládnouti stejnou mocí jako vikář. Podobné rozhodnutí učinila generalní kapitola v Neapoli 1512, že po odchodu vikáře z provincie má komissář plnou moc a po smrti vikáře smí svolati kapitolu.

Téhož r. 1512 obdrželi observanti české provincie potěší graciám jubilei ve prospěch kostela sv. Petra v Římě.

36. Na žádost pana Ladislava ze Šternberka sešli se observanti české provincie ke kapitole čtvrtou nedělí ⁷⁹⁾ po velikonocích 1513 v Bechyni. Za vikáře zvolen byl Bernard z Grünberka (2°) za definity vratislavský diskreta Viktorin [z Pruska], hlohovský diskreta Lukáš z Grünberka, znojemský guardian František z Bavor a vratislavský guardian P. Rufín. Diskretou provincie ke generalní kapitole určen P. Eusebius z Neumarktu.

Na kapitole bylo ustanoveno, že všude v Čechách, na Moravě a ve Slezsku mají býti zavedeny stejné rubriky (obřadní pravidla) pro brevír a missal a že svátky všech zemských patronů mají se slaviti ve všech klášteřích.

37. Na Narození P. Marie 1514 zasedala kapitola v Kadani. V úrad vikáře uvázal se brněnský guardian Lukáš z Grünberka, úřadem definitora byl vyznamenán vratislavský guardian Matiš z Retzu, ⁸⁰⁾ lehnický guardian Eusebius [z Neumarktu], opavský guardian Konstantin ze Žitavy a olomoucký guardian Ambrož z Varšavy. Diskretou provincie stal se Konstantin ze Žitavy. Při kapitole předneseny byly stížnosti na vzpurné, odbojné a své guardiany zlehčující laiky, pro něž kapitola pořídila zvláštní předpisy, aby se podobným zlořádům předešlo.

⁷⁵⁾ 5. března. — ⁷⁶⁾ 8. září. — ⁷⁷⁾ Uh. Hradiště (?)

⁷⁸⁾ Dřevěné opánky, obuv observantů.

⁷⁹⁾ 24. dubna; Wrbczansky l. c. tu kapitolu nezná.

⁸⁰⁾ Nedaleko Znojma, ale již v Dol. Rakousích.

38. Ve svátek sv. Petra a Pavla⁸¹⁾ 1516 byla kapitola v Krupce. Vikářem stal se opět Lukáš z Grünberka (2°). Za definity zvoleni byli při prvním skrutiniu s podivem všech kapitulárů brněnský diskreta Bernard z Grünberka, nysenský guardian Severin ze Žamberka, nysenský diskreta P. Rufinus a brněnský diskreta Viktorin [z Pruska]. Diskretou provincie ustanoven Eusebius z Neumarktu, kazatel ve Vratislavi. Ve shodě a lásce zasedala kapitola 17 dní. Někteří bratři laici byli výstražně potrestáni.

Kolem svátku sv. Michala⁸²⁾ 1516 zavítal do provincie generalní visitator P. Jeroným de Valencia, člen provincie janovské (Genua), muž učený, ale svéhlavý, jenž navštívil jenom 14 klášterů. Visitaci ostatních klášterů nevykonal pro mor, jenž tehdy hlavně ve Vratislavi řádil. Dokonav prohlídku 14 klášterů, svolal kongregaci,⁸³⁾ neznámo do kterého kláštera, k níž se dostavil vikář, definity a diskreta provincie. Při kongregaci visitator usiloval, aby byl zbaven úřadu plzeňský guardian Mořic z Teplé pro žalobu jakéhos bratra laika, a aby byl sesazen též kazatel vratislavský Bernard z Grünberka, kterého poslední kapitola zvolila za diskretu provincie ke generalní kapitole v Římě 1517. Leč definity se mu opřeli, dokázavše, že nemá k takovým změnám práva, a oba zmíněné obhájili. Visitator snažil se zavést v provincii zvláštní, přísné stanovy, ale i v tom se mu definity vzepřeli, jelikož jednal proti právu. Posléze vybral si několik schopných kleriků, jež hodlal odvésti do provincie janovské, leč i v tom mu definity zabránili. Pročež nespokojen odešel počátkem r. 1517 do Italie.

Ke konci roku 1516 obdrželi observanti české provincie od papeže breve, v němž se jim udělovalo právo, aby se uvázali v držení konventualních klášterů v Opolí, Lehnici a Nyse. Observanti přestěhovali se tedy dne 15. ledna 1517 do konventualního kláštera v Opolí,⁸⁴⁾ leč konventualský klášter v Lehnici a Nyse neobsadili pro překážky, jež jim činil biskup vratislavský a vévoda lehnický.

Počátkem února 1517 obdrželi observanti české provincie jiné breve apoštolské, v němž se oznamovalo, že se bude slaviti v Římě o svátcích svatodušních 1517 capitulum generalissimum, k němuž se mají dostaviti vikáři a provincialové všech odvětví řádu františkánského. Při té kapitole byli všichni vikářové observantů povýšeni na samostatné provincially.

V letech 1469—1517 získala česká observantská provincie tyto kláštery: V Ketzerdorfu (1470—7, 1491), Znojme (1470), Kadani (1473), Opolí (1473), Krupce (1474), Nyse (1475), Kladsku (1475), Jindřichově Hradci (1475), Lehnici (1475), Těšíně (1476), Praze (1482—3), Javoru (1488), Bechyni (1490), Ratiboru (1491), Kamenci (1492) a v Horazďovicích (1504). Česká observantská čili františkánská provincie čítala r. 1517 dvacet sedm klášterů.

⁸¹⁾ 29. června; Wrbezansky l. c. chybně ji klade na r. 1515.

⁸²⁾ 29. září.

⁸³⁾ t. j. schůze vikáře a definitů.

⁸⁴⁾ Konventualové (minorité) město opustili.

Okres Vlašimský.

Dr. M. Navrátil.

(Pokračování.)

Zdislavice $1\frac{1}{4}$ hod. jihových. od Vlašimě, sev. od pelhřimovské silnice, bylo poddaným městečkem, 101 domů, 745 obyv., mezi těmi 2 žid. rodiny. Kostel farní sv. Petra a Pavla, fara a škola pod patronátem c. k. nábož. fondu, radnice, dom. hospoda. Kostel byl r. 1380 a 1412 farním. R. 1700 vyhořel jakož i celé městečko a byl r. 1701, jak nápisy na 3 zvonech svědčí, znova vystavěn od hr. Fr. Ant. Weissenwolfa. Fara nově zřízena r. 1787. Přifařeny jsou k Zdislavcům Bolina, Rataje, Řimovice, Malovidy a Miřetice (svob. kraje Čáslav.). Městečko má vysadu na trh roční na sv. Matěje.

Bolina (u. Schallera a Kreybicha Polina) 1 hod. jihovýchod. od Vlašimi, na silnici Pelhřimovské, s níž se zde Kolínská spojuje. 50 domů, 350 duší. Přifařena do Zdislavic. Stranou leží samoty poutnická kaple Loreta s bytem exposity a hostincem na Spáleném vrchu, $\frac{3}{8}$ hod. na západ. Tato kaple r. 1716 od Fr. Ant. hr. Weissenwolfa založena, který též vedle své manželky v zdejší hrobce odpočívá. Exposita musil zde čísti určité mše a vlašimského děkana v duchovní správě podporovati. Na svátek narození P. Marie konají se sem procesí poutníků z celého okolí a též z dálky.

Dvůr panský Skalkov s ovčínem, $\frac{1}{4}$ hod. na jihozápad. Nedaleko dvoru je vápenný lom.

Vrchnostenská obora s myslivnou Skalkov nedaleko dvora Skalkovského.

Bývalá hájovna Jinošov, nyní dvůr $\frac{1}{2}$ h. jihozáp.

Pod Loretou 7 domů, $\frac{1}{2}$ hod. na záp.

Němčí, myslivna u Vlašimské bažantnice $\frac{3}{4}$ hod. záp.

Bývalé hájovny Jinošov a u Šebíře, nyní dom. domky se 7 jinými dom. domy $\frac{1}{4}$ až $\frac{3}{4}$ hod. vzdáleny.

Hájovna Loreta u obory.

Dom. hospoda u zlatého slunce, také Cikánka, $\frac{1}{4}$ hod. jižně na pelhřimovské silnici.

Mlýn o jednom složení $\frac{1}{4}$ hod. sev. vých.

Řimovice, $\frac{3}{4}$ hod. jihových. od Vlašimě. 32 domů, 200 duší, 1 dům patří k špitálskému statku v Načeraci. 4 domy patřily k 1. svobodnické čtvrti. Je zde domin. hospoda. Ves Ř. náležely r. 1483 Pavlovi z Řimovic, pánu na Podolí, který tehdy je daroval špitálu Vlašimskému.

Řimovice vzdáleny $2\frac{3}{4}$ hod. sev. vých. od býv. úředního sídla 1. čtvrti svobodnické nebo Řimovické Vestce — mezi Vlašimí a Zdislavicemi. Přifařeny jsou k Zdislavcům.

Malovidy $1\frac{1}{4}$ hod. jihových. od Vlašimě, na hranicích Čáslavského kraje. 22 domů, 168 obyv., z těch 8 domů náleželo 2. čtvrti svobodnické kraje Čáslav. a 1 k špitálskému statku v Načeraci. Stranou leží v samotě dominikální chalupa. Přifařeny jsou k Zdislavcům.

Rataje, 1 hod. vých. od Vlašimě, 43 domů, 339 duší, z těch 2 rodiny židovské, $\frac{1}{8}$ hod. záp. leží na Kolínské silnici dom. hospoda Veselka a $\frac{1}{4}$ až $\frac{1}{2}$ hod. záp. 1 dom. a 1 obecní chalupa. Bývalý dvůr emfyteutisován. R. přifařeny jsou k Zdislavcům.

Kondrac 42 d. 286 obyv. — Kunrac, t. j. Kundratův dvůr, (dle Ottova Slovníku) 358 obyv.

Dub 23 d., 210 obyv.

Vracovice 51 d., 364 obyv.

Hradišť 15 d. 108 obyv.

Ostrov 25 d., 199 obyv.

Zachaf z Ostrova podepsán na zápise na mír čtyř spojených krajů, Kouřimského, Čáslavského, Chrudimského a Hradeckého v Čáslavi na sjezdě 17. března 1440. (Archiv český I. 254.)

Ostrov stvrzíl. 1387 sídlo Prokopovo, l. 1400 Závaše, 1440 Zachafe, pak Kojkoviců z Ostrova (1457 Zikmunda, 1483 Markvarta). V 16. století rozdělena ves na 2 díly, z nichž jeden držel 1539 Mikuláš Aleš z Ronovce, 1540 Jan z Kolovrat, 1543 Zdeslav Tluksa, 1541 Dorota z Kojkovic. L. 1557 spojil Hynek Vrabský oba díly dohromady. V držení Vrabských zůstal do r. 1586 a l. 1590 připadl k Vlašimi. O. dle Ottova Slovníků měl 210 obyv. r. 1900.

Velíš. $1\frac{3}{4}$ hod. jihozáp. od Vlašimě, 39 domů 278 obyv. 1 dům náležel vestecké svobodnické čtvrti. 1 žid. rodina, kostel sv. Josefa, 1 lokalie, 1 škola pod patronátem náb. fondu, 1 hospoda. Kostel r. 1384 měl svého faráře. R. 1772 od kn. Marie Jos. Auersperga znova vystavěn, 1787 obdržel lokalistu. Přifařeny k Velíši jsou Lipina, Nesperry, Lhota Nesperská s Chobotem a 11 domů z Ostrova, svobodnická ves Sedlečko (čtvrť vestecká) jemništská ves Buchov a nadměřické vsi Bedřichovice (s fil. kostelem) a Čestín.

Velíš-Lipina, 2 hod. jihozápad. od Vlašimě, domin. vska, 7 domů, 62 obyv. R. 1798 byla na pustých gruntech založena.

Nesperry (u Schallera Nespert) $1\frac{3}{4}$ jihozáp. od Vlašimě. 27 domů, 184 obyv., panský dvůr s ovčínem a 1 domin. hospoda. $\frac{1}{8}$ hod. na východ leží panská myslivna. Tato ves patřila r. 1618 Vilému Chobotskému a po bitvě na Bílé Hoře byla konfiskována.

Lhota Nesperská, $1\frac{1}{4}$ hod. jihozápadně od Vlašimi, na potoce Bohuslav, 26 domů, 146 obyv. 1 domin. hospoda a $\frac{1}{8}$ hod. sev. hájovna Kladina. $\frac{1}{4}$ hodiny leží dom. osídlení Chobot s mlýnem Mančalovým.

Radošovice (u Schallera též Radošov) $\frac{3}{4}$ hod. severozáp. od Vlašimě, 60 domů, 394 duší, lokal. kostel sv. Víta a lokalii pod patronátem náb. matice, škola pod patronátem vrchnosti, hostinec, $\frac{1}{4}$ hod. sev. na Chotýšance mlýn Brejla. Kostel byl ke cti všech sv. již 1384 a 1409 farním. Později patřil k Vlašimi. R. 1727 nově vystavěn od hr. Fr. z Weissenwolfu a 1787 obdržel lokalistu. Má rodinnou hrobku rytířů z Věžník, jmenovitě popel ryt. Markvarta z Věžník, nejv. berného v král. čes., † 1564. Velký zvon je darem Václava z Věžník z r. 1574. Přifařeny jsou Bílkovice (na panství Chotýšany), Slověnice (panství Třebšice.)

Tyto vsi náležely k cizím farním okresům.

Radošovice-Lipina, 1 hod. sev. od Vlašimě, v levo na Chotýšance, dom. vesnička 6 domů, 42 duší, 1795 na pustých gruntech založena, patřil farou k Hrádku.

Sedumpany, $2\frac{3}{4}$ h. vých. od Vlašimě na hranici kraje Čáslav., 42 domů, 316 duší. Od této vsi 19 domů patřilo k 1. čtvrti svobod-

nické kraje Čáslav. Je zde 1 žid. rodina. Farou náleží do Keblova (panství D. Kralovice.)

Městečko, 1 hod. severozáp. od Vlašimě, na Chotýšance, 24 domů, 142 duší, 1 žid. rodina. Přifařena do Chotýšan. Stranou leží dom. mlýn s pilou Smikov $\frac{1}{4}$ h. vých., dom. dům nedaleko (jinak hájovna, zvaná Baba), panský dvůr Věžníky s ovčínem $\frac{3}{8}$ hod. jihovýchod. (byl dříve samostatným panstvím), rustikální dvůr Lhotka, přifařeny do Postupic, $\frac{1}{4}$ hod. jihových. selský dvůr Kojetice $\frac{1}{3}$ hod. sev. vých.

Lhota Veselka $2\frac{1}{4}$ hod. záp. sev. záp. od Vlašimi, dom. ves, 14. domů, 102 duše přifařena do Postupic (panství Jemnišť). $\frac{1}{8}$ hod. severových. leží 2 domy o samotě. Tato ves založena r. 1799 a 1800 na pustých gruntech.

Hrzín $2\frac{1}{4}$ jihozáp. od Vlašimi, 14 domů, 92 obyv., 2 rodiny žid. Přifařen k Jankovu.

Panství Vlašim mělo pouze části těchto vsí

od Petřína (1. svobodnická čtvrť) 5 domů. 3 hod. sev. vých. od Vestce mezi Vlašimi a Kácovem, 14 domů, 67 obyv. Přifařeno k Hrádku,

od Miřetic (1. svobodnická čtvrť, kraje Čáslav.), 1 chalupa,

od Krasovic (1. svob. čtvrť) 4 domy, z nichž 2 dom. chalupy leží o samotě,

od Světlé (panství Libouň), 3 domy. jež zovou se Lhota Mrkova, neb Malá Lhota a Lhota Vostrovská,

od Čeliva (panství Jemnišť) 4 domy,

od Bílkovic (panství Chotýšan) 3 domy.

II. Panství Libouň.

Libouň (u Schallerø též Lybín) $2\frac{1}{4}$ hod. jiho-jihozápad. od Vlašimi, 56 domů, 203 obyv. 1 žid. rodina. Přifařena do Šlapánova (panství Zvěstov). Má fil. kostel sv. Václava, starý panský zámek, vrchnost. dvůr, panský pivovar, v kterém se nevařilo, flusárna a vinopalna, dom. hospoda a nedaleko od místa mlýn s pilou Strašák na stejnojmenném rybníku. Tento mlýn přeměněn z puchwerku zlatých dolů, když na vrchu Roudném se dolovalo.

Světlá, $1\frac{3}{4}$ hod. jzáp. od Vlašimi, na levo od Blanice, 13 domů, 105 obyv., farou patří do Louňovic. $\frac{1}{4}$ hod. k severu leží Lhota Mrkova (Lhotka, Lhota Vostrovská, Malá Lhota) 3 čísla rustikální usedlosti, náležející k panství Vlašimskému.

Bořkovic 2 $\frac{3}{4}$ hod. jihojihozáp. od Vlašimě, 27 domů, 182 duší, 2 žid. rodiny. Přifařeno k Šlapánovu, 1 dom. hospoda, $\frac{1}{4}$ hod. jihových. leží panský dvůr Ramena se 4 dom. chalupami a 1 rustikální chalupou.

Kromě toho patřilo k panství

z Labů (panství Zvěstov) 3 sedláci a

ze Šlapánova 2 domy.

Panství Ctiboř.

Leželo sev. od Vlašimi, hraničíc na panství Vlašim, panství Třebesice a vesteckou svobodnickou čtvrť. Je majetkem města Vlašimě.

V nejstarší době byl částí panství Vlašimského a bylo s Hrádkem a s domem v Pavlovicích 1547 od bratří Buriana, Ferdinanda, Jaroslava,

Zdeňka a Mikuláše Trčky z Lípy prodáno Vlašimi za 450 kop praž. grošů. Smlouva ta 7. května 1549 vložena do desk zem. (Viz Šhallera str. 87)

Vrchnosti náležely jen dominikální grunty a sice 90 jiter $623\frac{3}{8}\square^0$ polí, 1 j. $714\square^0$ rybníku, 4 j. $1446\frac{3}{8}\square^0$ luk, 1 j. $243\frac{1}{8}\square^0$ zahrad, 12 j. $1358\square^0$ pastvin a 166 j. $1263\frac{3}{8}\square^0$ lesů, dohromady 277 jiter $848\frac{4}{8}\square^0$.

Poměry půdy a hospodářské jsou tytéž jako na panství Vlašim.

Výměra plodné půdy byla dle katastrálního sumáře tato:

	Dominikální		Rustikální	
	jitra	sáhy	jitra	sáhy
pole orné	105	$211\frac{2}{8}$	283	858
potoky s polemi srovnáno . . .	1	714	—	—
louky	7	992	17	1324
zahrady	1	$243\frac{1}{8}$	10	1141
potoky s lukami srovnáno . . .	1	251	—	—
pastviny	14	1024	35	429
lesy	174	1227	—	—
Dohromady	305	$1462\frac{3}{8}$	347	552

Stav dobytka 30. dubna 1837 byl tento:

	u vrchnosti	u poddaných
koní: —	8 (5 starých, 3 hříbata)	
hověz. dobytka: 6 (5 krav, 1 jalovice)	99 (47 krav, 13 telat, 33 volů, 6 bulíků)	
ovcí: 250 starých	96 (72 starých, 24 jehňat)	
vepřů: 5	50	
koz: —	13	
včel: —	19	

Jediným místem panství byla:

Ctiboř, $\frac{3}{4}$ hod. sev. od Vlašimě. 33 domů, 276 duší, v čemž obsaženo 8 čísel a 62 obyv. v samotě Hrádku, ležící $\frac{1}{4}$ hod. vých. na levém břehu Blanice. V Ctiboři je dvůr ve vlastní správě, ovčín a hospoda. V Hrádku je lokální kostel Navštívení P. Marie, 1 lokalie a škola, pod patronátem města Vlašimi, 1 hostinec. Stranou o samotě leží 2 mlýny Pinkavů a Kuliků jinak Mazourů. Kostel zasvěcen byl sv. Matouši roku 1384 a byl farním. R. 1765 ze základu vystavěn. Na svátek Navštívení P. Marie konají se tu četné procesí poutníků.

K Hrádku přifařen Ctiboř, vlašimský dvůr Blanice, s mlýnem a cizí vsí Libež a Nemíř (panství Třeběšice), Petřín a Podol (vestecká svobodnická čtvrť).

Kromě toho patřily k panství ctibořskému 2 chalupy ze vsi Pavlovic (na panství Vlašimském).

Příspěvky k dějinám Vlašimě.

1392. Errectio altaris Omnium sanctorum in Wlassim.

Constitutus personaliter nobilis vir d. Johannes de Wlassim coram venerab. viro d. Johanne Pomuk decret. doctore vicario etc. non compulsus nec coactus sed sponte et libere, sano et deliberato animo, cupiens terrena pro celestibus, temporalia pro eternis felici commercio commutare, pro remedio animarum progenitorum et predecessorum suorum ac ipsius salute dedit donavit et pie deputavit 7 sexag. gross. den. Prag.

et 12 gross. super tota villa Onssow et ejus hereditate census annui et perpetui nudi, dominio supremo pro se reservato, in duobus terminis videlicet in festis ss. Georgii et Galli solvendarum per medium, pro fundacione altaris in honore Omnium sanctorum in ecclesia parochiali in Wlassim consecrato (sic). Actum feria quinta proxima ante octavam Epiphanie D. die XI. m. Januarii anno Dom. 1392.

(Tadra, Soudní akta III. 4.)

1392 v lednu. Kaplanství v Pištíně a smír mezi farářem a klerikem?

... pro quibus quidem treugis tenendis et observandis et pena prescripta d. Prkossius Onssonem servitorem d. Johannis de Wlassim et Albertus Petrum notarium olim dominorum de Rosenberg fideiussores suos constituerunt, qui fideiussores omnia prescripta promiserunt una cum dictis partibus observare inviolabiliter sub penis prescriptis, presentibus (sic).

(Tadra, III. 7.)

1392 v červnu. Kuchař Jana z Vlašimě dlužen písafi veřejnému.

Constitutus personaliter coram dd. vicariis x Nicolaus dictus Nedwiedek coquus d. Johannis de Wlassim non compulsus x fassus est et recognovit, se teneri et debitorie obligari 6 sexag. Gross. den. Prag. Nicolao dicto Kamdolt notario publico, quas eidem solvere promisit sub pena excomm., cui se sponte et libere submitit.

(Tadra III. 50.)

1396 v listopadu. Václav z Jenštejna, probost sv. Apollináře dlužen Kříži kramáři Pražskému.

Constitutus personaliter aput acta presencia honorab. vir d. Wenceslaus de Jenczstein, prepositus ecclesie s. Appollinaris non compulsus x fassus est et recognovit, se teneri et debitorie obligari in 33 sexag. cum 14 gross. den. Prag. honesto viro Cruci institori civi Majoris civitatis Prag. ibidem presenti et suis heredibus, quas quidem pecunias solvere promisit predicto Cruci et suis heredibus in f. s. Georgii venturo de proximo et infra 14 dies post sub pena excom. late sentencie, cui se sponte submitit, ita quod tempus cedat sibi pro monicione canonica et consensit expresse, quod d. Johannes de Wlassim dictis pecuniis 33 sexag. gross. predictorum de censu suo a. d. Paulo de Jenczstein fratre ipsius germano pro termino s. Georgii receptis easdem predicto Cruci pro debito prescripto tradat et assignet, quem in hoc promisit non impedire sub pena excom. predicta, alioquin si impediverit aut pecunia predicta non fuerit eidem integraliter assignata, quod extunc iuxta literam obligacionis prescripte dicto termino s. Georgii et 14 diebus post elapsis debeat nunciari excommunicatus. Acta sunt hec die 18. m. Novembris, presentibus d. Wenceslao Portulano. Johanne Lossoss cliente, Johanne capellano predicti d. Wenceslai et aliis. (Tadra, III. 215.)

1397 v lednu. Soudcové pře mezi býv. arcibiskupem Pražským a Janem biskupem Míšenským.

Ibidem eciam d. Johanni olim archiepiscopo Prag. in causa, quam d. Johanni episcopo Misnensi movere intendit, d. abbatem Strahoviensem et d. Adam archidiaconum Gradicensem judices deputavit, presen-

tibus d. Nic. Puchnik, d. Hermanno de Moraw canonico Prag., Wenceslao preposito Misnensi, d. Johanne de Wlassim.

(Tadra III. 229.)

1397 v prosinci. Farář v Brlozci propadl v pokutu.

Constitutus personaliter coram Reverendissimo . . . Wolframo archiepiscopo Prag. d. Lewco plebanus in Brlozecz occasione pene 10 sexag. gr. den. Prag., quam incidit ex eo, quod pronuncciacioni non paruit, et quam ad cameram d. archiepiscopi Prag. solvere debuit, promisit solvere 3 sexag. gr. Paulo co co sepe dicti d. archiepiscopi sibi Paulo nomine predictae pene datas et donatas in terminis infrascriptis, primo unam sexag. in octava Corporis D., item secundam in media quadragesime et terciam in f. s. Georgii venturo de proximo sub pena excom. ita quod tempus redat sibi pro monicione, presentibus d. Nic. Puchnik, d. Johanne de Wlassim.

(Tadra III. 305.)

1397 v prosinci. Pronuncciacio occasione cure in Policzan, ita ut condescendant capitulo Prag.

Reverendiss. d. Wolframus archiepiscopus Prag. et Johannes de Wlassim rigore compromissi in eos per Fridericum de Grun (?) ex una et capitulum ecclesie Prag. super curia in Policzan parte ex altera facti in presencia ipsius Friderici et Sbincze ipsius consortis pro parte ipsorum et pro parte capituli dd. Wenceslai Radez, Wenceslai prepositi Misnensis, Nic. Puchnik et Johannis Kbel, canonicorum ecclesie Prag., supradictus d. archiepiscopus dicto d. Johanne consenciente et mandante pronuncciauit, quod dictus Fridericus dicto capitulo et ecclesie Prag. de predicta curia in Policzan et bonis ejusdem condescendat et hoc faciat cum effectu infra 14 dies a die hodierna computando, quia ex literis coram ipsis exhibitis pro parte capituli informati sunt, eidem Friderico nullum jus aut ipsius consorti competere in bonis prescriptis. Super dampnis vero que utraque pars se dicit percepisse occasione litis . . idem d. archiepiscopus sibi et dicto d. Johanni de Wlassim potestatem pronuncciaci meliore et pleniore informacione habita reservavit . . .

(Tadra III. 308.)

1398 v lednu. Gen. vikáři od arcibiskupa jmenováni.

Die 25. m. Januarii d. Wolframus archiepiscopus Prag. constituit suos vicarios in spiritualibus generales dd. Ogerium correctorem cleri et Wenceslaum Portulan sacristam ecclesie Prag. citra tamen revocationem d. Nic. Puchnik ex d. Johannis Kbel, dans eisdem plenam potestatem dictum officium exercendi juxta formam dudum d. Nicolao datam per d. Johannem olim archiepiscopum Prag. . que registris cancellarie est inserta, presentibus d. Johanne preposito Omnium sanctorum, Wenceslao Radez, d. Johanne de Wlassim.

(Tadra III. 317.)

1397. Nový oltář v kostele sv. Ducha v Hradci Král.

Die XI. m. Mai:

D. Johannes alias Hasco de Wlassim constituit procuratorem Petrum Radezcam ad petendum cridam ad altare situm in ecclesia s. Spiritus in Grecz de novo dotatum et ad petendum dictum altare in beneficium ecclesiasticum erigi, ac ad petendum se confirmari ad

dictum altare nomine dicti domini constituentis, presentibus d. Procopio plebano dicte ecclesie s. Spiritus, Valentino de Sadek.

(Tadra III. 263.)

1392 v listopadu. Farář Šanovský dlužen lidem z Vlašimě.

Constitutus personal. coram d. Johanne vicario X. d. Johannes plebanus ecclesie in Sanaw non compulsus x fassus est et recognovit, se teneri et debitorie obligari Sdenconi laico de Wlassim in 35 gross. den. Prag. et Wanconi, laico ibidem de Wlassim in 50 gross. grossorum predictorum, quas quidem pecunias dictus d. plebanus prescriptis creditoribus suis dare et solvere promisit sine omni dolo et fraude in festo s. Georgii venturo de proximo sub pena excom., cui se sponte et libere submitit.

(Tadra III. 99.)

1402. Prokuratorové faráře presentovaného do Všestar

Constitutus p. d. Hanco de Wlassim altarista in Bnessaw meliori modo x constituit suos veros et legitimos procuratores x honorab. viros d. Johannem plebanum ecclesie s. Martini in suburbio Grecensi, Nicolaum altaristam altaris s. Johannis Bapt. in ecclesia s. Spiritus in Grecz regine et Stiborium presbyterum Prag. dioec., omnes in solidum . . ad suscipiendum munus confirmationis in personam ipsus super ecclesia parochiali in Wssestar eo absente ac ad alia omnia et singula faciendum, prout in talibus fieri est consuetum etc. ut in forma, ac eciam ad intromittendum se de omnibus et singulis bonis ejusdem ecclesie et possidendum gubernandum residendum ac alia omnia faciendum, prout idem d. constituens faceret seu facere posset, si premissis personaliter interesset x. Acta sunt hec . . die 27. m. Octobris, presentibus Petro de Lompnicz, Nic. de Trzebon, notariis publicis, et Johanne de Miliczin clerico x.

(Tadra IV. 175.)

1403 v říjnu. Constitutus p. d. Johannes de Wlassim presentatus ad ecclesiam parochialem in Gindycz et Johannes de Rediss plebanus in Drahobuczicz confessi sunt et recognoverunt se in 15 gross. den. Prag., quos solvere promiserunt infra hinc et duas septimanas sub pena excom. (sic).

(Tadra IV. 264.)

1548 22. června. Mathias Červinka z Vlašimě dán k sv. Jindřichu v Praze poutivému p. mistru Felixovi do 4 let.

(Borový, Akta utrakv. konsistoře 228.)

Mika z Paseky dvůr poplužní ve vsi Pasece, který koupil od Mandaleny, dcery Ondřeje Červenky z Vlašimě.

(Soupis svobodníků z r. 1550 Liber libertinorum).

1474. Když Stanislav z Pferova, Rožmberský úředník na Choustníce, panu Trčkovi na Vlašim úrok vypravil a domů se vracel, byl od šesti pěších obskočen a o koně a všechny peníze své oloupen.

(Sedláček Hradý IV. 84.)

R. 1363 17. února sdělili právo podací v Šebířově s Vilémem Tvrdoněm bratří jeho Busěk a Oldřich, s uznáním hlasu, kterýž příslušel také Benešovi z Vlašimě, jako držiteli nějaké dědiny blíže Šebířova.

(Lib. conf. I. E. 6.)

Není známo, zda-li byli pány v Cerekvici Jan starší a Jan mladší z Vlašimě, kteří žili na rozhraní 14. a 15. věku. (Hradý IV. 308.)

R. 1657 přihlásili se i jiní příbuzní k dědictví panství Cerekvice a zvedení pokud jen díl jejich byl Fr. Vilém z Talmberka na Vlašimi, Alžběta Lobkovská z Talmberka. (Desky zem. 113. L. 18.)

Chval z Hartvikova byl purkrabí r. 1417 na Vlašimi, r. 1419 na Kostelci, a v obou rocích. podával ke kostelu v Hartvikově kněží katolických. (Hrady IV. 331.)

Janek z Chotěmic, pán Vlašimský, držel r. 1419 28. dubna jeden hlas podací kostelního v Konipasu a byl tudíž pánem na Konipasu. (Lib. conf. VII. L. 3.)

Balbín vypočítavaje obory v století 17. v Čechách, praví: u Vlašimi byla obora Talmberk, překrásná, potůčky zavlažovaná a zdí obehnaná. (Chadt, Dějiny lovu 244.)

Kláster bratří kajících u sv. Kříže většího koupil sobě r. 1416 neméně než 60 kop platu ročního od slovutného Janka z Chotěnic a na Vlašimi na statech jeho tudíž na Vlašimi, v Načeraci a v blízkých odtamtud vesnicích Zdislavicích, Malovidech a Onšovicích.

(Tomek III. 124.)

Oltář Navštívení P. Marie v chrámě sv. Víta v Praze měl 10 kop na zboží vlašimském.

(Tomek, III. 60.)

Obsárný životopis arcibiskupa Jana Očka z Vlašimě najdeš v Tomkově dějepise Prahy III. díl. Měl dva bratry, z nichž jeden byl Pavel z Jenšteina čili Jencenstejna na cestě od Prahy k Brandýsu, písař komory královské, druhý statečný rytíř Michal z Vlašimě.

(Tomek, III. 167.)

Podnět k výpravě Táborů proti Ml. Vožici zavedla r. 1425 válka vedená před tím s Táborů s bradu tohoto i z blízké Vlašimě, ve které několik panoší z toho okolí, kteří drželi s Táborů, zajato bylo a oběšeno v Sedlčanech a jinde dšlem, odkudž nazváno to válkou šibeničnou.

(Tomek, IV. 329.)

Císař Sigmund a pan Arnošt z Vlašimě litují, že Oldřichu z Rosenberka vypáleno Táborů město Soběslav — dopisy z Prešpurka 19. února 1435. (Archiv český III. 10.) (Tomek, IV. 670.)

Na sjezdě v Brně 1435 sepsána formule od kancléře císařova Kašpara Šlika a Arnošta z Vlašimě toho smyslu, že císař žádal na Čechách, aby co bylo dotud překážkou srovnání mezi nimi a posly koncilia, nebylo na ujmu vyjednávání mezi ním a Čechy o přijetí jeho na království, proti čemuž sliboval nedopustiti jim žádného ukřivdění ve věcech, o které se zasazovali. Poslové koncilia zamítli tuto formuli.

(Tomek, IV. 681.)

16. července 1435 navštívil v Brně legáty Kašpar Šlik s panem Arnoštem z Vlašimě, a přimlouvali jim opět nadarmo.

(Tomek IV. 684.)

R. 1436. Když na sjezdě Jihlavském 1436 5. července přečetl Jan z Rokycan list legátů na vykonávání kompaktát, panem Arnoštem z Vlašimě radou císařovým, ohlášeno jest, že dne ztřejšího čten bude jazykem českým v kostele,

(Tomek IV. 710.)

Dne 2. srpna 1436 vypraven jest p. Arnošt z Vlašimě co marsálek králov s jiným dvořanem Nešporem do Prahy k jednání hospod. Přijeli tam 4. srpna. 14. srpna přikročeno k slavnému přijetí Sigmunda za krále.

(Tomek IV. 706.)

Se Sokolem z Lamberka účastnil se tažení do Rakous r. 1431 krom bratra jeho mladšího Tomáš z Vlašimě.

(Tomek IV. 501.)

U městečka Waidhofen 14. října 1431 po delším boji poražení jsou na hlavu: Mikuláš Sokol a druhý hejtman Tomáš Vlašimský zachránili se jen rychlým útekem.

(Tomek IV. 502.)

R. 1421 vydali se poslové noví, ustanovení od sněmu na cestu do Litvy, aby přiměli knížete o přijetí koruny české. Nejřednějši z nich byl pan Vaněk z Vlašimě odjinud z Jenšteina, syn Pavla čili Pavlíka, bratra někdy Olbramova arcibiskupova.

(Tomek IV. 200.)

(Pokračování.)

Sbírka písemných památek rodu Hrochů z Mezilesic od r. 1440-1639.

Uveřejňuje JOS. HROCH.

(Pokračování.)

R. 1570. Vloženo v desky zem. větší. Petr Hroch z Mezilesic a Zásadí praví, že jest přijal a mezi zápisy tohoto přijímá Abrahama Časlavského i dědice jeho od něho řádně pošlymi mužského i ženského pohlaví, za pravého a erbovního strejce svého, tak aby on Abraham Časlavský ihned za zdravého života jeho Petra Hrocha i po smrti jeho mohl svobodně erbu jeho spravedlivého užívati i s dědici svými řádně pošlymi, kteréž má nebo míti bude.

Totížto: štít bílé neb stříbrné barvi a štrych na šíř barvi červené nebo rubínové, v kterémžto poli bílém střela černá se zahnutým špicem vzhůru zvicí jest. Nad tímž štítem turnerský otevřený helm, nad nímž feličky a nebo fafrnochy bílé nebo tyto stříbrné a černé barvi s obou stran roztažené dolů a na šíř. Nad tím na všim jak i v štítu též černá střela se zavnutým peřím, špicem vzhůru, v němž i stojí, tak jakž erb jeho Petra Hrocha ukazuje na štítu i na všech místech, na pečetích a krunýřech, dekretch i jinak. A také aby se mohl a moc i měl i s dědici svými i nyní i po věčné časy psáti „Hroch z Mezilesic“. Tak jakž on Petr Hroch i jeho předkové od starodávna sám se psaly, bez překážky jeho Petra Hrocha i jeho dědicův i budoucích i všelijakých jiných lidí a všelijakého odporu a překážky.

Kterémužto jeho Abrahama Časlavského a již Hroch a jeho dědicův tímto zápisem od nadepsaného Petra Hrocha jest za strýce přijatý.

Nejasnější kníže a Pán Pán Maxmilian II. z boží milosti římský císař, Uherský a Český král, jakožto král Český, ráčil dáti své milostivé svolení. Psal byl týž na to k deskám zemským Burian Trčka z Lípy a na Světlé nad Sázavou, podkomoří krá. českého, že k tomu od císařského palatýna vyslaný tak vše vloží v kvaterny, jakž císařské právo jich a vladyk léta tohoto sedmdesátého ve středu po sv. Duchu jinak svých dvou letův jiných B. zapsáno to vše vsobě sice obsahuje a zavírá. — D. Z. v. č. 17, A 24—25, od r. 1570—77.

B. 1570. Oldřich Perknovský z Perknova, pohání Petra Hrocha z M. a na Stičanech, viniti jej chce ze 30 kop gr. do-

brých stříbrných, rázu Pražského, dluhu pravého a spravedlivého jemu, O. d. Perknovskému od něho Petra Hrocha povinného a až posavad nezaplaceného. Tak jakéž týž list pod pečeti jeho Petra Hrocha plněji svědčí a to vsobě širě ukazuje. Proto aby stál a jemu z toho práv byl. Dokládá se listů pod pečeti jeho Petra Hrocha z Mezilesic a jiných pravd. — D. Z. m. 158, P. 4.

Jiřík Kučera Čankovský ze Žizina a na Čankovicích pohání Petra Hrocha z M. a v Zásadí. Viniti jeho chce XII kop gr. dluhu spravedlivého a jemu Jiříkovi Kučerovi od něho Petra Hrocha povinného a až posavad nezaplaceného. Dokládá se svědomí a jiných pravd. — Petr Hroch poroučí Abrahamu Hrochovi z Mezilesic — D. Z. m. 156, C. 8.

R. 1571. Oldřich Perknovský z Perknova, obeslal listem ze škod outratných a nákladných Petra Hrocha z Mezilesic, na 30 kop gr. čes. a to po nálezu před u. p. m. d. z. na plném soudu zemském větším učiněnem,

Slyševše jeho Oldřicha Perknovského z Perknovka původa i také odpor jeho Petra Hrocha z M. obeslaného, našly, že jest škod outratných a nákladných podle práva provedl; to jest 30 kop 9 grošův a půl čtvrtá penize vše čes. A ty aby jemu dal konečně. Přísaha se zdvihá d. p. Stalo se v úterý po sv. Matěji 1. 1571.

Léta 1573 po sv. Ondřeji, Oldřich Perknovský, postoupil celý dluh Václavu Zapskému ze Zap. Léta 1574 vyšel list zatýkáci od Vác. Zapského. — D. Z. m. 102, A 11.

R. 1573 Seznam berní, kterěz Jan z Tisové a na Tisové i na místě bratra svého (Pavla) dlužen zůstal a které za Petra Hrocha z Mezilesic a Zásadí na sebe přejal, r. 1573 14/5. — Zem. arch., orig. místodrž. arch. S 15/142.

R. 1573 Jan Šlechtin ze Sezemic, pohání Petra Hrocha z Mezilesic a na Stičanech, proti Vacl. Malovcovi z Malovic. — D. Z. m. č. 109, C 33.

R. 1574 Karel Vrbka z Vrbice, pohání Petra Hrocha z Mezilesic a na Stičanech, Samuela Nekolu z Kojetína a na Rohožné, proti Jetřicnovi Lukavskému z Lukavce a na Bezděze. Svědomí na to v sobotu po sv. Řehoři.

Peku a 2 kopy miš. — D. Z. m. č. 11, A 7.

R. 1578. Mezi Petrem Hrochem z Mezilesic s jedné a Janem Příbkem z Otoslavíc a na Březovicích a Ludmilou Příbkovou z Lpan, již samými živými zůstalými poručníky nad statkem dítětem Dorotkou, dcera Karla Vrbky z Vrbice a na Hůrce Červené, kšaftem jeho na list mocný královský, nařízený, k ruce dočtělé Dorotě dceři Karla Vrbky z Vrbice strany druhé.

Jan Kolinský, podruh ze Zásadí od Ježka, učinil přísahu na kříž, svedčil takto: Když jsem byl při nebožtíku panu Karlu Vrbkovi služebníkem jeho, kázal psáti písáři pamět, že mu pan Hroch čtyry kopy gr. dlužen a na to, že jistoty žádné nemá a že i toho povědoma paní Příbkova. A pan Příbek, však jich prý mnoho nevezmu a já řekl: Proč byste pane nevzal? Proto prý přece mu je odpustil a jak řekl: Inu, když se mu je odpustil. A to mluvil ten týden před sv. Duchem. Budou to dvě léta na sv. Ducha, jak umřel.

Dáno mi od chůze 28 groš.

Václav, Lobeckýho z Bydžova, u. p. u. k. s. t.: Když byl pan Karel Vrbka v Chrudimi a já s ním byl a Jan Kolínský na ruce ho držel i optal se ho jestli tu Vaněk, mě jmenujíc a on řekl: Pane jest. Optal se mě, mám-li papír a já řekl, že nemám; i dí. Ký Jene, polož mě; dej mu dva velka na papír. A já jsem přinesl papír a on se optal, jestly tu Vaněk a on řekl: Pane jest. I řekl mi: piš! I psal jsem na rozkaz a když přišlo na čtyry kopy, řekl pan Vrbka nebožtik: Ač nevím, vezmu-li co. I řekl mu Jan Kolínský: Proč by to pane bylo? Neb jsem mu tuším odpustil.

Dáno od chůze 22 grošův. Dne 14. dubna 1578. — Reg. soudu kom. 15./9 215.

P. 1579. Jiřík Kučera Čankovský, pohání Petra Hrocha z Mezilesic a na Stičanech, aby postavil Jiříka Kučeru ze vsi Stičan, člověka podaného svého, proti sobě k svědomí. Pokuty nepostaven 10 kop. — D. Z. m. č. 65, K 15.

R. 1582. Ve středu o suchých dnech.

V té při která jest mezi Jiříkem Kučerou ze Žižinu a na Čankovicích původu a Petrem Hrochem z Mezilesic na Stičanech. Tu kdež týž Jiřík Kučera pohání jeho Petra Hrocha, viniti jej chce s jednoho sta a dvaceti kop gr. vše míš. dluhu pravého a spravedlivého a povinného. A maje týž dluh dávno dáti a zaplatiti, toho učiniti zanedbává až posavád, takž jakž týž půhon a žaloba plně svědčí. Na to od původu čtění jsou svědomí deskami uvedena. Půhon a důhon na Václava jinak Vaňka z Ladsteina a Jiříka Vojku žádaje, měšťaniny města Hradce nad Labem k svědomí a při tom umluveno.

Poněvadž se tento půhon svědčící zastavuje a ještě výšeji a to dostatečněji provedl, kdyžby nadepsané osoby byly k svědomí, vedle půhonu a důhonu jemu dali. A protož jestli žeby je po při scházeti chybělo, že při tom zaopatření, přitěmž svědčení a podle zřízení zemského, kteráž jistě dal p. g. zástavní právo. Při tom zase od pohnaného mluveno, poněvadž půhon ani žaloba se ničím neusvědčuje a neukazuje, že také nic vzítí moci nebude. Stímž se ku vrácení a opatření spravedlivě poučení dá. Tu u. p. m. d. z. na p. s. z. m.

Slyševše strany a jich s obou stran přelíčení, půhon a žalobu podle zřízení zem. a svědomí, toho všeho pilně pováživše, nalezly: Poněvadž jest on Jiřík Kučera dluhu svého v půhon jmenovaného vedle práva neprovedl a neprokázal, s té příčiny dává se jemu Petrovi Hrochovi z Mezilesic pohnanému proti němu Jiříkovi Kučerovi ze Žižina původu za právo, tak že jemu, tím zčehož jej pohnal povinen není. Dal památné. — D. Z. m. č. 235, G 23—24.

R. 1585. V té při, která jest mezi týmž Jiříkem Kučerou ze Žižina původu a týmž Petrem Hrochem z Mezilesic pohnaném.

Tu kdež týž Jiřík Kučera pohání jeho Petra Hrocha, viniti jej chce s osmdesáti kop míš. dluhu pravého a spravedlivého za čtyry hřebice povinného. A maje týž dluh dávno dáti a zaplatiti, toho učiniti zanedbává až posavád, tak jakž půhon a žaloba

plněji svědčí. Nato od původu ukázáno a čteno svědomí, deskami provedeno. — D. Z. m. č. 235, G 24.

R 1583. V úterý po Třech Králích.

Kateřina Žišovská z Mezilesic, na Kateřinu Černinovou z Chudenic z Probluze a v Pardubicích, Kateřinu Rodovskou z Hustiřan a na Pencicích, proti Dorotě Hrochové z Mezilesic sestře své vlastní, k svědomí. Stání po neděli Oculi.

R. 1585. Od Kateřiny Žišovské z Mezilesic, na Václava Krupeho z Probluze a na Telibech, Jiříka Štangka z Hertendorfu, proti Dorotě Hrochové z Mezilesic sestře své, k svědomí. Pokuty 7 kop gr. — D. Z. m. 101, D 9.

Tato Kateřina Žišovská z M. měla také při spány Kostomlatkými z Vřešovic, pro nápadní statek po svém manželu Jakšovi z Tisové a při vyhrála. — D. Z. m. 235, H 23—25.

R. 1583. K menšímu soudu zemskému k Letnicům.

Adam Sobek z Kornic a na Trhové Kamenici, pohání Petra Hrocha z Mezilesic, viniti jej chce s osmnácti kop dluhu spravedlivého, od někdy Absolona Sobka z Kornic, otce jeho Adama Sobka z Kornic půjčeného, a až posavád nezaplaceného. Proto aby stál. — D. Z. m. č. 94, A 18, čís. 160. B 19.

Po smrti Petra Hrocha z Mezilesic dělily se jeho dcery, Kateřina, Barbora a Dorotka o statek, což se neobešlo bez soudu a nářku, jak z dalších zápisů vidno.

R. 1583. Dědictví. Kateřina Žišovská z Mezilesic obesílá Barboru Štonovou a panu Dorotu sestry své vlastní z Mezilesic, z toho, jakž jest někdy Kateřina Rodovská z Košině, teta jejich sester z Mezilesic a vlastní sestra někdy Anny z Košině matere doctěných sester, za živnosti své, byla poručila někdy Petrovi Hrochovi z Mezilesic, otcí týchž sester od tudž z Mezilesic, tisíc kop gr. míš., kteráž to suma po též někdy Kateřině Rodovské, přešla jest a připadla na touž někdy Annu z Košině matere jejich.

A po smrti jí Anně z Košině matere jejich, jim sestrám z Mezilesic táž suma náleží. A poněvadž doctěná suma nezaplacená. i jiný statek, na dluzich, svrščích, nábytcích a klenotech po též Anně z Košině pozůstaly za týmž někdy Petrem Hrochem z Mezilesic jest zůstala. A oni Barbora Štonová a p. Dorota sestry z Mezilesic z nadepsaného statku materešského, totiž stoho tisíce kop gr. míšenských, též svršků, nábytků, klenotů a cožkoliv jest po té někdy Anně z Košině, matere jejich pozůstalo, k rozdělení náleží.

Díl materešský, sesterský třetí, pravý a spravedlivý, že Kateřině Žišovské z Mezilesic sestře má dáti a to k deskám obeslaný, tohoto ve dvanácti nedělích pořád zběhlých. — D. Z. m. č. 100, L 22.

Jinou rukou připsáno vedle zápisu hlavního: Léta 1584 v den povýšení sv. Kříže.

Kateřina Žišovská z M. v tomto obeslání na ní psaném jmenovaná, praví, že od tohoto obeslání na proti psaného, i od poručníka k témuž obeslání zapsaného dobrovolně vypouští a téhož poručníka obeslání při ní zapsaného doleji určených k užití nežádá, a též obeslaný na hoře psaný poručník přiněm zapsaný, poněvadž jest od úřadu nevyšlé, zde zápis vymazán a vyjmut.

Poručníci: Václav Radnický ze Zhoře a Václav Kohout. — D. Z. m. č. 100, L 22.

R. 1584. V pondělí, po sv. Šimonu a Judy, 28 října. Kateřina Žišovská z Mezilesic a v Stičanech obsílá panu Dorotku Hrochovou z Mezilesic, sestru svou. Jakž jest někdy Kateřina Rodovská z Košině teta jejich sester nadepsaných z Mezilesic a vlastní sestra někdy Anny z Košině máteře jejich, za živnosti své byla poručila, někdy Petrovi Hrochovi z Mezilesic, totiž, jich jeden tisíc kop m, kterážto suma, potěž někdy Kateřině Rodovské, přešla jest, připadla na touž někdy Annu z Košině máteři jich. A po smrti její, Anna z Košině máteře jejich, dočtěným sestrám z Mezilesic. Totěž, jí Kateřině Žišovské, také Barboře Štonkové a jí Dorotě Hrochové z Mezilesic náleží. A poněvadž dočtěná suma nezaplacena a jiný statek na dluzích, svršech, nábytcích, klinotech, po tíž někdy Anně z Košině máteři jejich, pozůstaly, za týmž někdy Petrem Hrochem, statku téhož Petra Hrocha, skrze jich, kdež i ten statek máteři jich jest zůstal v držení jest, vešla a na něm sedí.

Protož aby mu Dorotka z nadepsaného statku mateřského, totiž, stoho tisíce kop gr. m. z dluhů, svršků, nábytků, klinotů a cožkoliv jest též někdy Anny z Košině máteři jich náleželo a po ní v statku, téhož Petra Hrocha. Skrze jich pozůstalo a k rozdílu náleží. Díl mateřský, sesterský, to jest pravý, spravedlivý, jí Kateřině Žišovské sestře své dala. A to konečně ve 12. nedělích pořád zběhlých.

Tu též Dorotka Hrochová poroučí C. Svitkovskému ze Škudl manželé svému r. 1584.

Vedle tohoto obeslání, kteréž Kateřina Žišovská z Mezilesic a na Stičanech obesílá panu Dorotku Hrochovou z M. z dílu, tak jakž ob. post. t. v. k. m. d. z. s císařského určení a jich s obou stran její a což ukázáno a člěno jest. Toho všeho pouzřívše, tak o tom výpověď zni: Poněvadž ona Kateřina Žišovská z M. před nimi pořád práva svý na onen čas paně Dorotce Hrochové sestře své mladší, podle zřízení toho pomínula, sté příčiny se to obeslání zdvihá a škody též mezi stranami z hodných příčin se zde kazí. Stalo se ve středu po Památce Všech svatých, leta 1585. — D. Z. m. č. 100, L 27.

Kateřina Žišovská z Mezilesic pohání Kateřinu Černínovou z Probluze a na Pardubicích, Kateřinu Rodovskou z Hustiřan na Berčicích, Jana Štongka v Hertensdorfu na ten čas v Stičanech, proti Dorotě Hrochové z Mezilesic sestře své. — Dále pohání Dorotku, aby postavila ze vsi Dvakačovic několik lidí proti sobě k svědomí. — Táž Kateřina pohání Dorotku Hrochovou sestru svou aby položila od ní Kateřiny Žišovské ku Barboře Štonové a kní a na onen čas paně Dorotě Hrochové z M. společně, nerozdílně sestrám svým učiněné, oznamujíc, kdež jest k nim času předešlého, dvoje psaní učinila. Prvním jich žádaje, aby jí díl pravý a spravedlivý, nedílný, mateřský dali. A druhým jich jest napoměla, kdež jest na žádost někdy Petra Hrocha, otce jich, berní zadrželých, po někdy Janovi Jakšovi z Tisové, manželu předešlém, jí Kateřiny Žišovské 149 kop gr. čes. na sebe převzala, za něj dáti musela. Aby jí tu sumu zase odvedli a dali.

A pak týž oboje psaní jichž dátum bylo každého jednotejný, v pátek před sv. Jiřim, léta 1584, to vsobě vše šír obsahuje a zavírá.

Předně od tohoto psaní jednoho i druhého ona Kateřina Žišovská opouští a užití nežádá. A jakž též opuštění, kteréhož dátum jest na Horách Kutných v domě jejím u Jaroslava Žišovského z Udími, manžela jejího, v pondělí v den sv. Lamberta, léta 1584, to v sobě šíře obsahuje a zavírá. Proti sobě k svědomí, pokuty nesvědčení 700 kop gr. čes. a to v úterý po Třech Králích. Vklad položen v sobotu po sv. Lucii.

Také pohání Barboru Štongkovou z Mezilesic a na Stičanech, aby položila psaní od ní Kateřiny Žišovské jí Barboře jak vtémž psaní doložené bylo a na onen čas paně Dorotě Hrochové z M. společné, nerozdílné, sestřám svým učiněné oznamujíc, kdež jim času předešlého dvoje psaní učinilo, prvním jich žádaje. — Proti Dorotě Hrochové z M. sestře jí Kateřiny k svědomí.

D. Z. m. 160, M 11—12.

R. 1585. Kateřina Žišovská z Mezilesic pohání Dorotku Hrochovou z Mezilesic sestru svou vlastní. Viniti jí chce ze sta a dvaceti kop gr. čes. dluhu a to takového.

Jakž jest Kateřina Žišovská z Mezilesic za někdy Petra Hrocha z Mezilesic a v Zásadí, otce svrchupsaných sester z Mezilesic, k žádosti jeho, berními sněmy obecními snešených a od něho Petra Hrocha z M. zadrželých, kterých jest byl na sebe přijal někdy Jan Jakeš z Tisové, manžel té Kateřiny z Mezilesic předešlý. Jmenovitě léta 1584 obou dílů 30 kop gr. léta 60 obou dílů 30 kop, léta 61 30 kop, léta 62 obou dílů 30 kop vše českých. Což všecko činí jedno sto a dvacet kop gr. Pro kterouž se téměř někdy Petru Hrochovi z M. otcí jich sester nadepsaných, berníci o statek jeho uvázat chtěli, zaň dáti a zaplatiti musela. Kteréžto sumy za živnosti své, nebožtík jest jí Kateřinu z Mezilesic nezaplatil až jest skrze smrt z tohoto světa sešel. A poněvadž svrchu psaná Dorota Hrochová z M. statku nebožtíka jest se uvázala a jeho vdržení jest, kní ona Kateřina Žišovská o sumu svrchu psanou dluhu toho, totiž jednoho sta a dvaceti kop gr. vše čes. hledí. — Reg. soudu kom. č. 664, D 12.

Dorotka Hrochová z Mezilesic, pohání Jana Příbka z Otoslavice a na Březovicích, Jana Bořického z Hostovic na ten čas v městě Vysokým proti Kateřině Žišovské z Mezilesic a na Stičanech k svědomí. Pokuty nesvědčení 1.000 kop gr. čes. Stání v pondělí po Hromicích. — D. Z. m. 160, M 18.

Kateřina Žišovská z M. pohání Abrahama Hrocha z M—c, a v Star. M. Pražském, proti Dorotě Hrochové z M—c sestře své k svědomí. Pokuty nesvědčení 500 kop gr. čes. Stání v pondělí po na nebe vstoupení Krista Pána. — D. Z. m. 160, P12.

Kateřina Žišovská z M. pohání Václava Krupého z Probluze a na Třetí, Jiřika Štongka z Hertensdorfu a na Čankovicích, Václava Talacku z Ještětic a na Žestovicích, všecky proti sestře své Dorotě.

Táž Kateřina pohání dále Dorotku aby položila smlouvu na papíře spečetěnou, učiněnou mezi touž Dorotkou a Barborou Štongkovou. — Domáhá se aby jí Dorotka za dobro učiněné zaplatila a dále, že musela opatrovati otce svého Petra Hrocha.

D. Z. m. 160, Q 30, R 1.

R. 1591. Paní Kateřina Žišovská z M., prodala ve vsi Dvačovicích lidi podané své zápisné a jednoho sedláka a dva zahradníky, za sumu 300 kop míš. Písař u desk zem. byl Jan Jahoda z Turova. — D. Z. v. č. 168, E 3.

R. 1592. Ciprian Svitkovský ze Škudl a na Skalici, pohání Kateřinu Žišovskou z Mezilesic a na Stičanech, aby položila ceduli dílčí dílu jednoho, o statek, po nebožce Dorotě Svitkovské z Mezilesic pozustalé. — Kateřina i Dorota byly dcery Petra Hrocha z Mezilesic. — Reg. soudu kom. 669, F 274.

R. 1599. Kateřina Žišovská, rodem Hrochová z Mezilesic, měla za manž. Jaroslava Žišovského z Udímě a v Stičanech. Dcery jejich prodali Stičany Václ. star. Zárubovi z Hustiřan.

D. Z. v. 173, G 5.

R. 1571. K úternímu dni před suchými dni postními. Abraham Hroch z Mezilesic, pohání Barboru Kosořskou pozůstalou vdovu po někdy Jindřichovi Kosořským z Kosoře, vedle ní a spolu sní Marianu Třebešovskou z Kosoře a panu Dorotku Kosořskou oduž z Kosoře. Viniti je chce ze čtyř kop 8 grošů vše čes. a to takových: Jakož sama se táž Barbora Kosořská a Marianna z Kosoře i na místě pany Dorotky oduž z Kosoře, tehdáž let nemající, vtom uvolily, že za panu Annu Žateckou z Viegensdorfu a na Nových Hradech památný, což se jí dáti k des. zem. proti nim dostane. Aby po škodách vešla spraviti chtíc, čehož jsou se podle svého svolení neučinili. Ale on Abr. Hroch jsouc poručníkem té pany Anny Žatecké z Veigensdorfu, sám své peníze téhož památného 4 kopy 8 gr. dáti jest musel a dal. A protož zase v též památné hledí, aby stáli. — Dáno stanné právo na vyhlášení pňhonův na Barboru. — D. Z. m. č. 124, A 20.

R. 1571. Před suchými dni postními. Abraham Hroch z Mezilesic, pohání Jana, Václava, Ondřeje, Michala a Mikuláše bratři Ústějovský z Radvánova a z Ústějovic a na Radvánově, viniti je chce na místě Blažeje z Ústějovského, bratrance mladšího nedílného, let nemajícího, od tudž z Radvánova, jakožto syny a dědice, držitele statku po někdy Matějovi Ústějovském z Radvánova a na Radvánově. A týchž těch bratří ze dvou kop gr., památného za někdy Matěje Ústějovského z Radvánova, chce jich k deskám zem. od něho Abrahama Hrocha z Mezilesic daných. Proto aby stáli. — D. Z. m. č. 124, A20.

R. 1571. V pátek po památce Těla Božího 1571. Abraham Hroch povýšen do stavu rytířského.

Páni s rytířstva podle svobod stavu svého z plného sněmu, kterýž držán byl na hradě Pražském v pondělí po Svátosti, léta tohoto sedmdesátého prvního. Přijaly jsou do téhož stavu svého — rytířského — Abrahama Hrocha z Mezilesic, Nejedlého z Vysoké atd. dědici jich mužského pohlaví i ženského pohlaví, kteréž nyní mají nebo mítí budou. A mají se deskami zemskými zapsati, jakž toho obyčej a řád jest. A prvé nejvyššímu písaři král. Českého, a jiným omluviti se mají. Poslové na to byli jsou vladyky, Dubanský z Duban na Liběšicích a Ploskovicích, nejvyšší písař král. Českého, Burian Trčka z Lípy a na Světlé, Albrecht Kapoun z Vojkova na Hlušicích, purkrabě kraje Hradeckého.

Zem arch. č. knihy 45, J9. = stavovský arch.

od r. 1440—1639.

Toto přijetí do stavu rytířského bylo vloženo v desky zemské větší, jak další zápis ukazuje.

R. 1571. V sobotu po sv. Petru a Pavlu. Páni s rytířstva, podle svobod stavu svého, na sněmu obecním, kterýž držán byl na hradě Pražském, léta 1571, v pondělí po Svátosti.

Abrahama Hrocha z Mezilesic dědici jeho, kteréž má nebo míti bude, podle svolení na to zplného sněmu učiněné. Poněvadž týž, řádné splození své i také děda a otce svého, z dobrého zachování jich i své, před úředníky Pražs. men. desk zem. dostatečně provedl a prokázal, do stavu svého (jej Hrocha) přijali. I slíbil, že on Abr. Hroch z Mezilesic sám za sebe i za své dědice a budoucí, že v témž stavu rytířském ne jinak, než jakž na rytířského člověka náleží i také tak, jakž zřízením zemským vyměřeno jest, pilně a chvalitebně se chovati i to všecko což podle téhož stavu rytířského náležeti bude, učiniti chce. A z téhož stavu, on ani dědici jeho napotomní a věčné časy nikdy neodstupovati ani zase k stavu městskému navracovati se nechce a nemá. — D. Z. v. 17, G28.

R. 1572. K suchým dnům. Volf Kun, měšťanín Star. M. Pražského, pohání Abrahama Hrocha z Mezilesic a Matyáše Hostounského z Kozmačova, proti Jindřichovi Saskovi, jinak Vojířovi z Vačovic a na Zátvoru, k svědomí. Pokuty k nestání každému dvou set kop gr. čes. — D. Z. m. č. 124, S29.

Volf Kun také pohání Abrahama Hrocha proti Oldřichovi Saskovi, jinak Vojířovi z Vačovic a na Zátvoru k svědomí.

D. Z. m. 156, P5.

R. 1572. Ku dni sv. Jeronýma. Jakub, Bernard a Ludvík, bratři Svárovští ze Svárova, na místě synův svých, pohání Abrahama Hrocha z Mezilesic ke dvěma přem, Matyáše Královického měšťana v Star. M. Praž. ke dvěma přem, proti Žežické z Dubnice pozůstalé vdově po někdy Kašparovi Svárovským ze Svárova, k svědomí a pokuty nesvědčení 3 kopy gr.

D. Z. m. č. 108, A45.

Týž bratři, na místě synův svých, pohání Abrahama Hrocha z Mezilesic ke třem přem, proti Aně Slivenské ze Svárova k svědomí. — D. Z. č. 108, A46, č. 156, Q6.

Jan Potůček Plzenský, pohání Abrahama Hrocha z M. a Matyáše Hostounského z Kozmačova, proti Vilémovi Svitákovi k svědomí. — D. Z. č. 108, C73.

R. 1573. Abraham Hroch z Mezilesic, pohání Jana Hyrše měšťanína na Hradčanech, viniti jej chce ze čtyř kop gr. vše od něho Abrahama Hrocha z M. zaň Jana Hyrše, památným des. zem. daných. Protož aby stál. — D. Z. m. č. 108, A31.

R. 1575. V pátek po narození Pany Marie. Abraham Hroch z Mezilesic, pohání Kateřinu Vlčkovskou z Vesce a na Vlčkovcích. Viniti jí chce s osmi kop a 16 gr. vše čes. od něho Abrahama Hrocha paní Kateřině Vlčkovské půjčených, dvojího památného v desky zem. daných.

Protož aby stála a z těch osmi kop a 16 gr. čes. jemu Abr. Hrochovi práva byla. Stání vloženo po sv. Jiljí.

D. Z. m. č. 109, S 68.

R. 1577 K suchým dnům postním. Nykodým Magrle ze Sobíšku a na Zhoři, pohání Abrahama Hrocha z Mezilesic v Starém M. Pražském, proti Johance Vřesovcové z Vojnina, na Vraným a Žerotině. K svědomí pokuty nesvědčení 30 kop gr. čes.

D. Z. m. č. 110, S39.

R. 1577. Ku dni sv. Jeronýma. Abraham Hroch z Mezilesic pohání Zikmunda Chvalovského z Ledec a na Kovanicích, viniti jej chce, jakožto nápadníka a držitele statku zůstalého po někdy Janovi Chvalovském z Ledec a Chvalkovicích, s padesáti kop gr. čes. dluhu pravého a spravedlivého, od téhož někdy Jana Chvalovského z Ledec, Žofii Myslíkové manželce Viktorýna Špendy, z města Nymburka nad Labem daný a odevzdaný. Proto aby stál.

Dokládá se listů dluhů na papíře, od někdy Jana Chvalovského z Ledec a na Kovanicích, Žofie Myslíkové manželky Viktorýna Špendy z města Nymburka, na sumu padesát kop gr. čes. svědčeného, přitištěnou pečeti vlastní, téhož někdy Jana Chvalovského a podepsanou těž rukou jeho vlastní a též listu na papíře odevzdaný, téhož dluhu od ní Žofie Myslíkové jemu Abrahamovi Hrochovi z Mezilesic svědčícího, pečeteného svědomí a jiných svých spravedlností k tomu náležitých.

D. Z. m. č. 110, B10.

Týž Abraham Hroch z Mezilesic pohání téhož Zikmunda Chvalovského z Ledec a na Kovanicích, viniti jej chce jakožto nápadníka a držitele statku zůstalého po někdy Janovi Chvalovském z Ledec a na Chvalkovicích strejce jeho, s jednoho sta a půl devatenácté kopy gr. vše míš. dluhu spravedlivého, od téhož někdy Jana Chvalovského z Ledec a na Chvalkovicích, Žofie Špendové povineho, kterýžto dluh on Abraham Hroch z M. má sobě pořádně od nadepsané Žofie Špendové dáti a odevzdati, protož aby stál.

Dokládá se cedule dluhu na papíře, od někdy Jana Chvalovského vlastní rukou psané, Žofie Špendové na sumu sto a půl devatenácté kopy vše míš., přitištěnou pečeti, jeho Jana Chvalovského svědčící. Též listu na papíře odevzdaný té cedule a dluhu od ní Žofie Špendové, jemu Abrahamu Hrochovi z M. svědčícího, pečeteného svědomí a jiných svých spravedlností, k tomu náležitých. — D. Z. m. č. 110, B10.

Týž Abraham Hroch z Mezilesic, pohání téhož Zikmunda Chvalovského z Ledec, viniti jej chce ze čtyřiceti pěti kop a 20 gr. vše čes. atd. jako v předešlém zápisu. Dokládá se cedule na papíře atd. — D. Z. m. 110, B11.

Týž Abraham Hroch z Mezilesic, pohání téhož Zikmunda Chvalovského z Ledec, viniti jej chce s devadesáti kop míš. dluhu spravedlivého atd. jako předešle. Dokládá se cedule na papíře atd. — D. Z. m. č. 110, B11.

Týž Abraham Hroch z Mezilesic, pohání téhož Zikmunda Chvalovského z Ledec, viniti jej chce ze dvanácti kop gr. dluhu spravedlivého atd.

Dokládá se cedule na papíře atd. jako prvé zápisy. — D. Z. č. 110, B12.

R. 1578. Abraham Hroch z Mezilesic omlouvá se, činí při Vilémovi z Rožmberka, že k němu na Třeboň nebo na Krumlov

v příčině rozepře, kterouž na místě Prachatických s některými městy má, pro zaměstknání své úřední přijíti nemůže.

Vysoce urozenému panu panu Vilémovi z Rožmberka a na Českém Krumlově, správci a vladaři domu Rožmberského a nejvyššímu panu purkrabí Pražskému a Jeho Milosti panu mně milostivě a laskavě příznivému.

Službu svou vzkazuji Vaší Milosti vysoce urozený pane Viléme z Rožmberka. Nejvyšší pane purkrabě Pražský atd. pane mně milostivě a laskavě příznivý, zdraví a v něm jiného všeho dobrého a spasitelného Vaší Milosti věrně přejíc na Pánu Bohu žádám. Psaní kteréž mi Vaše Milost činiti a toho milostivě věděti ráčíte, mohl-li bych se k Vaší Milosti spolu s panem Janem Kustošem mezi tímto časem a soudem komorním nejprve příštím, buď na Třeboň a nebo Krumlov dáti najíti, že byste ráčili chtíti ty rozepře a obesláné kteréž na soudu zemským větším na místě a k ruce Prachatických podaných Vaší Milosti s některými městy míti ráčíte v uvázení míti, jakž též psaní Vaší Milosti to všecko věrně dnes datum listu tohoto dodané to vsobě šire obsahuje a zavírá. Já pak jakožto služebník Vaší Milosti povolný rád bych žádosti Vaší Milosti dosti učinil, ale že soud a škody na zejtri sv. Linharta a potom původy a počty před rukama jest a já při témž soudu nemálo činiti mám a před soudem komorním nejprv příštím držeti se bude, není mně věc možná, leč bych k vůli Vaší Milosti odpuštěn byl, ač k tomu čas nepostačuje, a protož prosím, že mně v tom při Vaší Milosti omluvena míti ráčíte, jiného času po soudech těchto před slavnými hody nastávajícími ráčíte-li den k tomu obrati a mně den a místo oznámeno bude, chci vůli Vaší Milosti služebník povolní a najíti se dáti.

S tím se Vaší Milosti šťastně a dobře míti vinšuji. Datum v Praze v Starém Městě Praž., v pátek u vigílii památky Všech svatých léta 1578.

Vaší Milosti služebník povolný

Abraham Hroch z Mezilesic.

— Opis zem. arch., orig. v Prachaticích, kopiař od r. 1577, F. 251. —

R. 1580. Abrah. Hroch z M., pohání Jakuba Černína z Chudenic a na Lištanech, J. M. císař. radu. Viniti jej chce s jedné kopy a půl třinácti grošův čes., dluhu spravedlivého od něho Abrahama Hrocha za Jakubem Černínem z Chudenic, památného k des. zem. proti Jiljimu Lindovskému z Topolan daného a zase od něho Jakuba z Chudenic jemu Abrahamu Hrochovi nezaplaceného až posavád. Protož stání vloženo po odvrácení sv. Pavla na víru křesťanskou 25. ledna.

Týž Abraham Hroch z M. pohání Václava Žďárského ze Žďáru a na Žďáru, poručníka a ochránce Pavla Stanislava syrotka statku zůstalého po někdy Stanislavovi Žďárském ze Žďáru. Viniti jej chce ze dvou kop a třiceti osmi grošův vše českých, dluhu spravedlivého, od něho Abrahama Hrocha z M. za Václava Žďárského ze Žďáru, jakožto poručníka, památného k des. zem. proti Jiříkovi Šremůtovi z Krásného Dvora Abrahamovi Hrochovi týž posavád nezaplaceného.

Týž Abraham Hroch z Mez. pohání Annu Vrchlabskou z Bezdědic; viniti jí chce ze dvou kop a jednoho groše čes.

dluhu spravedlivého od něho Abrah. Hrocha za ní Annu z Bezdědic, památného k deskám zemským, proti Václavovi Baderskému z Újezda daného a zase od něho Anně z Bezdědic jemu Abrah. Hrochovi až posavád nezaplaceného. — D. Z. m. č. 4. A 12 ad r. 1580—2.

R. 1580. Kvaternímu dni, před suchými dni postními.

Abraham Hroch z Mezilesic, pohání Jakuba Černína z Chudenic a na Lišťanech, J. M. cí. radu. Viniti jej chce z jedné kopy a půl třinácti groše vše čes. dluhu spravedlivého od něho Abr. Hrocha zaň Jakuba Černína z Chudenic. Památného k deskám zem. proti Jiljímu Lindovskému z Topolan daného a zase od něho Jakuba Černína jemu Abr. Hrochovi nezaplaceného až posavád. Protož aby stál.

Týž Abr. Hroch z M. pohání Václava Žďárského ze Žďáru a na Žďáru, poručníka a obránce Pavla Stanislava Žďárského ze Žďáru, strejce jeho, let nemajícího, syrotka statku zůstalého, po někdy Stanislavovi Žďárském ze Žďáru.

Viniti jej chce z dluhu spravedlivého od něho Abrah. Hrocha z M. zaň Václava Žďárského, jakožto poručníka. památného k deskám zem. proti Jiřikovi Šremůtovi z Krásného Dvora daného a zase od něho Václava Žďárského, jemu Abr. Hrochovi až posavád nezaplaceného. Protož aby stál.

Dáno stané právo, na vyhlášení pŕhonův.

Týž Abr. Hroch z M. pohání Annu Vrchlabskou z Bezdědic. Viniti jí chce ze dvou kop a 1 gr. vše čes. dluhu spravedlivého od něho Abr. Hrocha za ní Annu z Bezdědic, památného k deskám zem. proti Václavovi Baderskému z Újezda daného a zase od ní Anny z Bezdědic jemu Abr. Hrochovi až posavád nezaplaceného. Proto aby stála. — D. Z. m. č. 120. A 4—5.

R. 1581. V pondělí po sv. Janu Křtiteli.

Abraham Hroch z M. obesýlá Ludmilu Pavlovou z Bukova a na Voseku, na místě dětí její, kteréž má a neb mítí bude, z té příčiny.

Jakož jest někdy Křištof Muchek z Bukova a na Voseku na dědictví svém, totižto; na tvrzi Voseku, na dvoru poplužním spoluzím, na vsi celé, a dvorech kmetcích s platem, na vsi celou v Bušovicích a dvorech kmetcích s platem, na vsi Velké Lhotě, d. l. sp. což tu měl. S dědinami, lukami, lesy, potoky, rybníky, kurmi, robotami, na všech svrščích a nábytcích na tvrzi Voseku, tudíž ve dvoře poplužním v nadepsaném, se vši zvolí což k tomu přísluší, na tom všem což tu měl a držel, někdy Anně z Počernic manželce své 200 kop gr. čes. věnoval a jménem věna ukázal.

A jí, těch svrchupsaných dědin milostivě s věcmi zastavil svrchupsaných, plně jich zápisem deskami zemskými postoupil, jakž týž zápis v kvaternu trhovém zeleném 1558 ve středu před přenesením sv. Václava dědice Českého plněji svědčí. Kteréhožto zápisu věnného i kšaftem svým na list mocný, jeho královský slavný a svatý, za paměti krále Ferdinanda učiněným, jest potvrdil a též někdy Anna Muchkova z Počernic a na Voseku, pozůstalá vdova po téměř někdy Křištofu Muchkovi z Bukova a na Voseku manželce svém, kšaftem svým pořádným, na list mocný

jeho, císařský, slavný a svaté paměti císaře Maxmiliána, jakožto krále Českého jménem v desky zem. vloženy jsou, výše dočteného statku všeho držení a užívání, dala jest a odkázala touž sumu 200 kop. gr. č. v témž zápisu výše dočteném zjištěných a zapsaných, jemu Abrahamovi Hrochovi z Mezilesic, na jisté výminky v témž kšaftu jejím doložený, jakž týž kšaft to všecko vsobě šíř obsahuje a zavírá. A protož aby ona Ludmila Pavlova z Bukova i na místě dětí svých, kteréž má neb mítí bude, jakožto na ten čas držitelkyně výše dočtených dědin, kteréž jest po smrti té Anny Muchkovy z Počernic sama o své učinila, uvázala a jich v držení jest, jemu Abr. Hrochovi z M. jakožto právo té někdy Anny Muchkovy z Počernic, má tu sumu 200 kop gr. č. dáti a vyplniti a to konečně ve 4 nedělích pořad zběhlých.

D. Z. m. č. 65, G 26.

R. 1582. Ab. Hroch z Mezilesic koupil sobě dům nárožní blíž brány Nové, mezi domy téhož Abrahama a Šimona, zámečníka oboustraně ležící, od Václava Kamaryta z Rovin, J. M. Cís. při apelacích rady, za tři sta kop grošů českých, zouplna a docela zaplacených k jmění, držení a dědičnému vládnutí, tím vším právem jako jest on prý sám měl, držel a vládl. Mají zpraviti právem městským.

Actum in Cons: H v. post. Mathiam Anno 1582 Mag. d. Thoma grafio a Graisenberko. Grunt. kniha m. Prahy. č. 2112.

Téhož roku 1582. Paní Alžběta Nosislavská z Řezna, koupila sobě, panu Jiříkovi Nosislavskému z Nosislavě manželů svému, dědicům a budoucím svým, dům nárožní blíž Nové brány, mezi domy Abrahama Hrocha z Mezilesic a Šimona zámečníka oboustraně ležící, od téhož Abrahama Hrocha, za tři sta a padesát kop g. čes. zúplna a docela zaplacených, k jmění, držení a k dědičnému vládnutí, vším právem jakž jest on Abraham sám měl, držel a vládl. Maje zpraviti právem městským tohoto trhu a zápisu pánům manželům počátku psaným, dopustiti, by oni listy pod pečeti svými připověděli, jsou z toho domu všechny povinnosti měšťanské, jakž k obci tak k osadám vykonávati, berně z něho dávati, šenkův nedopouštěti, a to všecko což jsou předešlý držitelé toho domu zachovávali podnikati. — Actum in Cons. Hv. post Mathiam Apostolum. Anno 1582.

Grunt. kniha m. Prahy č. 2112.

R. 1583. Václav z Prošovic na Abr. Hrocha z Mezilesic, Václava Kohouta, služebníka Abr. Hrocha z M. Oba proti Alžbětě z Veitmile, roz. z Žerotína, jakožto mocné otcovské poručníci Kříže, Karla. Jana, Beneše a Šebestiana Lorence dětí a statku pozůstalého po někdy Janovi Lorencovi z Veitmile a na Postoloprtech, manželů svým k svědomí. Pokuty nesvědčení sto osmdesáte kop gr. čes. Stání v pondělí, po neděli Provodní. — D. Z. m. č. 101, D 23.

R. 1583. Slovné poctivosti, Pánům purkmistru a radě města Kouřimi, pánům přátelům svým zvláště milým — dopis od Hrocha z Mezilesic.

Službu svou vzkazují slovné poctivosti páni Kouřímští, pánům a přátelům svým, zvláště milý, téhož zdraví i jiného všeho dobrého přeji Vaši Milosti věrně rád. Od pánův vyslaných

Vašich, mě do paláce hradu Pražského dodán i také další zpráva dána. A mé zdání jest abyste proti té suplikaci Její Milosti paní Evě Řičanské z Olbramovic tu zpravu svou dali, že týž dvůr Rubinovský a dům v městě, jakožto statek šosovní, po někdy panu Janovi Řičanském z Řičan, nepořízený jest o kterýžto statek, soud při právě Vašem, mezi jistými stranami jest byl a k ruce J. Mil císařskému panu rychtáři jest přisouzen. Z které to při a rozsudku, vezměte vydimus od práva města Brodu Českého, po kterémž to rozsudku s poručením J. M. pánův rád, Jeho Milosti císařské, zřízené komory v král. Českém, Jeho Milost císař. pan rychtář Jan ze Zlonic, k ruce J. Milosti jest se uvázal a několik let jeho v držení byl. I jakož teď příležitostě takových poučení Vám příписы odsílám, abyste je dali při právě Vašem vyhledati.

A když jest, pan rychtář nebožtík, jsouc vyslán k pohřbu jeho, J. Milosti císařský, slavné paměti císaře Maxmilian, tu jest Její Milost teěž Eva Řičanská, sama o své ujmě, bez práva, nemajíc k němu žádné spravedlnosti a jsouc jeho odsouzena se uvazala, když Jeho Milost, císařský pan rychtář Jan ze Zlonic, prostředkem smrti z tohoto světa jest sešel. A tak to trvalo až do Tří kráův léta 1580, že podle jisté resoluci J. Mil. císař. jednoho i druhého poručení, někdy urozený pán Václav z Řičan a na Koldíně, jakožto strýc krevní nebožtíka p. Jana Voka z Řičan, v přítomnosti pánův hejtmanův krajských jest v týž dvůr i dům uveden.

Taková poučení, naději se, že při právě Vašem se najdou. Jakož pak téhož všeho, příписы od pánův od práva Vašeho, nebožtíkovi panu Václavovi z Řičan vydané, teěž sruverované i paměť toho všeho Vašim Milostem odesýám, však aby mi to zas bylo vráceno. Potom mě po takovém uvedení v týž dvůr a dům, nebožtíka pana Václava z Řičan, že jsou páni starší obecní i na místě vsí obce Vaší, týž dvůr pustý, bezevšech svrškův i nábytkův, kterýž jest paní Eva z Olbramovic, dnem i nocí z téhož domu vyvésti dala a dům zbořený jsou koupily, jakž trhem zápis v knihách Vašich v bílých zápisných k 6, kterýž se stal v pondělí po neděli druhé postní Reminiscere, léta 1580, to vsobě šíř obsahuje a zavírá. Z kteréhožto zápisu také vydimus ať jest vzat. Však ať to paní Pražští přijmou k své víře a duši, jak zřízení zemské p. 14 to vyměřuje. A poněvadž se týče statku šosovního, o kterýžto statek na slavném soudu zemském i když soud nebyl a býti nemohl se dotýče, že žádáte při po řadu práva městského, kdež se takové grunty souditi náleží.

Chce-li Vaše Milost témuž zápisu trhu odpírati a jinéh viniti, tu kdež náleží, že páni ráci míti toho vůli zdání a dáleji z tohoto mého zdání tajiti moci toho všeho. Čehož obšírně doložiti jsem Vašich Milostí na psaní tajna učiniti nechtěl.

Sum milost Boží rač s Vámi se všemi býti.

Datum v Pace, v sobotu, dne sv. Václava, léta 1583.

Abraham Hroch

Orig. arch. mus. král. Čes.

z Mezilesic.

F: Kouřim obec.

— pečeť —

R. 1584, Radslav Vchynský ze Vchynic a na Petrovicích, praví, že dal plnou moc a vůli a tímto zápisem dává Abrahamovi Hrochovi z Mezilesic, aby on na místě a jménem jeho, mohl a moc měl, sumu peněz, jenž podle zápisu deskami zemskými od Frydrycha Hasiš-einskeho z Kolovrat a na Strojeticích učiněného, takž jakž týž zápis v kvaternu větším zápisném žlutém, léta 1583, vsobotu po Božím Těle, E 9 zapsaný a tím uvázáním s komorníkem Pražským vyšlým, plněji svědčí ač to vše vsobě šíře obsahuje a zavírá. Vyzdvihnouti, jím kvitovati, zápis i s komorníky Pražskými v uvázání z desk zemských i pustiti a neb jinemu jeho postoupiti. Tež také aby mohl a moc měl na místě a jménem jeho, podle druhého zápisu a práva jeho postoupeného, též sumu peněz, vedle druhého zápisu jeho ráležitou, jakž týž zápis v kvaternu větším zapsaném popelatým E 26 zapsaný, plněji svědčí, a to vše též vsobě šíře obsahuje a zavírá. Vyzdvihnouti, též jiný kvitovati a neb zápis z desk zem. propustiti a neb jinému jeho postoupiti a bylo by potřeby, dále i po právu podle jich obou zápisů jíti a právo až na vrch dovésti. Tak jakž týž Abraham Hroch z M. přijdouce k deskám zemským otom stání. širší zprávu dá, že jest Radslava Vchynského ze Vchynic vtom a ve všem a k tomu ke všem a k tomu ke všemu, plná celá a dokonalá vůle. — D. Z. v. č. 66 N 5.

R. 1585. Abraham Hroch z Mezilesic, J. M. císař rada koupil sobě a dědicům svým mužského pohlaví, dům po levé ruce jdouc ku klášteru sv. Ducha, vedle domu mistra Ondřeje Blovského z Palatýni, v osadě sv. Mikuláše ležící, od Zikmunda Miletinského, Anny manželky jeho, též Doroty dcery té Anny, Václava Vodolenského měšťanína Noveho Města pražského, manželky z dovolení jeho, také s jistým vědomím a povolením poručníkův syrotkův po Pavlovi Kutnaurovi předešlým manžela Anny Miletinské zůstalých, jsouc od práva zřízených, za půl osma sta kop grošů českých, jmění v držení a věčnému vládnutí v tom ve všem právu jak jsou samy prodávající měli, drželi a vládly, spraviti majíce, všelijaké závady kupujícím právem městským. Týmžto zavalil pět set kop g. čes. z nichž Abrahama kvitují. Ostatních půl třetího sta kop g. čes. zaplatiti má na sv. Jiří nejprve příštího, sto dvacet pět kop g. čes. na sv. Havla hned příštího. vše léta 1586. Tolikéž sto dvacet pět kop g. čes. peníze penízům rukojmě jsou. — Pan prurkmistr, páni, Abrahamovi tohoto trhu i zápisu povolili, sic on listem pod pečeti svou připověděl jest všelike povinnosti z tohoto domu k osadám i obci vykonavati, šenkův nedopouštěti a to všecko což jsou předešlý držitelé zachovávaly podnikati.

Actum in Gus. in octava Martini, pridie Elizabetae Uiduae.
— Anno 1585. Mag. Cin. D. Thoma Groffio d. Greysenberko.
Grunt. kniha m. Prahy, čís. 2112

R. 1585. Zikmund Miletinský a jeho manželka Anna, stojíce osobně na radě, oznámili a se přiznali, že jsou i na místě Doroty Vodolenské přijali za dům sto dvacet pět kop gr. čes. od pana Abrahama Hrocha z Mezilesic, z těch jeho kvitují. —

Actum in qus: f. Floriani Hune 1585.

= Grunt. kniha m. Prahy čís. 2112. =

R. 1585 Zikmund Miletínský a manželka jeho Anna se přiznali, že přijali za dům sto pětadvacet kop gr. čes. od Abrahama Hrocha z Mezilesic, z těch jeho všech jest dům zaplacen a svrchu jmenovaný manželé kvitují a vzájemně ze všeho se propouštějí.
Grunt. kniha m. Prahy čís. 2112.

Lidmila Šlejnicová z Lobkovic a na Šluknově obesýlá Markétu z Řičan a p. Abrahama Hrocha z Mezilesic k svědomí.
D. Z. m. č. 78, T15.

R. 1585. Abraham Hroch z Mezilesic, koupil sobě, dědicům a budoucím svým dům nárožní, blíž Nové brány, mezi domy Šimona zámečníka a téhož Abrahama obostraně ležící od Jiříka Nosislavského z Nosislavi, za tři sta a dvacet pět kop g. čes., zůplna a docela zaplacených k jmění držení a k dědičnému vládnutí, týmž vším právem jakž jest on Jiřík sám onen dům měl, držel a vládnul. Hotov jsouc zpravití právem městským, z kteréhožto domu Abraham listem pod pečeti svou připověděl jest všecky poplatky a povinnosti, jak k osadám tak obci vykonávati, berně z něho dávatí a to všecko což jsou předešlý držitelé toho domu podnikali zachovávatí. Dále, toho domu častopsaný Abraham Hroch z Mezilesic budoucími svými všemi domů sníma připojovati a v jeden vozovati, aby v míře a způsobu jakž jmění zápisem jest má zůstati. —

Actum in Gons: Hv. post Ascensionis Christi Anno 1585. Magistro Cipriano Museo. — Grunt. kniha m. Prahy č. 2112.

R. 1585. K soudu menšímu k Letnicům.

Abraham Hroch z Mezilesic, pohání Jana Příbka z Otoslavic a na Březovicích.

Viniti jej chce ze dvou kop a 25 groš. vše čes. dluhu spravedlivého, od něho Abrahama Hrocha za Jana Příbka v té rozepři, kteráž jest na soudu zem. menším s Jiříkem Adlspachem z Tamsdorfu, Boh. cís. hejtmana na Pardubicích. Památného k deskám zemským.

Týž Abraham Hroch z M. pohání téhož Jana Příbka z Otoslavic a na Březovicích. Viniti jej chce ze dvou kop a 4 grošův, dluhu spravedlivého od něho Abr. Hrocha zaň Jana Příbka, v té při, která jest na soudu zemském větším s Jiříkem Kučerou ze Žižína a Čankovicích, měl památného deskám zemským.

Týž Abr. Hroch z M. pohání Elišku Berkovou z Valdšteina na Kuřích Vodech a Břehů. Viniti jí chce ze čtyř kop a 1 groše, vše čes. dluhu spravedlivého, od něho Abr. Hrocha zaň Elišku Berkovou z Valdšteina v té při kteráž jest před úředníky Pražskými, menších desk zem. na plném soudu a škody s Jaroslavem Smiřickým ze Smiřic a na Kostelci nad Černými lesy, J. M. dvorního Maršálka v král. Českém, památného deskám zem. daných.

Týž Abr. Hroch z M. pohání Elišku Šlikovou z Holejče, hraběnkou z Pasau a z Lokte a na Frydlantě. Viniti jí chce z jedné kopy a půl devatenácti gr. vše čes. dluhu spravedlivého od něho Abr. Hrocha zaň Elišku Šlikovou z Holejče, hraběnkou z Pasau, rozepři kteráž jest před úředníky Pražs. menšími deskami zem. na plném soudu a škody udané Krajícem z Krajku a na Mladé Boleslavi a Kosmonosích, památného desk. zem. daných.

Týž Abr. Hroch z M. pohání Elišku Šlikovou z Holejče, hraběnkou z Pasau a z Lokte a na Frydlantě. Viniti jí chce z jedné kopy a půl devatenácti gr. vše čes. dluhu spravedlivého od něho Abr. Hrocha za ní Elišku Šlikovou z Holejče, hraběnkou z Pasau, rozepři kteráž jest před úředníky Pražs. menšími deskami zem. na plném soudu a škody udané Krajicem z Krajku a na Mladé Boleslavi a Kosmonosích, památného desk. zem. daných.

Týž Abr. Hroch z M. pohání Marianu Šturmovou z Borku, pozostalou vdovu po někdy Petrovi Šturmovi z Ditmansdorfu. Viniti jí chce, jakožto tu, kteráž jest se statku téhož někdy Petra Šturma, manžela svého, vzala dluhy jemu náležité, pomínula ze čtyř kop a 8 groš. vše čes. dluhu spravedlivého od něho Abr. Hrocha za někdy Petra Šturma z Ditmansdorfu, manžela jejího, v té při, kteráž jest na soudu zemskem větším, s Janem a Oldřichem bratřími vlastními a nedílnými Vřešovci z Vřešovic, pro nezjištění Řudolfa Muša a Bínu Mordiče, památného desk. zem. daných.

D. Z. m. č. 160, M 18—19.

R. 1587. Abraham Hroch z Mezilesic, J. M. císařský rada, pohání velebného kněze Martina opata kl. Břevnovského a na Broumově. Viniti jej chce ze sta kop míš. a to takových. Jakož jest J. Mil. císařská, pán náš nejmilostivější, starší obecní i všecka obec města Broumova na vznešení skrze suplikaci jeho milostí podanou, s týmž knězem Martinem, opatem kl. Břevnovského a na Broumově svoliti ráčil.

Kteroužto rozepři týž Abraham Hroch od něho kněze Martina, opata kl. Břevnovského a na Broumově, proti týmž starším obecním i vsi obci města Broumova na soudu komorním král. Českého jest vedl. Tak, že týž kněz Martin, opat, proti nahoře dočteným Broumovským práv jest zůstal. Tak jakž vejpovědi na místě a poručení Jich Mil. císařské, jakožto král. Českého od nejvyšších pánův úředníkův a soudcův zemských, též rad J. M. soudu komorního, král. Českého, mezi dočtenými stranami, léta 1587 v pátek po sv. Kateřině učiněné a v červených nových král. v listů v devadesátém druhém zapsaná, to vsobě všecko šíř obsahuje a zavírá.

Od kteréžto rozepře za práci jeho Abrahama Hrocha z M. týž kněz Martin, opat Břevnoský, svolil se dáti jedno sto kop. míš. a toho neučinil a učiniti zanedbává až posavád. Proto týž kněz Martin, opat Břevnovský aby stál a ztakového jednoho sta kop míš. jemu Abr. Hrochovi práv. byl.

Reg. soudu kom. č. 32-F, K 12.

Roku 1588, 25. července. Kšaft Mariany Pikartové z Pereftu.

Odkazuje celé své jmění pravnučce své Barboře po Adamovi Skalickém z Skalice. Dům u třech králů v Celetné ul., nyní čp. 602-I. atd. a ustanovuje za poručníky své přátelé totiž: urozeného a slovného pána Abrahama Hrocha z Mezilesic, Václava Deklívu z Závořic a Jana Albína z Greifnberku atd. = Rukopis č. 2205 f. 100. — Archiv m. Prahy.

R. 1589. Regest. Abraham Hroch z Mezilesic zve Martina arcibiskupa Pražského, k svatebnímu veselí dcery své Alžběty s Erazimem Kvintusem s Dromsdorfu, sekretářem při komoře české která se „tu neděli po památce sv. Pavla na víru křesťanskou obrácení“ odbývati má.

Osvícený kníže a pane, pane arcibiskupe Pražský x pane mně laskavě příznivý! Služby své vždyckny povolné Vaší knížetci Milosti vzkazují a na Pánu Bohu všemohoucím šťastné nové letho vinšují a v něm zdraví i jiného všeho dobrého Vaší Knížetci Milosti přejí věrně rád.

Vedle toho Vaší Knížetci Milosti tajiti nemohu, kterak sem pannu dcerku svou Alžbětu k stavu svatého manželství urozenému panu Erazimovi Kvintosovi z Dromsdorfu, J. Mti. České služebníku a sekretáři při komoře české zamluvil, kderoužto podle nařízení Božího a církve svaté křesťanské dá-li Pán Buh tu neděli po památce svatého Pavla na víru křesťanskou obrácení nejprve příští dočtěnému panu Erazimovi z Dromsdorfu k témuž stavu svatého manželství dodati mám. A to poněvadž takový sňatek a veselí svadební bez přítomnosti dobrých a poctivých pánův a přátel jakožto svědkův téhož nového manželství vykonáno bejtí nemůže, protož Vaší Knížetci Milosti za to služebně a poníženě prosím, že se tak velice ponížiti a ku poctivosti téhož budoucího manželství na den výše jmenovaný do domu mého k vobědu najíti dáti a spolu s Jich Milostmi pány a přáteli též přítomnými s bázní Boží vykonati nápomocni bejtí ráčíte.

Já se toho Vaší Knížetci Milosti službami svejmi, kderéhož jste v tom vždyckny volného poznati ráčili, odsluhovati rád chci. Za odpověď laskavou s vykonáním této mé ponížené žádosti prosím. S tím milost Pána Boha všemohoucího rač s Vaší Knížetci Milostí bejtí:

Dátum v Starém Městě Pražském v pondělí po novém létě, léta 1589.

Vaší Knížetci Milosti
služebník povolný
Abraham Hroch z Mezilesic.
(Pokračování.)

Třetí díl rukopisného sborníku Evermonda Jiřího Košetického.

Podává Dr. ANT. PODLAHA.

(Pokračování.)

Při třetím oltáři.

Prologus: Třetí nyní následuje
figura, v níž obětuje
Abraham Izáka svého
syna jednorozeného;
Jakožto každý spatříte,
jestli málo poshovíte.

Hlas Boží: Abrahame, Abrahame!

Abraham: Tuď jsem, co chceš míti Pane?

Hlas Boží: Pojmi hned Izáka svého
syna jednorozeného
a jdi do země vidění
činiž tam obětování,
a to synáčka vlastního
Izáka tvého milého
na jedný mé milé hoře,
kterouž já ukáži tobě.

- Abraham: Neslušit jistě meškati
a s tím dlouho prodlévati;
co Pán Bůh ráčí chtít míti
všecko chci rád učiniti
sem, sem, moji služebníci
věrní pána komorníci.
- Služebníci: Tuď jsme, co ráčíte pane
poroučeti, hned se stane.
- Abraham: Syna mého zavolejte
Izáka ke mně přiveďte,
přineste dříví, oheň, meč,
neb jest toho potřebná věc.
Bohu mám obětovati
poručení zachovati.
- Služebníci: Chcem to rádi učiniti,
rozkázání naplniti.
- Jdou pro Izáka. Izáku hled s námi jíti,
neb t- pan otec chce míti.
- Jdou s Izákem. Tuď hle, milostivý pane,
všecky věci zhotovené,
Izák, oheň, dříví i meč
jestli čeho potřeba víc?
- Abraham: Vy tuto chvílku počkejte
daleko neodcházejte;
já a Izák milý dítě
půjdem tamto spolu hbitě.
Když se k Bohu pomodlíme
zase se k vám navrátíme.
Izáku, synu můj milý!
- Izák: Co, pantáto roztomilý?
- Abraham: Musíš toto dříví vzíti
na ramena svá vložiti.
- Izák: Rád já to chci vykonati,
pomozte na mne zdvihnouti
- Abraham: Již máš dříví naložené
na ramenech svých složené.
Já jen vezmu meč a oheň
hnedky s Panem Bohem půjdem.
Jdi přede mnou milý, synu,
k místu mně ukázanému.
- Izák: Pantatičku můj rozmilý!
- Abraham: Co chceš synu můj přemilý?
- Izák: Dříví, oheň sice máme,
co obětovat budeme?
- Abraham: Bůh sobé obět zápalnou
opatří, synu můj, vzácnou;
nechtěj se o to starati,
ale k místu pospichati.
- Zastavise, a říká: Již jsme synu na tom místě,
kterž Bůh ukázal jistě,
dej sem dříví, ať je složím
z tebe a v hranici vložím.
- Izák: Pantáto na stokrát milý,
prosim nemějte mi za zlý,
hle, již všecko připraveno,
co bude obětováno?
- Abraham: Nelekej se té noviny,
synu můj jednorozený
co jest mi Pán Bůh přikázal,
a bych jemu obětoval,
to já musím vykonati
vůli jeho zachovati.
- Izák: Ničehož já se nelekám,
ale to směle vyznávám,
aby třebaš mne Pán Bůh sám,

poručil obětovat vám,
hotov jsem to podstoupiti,
vůli Boží naplniti.

Abraham : Tebe, synu, tebe Bůh chce
mít za obět, jiné nechce.

Izak : Poněvadž mne Bůh chce miti,
a veli obětovati,
staň se vůle svatá jeho.
poroučím mu ducha mého ;
pantatičku, nemeskejte,
vůli Boží vykonejte.

Abraham : Pojď sem, synu můj jediný,
ať tobě dám políbení,
a tak se s tebou rozžehnám,
pak rozkaz Boží vykonám.
Provod tě Bůh, můj synáčku !

Izak : Měj se dobře, tatičku.

Abraham : Ach, co pak tvá milá matka
Sara, věrná má manželka,
co tomu bude říkati ?
Ach, jak bude naříkati,
pro tebe, synáčka svého,
v starém věku splozeného.

Izak : O, můj přemilý tatičku!
Pozdravte vy mou matičku,
ať pro mne nic nenaříká
neposlušného Izaka.
Pán Bůh rač ji potěšiti,
milejšího syna dáti.

Abraham : Podejž sem tedy své ruce,
neb je musím svázat prudce.
Ó, ruce mé, vždycky milé!
Ó, potěšení rozmilé!
Ale což činím, proč meškám,
a tak dlouho proč prodlévám ?
Jináče již nelze býti,
pročež hled, synu, kleknouti,
na tuto dříví hranici,
a já ti zaváži oči.

Izak : Měj se dobře, tatičku,
a pozdravte mou matičku.

Abraham odměří mečem na syna, odstoupí, naříká :

Provodiž tě, můj synáčku,
Pán Bůh, přijme tvou dušičku.
Ach, líto mi syna mého,
že mám ztratit jediného.
Ale mám k Bohu naději,
že on mne zase potěší.

Podruhé odměří a praví :

Pravdivěť je to příslovi,
že krev vodou žádnou není.
Ach, kterak krev syna mého
mně brání zabítí jeho !
Ale co mám litovati ?
Bůh ho dal, Bůh ho chce miti,
neslušit mu odepřítí,
ale slušně navrátiti.

Po třetí chce udeřiti, anďěl popadne za meč.

Hlas Boží : Abrahame, Abrahame !

Abraham : Tuď jsem, co ráčíš, můj Pane ?

Hlas Boží : Nevztahuj více ruky své
na dítě tvé roztomilé,
aniž jemu co čin zlého,
neb jsem poznal, že se svého
nebe, země Pána bojíš,

- a jemu poslušně sloužíš.
Pro mne jednorozenému
neodpustils synu svému,
proto, že jsi to učinil,
rozkázání mé naplnil:
Požehnání dám já tobě
a rozmnožím já símě tvé,
tak jako hvězdy nebeský
a jako jest písek mořský,
budouť národové všichni,
v semenu tvém požehnání.
- Abraham: Co a jak poroučíš mi,
to já chci rád učiniti.
povstaň zase, můj Izáku,
a já rozváži tvou ruku,
též oči tvé zavázané
hned zas budou odvázané.
Pohleď, synu můj laskavý,
jak jest Pán Bůh milostivý,
tebe od smrti propustil
a mne smutného potěšil.
Za takové dobrodini
jaké mu poděkování
učiníme? Nic zde není
hodného k obětování.
- (Ohlédne se.) Dobrá věc! Skopce hyn vidím,
který vězi mezi trním
za rohy; jeho já vezinu,
onť bude obět zápalnou,
místo tebe, syna mého;
pojďmež tedy hned pro něho.
- Epilogus: Již jest třetí dokonána
figura, v níž svého syna
Abraham obětovati
chtěl, poslušnost zachovati.
V této svátosti velebné,
věř tomu každý křesťane,
jest ten beránek nevinný
Pán Ježíš obětovaný.
často na něj pamatujme
a poníženě děkujme,
dojdem zde jeho milosti,
a potom věčné radosti.
- Při čtvrtém oltáři.
- Prologus: Při této poslední staci
dnešní přeslavné processí
Goliáše velikého
a s ním Davida malého,
spolu se dva potýkati,
budéte-li poslouchati,
spatříte křesťané mili
a to převeselou myslí.
- Goliáš: Smí-li se kdo postaviti,
proti mně na plac vyjítí?
Já Goliáš Filistinský
obr silný a hrdinský,
není přese mne žádného
v celém vojsku podobného.
Vyberte jednoho muže,
který jestli mne přemůže,
budem vaši služebníci,
dělníci a robotníci.
pakliť já přemohu jeho,
budte chlapi pána mého
Já jsem celé vojsko zhaněl,

avšak se žádný nenašel,
kdo by se směl pokusiti.
se mnou se sám a sám bití.

D a v i d : Jaký to neobřezaný
jest zrádce a boha rázdný,
že jest zhaněl vojsko Boží
svou vysokomyslnou řečí,
jehož se sám Saul král bojí,
že rovného nemá v boji.
Kdo by se směl pokusiti,
a s Goliášem sám bití,
dceru svou král mu chce dáti,
kdo by mohl odolati
Goliášovi pyšnému
stíti hlavu dolů jemu.
I jáť se sám o to pokusím
neb o své síle dobře vim.
Když jsem pásł naše ovce
vzal mi ~~medvěd~~ a lev skopce.
Honil jsem je a dohonil,
~~medvěda~~ i lva zabil.
Tak bude i ten bezbožný
Goliáš dnes přemožený.
Pán Bůh, jenž mne vysvobodil,
od lva, ~~medvěda~~ pomohl.
Onť mne taky dnes pomůže,
abych zabil toho muže.
Ale že já s mečem a s kopím
nic zacházeti neumím,
než praku dobře rozumím,
protož se ním zaopatřím.
Vyberu si pět kamenů.
a položím je na stranu ;
jeden však do praku vložím
a dobře sobě zaměřím,
abych dobře sobě zaměřím.
abych ho mohl trefit v čelo,
až by tam notně uvízlo.
Vidím ho ven vybihati,
snad zas k boji pobízeti ?

G o l i á š : Nu, smí-liž sem kdo vyjítí,
proti mně se postavítí ?
Čtyřiceti dní vycházím.
avšak ještě nenacházím,
kdo by se směl ukázati,
sám a sám se mnou se rváti.
Je-li kdo smělého srdce,
ať jen vyjde na plac v brzce.

D a v i d : Nemohuť víc poslouchati,
toho hanění snášeti.
Jáť chci s tebou bojovati,
sám a sám se potýkati.

G o l i á š : Cha, cha, cha, cha ! co jsou toto
poslali za pacholátko ?
Štílec já mu jen jeden dám,
že poletí, sám nevím, kam.
I pfuj ! zdaliž jsem já psem ~~pěkým~~,
že ty proti mně s takovým
spůsobem, s holí smíš jiti,
žádné pak zbraně nemítí ?
Poď sem, jen poď, jestliže smíš,
coť se stane, brzy uzříš.
Dám já dnes tělo tvé šelmám,
k snědení a zeniským žabám.

n

n

n

'dc

? v'
na

18 18

David : Ty jdeš s mečem, s terčí, s kopím,
a já jdu ve jménu Božím.
Dát Pán Bůh tebe v ruce mé,
zahím, setnu hlavu s tebe,
a dám tělo tvé nebeským
ptákům, též i žabám zemským,
aby to lidé poznali,
přede vším světem vyznali,
že Pán Bůh své vyvolené
bez meče vysvobozuje.

Goliáš : Nemohu toho tlachání
poslouchati bez hněvání.
chci ti raděj zaplatiti,
jako žabu propíchnouti.

Tu kopím žene proti Davidovi. David ho udeří z praku kamenem.
Goliáš padne.

David klekne : Požehnaný Bůh nebeský
že Goliáš Filištínský
již teď leží od Davida přemožený,
pochválen budiž Bůh věčný.

Vstane : Než, že svého meče nemám,
tehdy aspoň tak udělám,
jeho vlastní meč vytáhnu.
a hlavu mu dolů setnu,
a ponesu ji do města,
kudy jest nejbližší cesta,
by se z toho radovali,
Pánu Bohu děkovali.

Setne ho a nese v rukou krvavou hlavu Goliášovu. Panny
proti němu vyjdou a zpívají žal : Laudate Dominum omnes gentes,
Laudate eum omnes populi.

Epilogus : Když se David navracoval,
a do Jerusalema bral,
nesouce Goliášovou
v rukou svých hlavu krvavou,
vyšly panny zpívající,
s muzikou se veselíce :
Porazil jest Saul král tisíc,
ale David deset tisíc.
Spasitel pak náš Kristus Pán,
Syn Davidův v Písmě nazván,
přemoh' obra přesilného,
Goliáše pekelného.
Netoliko tisíc,
ale desetkrát sto tisíc,
ano i tisíckrát tisíc,
a ještě mnohemkráte víc
nepřátelův jest porazil,
nad nimi slavně zvítězil.
Protož vy, zdejší panenky,
a všechny duše křesťanský
na místě Davida krále
přivítejte Spasitele
v této velebné Svátosti,
děkujte jeho milosti,
že se ráčil smilovati.
za nás hříšné bojovati.

Verše za pokoj :

Bože pokoje, milosti,
v této velebné Svátosti
Tobě se hříšní klaníme,
Tebe ctíme, velebíme.
Neračiž nás opouštěti,
však's za nás ráčil umřiti ;

kd

nepatř na naše zlé činy,
 Spasiteli náš jediný.
 Laskavého Otce svého
 pro hříchy rozhněvaného
 učiň nám milostivého,
 neb jsi jediný Syn jeho.
 Leopoldovi našemu,
 králi, císaři římskému,
 rač dáti z nebe vítězství
 nade vším nepřátel množstvím,
 tak, jak zvítězil nad prvním,
 rač dáti, ať též nad druhým,
 pyšným Francouzem zvítězí
 a slavný triumf obdrží.
 Ó, Pane Bože, smiluj se,
 Ježíši Kriste, slituj se;
 dej nám v tomto světě časný
 pokoj a po smrti věčný;
 bychom z této smrtelnosti
 přišli do věčné radosti.

(Pokračování.)

Chodská registra kostelní v Loučimi.

Uveřejňuje FRANTIŠEK TEPLÝ.

(Pokračování.)

L. P. 1646, 16 Sept. počet u přítomnosti ctih. kněze Šimona Šimonidesa, pana faráře loučimského, uroz. ryt. p. Jindřicha Příchovského z Příchovic a na Smržovicích a p. Jindřicha Vlasatého z Domaslavě a na Loučímě jakožto p. collátorův (vše jako předešlé) dluhu u lidí zůstává podle registříku pořádně sepsaného 228 kop 53 gr. 4 d. mš.

L. P. 1652, 8. Januarii počet . . . u přítomnosti ctih. kněze Jakuba Lausentiusa, eremity, pana faráře oubockého a loučimského stateč. ryt. p. Jindřicha Vlasatého z Domaslavě a v Loučímě, p. Jindřicha Příchovského z Příchovic a na Smržovicích (vše jako r. 1643) nachází se, že dlužní zůstávají dle registříku pořádně psaného až do sv. Havla 1651 . . . 289 kop 35 gr. 4 d. při počtu složeno hotově 2 zl. 51 kr. 3 peníze . . . kostelník Václav Mlezák.

it. p. Kryštof Vlasatý a p. Jindřich Vlasatý byli dlužní hlavní summy oba ještě platiti 109 kop: z té summy p. Jindřich Příchovský na sebe převážeti ráčí 56 kop a tak p. Jindřich Vlasatý zůstává summy hlavní 53 kop.

L. P. 1656, 6. Decembris počet zádušní . . . při přítomnosti ctih. p. patera Jiřího Benedikta Pelikána na ten čas faráře loučimského . . . uroz. p. Jana Řehoře sv. římské říše hraběte z Klenového svobodného pána z Janovic a na Žinkovech též ur. a stat. rytířů p. Viléma z Klenového a Janovic JMCské rady a soudce zemského v Král. Českém p. Jindřicha Vlasatého z Domaslavě a v Loučímě (n. collatora) a p. Jana „Margkwarta“ Chlumčanského z Přestavlk a na Polýně, uroz. paní Maxmiliany Mariany hraběnky z Klenového a z Janovic jakožto též collatorův a mocné otcovské deskami zemskými zřízené poručnice týmž titulem

do dílů sirotčích též dílu svého čtvrtého dvouch (!) dílů praetensi kollatury na témž záduší mající též u přítomnosti p. Johanesa Resslerera, hejtmana panství Sv. Křížského tak že se vynachází devadesátá jedna kráva k tomu záduší náležejících a každoročně z jedné každý krávy ourok 4 gr. míš. Summy pak hlavní pod ourok při předešlém počtě zůstávalo 232 kop m. 38 gr. a s ourokem jak z té summy tak i z krav ouroků i z gruntův platu vzešlého zůstávalo všeho v jedné summě 239 kop m. 35 gr. 4 peníze. Nyní pak po tomto počtě mimo všelijaký vydání k potřebě farní a opatrování zdí při témž chrámě Páně loučimském že ještě jak summy hlavní tak i z krav i jiných náležejících platů z gruntů dlužní pod ourok zůstávají, jak níže následuje.

1° Odkaz po dobré paměti uroz. a stateč. rytíři p. Jindřichovi Příchovském z Příchovic a na Smržovicích k záduší téhož kostela loučimského . . . od 13/9 1654 pod ourok obyčejný do těchto register při tomto počtě kostelním jest pro pamět uroz. paní Max. Mariana hraběnka z Klenového a z Janovic zapsati poručila 50 kop. Z pozostalosti z téhož statku na Smržovicích při témž někdy p. Jindřichovi Příchovském z Příchovic a na Smržovicích pozustalého po počtu učiněném mimo vydání 155 zl. 7 kr. na oučet na všelijaký potřeby a řemeslníky že ještě dluhu zůstává 27 kop 35 gr. 3 d.; item sám pan Příchovský 1 kopu 41 gr.; it. p. Jindřich Vlasatý z Domaslavě a v Loučímě 63 kop 1 gr. 1 d.

Ves Loučím: Jan Hejtman 5 kop 54 gr. 4 d., Blažek 1 kopu 34 gr., p. Jachym Vlasatý a Mach Sládek, již nyní pak vše Ondřej Foltyn 6 kop, Václav Halada (nyní Mlezák) 2 kopy 24 gr., Matěj Tkadlec 2 kopy 9 gr., Jan Vopršal (pustý) 28 gr., Adam Kohout (n. již Michal) 2 kopy 28 gr., Bartoš 1 kopu 54 gr., Šebesta z Ousilova 2 kopy 24 gr., Martin Holub z Jilova 1 kopu 46 gr., Jan Šilháček ze Slavíkovíc 40 gr., Šiška z Slavíkovíc 2 kopy 24 gr., Petr Krejčí z Slavíkovíc 46 gr., Petr Zaral nyní Jan Mráz 2 kopy 8 gr. 2 d., Štěpán Jirkovic z Slavíkovíc 1 kopu 16 gr., Jarolým Halada zapláceno, Mach z Ousilova nyní Pavel Černej 27 kop 3 d., Jan Král nyní Maršálek 2 kopy 32 gr., Zykmond Cil 3 kopy 44 gr., Jan z Bukový nyní JMt paní hraběnka z Dobrše 1 kopa 16 gr., Martin z Smržovic nyní Bílek 1 kopa 44 gr., Bartova Kalcova 1 kopa 26 gr. 5 d.

Ves Pocínovice: Jíra Martinovic 2 kopy, Jan Červenka 4 kopy, Václav Tkadlec 2 kopy 24 gr. n. za něho má obec platiti, Matouš Svoboda 2 kopy 24 gr. nyní Jan Marek, Jiřík Suda n. zaplatil, Jan Duchkovic 1 kopa, Záveský dvůr 1 kopa, Barta Beranů syn 2 kopy 24 gr. n. nyní Matouš Drobička, Janda Cihlár 1 kopa 16 gr. jinak Wolf Cihlár: za něho má obec platiti, Jan Blatník 2 kopy 24 gr., Václav Zelenka 1 kopa 21 gr., Pavel Koubek 6 kop 43 gr. 4 d. nyní p. Jiřík Šilink, však od l. 1656 od 6. Decembris týž p. Šilink ourok povinen je dávat; ale Pavel Koubek celý dluh zůstává, Jíra Mráz nyní Jíra Martinovic 1 kopa 35 gr., Tomáš Čížek nyní Jakub Čížek 34 gr. Nb z týž vesnice Pocínovic.

Tyto níže následující a zejména položený že jsou své starý ouroky při tomto nynějším počtu jak z krav k z summy pocházející zaplatili a na všelijaký potřeby farní a kostelní vynaložili; však nicméně kdo který buď z krav a z summy hlavní peněz po-

vinnen jest, jakž toho tyto Reystra a list 46 a 53 ukazuje, budou povinni ode dne 6. Decembris l. 1656 podle zapsání ourok náležitý dávati a při budoucím počtě z krav i z summy, kdo jim povinovat jest, ouroky zase počítati: Martin Kreyhl nyní Jíra Martinovic, Šimon Tkadlec, Jan Maňas, Matouš Přibík, Jan Hazík, Šimon Švec, Jíra Kubovic nyní Barta Kubovic, Pavel Kolář jinak Zelenka, Melichar, Šimon Kohout, Matěj Půta nyní Jirí Švejda, Hronkova, Vondra Kubek, Mrva, z Strakovo chalupy jinak Jakub Straka, Jan Kocian, Jiřík Veselák, Viktor Hana, Tomáš Špička.

Ves Lhota: Květoň zůstává . . . 4 kopy 45 gr., Šimon Koutník nyní Petr Pouz 2 kopy, Jiřík Pejřický nyní Šimon Sklenář 1 kopa 1 gr. 3 d., Jan Pouz 4 kopy 16 gr.

Tyto zejména poznamenání dole že jsou též své starý resty na všelijaký vydání farní zaplatili, však budou při počtě budoucím povinni, kdo který buď z krav aneb z summy ode dne 6. Decembris 1656 obyčejný ourok dáti a z něho právi býti: Jakub Sváb, Matěj Blahník, Jan Larva, Jan Mráz, Petrovic ze mlejna pode Lhotou, Jakub Kavka jinak Wolf Wyzner, Matěj Blahník, Jiřík Panoš, Matěj Stach nyní Jiřík Stach, Matěj Stefl, Jiřík Halama a Jakub Tkadlec.

Ves Lipkovo: Václav Drahej 2 kopy 24 gr., Martin Novák 116 kop, Havel Hojc nyní Černej 2·24, Hanzal 40 gr., Smrštík 7·44, Chvojan nyní Matouš Navara 2·54, Šrámková 3·12, Šimon Brož nyní Václav Netáhlo 2·24, Václav Lab nyní Jiřík Lab 2·01, Bartoloměj Kojzar 2·24, Šípek nyní Jan Šebesta v držení toho dvora 3·48, Pan Bousoud Kocz od 20 let z jedné krávy ourokův zadržalých až do l. 1656 . . . 1 kopa 20 gr. Tito následující při počtě staré resty že jsou zaplatili, však od 6. Decembris a 1656 kdo čím jak z krav tak i summy plat a ouroky povinni budou platiti Aulík z Lipkova, Jan Netáhlo z Lipkova, Jakub Jílek z Dlaždova.

Při tom konaném počtu složeno hotových peněz v pokladnici jinak ve sloupě vynašlo se hotových 1 zl. r. 28 kr. Proti tomu vydáno:

Pr. Georgius Benedectus Pelicanus, fararz Lauczimskj.

R. 1666, 6. prosince se držal počet za čas od r. 1656 7./12.—6./12. 1666¹⁾ od faráře loučimského Jiříka B. Pelikána a Matesa Rubnigerna, hejtmana v Bystrici, Wolf Haas z Fuxberku odkázal záduší tele na dvorci Jiříka Maršálka, kterýž nyní p. Hanuš Příchovský, ten však za 13 let zadržuje platy (3 zl. 2 kr. rýnské). Také mnoho sedláků dluhuje úroky, ač třeba peněz na správu kostela (dali nové dvěře, opravena věž skrze tesaře Hanuše Schustra z Bystrice). Kapitály leží u p. Jindřicha Příchovského na statku Smržovicích (69 zl. 11 kr.) u p. Jindřicha Vlasatého²⁾ (75 zl. 51 kr.) u p. Jachyma a Zikmunda Vlasatého (52 zl.). Summa jmění 459 zl. 50 kr. 4 d.

R. 1667, 6. prosince účet píše farář a spolupodepisuje hejtman. InSTITUTE kostelníkův mizí.

¹⁾ R. 1669 Jindřich Vlasatý prodal část statku loučimského hrab. Divišov Koczoř z Dobrše na Bystrici. — (Riegrův Nauč. slovník IX. 1181)

²⁾ Začínají účty německé. Podáváme ve výtahu. Písař píše Vlasatý jest flasatey; Pocinovice: Puczeriet, Libkov Hliebkaw; Slavikovice Slawiekhawitz etc.†

Do pokladny dluhují m. j. Eremiaš Halada na panském dvoře v Loučimi, p. Jindřich Příchovský na statku Smržovicích (34 zl.), p. Jindřich Vlasatý (75 zl. 51 kr.) v Dobříkově, p. Hanuš Příchovský (za Maršálkovský dvůr v Loučimi) a tamže p. Jindřich a Jachym Vlasatý, ze Slavíkovíc p. Václav Wiederspergerl, v Pocinovicích z vrchnostenského dvora Jan Hájek. Jmění 502 zl. 54 kr. 2 $\frac{1}{2}$ d.

R. 1668, 6. prosince. Při účtování oba páni (ut supra) utratili za oběd 1 zl. 44 kr. Za to odpouštěli dluhy: p. Bohusúdovi Kocovi v Lipkově 2 zl.! Dluhují Jindřich Vlasatý z Loučimi, Jeremiáš Halada na panském dvoře i lidem, p. Jindřich Příchovský na Smržovicích. Opravena sakristie, učitelé dáno „poněvadž má špatné akcidencie“ 1 zl. 30 kr.

Farář Pelikán nařikal, že p. Vlasatý dluhoval k božimu kostelu 175 zl. odedávna (ani se neví ode kdy) a teď zase za pohřeb (svůj?) a ještě nějaký legát. Také p. Jindřich Příchovský restituje 58 zl., z nichž ničeho neplatí. Nalézá se malý pohár stříbrný, který p. Šebor Příchovský z Dláždova dal kostelu v Loučimi. Dluhy z krav u p. Jachyma Vlasatého v Loučimi, u p. Zikmunda Vlasatého tamže, u p. Václava Wiedersperka v Slavíkově, u p. Hanuše Příchovského v Dobříkově na dvořích — paní Svárova (Karlova ze Svárova) na místě Jana Swockova (= ze Svojkova?) ze dvorce panského v Loučimi. p. Jindřich Příchovský ve Smržovicích, p. Vřeslovec v Lipkově, p. Hanuš Příchovský v Dobříkově. (Ten p. Hanuš má také pustý dvorec v Loučimi).

Toho roku a následujícího staví v Loučimi novou školu, celou ze dřeva („auspleczung des Holzes zum lauczimer Schulhaus) stáje farské. prací tesaře Krejhlava z Pocinovic.

R. 1672, 6. prosince farář Palikán skládá účty p. Václavu Vojtěchu Koczovi z Dobrše na Bystřici, Petrovicích a Vateticích. Jmění čítá 469 zl. 39 kr. 2 $\frac{1}{2}$ d. Štenčilo se proto, že r. 1686 až 1689 stavěli faru, školu a opravovali kostel. Na kostel vydáno celkem 422 zl. 25 kr. a jelikož běžné příjmy činí 108 zl. 43 kr., zůstává chrám Panny Marie v Loučimi dlužen bystřické vrchnosti 313 zl. 42 kr.

Zde účty loučimské končí. Patrně pořizena nová kniha. Na prázdný list (str. 195) vepsán náklad na stavbu věže kostela v Děhařově (Würschan)³⁾ celkem 137 zl. 17 kr. 3 d.

Následují zápisy:

Já Maxmiliána Katerina Příchovská z Příchovic — známo činím tímto listem, jenž dobrá vůle sluje, vůbec přede všemi a zvláště tu kde toho potřeba ukazovati bude — majíce já za urozeným p. Vilémem Hartmanem sv. Římské říše hrabětem z Klenového a z Janovic na Žinkovech a Radkomivicích (může se čísti Radkowiczich—Raškowiczich?) pět set zlatých rýn. a za uroz. a stat. rytířem p. Vilímem Alexandrem Běšínem z Běšin a na Novém Čestíně, Krušci a Kundraticích jedno sto zlatých rýn. summy kapitalní pojištěných, kteréžto dva posty vynášejí 600 zl. r. I považující já v tomto světě všelijaké příběhy a roztržitosti, tak jsem se vedle mého zdravého rozumu, kterého až posaváte z milosti Boží požívám, dobře rozmyslela a ustanovila, aby nějaká památka.

³⁾ Uveřejněno doslovně r. 1908 v Hlasu lidu (Č. Budějovice).

po smrti mé při kostele neb chrámě Páně loučimském, kde jest založení Zvěstování P. Marie, pozůstala tak tomu a nejináče chci:

1. Z těch 500 zl. r. nyní až posaváte za vejš jmenovaným J. Mti p. hrabětem z Klenového majicích, pokudžby do toho času tak dlouho, jak dlouho by mně P. Bůh všemohoucí při živobyti zanechati ráčil, za ním zustaly aneb aneb já vyzdvihnouce také od něho někam jinam v jisté místo, kde bych náležitý ouroky za živobyti z nich jmíti mohla, sobě pojistiti dala, tak aby nechtíce jich roztrhnouti pospolu zustaly, tehdy po smrti mé k témuž kostelu aneb k chrámu Páně loučimskému 200 zl. r. touto mou dobrou vůlí odevzdávám: z těch 200 zl. r. z vycházejícího ouroku aby p. Pater loučimský každý měsíc dvě mše sv. za duši mou milou sloužil, druhých pak 200 zl. r. na světlo, aby každoročně tím častěji z vycházejícího ouroku máslo koupeno a zaopatřeno bylo: také aby dle největší možnosti ve dne i v noci hořelo aneb jak by se s ním vystačiti nemohlo, tehdy by se některé dny v roce vypustiti a tedy ve dni sváteční zase až do vyjiti toho roku, vynahrazovati musely. Pátý 100 zl. r. po smrti mé také k témuž kostelu aneb k chrámu Páně loučimskému odevzdávám: Z téhož pocházejícího ouroku aby každoročně o pouti, jenž se dvakráte za rok konaji totiž na den Zvěstování a na den Narození P. Marie po každý, aby svíce na oltář za 1 zl. 30 kr. se koupily a takové rozsvítily. Též na víno k mšem sv. o týchž poutech za 30 kr. koupeno býti má. Třetí pak zlatý aby p. Pater neb farář loučimský sám při dotčených slavnostech chudým lidem rozdal.

Z šestého sta zl. za J. Mti p. Vilémem Alexandrem Běšínem z Běšin majícího po smrti mé také k kostelu aneb chrámu Páně loučimskému odevzdávám na lampu 29 zl. 20 kr. item k kostelu u Červeného dřeva⁴⁾ také na lampu 28 zl. 20 kr. r. nápodobně k kostelu do Bukovce⁵⁾ na panství horšovtejské také na lampu 28 zl. 20 kr. r. Ty tři lampy do jmenovaných kostelů aby p. pater loučimský koupil a je také odevzdal. Ostatních pak 15 zl. r. témuž p. Paterovi neb faráři loučimskému na všelijakou outratu z jednání těch lamp — a co by po zjednání pozůstalo, aby mše svatá za duši mou vykonati povinen byl, odevzdávám. Co se pak těch jistot aneb zapsaní dlužných vedle kterých tyto vejminky se činí dotýče, ty před smrtí mou p. faráři loučimskému odevzdati připovídám, při čemž uroz. pána, p. Václava Albrechta Kocze svobodného pána z Dobrše, pána na Bystřici n. Úhlavou, Petrovicích, Mileticích a Bihařově jakožto nyní p. Kollatora též dědice a budoucí pány kollatory téhož chrámu Páně loučimského služebně žádám, že on neb oni sobě tuto mou dobrou vůlí poručenou miti budou. A kdyby se z těchto kapitalů v této mé dobré vůli položených po smrti mé interrese náležitě neodvozovalo, aby moc měli takové kapitaly vyzdvihnouti, je v náležitá bezpečná místa pod obyčejný ourok dáti tak aby to vše, jak se tuto nadpisuje zadosti státi se mohlo. Jako (i) pro nesložení a nezaplacení takových kapitalův neb ourokův jedné neb druhé posty, aby moc jměli da-

⁴⁾ Rothenbaum vide J. Baar a Fr. Teplý: Klenčí str., 61 kde se jedná o založení iary v Červ. Dřevě.

⁵⁾ Mogolzen.

douce tuto mou dobrou vůli vedle těch zapsání dlužních s povolením JMCská rada a pánův úředníkův pražských menších desk zemských do týchž desk zemských vložit a vepsati i také vedle vyměření práve dotud dokudby summa jedna neb druhá dána a zaplacená nebyla, executive pokračovati.

Kterážto dobrá vůle pro budoucí památku ihned při nejprvnějším držaném počtu kostelním loučímském do knih zádušních kostelních vepsána býti má.

Pro důvěření toho všeho jsem se k této mé dobré vůli mou vlastní rukou podepsala a můj užívající přirozený sekryt přitiskla.

I pro hojnější toho podstatu dožádala jsem se níže zejména podepsaných pánův svědkův, že jsou oni také po spolu jsouce, sekryty své přitisknouti dali a vedle nich (sobě však dědicům a budoucím svým beze škody) se podepsali.

Jenž jest datum v zámku bystrickém dne 26. Octobris leta přítomného 1693. L. S. Max. Katerina Přichovská z Přichovic. S. Ladislav Kousek z Sobetiček, L. S. Max. Bukovanský Pinta z Bukovan.

Extrakt z psaní někdy uroz. a stateč. rytíře p. Jana Jachyma Čejky z Olbramovic — citáty k počtu kostelnímu patřící.

Salutatio.

Z psaní jeho, kteréž z „Aunswicz“ pod datum 28. Januarii přijavši dnes po přečtení nač se vztahuje, sem vyrozuměl; s podivením mně to přichází, že teprv po smrti, kdož na tyto minulé mládátka lechkomyslně i svým příbytku v okně od druhého souseda jeho skrze ručnici zamordován byl, nějaký dluh 1 kope 16 gr. míš. každoročně ten dotčený Jan Kníže ve vsi Mileticích do Ouboče svatému Václavu a svatému Mikuláši zádušních peněz dlužen že jest zůstal, na něho se takový dluh nachází a já již na 6tý rok jak pánem na Veselý sem, nikda nic jsem neslyšel aniž jaká zmínka o to kdy byla. I poněvadž nyní ten dvůr prázdny zůstává, žádného obilí ani jaký dobytek po něm zůstal, skrz vojnu o všechno přišel a sám umrlý jest, kdo by za něho odpovídal, nenachází se žádný a tak nevím jak by té věci spomoženo býti mohlo. Nicméně nepominu se potom některých z jeho přátel poptati, mají-li toho jakou vědomost. O tom vím, že do Běhařova k záduší platival a ještě se platí ale ditto (?) nic nevím a tak panu švakru na ten čas nevím jak pomoci, pročez tak dlouho s počty očekávali příčina těch jest, že s paměti vychází. S tím Pán Bůh s námi býti rač. Na Veselý 29. Januarii Ai. 1651.

Panu švakru k službě volný

Jan Jachim Maxmilian Čejka z Olbramovic.

Služba má volná.

Psaní již druhé mně od pana švagra učiněné dne včerejšího sem dostal, z něho po přečtení vyrozuměl; i poněvadž od blízkých přátel téhož nebožtíka zamordovaného poddaného mého nijakž upřeti, aby příčinou jeho k témuž záduší oubočskému pod collaturu panu švagru přináležející dlužen co býti měl, nemohu. Aniž ten nebožtík Knížetem se nejmenoval, nýbrž ten rod Drábové slouli a tak nám za to, že někdy před lety přezděli „kníže“. Přiznal se na ten dvůr, pojal sobě někdy pozostalou vdovu po Janovi Dra

bovi a byl z Mezholce na ten grunt propuštěný, že by souce od téhož záduší blízko, ten dluh učinil, ale poněvadž ten grunt pozustalému sirotku domu, který nyní zamordován byl, po otci svém Janovi Drabovi vlastně náležel, a jemu připadl toliko do zrostu tomu očimovi jeho hospodařiti se dovolilo a tak nemohl Jan Kníže na škodu sirotku se dlužiti aneb závady na gruntu mimo vůle vrchnosti své (nebyvši jeho tu nic) činiti. Pokudz se to ukáže a provede, že jak otec nebo syn po něm oba Drabi jménem k záduší tam co povinni byli, nejsem já ten, abych od záduší vyjímati anebo zustávati platiti zbraňoval. A poněvadž po něm nic nezustalo mimo ositý na zimu dědiny by pak co peněz platí, aby se prodalo, tak jakž mně se od pana švagra činí, nic se neobávám. Pokudž pak i tu commissi pan švager k spatření co po nebožtíkovi pozustalo chce se vydati, panu švagru se nezbraňuje ale při té komisi mně co náleží ať se nebere. Divím se (prej) majíce pana Bohusouda Kocze za rukojmě za 7 kop 52 gr., jsouc na živě jeho sobě že nehleděli. Žádám pana švagra že mně takovýma psaníma nevěda o ničemž já ani od žádného o tom dluhu uptati se nemoha, molestírovati nebude. Na Veselý 31. Januarii ai, 1651.

Jan Jach. Max. Čejka z Obramovic.

Dvoji cti hodný pane otče můj zvláště jmilý!

Dle pak této minulý neděli na Smržovicích, jenž bylo 18. tohoto měsíce, pospolu po jídle pak při přítomnosti poctivých lidí nemalou domluvu s pohrůzkou velebné Consistoře od pana Patera doslejšchati sem musel v příčině nějakých zádušních peněz ze dvoru Jana Draba nebožtíka poddaného mého ve vsi Mileticích že by od 55 let kostelního počtu při osadě Ouboczky se nečinilo a nyní že by s kusu země povinnost byla každoročně po 1 kopě 12 gr. splacovati, kdež se přijde 64 kopy mís. složiti a zapraviti tak jakž i louka laytynambtu zastavena jest a kus země v tom interesírovaná že býti má, ty slova formalia pan Pater ke mně mluvil. I nechtíce já zádušních platů odtrhnouti aniž také by na dobrého katolického křesťana náleželo, hned druhý den sem pro tu vdovu pozustalou po zamordovaném manželu jejím poslal a jí ty řeči o ty platy zadržalý, zdaliž by kdy od manžela svého, že by povinnen zustal, slejšchávala, tůze přednášel a napomínal, aby ani peníze malýho nezapřela a se přiznala, také předložil jsem, jak jest to smrtný hřích, chrámu Páně utrhovati, nic jsem se na ni uptati nemohl, pravice že jak živa od něho nic nikda aby jaký kus země při dvoře k záduší oubockému plat býti měl neslyšela, toliko k záduší sv. Prokopa do Běhařova jeden kus dědiny pod 4 str. sedby z téže každoročně po 1 kopě mís. po svých předcích platiti má. Nechtíce já na tom přestati, nýbrž poslal jsem dva hodnověrný lidi ku panu Bohusoudovi Koczovi z Dobrše (titul) kterýžto na Mileticích pánem množství let byl a sám pak 65 let starý jest, zase k Janušovi, kdež mu 85 let jest, též k starému Štípkovi, také je mu přes 60 let oba sousedi ve vsi Mileticích, Anton Štípek jest k tomu záduší povinnen, a ti všichni tři správu dávají, že jsou jak živi o tom neslyšeli, aby z toho dvora drábovského kdy jaká louka nebo pole k záduší do Ouboče pod plat býti měla.

I poněvadž pak žádných pamětí anebo lidí, jenž by o tom nějakou vědomost měli, najítí se nemůže, nemohu tu ubohou, nuznou ženu tak i sirotky pozostalý takovým platem sužovati a je nutiti, an se nic patrného, aby jaký spravedlivý dluh byl, neukazuje, toliko vše zatmělé věci přednášejí, však pokudžby se co jistého vynašlo, uchovej Pán Bůh v tom abych měl jakou překážku činiti.

Jestíže jest ten vočím, kterej se Kníže nemenoval, příženice se sem z Mezholce na Drábův dvůr, dlužen zůstal, nemohl aniž tu moc měl, sirotku na škodu čeho takového z cizích gruntův přenášeti a tak žádám pana Patera, aby mně v té věci zaneprázdnění zbůhdarma nečinil.

Pokudžby sobě dáleji v tom pokoje nedal a v ta místa jakž pohrůžka mně se od pana Patera učinila nebojíce se sice nic, také já nejsem ničímž k tomu záduší (mimo modlitby mé k těm svatým božím) povinen, koho se budou dotýkati, budou v táž místa vyslání, aby svou nevinu sami za sebe zastávali a odpovídali, a tak pana Patera touto svou náležitou odpovědí při schválným poslu tejna učiniti neopominul. Datum na Veselý 20. dne Februari ai. 1652.

Jan Jach. Max. Čejka z Olbramovic.

Poněvadž posavád na grunt správy dokonale od žádného dostati starých lidí, zdali by takový nějaký zádušní dluh sv. Mikuláše a sv. Václava k založení do Ouboče z téhož drábovského dvora totiž jak pan Pater psal a dokládal že každoročně 1 kopa m. z nějakého kusu země od 55 let vycházeti má, uptati se nemoha, já jsem od p. Patera v nemoci mé skrze recepisse zadal, aby mně tak mnoho k vůli učinil, ke mně přijel a ty registra kostelní sebou vezmouce, abych mohl z nich vyrozuměti, jako pak toho podstatu má, dřív nežliby k nějakému zaneprázdnění právnímu a k outratám z jedné i z druhé strany přišlo, abychom se porovnatí mohli, nechtěl to učiniti, ještě skrze psaní tato schválně V. M. žádám, že možno-li po svátecích an tu bude pouf na Matku boží v Loučímě držeti, abyste ráčili s těmi registry mě navštívití. Já jistě co se zádušních platů dotýče, nerad bych aby ublížení skrze mně státi se mělo, nápodobně není-li co podstatného na nebohého sirotka pro nařikání věčného dopuštění: odpovědi od V. M. očekávati budu. Na Veselý 27. Martii ai. 1652.

Jan Jach. Max. Čejka z Olbramovic.

Služba má!

Urozený a statečný rytíři, pane Humprechte Černíne, pane uječe můj zvláště milý! Psaní které mně činíte z strany počtu kostelního záduší ouboczkého z přečtení jsem porozuměl, že by mě pan ujec loňského roku o to psaní učiniti měl, o kterém já nic nevím a také týž grunt můj nebyl, ale poněvadž mně již náleží, rád bych žádost pana ujece naplnil a člověka toho, který na tom gruntu jest tam odeslal, ale že rána morová u mně v Mileticích proskakuje, nevím, zda-li by vám to milo bylo, kdyby k vám přišel, ale pokudž mně P. Bůh zdraví popřítí ráčí, chtěl bych jeho sám přítomen býti, kdybych jen věděl, kam přijeti, nebo mně psaním svým neoznamujete.

S tím Milost Boží rač s námi býti. Datum v Auborským den sv. Barbory leta 1653.

Bohusoud Kocz z Dobrše.

A. 1698.

Illustrissimus dominus dom. Wenceslaus Adalbertus Kocz Dobrss, dnus. in Bistritz, ante mortem suam bonorum faciens inter haeredes divisionem, suo Illmo. dno filio Carolo bonum Beharzew et pagum Lauczimensem destinavit cum hoc onere, ut nunc dictus dnus filius Carolus cuilibet lauczimensi curato ex 500 fl. censum 6 per cento in summa 30 fl. annue pendere et hoc in perpetuum boni Beharow possessores observare teneantur.

E contra curatus louczimensis pro anima fundatoris in sua collecta quavis hebdomada unum et quolibet Quatembri . . . Neyra⁶⁾ in sacello Purificationis B. V. unum sacrum celebrare obligetur. Hanc foundationem factam fuisse et a se acceptatam fassus est praefatus Illms. d. d. Carolus Gotz L. B. de Dobrss actualis in Beharzew dominus, coram nobis infra scriptis eandemque P. curato pro tempore existenti solvebat. Ita cacerdotati fide ac propriae manus subscriptione testamur 16. Septembris 1706 Casparus Daniel Spatzek, Dec. et Vic. for. Clat (oviensis).

Joannes Rainman t. curatus lauczimensis.

Dva inventáře záduší sv. Víta v Čes. Krumlově z konce 16. století.

I. Inventář farní z r. 1585. II. Inventář kostelní z r. 1597.

Uveřejňuje HYNEK GROSS.

Farář a arciděkan v Č. Krumlově Jiřík Cetl Netolický napsal dle svědectví Václava Březana v nějakém pamětním spise r. 1570: „Po kostele hradu Pražského přední jest v Českém království kostel Krumlovský . . .“ Výrok jeho byl zajisté oprávněným. Dosud poutá chrám sv. Víta v Č. Krumlově oko příchozího zejména od Vltavy svou výstavností, slohem, výškou, prostorností a malebnou polohou. Že dojmu zevnějšímu odpovídalo již v minulosti za vlády pánů z Rožmberka bohatství vnitřní, lesk kostelních klenotů, nádob posvátných a nádhera rouch bohoslužebných, i také že fara Krumlovská byla vydatným beneficiem, o tom svědčí dva zachované staré obšírné inventáře.

První inventář z r. 1585 podává nám obraz hospodářství farního a domácnosti. Druhý inventář, klenotů kostelních z l. 1597 jest cennou památkou s hlediska uměleckého.

Každý z nich po svém způsobu jest zajímavým a spolehlivým svědkem minulosti duchovní správy a města, tím více, že se předměty v nich zaznamenané většinou nezachovaly.

Inventář kostelní osvěžuje vzpomínku na příznivce služeb Božích z panstva i měšťanstva. Na četných stříbrných, pozlacených nádobách posvátných (i křišťal přichází) a mešních rouchách nacházíme stopy, znamení dárců, znaky. Pokud se určitě jmenují, jsou to erby pánů z Rožmberka, Hřebenářů z Hřebene (Harrachovci) a Španovských z Lisova. Též jméno kancléře Václava

⁶⁾ v Nyrsku.

z Rovného, jenž sám tři oltáře založil, se jmenuje, a vyskytují se i vyrytá jména osob z měšťanstva. Inventář zaznamenává též dárců duchovenstva. Krucifixy, kalichy, pateny, ampulky, humerály, ornaty, zdobené jsou vrytými neb vyšitými, šmelcovanými obrazy svatých. Čteme tam o mešních rouchách v neobvyklém počtu ze zlatohlavu, stříbrohlavu, damašku, atlasu, aksamitu, o rouchách cendelinových, tykytových, harasových a j. v různých barvách, často bohatě krumplovaných, s mnohými květy posázených perlami a vykládaných drahým kamením. Podobné látky a okrasy nacházíme tou dobou jen nahoře v zámku.

Poslední člen rodu Rožmberského Petr Vok, ač se od vyznání katolického odklonil, přihlížel přece a staral se o zachování těch skvostů, a velmi ho tížilo, že jeho bratr Vilém zřekl se bez jeho vědomí a svolení patronátu¹⁾ v hlavní residenci svého pauství. Pokud Petr Vok byl na Krumlově, nenechal se zbaviti vlivu na věci u sv. Víta.

I. Inventář farní z r. 1585.

Knížecí archiv Krumlovský I 3 P 15 d.²⁾

Inventář a postoupení fary Krumlovské se vším hospodářstvím k ní náležejícím ctihodnému knězi Urbanovi Suchodemovi,³⁾ faráři kostela Krumlovského leta 1585, v středu po neděli Invo-cavit. (13. března.)

Od stříbra:

Kalich stříbrnej, pozlacenj n. kněze Jiříka Netolického 1, kalich stříbrnej, pozlacenj n. kněze Pavla Camila, při něm Corporale a dva vyšívány šátky 1, ampulky stříbrný pozlacený 2, koflíky stříbrný s pozlacenými obloučky a jedním víkem 2, koflíček stříbrnej pozlacenj s příkrývadlem 1, koflíček novej, stříbrnej nepozlacenj s příkrývadlem 1, konvička stříbrná pozlacená s jedno-rozcovou kostí 1, lžic stříbrnejch pozlacenejch s apoštoly 12, lžic stříbrnejch 8, lžic dřevěnejch s stříbrnejmi na konci 13, lžic dřevěnejch s stříbrnejmi pozlacenými na konci 5, vidličky stříbrný 2

Od cínového nádobí:

mis velikejch 9, mis prostředních 3, malá mísa 1, talířnov 13, konví velikejch 5, konví všelijakejch poloupinetních a žejdlíkovejch 5, flaše veliký 2, flaše třižejdlíková 1, flaše malý 2, flaše pinetní 1, flaše obzvláštne v pouzdře, poloupinetní 4, šály 2, slánka 1, plát velikej 1, necičky na májový máslo 1, koflíky odlívaný 2, svícny 2, umývadlo s meděnicí 1, umývadlo při almaře v pokoji p. děkana 1, svícen visutej 1.

¹⁾ Prof. Dr. R. Jordan: Der Krummauer Kollaturstreit, Mittheilungen des Ver. für. Gesch. d. Deutschen i. B. LI. Jahrgang (1913).

²⁾ Orig. na papíře, k němuž na červenobílé stužce přitíštěny tři svrchu zmíněné pečeti, ze kterých první a třetí jsou z části odloupnuty a druhá jest úplně zachovalá.

³⁾ Následoval po arciděkanu Pavlu Camillovi, jenž zemřel 28. února 1585 (Březanův Petr Vok str. 109.) Urban Suchodem nastoupil 10. března 1585.

Od ložnejch šatuov v komoře za pokojem pana děkana:
 podušky nepovlečený 3, duchna 1.

V komoře u kanceláře:

duchny s povláčky 3, peřiny spodní s povlaky 2, peřina spodní bez povlaku 1, polštář nepovlečený 1, polštář povlečený 1, podušek menších i větších s povlaky 7, podušky bez povlakuov 2, polštáře slaměný 2.

V komoře nad čelední světnicí:

peřiny spodní s povlaky starejší 2, peřiny svrchní 2, polštář nepovlečený 1, modrací 1.

V pokoji nad vraty:

svrchní peřina bez povlakuov 1, spodní peřina bez povlakuov 1.

V pokoji kněze Germana:

peřina svrchní 1, peřina spodní 1, poduška 1, na nich nové povlaky.

Item z Zátona:

šatuov ložních kněžskejch kusy 3, čeledních též kusy 3, vše s malejšími povlaky, houně 1.

Od lněnejch šatuov:

pláten a přize:

cích velikejch tlustších a tenších 8, prostěradel tlustších a tenších 6, plachty pacholecí 2, cícha na polštář 1, cíchy na podušky 6, ubrusy rezný 3, ubrus tenkej, lněnej 1, servetuov 7, ručníkuov 9, štika pěkného lněného plátna 1, štika cvilinku na pytle 1, pytluov 19, kluobek zvitý konopné přize 19, koudele liber 5, lnu neňachlovaného liber 89.

Miscellanea:

kobercuov všelijakejch na stoly 3, nožuov v pouzdře 11, starejch lovetskějch bot páry 2, rohy jelenní 1, Dirginaly (?) 2, ručnice 2, koží z dobytkuov větších 4, menších 6, řešito 1, děber rybní 1, vany dobrý v lázni 3, suduov pivnejch velikejch prázdnějch 19, kádí pivovarskejch 12, vijadla 3, kolovraty 4, troky nový 1, necky velký 1, popruhy nový 2, hachle 2, sud, jako v něm máslo vrtí 1, hoblíkuov menších a větších všelijakejch 10, v oceli huol 1, tesák stříbrem vřokovanej, při něm špice 1, kněh rozličnejch nevelmi mnoho.

Od nádobi měděného, mosazného, plechového a železného všelijakého.

Svícný mosazný 3, svícen mosaznej zlámanej 1, instrument k lampě mosazný 1, míra na uhlí 1, baněk mosaznejch 9, umývadlo s měděnicí měděné v konventě 1, měděnice lazebnická 1, měděnice veliká 1, váhy veliký s měděnejmi mísami 1, v lázni kotel velikej 1, pánvičky truhlářský pro klej 2, necičky plechový 1, hrnec plechový veliký 1, vohřívadlo plechový 1, konev plechová 1, kotly k rybám menší a větší 2, rendlík mosazný 1, kotlík k pre-

tápění loje 1, cedidlo 1, mozdíře prostřední 2, měděnek malej 1, kotel k prádlu veliký 1, kotel k prádlu menší 1, kotly k rybám nový 2, rošty 2, rožny 4, kozy k vohni 2, pekáč 1, pánve 4, nohy pod kotel veliký 1, nohy pod kotel menší 1, palice do moždýře železná 1, kosíře na zelí větší 2, kosíř menší 1, kesery 2, keser malej starej 1, lžíce železný 3, pily větší 2, sekera řeznická 1, pily menší 2.

Od stoluov loží a co v pokoji.

V pokoji pana děkana:

stolčiek maličkej 1, stolice stará, sukнем černým potažená, a polštář v ní 1, rohy srní 2.

V komoře při témž pokoji:

lože s truhličkami a s nebesy 1, luožko vojenský 1, truhla prostřední 1, almary při stěnách 1.

V konventě:

stoly 2, tabule dlouhá 1, stolice starý 3, obraz na tabule De passione Domini 1, mapa mundi 1.

V zelený světničce:

stuol s zelenejm sukнем potaženej, na něm pulpit velikej, též zelenejm sukнем potaženej, na pulpitu dva obrazy.

V kanceláři:

stoly červenejm sukнем potažený 2, stolice černejm sukнем potažená a vycpaná 1, stolice černou koží potažená a vycpaná 1, stolice stará s popruhy 1, luožko vojenský s popruhy 1, rohy jeleňní 1, stěny červeným sukнем potažený, tabule aneb obraz de coena Domini.

Od spíže a všelijaké potravvy:

Truhlička s všelijakým kořením, medu nepřepouštěného hrnec plnej a tři načatý, másla okolo žejdlíkuov 60, sádla husího žejdlíkuov 8, sádla vepřového nepřepouštěného něco, poloupolty slanin 16, z nich načatých kusy 4, pleci 18, klobás 19, masa hovězího a telecího v láku něco, masa uzeneho rožňů 8, ryb uzenejch rožny 3, loje nepřepouštěného liber 20, loje přepouštěného liber 5, svíček lojovejch 1 kopa, krupice, jahel, krup ječnejch, višeň suchejch všeho drobet, ve dvouch truhlách drahně hub, jablek a višeň suchejch, cibule pletů 12, soli dčbery 3, mouky v truble okolo dčberů 20, votrubů dčbery 2, semence věrtele 2, pšenice strychy 2, rejže $\frac{3}{4}$, semena lněného $\frac{1}{2}$.

Od piva a chmele:

Suduov plnejch k konventu pět a z šestého se dáva, suduov řídkého piva pět a z šestého se dáva, chmele čistého ve dvouch sudíeh věder 15, item truhla veliká plná též čistého chmele.

Ve dvoře při faře hospodárství.

Koně větší s vorudim 2, koně menší 2, vooz s nebesy dobrý, koží potažený 1, vooz kotči malej, koží potažený 1, vooz s řebri-

nami dobrý 1, plough polámanej 1, řetěz dlouhej 1, závěrky 2, tyče železná chmelová 1, rozpory 2, lopata železná 1, rohatiny 2, pila veliká 1, váhy přední i zadní 4, brány dřevěnný 2, hrábě železný 1, klín železný 1, krávy 4, tele 1, svině veliký 3, svině malá 1, prasat ročních 2, prasat malých 7, slepic 26, kohout 1, kapoun 1, sedla jezdecká stará a zlá 4, dláta 11, pila malá 1, pých? (pyh. 1)

Dvůr Drahoslavice:

Sejrů mladejch 8, másla něco málo přes půl soudku, ovsu dčberů 32, na mlatu ovsu nevyvátého okolo dčberů 25, sena okolo 15 fůr, voklepí okolo 3 fůry, v stodole druhý, s huory cesty, sena 6 for, v Přídolském senníku sena a votavy 10 for, krav dojných 24, jalovice roční 2, jalovice břízí 1, osádek od času sv. Martina 1, bejky 4, vejřežky 2, voluov tažnejch 8, tele pod kravou 1, starejch ovec i s herany 27, mladejch ovec 13, kozy 3, svině prasný s 19 prasaty 4, sviní ročních 12, prasat prostředních 6, herky 2, valášek 1, hřebec na druhé leto stáří 1, slepice 34, kohoutuov 6, husy starý 2, houser 1, mladá hus 1, pávice 1, kačerčice 1, kačer 1, ouly včel 4, hrnce měděnný v kamnách, dva z nich tekou 4, vuož kovaný celý 1, rozpory 2, vuož bosej 1, plouhy zlý 2, saně prostřední 1, páry bran železnejch 2, páry bran dřevěnejch 2, radlice 2, čiertadla 2, pila veliká 1, pila menší 1, pily prostřední 2, skoba 1, klín železnej 1, nebozezi 4, kosy travní 2, srpů starejch 5, sekery 3, stolice řezací nová 1.

Item převedeno z Zátóna do dvora Drahoslavického:

krav břízích 5, ovec starejch 11, jehňat 4, slepic 9, koz 5, herky 2, voli tažní 4, husy 2, houser 1, cepy 2, vozy bošý 2, plough bez radlice 1, sekery 2, kosy travný 2, srpy 2, nuož vobrouční 1, klíny železný 2, provaz k vozu 1, kolovrat 1, díže 1, lože pod nebesy 1.

Obilí sutého při faře na trojím ponebí.

Žita dčberů 360, ovsu dčberů 227, ječmene dčberů 85, sladu dčberů 58.

Vosení:

Na obojím popluží farním i při dvoře Drahoslavickém vše s dostatkem.

Rybniční násada:

Nevědělo se při inventování nic jistého, co by násady aneb ryb bylo.

Při lovení našlo se:

u Štikře kaprů 5 $\frac{1}{2}$ kop., v Stupným plodu prostředního 8 $\frac{1}{2}$ kop., podle Oujezda na velikém plodu ročního a dvouletého 82 kop., u Rozpoutí kapříků tříletých 15 kop., v Rychnově Německým dva prázny a ve dvou kapříků tříletých podetřelejch 16 $\frac{1}{2}$ kopy, v Podpřídolským kaprů 16 kop., u Svinuov Trhovejch kapruov trdelných 48 a něco plodu, vše v tu velikou zimu pomrzlýho, u Svince prázdnou, u Drahoslavic dva strženy a v třetím 5 štik a 13 kaprů.

Od peněz.

Peněz sirotčích ve dvouch truhlách na hotově 292 kop, 48 g. vše míš., peněz vlastních n. kněze Pavla na hotově 115 kop. 55 g. 5 d. vše míš.

Proti tomu nachází se nemálo dluhuov kněžím officialům, čeledi, řemeslníkuom i jinejch rozličnejch, po n. knězi Pavlovi vystávajících, co se z svrchupsané summy zaplatiti musí. A protož, což by koli tak pořádně zaplaceno bylo a vykázati se mohlo, má se při odstoupení zase fary kněze Urbana, pokudž by kdy k tomu přišlo, z té summy poraziti a passírováno bejti.

Těž, co se nadepsaných sirotčích peněz dotejče, z těch, jestliže by k jaké proměně přišlo, pořádněj počet, kde a kterejm sirotkuom jest co vyplatil, učiniti i také toho všeho, což v tomto inventáři poznamenáno jest, beze všeho umenšení zase postoupiti a při faře zanechatí povinnost bude.

Na potvrzení a pro lepší toho paměť Jeho milost vysoce urozený pán pan Vilím z Rožmberka, vladař domu rožmberského, jakožto fundator a kollator ty fary etc. ráčil jest poručiti k tomuto inventáři pečeť vlastní Jeho Mti, též ctihodného kněze Urbana Suchodema, k jeho ouřadu zřizenu, i také moudrejch purgmistra a raddy města Krumlova Českého přitisknouti.

Kterýchžto inventáruov jsou v jednostejná slova tři napsaní, jeden knězi Urbanovi při faře, druhej v kanceláři Jeho Mti a třetí na rathouze Krumlovském zanechán. Stalo se leta Páně tisícího, pětistého, osmdesátého pátého, v středu po neděli první postní, jenž slove Invocavit.

(Dokončení.)

Proč nepodařilo se obrátiti na víru katolickou vinařů zvláště v okolí pražském?

(Fr. Štědrý.)

Se zvláštním úkazem setkáváme se v době od bitvy bělohorské až do času Marie Terezie, že dělníci na vinicích kolem Prahy, Beřkovic a Mělníka zůstávali nekatolickými, ač jesuité přechasté misie u nich konali a přemnoho na jejich obrácení pracovali. Proč vysočina českomoravská, panství císařská Pardubice a Poděbrady, Českobrodsko mnoho rodin nekatolických má, dá se lehce vysvětliti. Ale že by nejbližší okolí Prahy tak bylo nekatolické přes všecku misijní činnost řádů, zvláště jesuitů, nebude širšímu kruhu vzdělanců známo.

Jest známo, že návrší všecka kolem Prahy posázena byla révou viňnou. Tyto řádky nemají však účele všecky vinice kolem Prahy vyjmenovati. Kdo by je chtěl znáti, vezmi k ruce knihy vinicné, které dřívě u listovních úřadů Karlínského, Žižkovského, Vinohradského byly uloženy a od 15. století se zachovaly. Výpisy z nich od 1461—1576 uveřejnil v archivu českém XVIII. 322—400. Vojtěch Nováček. Soupis vinic, jaký byl 1673 13. března nalézá se v arch. arcib. recepta pod heslen. „taxa

pro viniculis". Arcibiskup Matouš Ferdinand nařizuje přísně farářům pražským, aby lidé na vinicích kolem Prahy pracující sprostný, ve víře neumělý stólou přílišně nepřetahovali. A nyní následuje co od křtů, oddavek a pohřbů žádati mají.

Na to jdou seznamy jednotlivých vinic podle far.

K faře sv. Víta na Hradčanech náleželo šest revírů:

I. revír na Letných, (ke každé vinici přidáváme číslo): 1. na jezovitských, 2. na p. purkmistra, 3. na Lehmanovy, 4. na Šajtlera dvě, 5. na p. hraběte z Martinic, 6. na Kofíkovského, 7. na Maxmiliánce u Vobory.

II. revír zámecký: 1. na pekaře, 2. na Petržilkový, 3. na purkrabský, 4. na Andělce dvě, 5. na Panenský, 6. na hejtmance, 7. na Štikový, 8. na Řezníčkový.

III. revír u sv. Matěje: 1. na velký biskupce, 2. na trubače, 3. na velký pekaře, 4. na p. Santýna, 5. na malý pekaře, 6. na malý Taulce, 7. na Sedláčce, 8. na malý biskupce, 9. na p. Termanusa, 10. na Faltýnový, 11. na Koníčkový, 12. na p. Vířta, 13. na truhláče, 14. na Kreyztich, 15. na malý Zežhulce, 16. na p. Makaura, 17. na Bredovy, 18. na Pathance, 19. na Štáhlavských, 20. na Turkový, 21. na Divůčkový.

IV. revír Šárecký přední: 1. na p. Lhotáka, 2. na Kovcový, 3. zas na Kovcový, 4. na Maxmilianovy, 5. na Kalousový, 6. na Sanejtrníkovaný, 7. na Velký Zežhulce, 8. na Smolíkovaný, 9. na Kotláčce, 10. na p. Odkolka, 11. na Železníkový, 12. na Sukdolských, 13. na Rakovejch, 14. na Hložkový, 15. na Kožešníkový, 16. na p. hr. Millesimo, 17. na Cyruse, 18. na p. Trnky.

V. revír Šárecký zadní: 1. na Kulichový, 2. na p. Šedivý, 3. na punčocháče dvě, 4. na Velkohořský tři, 5. na Kladenský, 6. na p. Tomáše, 7. na Kantorce, 8. na Duchkový, 9. na Preysce, 10. na zámečnickový, 11. na Kulichový, 12. na Cyruse, 13. na Sklenáčce, 14. na Rajterový, 15. na Slaninový, 16. na Městkomince, 17. na Kupcový, 18. na Kožešníkový, 19. na Nedvědce, 20. Mináčce.

VI. revír u Dehnic: 1. na Kozlovce p. Rumerskirch a 2. na Lichtenberkový, 3. na Trnkový, 4. na Čapce, 5. na Verdimonce, 6. na kancelářce, 7. na Koníčkový, 8. na Truhlátový, 9. na Jedličkový, 10. na Komonický, 11. na perníkáčce, 12. na Beránkový, 13. na Malý Čapce, 14. na Pahovce.

K faře sv. Václava na Malé Straně:

I. revír Radlický: 1. na pekaře, 2. na mináčce, 3. na Kostalce, 4. na Suchomelce, 5. na Knoflíčkový, 6. na Kováčce, 7. na Závěrce, 8. na provazníkový, 9. na Pychavce, 10. na Šedivý, 11. na Krejčíkový, 12. na Staroměstských, 13. na Barvířce, 14. na Kunašce, 15. na Měnový, 16. na doktorce, 17. na Vysoký, 18. na Pulchartovej, 19. na Malvazince, 20. na malý Perstence, 21. na Hartunkový, 22. na Smolíkovaný, 23. na Hořejších, 24. na Štočkový, 25. na Uzdáčce, 26. na Kosokovce, 27. na Skále, 28. u červeného lisu, 29. na Zolkance, 30. na Poltový, 31. na Mislichový, 32. na Heseliusový, 33. na Marůný, 34. na Fumlový, 35. na Zahradkový, 36. na Šmukýřce, 37. na Kapounce, 38. na Kováčce, 39. na Nedvědce, 40. na Berance, 41. na Bojance, 42. na Popelkový, 43. na Podkovice, 44. na Pence, 45. na Maxmiliánce, 46. na Malý Zvíkance, 47. na Cukráčce, 48. na Švabový, 49. na Štefance.

II. revír v Kartouzích: 1. na Prstence, 2. na Malostranských, 3. na Ratyňový, 4. na Staroměstských, 5. na Měňový, 6. na Římský,

7. na Kobrový, 8. na Hartunkový, 9. na Grofový, 10. na Malý Hřebence, 11. na Štorkový, 12. na Maxmiliance.

III. revír Košířský: 1. na Vážných, 2. na Husovce, 3. na Štítkovně, 4. u tří kamenů, 5. u Zruckých, 6. na Pařeze, 7. na Hřebence, 8. na Duchovce, 9. na Čečelický, 10. na Štítkovně, 11. na Minářce, 12. na Velký Palatě, 13. na Čáповý, 14. na Brouskový, 15. na Šenkýřový, 16. na Mizerový dvě, 17. v ráji, 18. na Knížecí, 19. na Prunarce.

IV. revír Bělohorský: 1. na Vokrouhlíku, 2. na Martinový, 3. na Zámečnickový, 4. na Kleplotový, 5. na Koukolce, 6. na Tkaníčkářce, 7. na Přívoznický, 8. na Klaučicový, 9. na Lubínských dvě, 10. na Kaylový, 11. na Lakronový, 12. na Mydlářce, 13. na Skálový, 14. na Alsterlový, 15. na Kocource, 16. na mincmistrový, 17. na Železnický, 18. na perníkářce, 19. na Turkový, 20. na mincmistrový, 21. na Zeydový, 22. u Zlatý vovce, 23. na rovině, 24. na zednickový.

V. revír pod horou Sion: 1. na Kotovcový Flays, 2. na Kroskový, 3. na Karmelitánský dvě, 4. na Hrabový, 5. na Strahově, 6. na Selickejch, 7. na Velký Strahovský, 8. na Miseronce, 9. na Hans Šmídový, 10. na Montvičkovský, 11. na Školovdový, 12. nad Bruskou Berkový.

K faře sv. Jindřicha:

I. revír na Žižkově: 1. novoměstského primasa předešlého hory dvě, 2. na Novomlejní, 3. p. Malanoty, 4. p. Smolka, 5. p. Raimana dvě, 6. p. Píseckýho dvě, 7. na Reitknechtce, 8. p. Fáfy tři, 9. p. Petráčkovy dvě, 10. p. Kavkový, 11. od sv. Kříže, 12. na Papírníkovy, 13. p. Pacovskýho, 14. Plátenice, 15. na Malesický, 16. na Stromový dvě, 17. na Kunštatový, 18. na Sládkový, 19. p. Morávka u Volšan, 20. na Krauzovy, 21. p. Klaina na barvířce, 23. na Šmukýřový, 24. na Vorlový, 25. na Konrádový, 26. na Kopytářce, 27. na Plátenici, 28. na Flaišmanový, 29. na Hermanový, 30. na Voříkovských tři, 31. na Sokolový, 32. na Čížkovy.

II. revír za koňskou branou: 1. p. Alsterle dvě, 2. na Rybářce, 3. na Abrahamový dvě, 4. na Lopatský, 5. na p. Ittera, 6. na Zahofanský, 7. na Litovský, 8. na svatojakubský, 9. na Kocource, 10. na Reysový, 11. na Šteklerový, 12. na Minářce, 13. na Švijanský, 14. na zádušní, 15. na Půlpánce, 16. na Vážných, 17. na Modřince, 18. na Sládkový, 19. na Mičance, 20. na Sluncový, 21. na Pejřce, 22. na Košetický dvě, 23. na Bryckého.

K faře sv. Štěpána:

I. revír Vršovský: 1. na Pekance, 2. na Vohradě, 3. na Stočkovy, 4. na Bohdalej, 5. na Mydlářce, 6. na Finkový, 7. na Borovanský, 8. na Radnický, 9. na Francový, 10. na p. Ittera, 11. na Šindlerce, 12. na Chrtový, 13. na Myslychový, 14. na Zedníkovy, 15. na Reysový, 16. na Závorkový, 17. na Fafovy, 18. na Korbelce, 19. na Balcarový, 20. na Pelikánce, 21. na Novomlejnské dvě, 22. na p. Zlatotepce, 23. od dvouh Nedvídků, 24. Apolinařiše, 25. na Poltový, 26. na Kobrový, 27. na Kostí, 28. na Hrádku, 29. na Pekařce, 30. u sv. Kateřiny, 31. na Budínce, 32. na Korábě, 33. na Tůních dvě, 34. na Čištecký, 35. na Míškovy, 35. na Palatě.

II. revír za Vyšehradem: 1. na Kotvový, 2. na Drbalce, 3. na děkanství, 4. na Řečenických, 5. na Zahofanské, 6. na Pankráci, 7. na Kuchařový, 8. na Podolně, 9. na Markový Pilný, 10. na Šternberkovy, 11. na Pekařce, 12. na Klaudynsový, 13. na Novomlejnský,

14. na Poďkovce, 15. na Jilský, 16. na Varhaníkový, 17. na Zázvorový, 18. na Ptsecký, 19. na Sluncový, 20. na Křížský, 21. u Červený boudy, 22. na Provázničky, 23. na Cihlářový, 24. na Zvratský.

K faře sv. Václava na Āroseku :

I. revír mezihořím: 1. p. Buzka, 2. p. Kornela, 3. p. Marka z Solnice, 4. p. Duhy, 5. p. Kunštáta, 6. na apatykářce, 7. p. Abrahama, 8. p. Vitáska, 9. p. Marušky, 10. p. Koliáše.

II. revír Zalibenský: 1. na Jetelce, 2. na Šetelce, 3. na Labutce pana Kolče, 4. na Kolářce, 5. na Vorlový, 6. na Zlatnici, 7. na Šerlový, 8. p. Buzka, 9. na Sluncový, 10. p. Hermona dvě, 11. na uzďářce, 12. p. Ledeckého, 13. na Koželužce, 14. na Štočkový, 15. na Vodíčkový, 16. na Tábořský, 16. na Vorlový, 18. na Malřový 19. na Voctářový, 20. na Elefantový, 21. Petřského zvonřka, 22. Tejnřského zvonřka, 23. na Perucký, 24. na Kvřstřký, 25. na Vinopalový, 26. na Skalce, 27. na Karolidesový, 28. na Brodový, 29. p. Gallidesa, 30. na Zahořanský, 31. na Mejdlový, 32. na Tunklový, 33. p. Linka, 34. na Zdřsilový, 35. na Panský, 36. p. Straky.

III. revír pod Kobylisy: 1. na Půlpánový, 2. na Kulichový, 3. na Tařnový, 4. na Vinopalový, 5. na Kosový, 6. na Kobřnský, 7. na Kaylový, 8. na Reysový, 9. na Źamberský, 10. na apatykářce, 11. na Mejdlový, 13. na Zlatotepcový, 13. na Vorlový, 14. na Rovenských, 15. na Tyvralový, 16. na Radeřince, 17. na Michalce, 18. na Šajtlřřce, 19. na Vojtřřchovic, 20. na Bečvářce, 21. na Nemanický, 22. na Pavlový, 23. na Svřcnřřkový, 24. na Kuchyňřských, 25. na Smlouvě, 26. na Bělohľávkový, 28. na Bruský, 28. na Jezberce, 29. na Popelářce, 30. na Laveckých.

IV. revír nad Holeřovicemi: 1. na Kinclový, 2. na Pernářce, 3. na Vinopalce, 4. na Pachtový, 5. na Břeřanský, 6. na Kohoutce, 7. na Humlový, 8. na Purkrabský, 9. na Zbučnice, 10. zas na Purkrabský, 11. na Šternberkový, 12. na Cibalý, 13. zas na Purkrabský, 19. na Teyřflovce, 15. na Lhotákový, 16. na Hrachový, 17. na Mydlářce, 18. na Lochmanový.

Vinice Vyřhradřské v to nejsou pojaty, taktřř nejsou tu vřecky purkrabské.

Spočřtáme-li vřecky tyto vinice, jest jich 429 a kdyby jen třř kopači na jedně pracovali, byl by počet jejich 1277. Můžeme tudřř za to mřti, že na vinicřch kolem Prahy bylo zamřstnáno lidř do 1500. Výřslovně uvádějí se dále vinice Beřkovřské s nekatolickými dělňřky a u Loun na jiřnř straně vrchu Oblřku bylo vřce neř 50 vinic. Dělkan Matouř Vagner v Lounech přiznává se, že z dělňřků těch jest 27 nekatolických, kdeřto celě mřsto bylo již katolickě ař na třř obyvatele. Zpřáva jeho pocházř z 4. zřřř 1637. Zářoveň přidává poznámku, jacř lidě to jsou. Pravř infimae faecis to jest tě nejniřřř chátř. A že tak bylo přř vinicřch prařřských a jinde, kde vinic bylo, dozvřdáme se z četných zpřáv. Nařel jsem o nich zmřnku v knihách pozemkových, že lidě, kteřř nemohli hospodařiti na svřm statku, odcházeli v letě do vinic prařřských na přaci (viz na „Domařice“ v okresu lounřském). Nejvřřř dřl těchto lidř záležel z takových poddaných, kteřř chtřce se ženiti a vdávati, nedostali vřhost od svř vrchnosti. Duchovně správcě takové lidi nesměl oddati pod těřkou pokutou 50 kop dle snesenř sněmovnřho jeřtě před Bilou horou. Byli to obyčejně takovř, kteřř před manřelstvřm mřli dři. Ti odesřli do vinic a tam je oddal předikant ovřem tajně. Je to zvláštnř ůkaz nařeho lidu.

Ač náleželi těm nejsprostším třídám, hledali přece náboženského posvěcení sňatku a poněvadž řádný kněz katolický nesměl jim posloužiti, hledali nekatolíka, který veřejnými řády se nespravoval a je oddal, zůstal mezi jinými skryt a málo kdy se podařilo jej chytiti. Několik takových predikantů bylo přece přistříženo a při výslechu jejich vyslo na jevo, že chodili po valné části Čech, přišli na Moravu, do Slezska a až do Uher a vraceli se opět cestami dobře povědomými, kde tajní nekatolíci poskytovali jim na čas přístřeší.

Když nastoupil arcibiskup Matouš Ferdinand po Harrachovi vládu arcidiecése, byl zřetel jeho obrácen na tyto neblahé následky poddanosti. Zachoval se koncept nějakého učeného přisedlího konsistofe z r. 1670, kde římská kongregace Tridentini concilii interpretum na pamětní spis arcibiskupův 24. srpna 1669 odpovídá na dotaz zdali mohou manželství uzavřená býti zrušená.

Manželství katolíků nemohou býti rušena panovnsky katolickými: Proto sluší se, aby císař dostatečně byl zpraven a požádán jako nejvyšší zastávce církve, by pravomoc církve hájil a přílišnou obtíž, kterou činí světské pánové těm, kteří se za sebe oddati chtějí, mírnil a ve případě výhostu slušnou náhradu vyplacenu přijal.

Mínění jeho jest, že pánové nemají přímé panování nad duši i tělem svých poddaných. Jejich moc vztahuje se toliko na to, by jim jisté služby prokazovali. Tyto služby mohou politickým úřadem odhádány býti tak, jak se služby a díla řemeslníků a výrobců (mechanici et operarii) odhadují.

Navrhuje, aby arcibiskup ve věci tak nesnadné jednal s císařem, aby zvláště snoubenci, kteří se nikdy k svému pánu nevrátí, oddáváni byli a nevydáváni byli v nebezpečí duší svých.

Bylo pak o tomto předmětu ještě vícekráté jednáno, ale výsledek ukázal, že obtíže odstraněny nebyly. Kde šlo o hmotný prospěch, byla šlechta neúprosná až na malé výminky.

Proto na vinicích kolem Prahy takových utečenců od svých vrchností nemohoucích se řádně dát oddati pořád bylo, až volnější nazírání za dob Marie Teresie s jedné a příkřejší nastupování, aby se obrátili, se strany druhé vedlo k většímu se vystěhování těchto vinařů do Pruska, kde tuším u Berlína v Rixdorfu a Nové vsi našli svobody náboženské, ale i svůj pohřeb jako Čechové. Více o tom bude promluveno v díle „Obrácení se Čechů k víře katolické po bitvě bělohorské.“

Mikšovicova kronika Lounská.

(Od 16. června 1629 až do 10. února 1632.)

(Pokračování.)

T. 1. v sobotu po Buožím těle 16. junii v samý večer okolo čtyřmécítma hodin začali vodu do města hnáti novým hřídlem, který před týhodnem z luhu od města Budyně vykrouženej přivezli. Za dřevo dáno bez fůry 18 kop a vrch zase z něho prodali za 6 kop.

T. 1. v outerý po pam. Narození P. Marie 11. septembris okolo 20 hodin v domě Simeona Kyhara v zadku, kde pekař bytem jest, nad těmi pokoji počalo hořeti. Šindele, latě i krokve uvnitř se zapálily a to od uhlí, že pekař pod střechnu na podlahu uhlí dal vnésti. A to do konce ulito a uhašeno nebylo. Od toho se

vzňalo, však s pomocí Boží že se hned lidé zběhli, to přetrženo a uhašeno.

T. l. v n. po sv. Diviši 14. octobris ženil se Jan Tomáše Černých syn, pojal sobě za m. Ludmilů Pavla Mikšovic dceru a t. d. veselí vykonáno. (L. 1630. v outerý post Oculi 5. martii syna mrtvého porodila.)

L. P. 1630. T. l. v outerý d. sv. Vincencia 22. januarii ženil se Jan Fišer, pojal sobě za m. pannu Annu, dceru Pavla Mikšovic, t. d. svatba konána.

T. l. v sobotu po sv. Dorotě 9. d. února okolo 10. hod. u příbytku Zuzany Laubovy Jan Viktora, byvši na starým pivě, šel ven na potřebu, přišel na pavláčku k nízkému voknu proti řece, upadl tím voknem do parkánu, stlouk se velice, přinesli ho domu od poli mrtvého, potom okolo poledne umřel a na zejtrí v n. po nespoře u sv. Petra pochován. P. děkan nechtěl mu povolití v městě zvoniti, že k zpovědi nešel, záci také ho neprovázeli.

T. l. v outerý po neděli Reminiscere 26. února za příčinou kněze Ondřeje Hortensiusa z Vidovan, děkana zdejšího Lounského, obec všecka z města z obojího předměstí i z Benátek svolána na rathauz proto: patent od Jeho Svatosti papežské na dveřích kostelních velkých proti fote přilepený žeby někdo roztrhati, k tomu malé písmo nenáležitě na dveřích farních, kostelních, při kaple i jinde křídou psáti měl. Při shromáždění obce byla obšírně dotázka učiněna: věděl-li by, kdo to učinil, aby oznámili. Všickni Pána Buoha sobě za svědka berouce, že o tom nic nevědí. Pro dokonalejší toho zjištění přítomní podle práva náležitou přísahu učinili a ji po písari městském říkali. Kterí přítomni nebyli, k zejtrejšímu dni střednímu jako i městští synové všickni neženatí, kde se vyhledávati mohli, do místa radního obesláni byli a tolikéž přísahu učinili a tak nevinu svou dostatečně odvedli a počistili. (Podobného příkladu nad paměť lidskou, ani snad od založení města tohoto se nenachází.)

T. l. v sobotu po smrtečné n. 23. martii po 7. hod. umřela Maryanna Tlustá truhlářka, kteráž od drahně let děvčátka i malý pacholátka liternímu umění učila. T. d. po kumpletě u Matky Buoží pochována.

T. l. v sobotu po n. Jubilate 27. aprilis z m. Mělníka přivezen do m. Luna kněz Tomáš Opolský, který na Mělnice za kaplana byl. Zde potom následující středu d. pam. sv. Filipa a Jakuba 1. d. máje po kázání slova Božího od ouřadu rady obojí na faru uveden a za děkana přijat. (Toho Jan Cholossius s Adamem Seifertem přivezli.)

T. l. v outerý po n. křížové 7. máje ženil se Frydrych Thomayše, tovaryš řemesla řeznického. Pojal sobě za m. Evu po Tomášovi Redlerovi zůstalo vdovu, t. d. veselí se začalo. Však k témuž manželství že křížový dni byly, potvrzení nebyli. V středu bez veselí zůstávalo, potom ve čtvrtek na Buoži vstoupení oddáni byli a veselí se dokonalo.

T. l. v neděli po Božim vstoupení to jest Exaudi 12. d. máje Samuel Chrudimský, že obtěžkal děvečku svou jménem Uršilu, rodem z Rakovníka, léta jminulého 1629, což mu od J. M. C. p. p.

presidenta a radd. J. M. C. nad appellacemi na hradě pražském zřizovaných za ten hřích vyměřeno bylo, aby po dvě neděle u dveří kostelních velkých přes celou svatou mši i kázání stál a svíci hořící voskovou v rukou svých držel. Tu neděli Exaudi jakož i na slavný seslání Ducha sv. v tom ve všem tak se zachoval a to vykonal. K tomu též děvečce své služebné, od něho ji na poctivosti snižené, má ji za pokutu padesáte kop mš. odvézti a z toho práv býti.

T. l. v pátek na pam. seslání Ducha sv. 24. maii Simon Letinský, soused z Mělníka, pokrývač, jemuž ouřadníci městští nad důchody obecními zřízení krovu na věži i na kostele k opravení a jakž náleží k opravení projednali. Od kteréhožto díla padesát dvě kopě na penězích, 2 strychy žita a půl věrtele mladého piva jemu dáti měli. Ten dotčeného dne ráno proti škole na vízce stroje sobě žebříky, s jedním dolů na krchov upadl ihned se zabil, potom v neděli den sv. Trojice po nešpoře u sv. Petra pochován. Čeládka jeho z té mzdy to dílo předce až do skonání dělali.

T. d. počátečního zde mráz, v Podlesí led.

T. d. v ponděli po sv. Trojici 27. máje mráz velký, však vínu neškodný. Potom v pátek druhý škodnější mráz na Předních i pod Voblíkem větrem některý sloupek málo místem zasáhl.

T. l. v pátek po sv. Antonínu 14. d. junii po 16. hod. spadl dešť veliký, nejprve, potom dešti kroupy místy škodné veliké jako největší ráž, jakž mnozí staří oznamovali, že od 20 let větších nepamatují na město přišly a na střechy velmi zhusta a tuze s deštěm padaly, až hrozno bylo, však děkuje P. Buohu žádné škody nečinily. Toliko pod Mělcí na vinicích některých, kde vázáno nebylo, tu něco ale nepřlíš mnoho některý sloupek a hrozníček odrazily. Však podle zprávy okolo Slaného tam veliká škoda že jest se stala.

T. l. a t. č. žito i jiné obilí drahý a to ještě nedostatek veliký, strych žita po 4 kop. 30 gr., pšenice též, oves po 2 kop. Potom ve čtvrtek po sv. Vítě spadlo zase obilí. Žito v trhu bylo po 3 kop. strych a pšenice po 4. Před tím pak žita nemobli míti, oves na chléb kupovali, i ten s velikou těžkostí dostávali. Spadlo také toho týhodne v Praze i v jiných mnohých městech. P. Bůh. (Nb. V Jerusalémě drahota a hlad! Nb. V Samaří drahota a brzo lacino).

T. l. v neděli osmou po sv. Trojici 21. julii Anna, po Kašparovi Hrabákovi zůstala vdova, žena letilá zůstáváje u Zuzany i Jiřika Vintiše manželky dcery své šla ráno do sklepu dolů pod zem. Upadla do studnice, v které dosti málo vody bylo po hlavě, utopila se, na zejtrí v ponděli po nešpoře u sv. Petra pochována.

T. l. v ponděli po památce narození P. Marie 9. září mráz veliký až led byl něco málo na vinicích vokurkách i melouních uškodil. Potomně na zejtrí v outerý nebyvši tak hrubej mráz však jak nákej vítr po oužlabích i místy šel na vinicích pod Mělcí na předních i pod Voblíkem dosti daleko sáhl a co zaměklého nebylo ku podivu odrazil. Potomně v ponděli d. sv. Ludmily 16. d. září opět větší mráz vysoko pod Voblíkem i na jiných vinicích víceji uškodil.

T. l. v pátek ráno po 8. hod. po sv. Michalu archandělu d. 4. října zapálilo se v domě Václava Ležáka, že vařili švestky; však díka P. Bohu brzy uhasili.

T. l. v n. po sv. Voršile 28. října ženil se Adam Montvička, měštěnin m. Rakovníka; pojal sobě za m. pannu Kateřinu Jana Cholossiusa dceru; t. d. z Rakovníka s p. přátely pro ni přijel a s ní se zde oddal, veselí svatební bylo. Potom v outerý následující vzavši ji s sebou do Rakovníka odjel.

T. l. v středu po sv. Kateřině 27. listopadu ráno po 13. hod. náhou neopatrností jedné podruhně zapálilo se a oheň vyšel v dvoře Kateřiny Šiflovy na malém předměstí. Shorel krov cihelny, však více žádná škoda na jiném stavení se nestala, což s pomocí Boží uhašeno a k přetržení přišlo.

T. l. v pátek d. sv. Mikuláše 6. d. prosince v noci na sobotu hřímalo a velmi se blejskalo.

T. l. a roku z požehnání Buožího ozimého obilí totiž žita pšenice prostředně, jarého pak ječmene, ovsu, hrachu a prosa velmi málo pro veliké sucho, řípy téměř nic, vína však hojnost se obrodilo. To dobré bylo. Chmele také málo. Jak obilí jaré tak i chmel to vše na cenu platilo. Vína z počátku židlík až do postního jarmarku za český groš, potom pak dále za 2 krejčary se šenkovalo.

T. l. [1631] v sobotu po sv. Valentínu 15. února ráno po 10. hodině Lidmily dceři mé Jana Černých manželce Pán Buoh ráčil dáti dceru, kteráž v outerý 18. února pokřtěna jest. Kmotr Mikuláš Roškovský, kmotry: Lidmila Kytňarka a Eliška Daniela Koudelky manželka. Dáno jí jméno na křtu Zuzanna. Pán Buoh rač jí zrostu zdárného popřítí, dobrého zdraví a požehnání svatého propůjčiti.

Mnoho vína na šenku. T. l. v 1. čtvrtek v postě vo jarmarce 6. d. března víchů na víno krom piva bylo 38, někteří ještě jaké důlivky měli, bez víchu dávali.

T. l. v sobotu po sv. Jirí 26. dubna ponejprve z jara přšelo. Na zejtrí potom v n. paďlý mráz až bílo bylo. Někteří sousedé sloupky, kteréž větší byly, místy zmrzly na vinicích nacházeli, pod Hoblíkem, v Předních, v Černých Dolích i jinde.

Varta nová nařízena. T. l. v pondělí po n. Misericordias, 5. maji JMC. p. rychtář, p. purgmistr a páni za příčinou některého cizího vojenského lidu do tohoto království se vtrusování nařídili vartu. Vybravši k tomu 16 osob z města, z nichž ve dne i v noci při každé bráně po 4 osobách a druhá polovice se střídaly. V druhý den vartovali (se!) Placeno jim za den a za noc každému po 4 českých groších.

T. l. v outerý po neděli Jubilate 13. maii ženil se Zigmund Kocorovský, pojal sobě za manželku pannu Ludmilu Jiřika Papíka Koklesa řezníka z městečka Postoloprť souseda dceru, t. d. veselí konáno. (Ta od něho odešla a se mu zpronevěřila.)

T. l. při času vstoupení na nebe Krysta Pána [29. máje] vinaři i mnozí sousedé nacházeli víno zhusta kvísti takže do svatodušních velmi na mnoze ho odkvetlo.

T. l. při času sv. Petra a Pavla [29. června] prve i potom náramné sucho veliký bylo, voda malá. Místy potoky dosti veliký i pramenové v studnicích vyschli. V mnohých vesnicích ne-

majíce vody dosti daleko dobytku pro vodu jezdit musili. Na potocích mnohých nic mlít nemohli. Na mnohých místech lesy velikým horkem se zapalovaly a hořely.

T. l. v středu po sv. Jakubu 30. juli Jiřík Slejska řemesla ševcovského se ženil. Poskvrnivší Annu dceru Pohlíkovu zůstával s ní několik dní v šatlavě. Jsou spolu oddáni v kostele. Měli průvod od p. rychtáře a Jana Krásy.

T. l. v pátek d. pam. sv. Jakuba 25. julii v dolejších mlýnách zadní mlejnce díl a potom na zejtrí v sobotu ostatní všecko s střechem, cihelnou podlahou i zdí se zbořilo a do vody spadlo.

T. l. v neděli po sv. Petru v okovách 3. augusti ženil se Jiřík Ležák, pojal sobě za manželku Annu pancharta po Havlovi tesari zůstalou vdovu, veselí žádného nebylo.

T. l. v středu d. pam. proměnění Pána Krysta (6. srpna) přitáhlo sem do m. Luna z Žatce od mustrunku čtyry praporece pěšího lidu, jichž se všemi officiry bylo 650 osob, kromě žen a dětí. Na zejtrí ráno tři praporece do Budyně odtáhli a čtvrtý zde zůstal.

T. l. v středu po sv. Vavřinci 13. augusti ráno ten čtvrtý praporec pěchoty z města k Budyni vytáhl.

T. l. v středu po sv. Václavě 1. d. října v noci na čtvrtek po třetí hodině velice se blejskalo a dlouho hrubě hřímalo. při tom i déšť sprchl. Před tou nocí tolikéž téměř celou noc se blejskalo.

T. l. ve čtvrtek d. sv. Diviše 9. d. října po 21. hod. u p. M. Jana Trochopeusa písaře radního kus domu se zbořilo. Zedníci chtěli něco stemflovat a to upadlo. Jeden zedník náky ouraz na ruce vzal, ale beze škody.

T. l. v outerý d. sv. Šimona Judy 28. října ženil se Matyáš Martinovic z Gryllova, měšténin m. Rakovníka; pojal sobě za m. pannu Zuzannu po Jakobovi Bartoňovic zůstalou dceru; t. d. veselí konáno, na zejtrí do Rakovníka i s nevěstou odjel.

T. d. a l. (28. října) mráz až led na vodě, k tomu ráno sníh ten podzimek nejprve počal pršet.

T. l. v pátek po Všech Svatých 7. d. listopadu vojáků rejtharů přes 3 kornety a pěchoty do mnoha set, jichž v nejistotě bylo, ale deset praporeců zavnutých měli a ti všickni k ruce J. C. M. náleželi, k městu tomuto Luna pospolu přitáhli. Potom do města puštění byli. Jimžto všechněm rejtharům, koňům i pěším jísti pít i jiné opatření s dostatkem dáti sousedé musili, oni pak za to lidem mnohé škody z dělali. Potom v noci na sobotu po páté, šesté a dále hodině ven z města k Slanému vytáhli. Děkan náš také domácí opustil obec tuto a táhl s nimi.

T. l. v outerý d. sv. Martina t. j. 11. d. listopadu ráno po čtrnáctý hodině vojáci saští sem do m. Luna pražskou branou mimo nadálost, že byla veliká mlha asi v počtu padesáti koních, do města ve fortrofu vjeli. V některých domích zde v městě, v kterých páni nebo hejtmané nebo ouředníci panští věci své

schované měli, něco pobrali, ostatek spečetili. Potom okolo osmnácti hodin odsud k Rakovníku odjeli. Na zejtří pak v středu na salvu quardii mušketýrů okolo šedesáti a některého sem přitáhli, nimižto varta při branách a kde náleželo osazena. Opět dne čtvrtedního t. j. 13. listopadu něco rejtharstva s některými nejvyššími (pravili že to celý regiment) jakž se správa činila, že by kníže z Altenburku býti měl, v noci po 2. nebo 3. hod. u velké síle rejtharů i pěchoty, též mnoho množství vozy se vši pagaží do města přitáhli. Něco na předměstí jich zůstalo. Díl okolo města silnicemi po vesnicích se ložirovali. Z města celou noc rejthari, pěchota i vozy jeli. Však ostatek s knížetem rejthari i pěchota vozů do 300 neb více plný rynek, v ulicích zde zůstali, v domích po množství koních i osobách sousedé měli, jísti, píti, v hojnosti všemu dáti musili, při tom nátisky veliké trpěti musili. Ráno potom pryč k Slanému odjeli.

T. l. v středu po sv. Kateřině 26. listopadu ženil se Daniel Šporfeyt bečvár, člověk letitý, pojal sobě za manželku Zuzanu po Janovi Viktorovi zůstalou vdovu, t. d. veselí v skrovnosti konáno. Nebylo zde v Lounech kněze, oddávali se v Postoloprtech.

T. l. v středu d. moudrosti Boží 17. decembris jedno sto a deset mušketýrů zde na salvě quardii pro vartu od sv. Martina zůstávali, odsud z města vytáhli a ku Praze šli a jiných zas těch mušketýrů sem do města téhož dne celej regiment přitáhlo. Z předešlých mnoho jich pomřelo. 18. d. jich něco odtud odtáhlo totiž jeden praporec, potom 21. d. t. m. odsud z města vytáhli a hned jiných pět praporců, an ještě prvnější na rynku stáli, do města přitáhli.

T. l. v pondělí po sv. Tomáši 22. decembris nad těmi pěti praporci nejvyšší dal udělati vosla dřevěného a postaviti na rynku, na němž hned na ráno jeden soldát seděti musel.

T. l. v neděli po narození Krista Pána 28. decembris přijelo sem do Loun vozů vojanských kurfirta Saského přes čtyřceti. Měli na ně víno bráti, které sousedům popsáno bylo, však poněkud tím prodleno.

T. l. v pondělí (29. pros.) na ráno vysláno odsud z města mušketýrů do sta, k tomu něco nádeníkův s velkými sekýrami posekali velký kus mostu u Postoloprť.

T. l. a dne v rathauzu soldátům začali dávati podle kontribucí komisní chléb, máslo, vína, něco i piva.

L. 1632. Pavel Mikšovic ladařovic 10. februarii umřel. Pochován k sv. Petru, který tyto paměti poznamenával.

FORMA MANET MORTIS TANTUM SUNT
CETERA SOMNUS.

Drobné zprávy.

Z matrik města Zábřeha. (Morava.) Vypsal Jan Halouzka.

Kniha nowie a naschwalnie udielana k zapisowání a bedliwému poznamenání pameti hodnych wiecey pořizadným však rozdílým způsobem, totižto Pokrztiených, Zdawaných, Zemřelých k faram Zabrzieskey a Postrzelmowskey Pržináležiegieczych, Zacziała za ciasu spravowani tiech far Noweho sprawcze Duchowniho a knieze Jana Cosmusa Totiž Miesyceze Octobris: Leta po Narozeni Syna Božího 1649 a po nalezení Impresorského Umeni aneb tisknuti knih-208. od zacziatku teyto Niemeczkey Wogny 31. — Od toho Roku, kterého schorželo Miesto Holomaucz, tak zie ziadny dům ani kostel ani klášter czely nezůstal a lidu Weliky Pocziat w tom ohni zůstal . . . 246. — Od Welikého a Hrozného Zemie trzeseni na Morawie — 209. — Sprawena nakladem kostelůw. Zabrzežskyho, Postrzelmowskyho, Jedelskyho a Czotkytelskyho, k czemuž Urozený Pan Walentin Gabryel z Engelssteynu: [tytul]: Heytman toho Cziasu Panstwi Zabrzežského a Raudského gedním ssirokým Tolarom sstiedrže napomohl.

Napomenuti.

Tato kniha gest kostelni
Newytrhug Listu wen z ni,
Jak se ginym kniham dělo,
Na niež spatržit negni milo.
Jsaucz skalene potrhané
Neporziadnie zle napsané.
Dobrého swiedomi nemiel
Kdo ty listy trhati smiel.
Zdawky nepoznamenali
Na mrtwé zapominali
aniž každý křžiest zapsali,
Ti kterží Penize brali.

I z toho poczeth dají Bohu
Stane-li se krziwda komu.
Kdož by koli miel ten Aurziad
zapisowat, zapisug rad.
Piss zrzetelnie, Piss porzadnie
A ty knihy chowegž waznie
Wezmaucz na se tu robotu
Newylegess z ruk twých potu.
Budou lide tobie platit,
A Pan Bůh chce wynahradit.

To pak me napomenuti,

Přigmi prosym s dobruu chutí.
Nebť mně k tomu mé swiedomí
a povinnost hnula (wierž mi).
Abych toho nezamlčel —
Byť i niekdo na mne wrčel
Zawiram to wssechno s winssem
s upržižmnosti křžestianům wssem:
Pan Bůh deygž se tam dostati,
Kdež sau wssichni Boží swati,
Do knih lepssího žiwota,
Dielanych z samého zlata,
Zapsani a wiecznie budau,
Zmazani nikdy nebudaú,
Jmen swych slawnych nepozbudau.
Amen.

J o a n e s
b i d e m
s c r i b i
i n c a r n a t i o n i s

C o s m u s
u r a t u s
u r a v i t
h r i s t i.

Anno et mense ut supra. mppia
1649. bapt. fuit Mariana, Jiří Swozyla a Katerziny. Kmotr: Anna Czaplowa a Jira Kregczy.

Druhá matrika taktěž česká.

Anno Domini 1693. Dne 1. Januarii gest kniha tato zacžata za czasu Dvojctihodného a wysocze uczeného Pana Josefa Karla Körnera, ten czas fararže Miesta Zabrzeha, do kterežto wssechny křžty, Folio 2do Copulati a folio 3 Funera náležitým způsobem poržadnie zapsané býti magi. — Bartholomey Antonín Wynklar, toho czasu Rector Zábřežský.

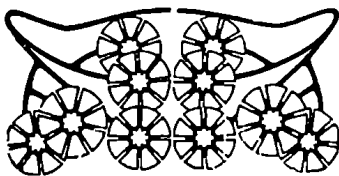
Posudky.

Sedláček Aug., **Zbytky register králů římských a českých z let 1861—1480**, Historický archiv České Akademie č. 39. (Praha 1915, str. 375.) O domácích a cizích registrech královských uveřejnil Dr. Jaromír Čelakovský 1890 v Rozpravách král. české Společnosti nauk dílo, které badatele sice potěšilo, ale, jak sám vyznává svrchudotčený A. Sedláček v mnohých směrech, neuspokojilo, protože předpoklady jeho byly mylné. Tímto vydáním register zjistil slovatný znalec, že knihy, jak nyní dle čísel od I.—XXII. jdou za sebou, dle chronologie nelze po sobě zařaditi, nýbrž že: předně číslování register stalo se později (a bohdá se podaří jednou zjistiti, kdy se tak stalo) a původní jména register byla zvána dle barev vazby černá, červená, zelená; za druhé, že mnohé zápisy knih různých zvláště za Václava jdou současně.

Zbytky těchto register původní jest rukopis Dráždanský, který vydal Glafey pod jménem Anecdota historica, kniha za císaře a krále Zikmunda v archivu Roudnickém opis u Čelakovského a poslední kniha zachována v státním archivu ve Vídni. Tato ve výtahu v Archivu českém VI. a úplná tamtéž díl XVIII. Věci české a moravské dají se částečně sledovati z listin vydaných a uveřejněných, aneb alespoň známých, co se tkne Slezska a len českých v říši, o tom Sedláček se vyjadřuje, že buď známa neb, že tištěna nejsou mu přístupna.

Neocenitelný zůstávají rukopisy kapitolního archivu pražského, zvláště knihy XXXIII., kterou poznal a spisovateli k uveřejnění poskytl podepsaný a rukopis XXV. Také komise, která za správce země Jiříka Poděbradského 1453 zkoumala držbu šlechty, zdali zakonitá jest a kterou uveřejnil Palacký v I. a II. dílu a pro Moravu Archiv český VII. díl, obsahují cenné poznámky o registrech. Ostatní prameny udává spisovatel od čísla 1—1928, jak rozvrhl své dílo při jednom každém čísle tak, že dílo jest a zůstává platným obohacením pramenů k dějinám českým v mnohých směrech a podrobnostech. Nám katolíkům zamlouvá se ocenění zásluh kaceřovaného děkana kapitolního Hilaria z Litoměřic proti mnohým historikům i samého Palackého. Listy vydávány byly nejvíce latinské, do Němec, do Slezska i do Čech částečně německé. Český list první známý jest od Václava IV. z r. 1394 25. srpna (Archiv I. 53).

Za Zikmunda zobecněl jazyk český v kanceláři tak, že kniha XII. je snad výhradně česká. První registra za Karla a Václava byla vydávána pro Čechy a říši zároveň a to až do 1411. Zdali všecka registra od I.—XII. jsou zároveň česká a říšská, zůstává dalšímu badání ponecháno. Pro dějiny církevní jsou důležitý tím, že rozchvácení církevního majetku podávají úplněji nežli dosavadní vydavatelé prameny a těší nás výrok spisovatelův, že se neostýchal toto rozchvácení nazvati pravým jménem totiž konfiskací. Kniha ta bude vítaným zřídlem pro mnohého, který se místními dějinami obírá. Fr. Štědrý.

Sborník historického kroužku družstva Vlast. Sešit I. 1 K 60 h. — II. 1 K 40 h. — III. 1 K 40 h. — IV. 2 K. — V. 2 K 40 h. — VI. 1 K 80 h. — VII. 2 K 40 h. — VIIIa a VIIIb po 1 K 60 h.

Dále ročníky „Sborníku“ od I. do XV. po 5 K ročník, prodávají se pokud jsou na skladě. *Administrace Družstva Vlast v Praze-II., Žitná ul. č. 26 n.*

SBORNÍK HISTORICKÉHO KROUŽKU.

1915.

Pře o polovici statku odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného po Jakobovi Lhotovi z Šebína, někdy regenta panství Libochovického, které náleželo Jiřímu staršímu Popelovi z Lobkovic, který pro velezrádu k věčnému vězení na zámku Ličkově odsouzen byl.

(Z archivu m. Loun vynesl Fr. Štědrý.)

L. 1591 v pondělí po neděli Laetare (25. března) vydal Jiří Popel z Lobkovic na Libochovicích, Mělnice a Ličkově, nejvyšší hořmistr království Českého Libochovským toto privilegium:

„Vyznávám tímto listem mým přede všemi, kdož jej uztí a čísti, neb čtoucí slyšeti bude, že jsou přede mne předstoupili purgmistr a konšelé i vseckna obec města mého Libochovic nad Ohří, poddaní moji věrní milí, mne poddaně sami od sebe i také skrze některé dobré lidi prosíc a žádajíc, abych jim a potomkům jejich z dobrotivé štědroty a lásky některé milosti a živnosti městské, čímž by budoucně vzdělání býti mohli, dal a osvohodil.

Jejichžto prosbami poníženými hnut jsa a prohlídajíc k jejich věrnosti a poslušnosti, kterouž jsou k předešlým pánům svým a obzvláště ku panu otci mému nejmilejšímu dobré paměti, též také i ke mně až do této chvíle, jakž na dobré a věrné poddané sluší, všelijak zachovati hleděti a zachovali, také i toho skutečně žádostiv jsa, aby svrchupsané město mé Libochovice, ku kterémuž obzvláštní náchylnost mám, v časech nynějších i budoucích tím lépe k vyzdvižení a rozmnožení přijíti mohlo, čímž by většími a dostatečnými výsadami, svobodami, živnostmi a milostmi opatřeno a obdarováno bylo; protož s dobrým rozmyslem a bedlivou radou v ty časy, když jsem to dobře a svobodně jakožto pravý dědičný pán téhož města učiniti mohl, dotčeným měšťanům libochovským nynějším i budoucím

předně tuto milost činím a dávám, aby všickni měšťané města Libochovic obojího pohlaví, muži i ženy, též také vdovy i sirotci leta svá mající vsechen a všelijaký statek svůj, vlastní jmění a zboží mohovité i nemohovité, na čem by to koli bylo a jakými jmenováno býti mohlo, kteréž kdekoliv mají aneb mítí budou, mohli mezi sebou, jedni druhým v městě prodati (vsak bez gruntův zmenšení), dáti, odkázati a kšaftovati vsecken pospolu nebo rozděleně za zdravého života zápisem v soudu zahájeném, nebo kšaftem na smrtelné posteli, vsak na nížeřpsaný způsob:

jestli by kdo o svém statku žádného pořizení neb kšaftu ne učinil, anebo zanedbal, anebo náhlostí smrti z tohoto světa kvapně

Božským dopuštěním i jináče bez kšaftu zachvácen byl a děti, ani dědicův žádných po sobě nepozůstavil, tehdy všecek a všelijaký takový statek jeho mohovitý a nemohovitý na nejbližšího přítele a přítele jeho krevní (a kdyby krevních přátel nebylo, na přítele a přítele příbuzné) tu v městě bydlící a s městem trpící a nic na jiné, byť pak i na gruntech mých byli, jakož by přednost a stupně takových přátelství prokázána a právem rozeznána byla, aby připadla tak, jakž v kšaftech a nápadech též o řízení statků práva městská plněji svědčí a ukazují.

Však jestli že by žádných přátel krevních ani příbuzných tu v městě Libochovicích nebylo a se nenacházelo, tehdy všeho a všelijakého statku nekšaftovaného a nezřízeného jedna a pravá polovice na mne, dědice a budoucí mé, druhá pak polovice k záduší a obci Libochovské připadnouti a náležeti má plným právem. A kdyby tak jaký odpor strany kšaftu zřízení a zápisu vznikl, to vše aby podle toho obdarování právy městskými ohledáno a od purgmistra a konšelův téhož města Libochovic s výhradou vrchního práva rozsuzováno bylo a to vše bez vsí mé, dědicův a budoucích mých i toho každého, kdožbykoliv téhož města udržení byl, překážky, přerušení a odporu všelijakého.

Druhé: jakož jsou oni měšťané města Libochovic až posavad pivovaru městského tu v městě piva vařic užívali, však žádné výsady a obdarování na týž pivovar neměli, protož tolikéž takový pivovar jim a jich potomkům dávám, pouštím a osvobozuji k dědičnému na časy budoucí a věčné vládnutí a užívání tak, a na ten způsob, aby též měšťané v témž pivovaru bílá i ječná piva podle nařízení a pořádku sousedského vařili, táž piva doma i přes pole, však lidem cizopanským, vybejvati a téhož pivovaru várkami jak by se jim nejlépe vidělo a zdálo, bez překážky mé, a dědicův mých i také budoucích držitelův dotčeného města Libochovic užívati mohli, kteréhož jim žádný budoucně a na časy věčné žádným vymyšleným způsobem odjímati, ani žádné překážky o ničem činiti nemá a moci míti nebude.

Což se pak sladův dělání a obilí dotýče, také jim tímto listem tu moc dávám, aby sami sobě slady pšeničné i ječné z obilí svého domácího, anebo jinde koupeného sladovníkům svým dělati dali a je jedni druhým, též i lidem přespólním prodávati a zase kupovati mohli, aniž také k tomu nucení býti mají, aby ode mne, dědicův mých i také držitelův téhož města Libochovic z obilnice a sladovny mé neb jich obilí a slady bráti a kupovati měli; anobrž ta se jim svoboda pouští a dává, aby od poddaných mých i také od poddaných jiných pánův v městech, a v městečkách, též i ve všech, netoliko na takové slady pšenice a ječmeny skupovati, ale taky i jiná všelijaká obilí. překupovati a zase prodávati i o tom a všelijak bez vsí mé a budoucích držitelův města Libochovic překážky handlovati mohli, kteréžto slady v mlejnech mých tu při Libochovicích aby sobě mleli a co by se jich koli semlelo, z toho žádného měřičného tak, jakž predešle od starodávna bylo, dáváno a od nich bráno býti nemá.

Však milosti tyto, svobody a obdarování všechny z štědroty a lásky dané bez přerušení všelijakého na časy budoucí a věčné trvati mají na tento nížepsaný způsob: totiž aby oni měšťané

města Libochovic nynější i budoucí pro všechny časy v jednotejném náboženství to jest v pravé, křesťanské, svaté, katolické římské víře a řádném velebné svátosti pod jednou způsobou přijímání zůstávali a žádného mezi sebe, kdož by se s nimi ve víře srovnati nechtěl, nepřijímali a přijímali, ani živnosti mezi sebou přiti povinni byli a k tomu od žádného z dědiců mých a budoucích dotčeného města Libochovic držitelův, aby lidé jiné religii (krom katolické) mezi sebe přijímali, jim se osazovali, aneb k provozování nějakého postranného náboženství v domech, též v místech posvátných dopouštěti měli, nižádným vymyšleným způsobem, jakž by koli to lest lidská vymysliti mohla, nuceni býti nemají.

Pakli by toho pod jakýmkoli obmyslem, jakžkoli to lest lidská vymysliti může, nezdrželi a někteří by se mezi nimi, jez by se od nich v náboženství dělili, nacházeli, tehdy katoličtí těm a takovým, jakožto postranního a cizího náboženství lidem, těchto milostí ode mne daných a v tomto listu obsažených pod ztracením těch všech obdarování užívati dáti nemají a kdyby se i to pod srozuměním stalo, že by někdy potomci jich s budoucí vrchností na tom se snesli, aby změnic náboženství a od církve katolické římské i řádného pod jednou přijímání odstoupice, sobě této milosti podobnou strany odoumrtní, pivovaru a jiných artikulův vyžádali, tehdy milost tato má žádným jiným, jedině těm samým, kteříž v před dotčené religii katolické a pod jednou přijímání zůstávají budou, sloužiti má a tu nová milost proti té žádné moci míti nemá. Jestliže by pak kdo z dědiců mých a budoucích držitelů města Libochovic jim a budoucích jich v dotčených milostech, svobodách a obdarováních, obzvláště že pak strany religii katolické římské jakou překážku činiti a je k nějakému jinému novému postrannímu náboženství nutiti chtěl, tehdy též měšťané Libochovští v témž katolickém římském náboženství a řádném pod jednou přijímání zůstávající mimo vsecky jiné budou míti napřed tu plnou moc, právo a svobodu, kterouž jim tímto listem dávám, v tom se k Jeho Milosti králi českému nynějšímu i budoucímu utéci a v tom od J. M. skutečného zastání a opatření vyhledávati a dostati, což jim k žádné všetečnosti a neposlušnosti, jako by se vrchnosti své zprotivili žádným vymyšleným způsobem přičteno a vyloženo býti nemá.

A protož tomu konečně chci, kdožbykoliv panství Libochovské aneb samé město Libochovice nápadem, trhem, aneb jakýmkoliv jiným způsobem a právem držel, ten a takový každý aby povinen byl je při těchto milostech a obdarováních netoliko zůstaviti, ale jim je všechna zouplna tak a pod těmi výminkami nahoře dotčenými stvrditi a kdo by toho neučinil, anebo učiniti nechtěl, tehdy oni také jemu aby žádné poddanosti a člověčenství dotud, dokudž by se tomu všemu zadost nestalo, neslibovali a slibovati povinni nebyli.

Jestli by však přes to k tomu moci je míti chtěl, aby se v tom tolikéž k J. M. králi českému, jako v nahoře dotčené věci tím způsobem utéci a opatření svého vyhledávati mohli . . .“

Za tyto milosti a obdarování slíbili Libochovští každého roku o sv. Havlu z lánu dědin platiti pánu po strychu pšenice, žita,

ječmene a ovsa a z každého varu piva pšeničného a ječného na prodej vyšenkovaného 1 kopu 30 m. gr. a 1 kopu vajec.“

Toto privilegium jest základem pře, kterou císařský rychtář v Lounech Jiří Dědek z Vlkové jménem české komory a jménem záduší Libochovského, Beneš Nyč jinak Huspeka, Florian Rakovnický, Jan Bielota Vlach a Krystyan Čurhalík z Cejnova vedou proti vdově Jakuba Lhoty z Šebína, Anně Vesecké z Vesce, která chce mít díl po manželci svém, ač proti ní závažné důvody mluví, které jsou obsaženy v replice, duplice a triplice výšpsaných zastupců a její.

Celá pře věrně vypsána jest z kodexu I. C. 18 str. 53 a n. archivu lounského a I. C. 34 knihy svědomí. Nemá však konce totiž ortele vynešeného konšely lounskými. Ani kodex apelačního soudu v archivu zemském nemá o této při leč jen zmínky, že apelace přestává na orteli vynesném v Lounech. Proč tento ortel z knihy zmizel, nedá se s jistotou říci. Že byl někomu nepohodný, jde z toho, že jej odstranil. Proč a v čem to vězelo, zavdává příčinu k různým domněnkám.

Pře ta obsahuje dosti obšírně navrácení se Libochovských poddaných k víře katolické pod jednou přijímajících. Jest to pokud známo první případ, kde Jiří z Lobkovic jednal podle hesla „cuius regio, illius et religio“, které protestantská šlechta od r. 1575 důsledně prováděla. Po něm podnikl totéž Jaroslav Bořita z Martinic na panství Smečenském a poněvadž i jemu se dílo zdařilo, nastalo v kruzích protestantských stavů napjetí a obava, že by se mohl český národ poznati a k víře otců se navrátiti. Ač o tom žádná zjevná písemná zpráva není, pozná to nepředpojatý pozorovatel běhů za arcibiskupa Zbyňka Berky z Dubé a nezmate ho veřejné jednání na sněmech. Úsilí o svobodu náboženskou až k majestátu Rudolfovu jest toho neklamným znamením.

Zvláštním dojmem působí na nás obrana Anny Vesecké z Vesce, jakoby ona též k pravé, katolické víře, ale pod obojí způsobou se přiznávala a dle kompaktát sněmu basilejského a dle povolení kalicha ne jak se tam praví, sněmem tridentským, nýbrž papežem Čechům pod obojí na žádost císaře Ferdinanda I. a arcibiskupa Antonína Brusa a to tím více, že již z procesu Ondřeje Věžského, faráře v Opočně, který jsme v Sborníku III. 1902 uveřejnili, známý obhájce Jan Michlen, dle vyznání zwinglian, či lépe český bratr těmito důkazy se ohání. Divu není, vždyť i otec Viléma Slavaty taktéž český bratr proti synu svému hájí se tím, že k církvi obecné katolické náleží, kterou syn jeho opustil. (Viz článek Teplého Fr. v tomto našem Sborníku XIII. 204).

I. C. 18 archiv Lounský f. 53.

Žaloby.

O polovici statku odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného mezi J. M. C. rychtářem Jiříkem Dědkem z Vlkové na místě a k ruce J. M. C. z jedné a Annou Veseckou z Vesce z strany druhé.

J. M. C. rychtář v m. Luna Jiří Dědek z Vlkové položil přípověď a ohlášení své na místě a k ruce J. M. C. ku polovici statku neřízenému a pozůstalému po Jakobovi Lhotovi z Šebínu v středu po neděli postní Laetare letha 1595. (8. března).

V. M. p. purgmistře a pp. spoluradní. Podle poručení J. M. p. presidenta a pánův rad zřízené komory v království českém (jehož datum na hradě pražském v pondělí po neděli Laetare leta 1595.) mně učiněného a odeslaného, v kterémž mně se od J. Mti. na místě a k ruce J. M. C. poroučí, abych k polovici statku odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného, pozůstalého po neboštíkovi Jakubovi Lhotovi z Šebínu, někdy měštěnína města Libochovic (an po sobě žádných přátel krevních ani příbuzných s městem trpících nepozůstavil) připadlého, podle obdarování téhož města na J. M. C. jakožto krále českého, pána panství Libochovického ohlášení své a přípověď před tímto právem dnešního dne na místě a k ruce J. M. C. učinil. I protož já dle téhož poručení k takové polovici statku všelikého odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného, pozůstalého po dotčeným Jakubovi Lhotovi mohovitého i nemohovitého, kterýž by se tu při městě neb v městě Libochovicích, nebo i jinde vynadjeti, uptati a jakým jmenem vysloviti mohl, nic nevyměňujíc, na místě a k ruce J. M. C. před Vašimi Mtmi se oblašují, připovídám a právo a spravedlnost k takové polovici k ruce J. M. C. se míti pravím a k provozování té spravedlnosti terminu právního užiti žádám podle práva. Dobrodiní právní a škody vcházející proti odporníkům této přípovědi vyhražuji a opovídám. Actum ve středu po neděli postní Laetare 8. Martii letha 1595.

J. M. C. rychtář v městě Luna Jiřík Dědek z Vlkové.
(536) Odpověď Anny Vesecké z Vesec v radě v středu po neděli provodní leta 1595. [5. dubna].

Slovútné Opatrnosti V. Mti. páni spoluradní města tohoto Luna. Kdež jest leta přítomného 1595. v středu po družebné neděli 8. Martii od J. M. C. rychtáře v tomto městě Luna pana Jiříka Dědka z Vlkové bez pořádného sročení tolikéž i obesláni při právě tomto ke mně Anně Vesecké z Vesec a v městě Libochovicích po někdy Jakubovi Lhotovi z Šebínu pozůstalé vdově nepořádně přistoupeno a nějaké ohlášení a přípověď na místě a k ruce J. M. C., že by se k polovici statku všelikého, odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného mohovitého i nemohovitého, kterýž by se při městě aneb v městě Libochovicích i jinde vynadjeti, uptati a jakým jmenem vysloviti mohl, po témž Jakubovi Lhotovi z Šebínu manželu mém pozůstalého právo a spravedlnost jmíti pravil, jakž táž přípověď, již actum v středu po neděli postní Laetare 8. Martii letha 1595., to v sobě šife obsahuje a zavírá, ku právu tomuto v spisu předložena a vůbec přečtěna jest, žádaje k provozování terminu právního užiti, čehož sem se zarmoucená vdova nenadála nejša od téhož p. rychtáře Jiříka Dědka na místě a k ruce J. M. C. pořádně ktomu obeslána, abych měla tak daremně soudem stěžována, k outratám a škodám skrz jeho předsevzetí přivozována býti. Nebo týž někdy Jakub Lhota z Šebínu manžel můj nikda v měšťanství v městě Libochovicích nezůstáváje nýbrž jsa člověk erbovní a svobodný, když na onen čas leta 1570. jakožto člověk chudej potřebnej se mnou v stav sv. manželství pořádně vstoupil, ode mne do všeho a všelijakého statku mého, buď v městě aneb při městě Libochovicích zůstávajícího za mocného hospodáře přijat v té společnosti a nedílnosti všeho a všelijakého statku až do smrti své zůstával, se mnou se nedělil, v té

nedílnosti a společnosti se mnou živnosti svého vlastního statku dobojoval, grunty doplacoval, i což P. B. z práce naší skrze požehnání své naděliti ráčil, některé grunty přikupoval, lidi půjčkami na některé jistoty zakládal. Spravedlivě tehdy podle zřízení zemského K. 9. v té nedílnosti a společnosti, cožkoliv statku se nachází, na mne živou pozůstalou společnici a manželku rádnou plným právem jest připadl. Nebo týž někdy Jakub Lhota manžel můj jako společník a nedílný se mnou o témž statku řídití a kšaftovati, aneb ode mne jej odcizovati žádné moci jest neměl a takým titulem že by na J. M. C. pana pana našeho nejmilostivějšího jakožto krále (54 str.) českého a pána panství Libochovského polovici všeho statku odoumrtního po témž Jakubovi Lhotovi pozůstalého, připadnouti měla, té jeho přípovědi a ohlášení místa nedávám. Ale aby týž p. Jiří Dědek J. M. C. rychtář k ruce J. M. C. k jaké polovici statku po témž Jakubovi Lhotovi manželku mém pozůstalého lepší právo a spravedlnost, nežli já pořádná manželka a nedílná společnice měl, tomu zjevně a světle odpírám a za nepořádné toto předsevzetí J. M. C. pana rychtáře bez pořádného ku právu sročení obsílání bejtí pokládám, z té příčiny vejš oznámené i také některých jiných, jestoby se jich podle plnomocníků purgmistra a konšelův i vsí obce města Libochovic k ruce záduší i vsí obce předloženejch, na kteréž odpověď dána, ujímati a k nim pristupovati chtěl, táž přípověď jakožto nepořádná spravedlivě minouti a vyzdvižena býti má. Já paž podle společnosti a nedílnosti při tom při všem statku zůstávati mám. A poněvadž p. rychtář dobrodiní právní a škody opovídá a vyhrazuje, tolikéž i mně se toho dostati má, podle té regule: Quod licet actori, licet et reo. Datum v městě Libochovicích v outerý po neděli provodní den sv. Ambrože 4 April leta 1595.

Anna Vesecká z Vesec.

Druhý spis J. M. C. p. rychtáře položený v radě v outerý po neděli Jubilate leta 1595.

V. M. páni milí! Jakož paní Anna Vesecká z Vesec a v městě Libochovicích po někdy Jakubovi Lhotovi z Šebínu měšťenínu m. L. pozůstalá vdova v odpovědi své proti přípovědi mé při tomto právě k polovici statku všelikého, odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného, pozůstalého po dotčeném Jakubovi Lhotovi tu v městě a při městě Lib. neb jinde, mohovitého i nemohovitého, na místě a k ruce J. M. C. na jisté a dostatečné J. M. C. rad zřízených v komoře král. čes. poručení učiněné toho dokládá, že bych s tůž přípovědí bez pořádného sročení i obeslání ji při právě, k ní nepořádně pristoupil, tůž přípověď nepořádně před sebe vzal, tudy ona to opatrujíc, aby ta přípověď ode mne k ruce J. M. C. učiněna jako nepořádná (vedle jejího zdání) spravedlivě minula a vyzdvižena byla. Na to ji tuto repliku právní dávám: (str. 54 b.)

Poněvadž před vyslyšením mé k ruce J. M. C. přípovědi k polovici výšjmenovaného statku poručení J. M. p. presidenta a rad zřízené komory v království českém na místě J. M. C. učiněné, jehož datum na hradě pražském v pondělí po neděli Laetare l. 1595. jest, v přítomnosti svých pánův přátel a v tomto místě radním vyslyšela, jemu místo dala, podle něho publikování té přípovědi a vydání jí vejpisu žádostiva, což se jí i dostalo, byla, protož

zbytečně tůž přívověď za nepořádnú pokládá a jí proti právu za vyzdvižení žádá. Neb když jest se jí před vyslyšením přívovědi výsdotknuté takovému poručení předloženému před právo o přívovědi na jistý den k polovici statku nekšaftovaného po N. Jakobovi Lhotovi manželu jejím pozůstalého učinění místo dáti jednou dobře líbilo, proti tomu již dále na odpor se stavěti a toho v ne-libku bráti nemůže vedle práva: Quod semel placuit, amplius displicere non potest. ff. de reg. jur. L. quod semel. — Mimo to, kdež v odpovědi své dokládá, že jest N. Jakub Lhota z Šebína manžel její, nikdá v měšťanství v m. Lib. nezůstával, nýbrž že jest on s ní, an člověk byl erbovní, svobodný, chudý a pottebný v stav sv. manželství letha 1570. pořádně vstoupil, že jest ona jeho do všeho a všelijakého statku svého za mocného hospodáře přijala: on že jest některé grunty (jako mocný hospodář) doplacoval, některé přikupoval, lidi některé půjčkami na jistoty zakládal, to všecko jest k podstatě přívovědi mé k statku již dostavel a k tomu učiněné a jí paní Anně k horšímu. Bylli jest on manže její Jakub Lhota jsa erbovní do stavu rytířského tedy přijat, jí to provozovati náleží, aby neměl měšťáninem býti m. Lib., když jest statek měšťský držel, živnosti vedl měšťsky a povinnosti měšťanské, jestli ne skrze samého sebe, ale skrze jiné, jimž poručil, podnikal a odvozoval, ona též po smrti jeho podniká a odvozuje: tehdyť jest měšťáninem m. Lib. a v počtu měšťánův byl. Že jest pak ona jeho za mocného hospodáře do statku svého přijala, on že jest grunty doplacoval, sobě k ruce splacoval a peněz na jistoty půjčoval, to jest již statek ne její než jeho byl. Což když k průvodům přijde, tomu se dostatečněji vyrozumí. Dále dokládá, že jsou společníci v statku byli a že v témž statku kšaftovati vedle zřízení zemského o společnících nemohl. K. IX. To společní společné statky mezi jmenovaným (56 str.) N. manželem svým a sebou, buď pořádnými zápisy kněh měšťských vedle práva Saského, buď pořádným kšaftem paní Anna povinna jest prokazovati. Artykul pak přivedený zřízení zemského na jiné společníky, a ne kdeby manželka manžela do statku za mocného hospodáře přijala, se vztahuje. Protož já na místě a k ruce J. M. C. přívovědi mé k polovici statku odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného, podle privilegium m. Libochovic po Jakobovi Lhotovi z Šebínu této paní Anny předešlému manželu při městě a v městě Libochovicích i jinde mohovitého jako i nemohovitého pozůstalého zůstaven býti žádám. Dobrodiní právní vohražuji a škody opovídám. Actum v m. Luna v středa po neděli Jubilate 19. April leta 1595.

J. M. C. rychtář v m. Luna Jiřík Dědek z Vlkové.

Druhý spis Anny Veseké položený ku právu ve středu post Philippi et Jakobi 1595.

Slovútné opatrností V. Mi. páni města Luna. Když J. M. C. p. rychtář m. L. p. J. Dědek z Vlkové v své replice k tomu se přiznává, že v svém předsevzetí, kdež jest mne nepořádnou přívovědí beze všeho obesláni stížil, jest velice a vysoce pořadu práva pochybil. Podle toho práva: citacione omissa processus ipso jure nullus est. Chtěl by ten omyl a nepořad tím napravití: že bych v místě tomto radním poručení J. M. p. presidenta a panův rad komory zřízených v království českém, jehož datum na hradě

pražském v pondělí po neděli Laetare leta tohoto 95. vyslyšeti, jemu místo dáti, podle něho publikování té přípovědi i za vydání vejpisu žádati měla, jakž táž jeho p. rychtáře obrana to v sobě šíře obsahuje a zavírá. Ale všechněm vědomo jest, kterak p. rychtář téhož dne ve středu po neděli Laetare leta tohoto 1595., když podle sročení na Libochovské spolu se mnou zavoláno bylo, hned z místa svého vyvstal, a pod cizím sročením též poručení vůbec čísti i přípověď svou předkládal a v svém nepořádném předsevzetí tak neústupně stál, že jsem jemu toho nikoliv zbrániti nemohla. Po přečtení pak té přípovědi, že sem ji za vejpis žádala, tímto sem jeho nepořádného přistoupení ku právu nestvrdila.

Nebo jak se kdo při právě opatruje, dobře-li a pořádně práva užítí žádá, dobře a pořádně ho užive, to ne na replice p. rychtáře, ale na spravedlivém vyhledání a rozeznání zůstávati bude a bude potřebi k té při buď pořádné sročení aneb obeslání ukázati. Což ku pořadu práva náleží, toť podle sněmovního snešení žádným poručením zastaveno, ani přetrženo býti nemůže. A dále, což sem do své odpovědi k přípovědi p. rychtáře v slovích patrných napsati dala, to bohdá ne sobě ke škodě, ale k dovedení své spravedlnosti, s pomocí Pána Boha provozovati míním. Ne každěj kdo v kterém městě jakého statku drží, za měštěnána téhož města při tom bejti může a zvláště. kdež lidé poddaní, nesvobodní zůstávají, tuť lidé svobodní s nimi v měšťanství srovnání býti nemohou. Na výkladu p. rychtáře z strany zřízení zemského (K. 9), že by se na manžely nevztahovalo, o společnosti nepřestávám ale právu spravedlivému na své intenci se k rozeznání a k rozsouzení poručím. Dobrodiní právní vyhrazuji a škody opovídám. Datum v m. Libochovicích v outerý po památce sv. Filipa a Jakuba ap. Božích 2. Maii leta 1595.

Anna Vesecká z Vesec a v m. Lib. po někdy
Jakubovi Lhotovi z Šebína zůstala vdova.

Třetí spis J. M. C. p. rychtáře složený ku právu v středu po památce seslání Ducha sv. na apoštoly I. P. 1595. (17. května).

V. Mti. páni milí! Nemusila jest Anna Vesecká z Vesec a v m. Lib. pilně s přáteli svými repliky mé proti ni odpovědi na přípověď mou k ruce J. M. C. k polovici statku po Jakubovi Lhotovi z Šebínu někdy manželu jejím pozůstalého, odoumrtného, nerízeného a nekšaftovaného v tomto místě radním na jisté poručení J. Mti. p. presidenta a pánův rad zřízené komory v král. čes. ode mne učiněnou uvážiti, a snad v ni bedlivě ani nahlédnouti: poněvadž toho v své duplice dostavuje: kterak bych se přiznával, že v svém předsevzetí a v přípovědi k dotčenému statku vysoce a velice práva pořadu pochybil, jí přípovědi nepořádnou bez všeho obeslání stížiti měl, podle toho práva: Citacione omissa processus sub ipso jure nullus est. Což vše když v přípověď takovou ode mne k ruce J. M. C. na výšdotknuté jisté poručení z komory království českého před touž přípovědi v přítomnosti strany publikovaného od strany ujatého k témuž statku po Jakubovi Lhotovi pozůstalému (56 str.) nahlédnuto bude, k povážení přijde, všecko jináče, nežli se v té duplice Anny Vesecké dostavuje, vynadjíti ráčíte. A byť byl se nějaký nepořad při témž poručení před stranou odpornou v středu po neděli Laetare leta tohoto 1595. (abych

se na místě a k ruce J. M. C. O polovici statku po někdy Jakobovi Lhotovi v městě Libochovicích pozůstalého, když Anna Vesecká purgmistr a konšelé a všecka obec m. Lib. ku právu podle sročení přistoupí, ohlásil a právo a spravedlnost J. M. C. zastával publikovaném nenadcházeli; neb že by též poručení nepořádné bylo, byla by konečně jmenovaná strana přípovědi takové mé k ruce J. M. C. učiněné, ku právu přijíti nedopouštěla, ji publikovati nedala, v zepření žádné ad litis contestationem se nevydávala, způsobem gwaru podle práva Saského nežádala. Ale že jest ona Anna Vesecká poručení od Mti. pp. rad zřízené komory král. čes. jmenem a na místě J. M. C. mně odeslanému a v přítomnosti její (i přátel, jenž s ní před V. Mti. předstoupili a jemu místo dali) publikovanému, též místo své poddaně dala, v čemž se na pamět V. Mti. odvolávám. Podle kteréhož jsem já přípověď k ruce J. M. C. k polovici statku po Jakobovi Lhotovi někdejšímu manželu jejím pozůstalého učinil, za pořádné uznala, jemu místo bez odporu dala, jeho nenaríkala. Tehdy i ta přípověď má k takové polovici statku vedle téhož poručení právně učiněna, pořádná byla. Jest a býti podle práva musí, *Dialecticorum regula est. Valet ab antecedenti ad consequens vel necessario vel probabiliter.* A tak zbytečně a nedůvodně mne stíhati proti témuž dostatečnému poručení J. M. pp. rad smí, že jsem pod cizím sročením též poručení vůbec čísti dal, svou přípověď předkládal, v svém nepořádném (ona píše) předsevzetí tak neustupně stál, že jest mi té přípovědi nikoliv zbrániti nemohla. Ale že v druhém spisu mém na to přivedenou reguli z práva Saského dalšího impugnování té její jalové obrany při též reguli pozůstávají. Chce-li pak dále stíhati též poručení, je napravovati J. M. C. komoru v král. čes. čemu učiti, nač se to poručení nevztahuje to lehčiti, mně se sní o to sporovati nesluš. Dále dokládá toho v též duplice své, že sem ji tou přípovědí k polovici statku po Jakobovi Lhotovi někdy manželu jejím pozůstalého odoumrtního mohovitého i nemohovitého beze všeho obeslání stížil. Proti té zbytečné obraně toto za podstatu mám: Jest několikero a rozličné obeslání. *Citatio multiplex est*, v kterémž rozdílu jest *citatio per edictum seu citatio edictalis*, obeslání skrze jistý edikt nebolito poručení psané, kteréž od pořádného soudce se děje, aby strany původní i odporná k obvinění, k jistému dni jsouce přespólní se nadjíti daly. Což se jest tuto i od V. Mti. stalo, že jsou purgmistr, konšelé a obec m. Lib. a Anna Vesecká z Vesec odtudž z m. Lib. k vyslyšení odporu ke dni vejš jmenovanému od V. Mti. na milostivé J. C. M. poručení sročení byli. Ten den jak od strany původní tak odporné jak ujat byl, tu jest se strana žádná na citaci nebolito pňhon neodvolávala, nýbrž poručení milostivému J. M. C. poddaně obvykla a místo dala, jakož pak i podle téhož obvyknutí dosavád při právě v té rozepři proceduje. I poněvadž jest Anna Vesecká s ročení s stranou původní od V. Mti. stalému místo dala, je za citací skrze edikt pořádný, ujala, nikterakž sročení jmenem a na místě J. M. C. od J. M. pp. rad zřízené komory král. čes. může odporna býti a tu přípověď i procedování v ní nitčímž pokládati? Ješto poručení a sročení nejvyšší vrchnosti, aneb jmenem i k ruce též vrchnosti prošlé a stále bez citací platnost při právě nese. *Sententia principis absque*

citatione valet L. fin. C. de leg. 1. Tene cordi, quia est textus: in contrarium in Cle. pastoralis de re indi: Protož zbytečně takovou přípověď mou pro to jalové a na potupu vrchnosti se vztahující obelání ku právu nepořádnou nazývati smí. Při závorce své dupliky na spravedlivé vyhledávání a rozeznání právní se odvolává, svého n. manžela Jakuba Lhotu za svobodného (ješto přípověď ne k osobě ale k statku se vztahuje) pokládá, já k čemuž v odpovědi své na přípověď mou pořádnou k ruce J. M. C. před V. M. učiněnou se přiznala, v čemž se jako věrná poddaná J. M. C. poddaně otevřela, toho při témž přiznání jejím pozůstávají, k prokázání práva i spravedlnosti J. M. C. k polovici statku všelikého odoumrtního, mohovitého i nemohovitého, kdebykoliv a na čemkoliv vynadjeti se mohl, pozůstalého po Jakobovi Lhotovi z Šebínu Anny Vesecké z Vesec a v Libochovicích předešlém manželu terminu právního jmenování od V. Mti- k ruce J. M. C. užiti žádám. Dobrodiní právní vyhražuji a škody opovídám. Actum v středu po sv. Duše letha 1595.

J. M. C. rychtář v m. Luna Jiřík Dědek z Vlkové.

Dva inventáře záduší sv. Víta v Čes. Krumlově z konce 16. století.

II. Inventář kostelní z r. 1597.

Uveřejňuje HYNEK GROSS.

Inventář kostela sv. Víta v Českém Krumlově z r. 1597.

Prvním obšírným soupisem klenotů a potřeb kostelních z Krumlovska jest seznam památek toho druhu, jakož i knih a listin, jež r. 1418, před tušenými nepokoji sneseny byly na hrad Krumlovský. Zachoval se v knížecím archivě panství*) a začíná slovy:

„Leta od narozenie Syna Božieho tisícieho čtrstého osmnáctého, ten pátek po středopostie popsány jsou věci podepsané přede panem Čenkem, před panem Oldřichem i přede paní Elškú, matěří páně Oldřichovou i před panem Vilémem z Potenstayna, před Ondřejem pěstúnem, před Matějem purkrabi i před Lipoltem z Kraselova.“

Nádobí, a roucha bohoslužebná nejsou v soupisu dle kostelů a ústavů, odkud přišla, rozříděna. Ale není pochybnosti, že něco z toho též farnímu chrámu Páně náleželo. Že v Krumlově, v kostele farním, v obou klášteřích**) a v zámecké kapli se nacházel značný počet asi též umělecky významných klenotů s ostatky svatých, k tomu poukazuje hlučná slavnost, konaná o Božím Těle. Při ní ve slavném průvodu městem noseny byly ostatky svatých a pak

*) Arch. Kruml. I 3K β 7e. Inventář ten jest otištěn v listáři: Urkundenbuch des ehem. Cistercienserstiftes Goldenkron in Böhmen, bearbeitet von Mathias Pangerl. Wien 1872, str. 380—403. Tamtéž na str. 416—418 nachází se jiný seznam, klenotů Korunských, které byly ukryty na Krumlově r. 1425 před Husity.

**) Hynek Gross: Ostatky svatých, klenoty a kostelní roucha bývalého klášteřa sv. Klary v Č. Krumlově, Ohlas od Nežárky (v Jindř. Hradci) ročník XXXIV., č. 46, 47 (1904).

v klášteře lidu se ukazovaly.***) K tomu cíli půjčoval také klášter Vyšebrodský své ostatky. Ale již za staré doby v dobách tísně pro získání prostředků válečných obětovány také klenoty kostelní.

Tak Oldřich z Rožmberka zastavil pánům z Walsee do Rakous některé klenoty a svátosti kláštera ve Vyšším Brodě,†) v Třebonit†) a kostela Krumlovského, které teprve vracel 30. prosince 1462 syn jeho Jan.††) Pan Jan z Rožmberka navrátil r. 1460 také klášteru Korunskému některé knihy (plurimos libros), jak opat Gerhard dne 24. listopadu dosvědčil.†*) Ale týž pán Rožmberský zastavil přece opět r. 1468 Norimberským nějakých klenotův, k nimž se vázaly odpustky.

Ve způsobě transkripce tuto uveřejněný inventář uvádí nám stav skvostů na sklonku doby rožmberské.

* * *

Inventář klenotův*) obecních při kostele sv. Víta v Krumlově Českém jakž uvnitř.

Leta Páně 1597 ten pátek po Na nebe vstoupení Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista z jistého poručení Jeho Mti vysoce urozeného pána, pana Petra Voka z Rožmberka, vladaře domu Rožmberského sinventovány jsou klenoty obecní všelijakých aparatův a jiných nádob stříbrných a pozlacených, tak dobře obecně při kostele sv. Víta Krumlova Českého jako i při jinejch benefičích a oltářův téhož kostela v přítomnosti pana prelata**) Krumlovského, kněze Urbana Suchomeda,***) jenž sobě od leta x 69 poručieno jměl, též v přítomnosti a z poručení Jeho mti slovutného pana Jana Benýdka, hejtmana panství Krumlovského, pana Jiříka Fírsta, nařízené osoby kanceláře Krumlovské a pana purgmistra toho času Floryana Rannera, Linhartu Cardynala, Jaroše Ssteynera, Křištofa Kranzceze, Erhharta Frýza, zlatníka, jakž níže poznamenáno:

Nejprve 1 monstrancí veliká stříbrná nepozlacená,
1 monstrancí menší stříbrná pozlacená.

***) Ferd. Tadra: Ukazování sv. ostatků v Č. Krumlově ve XIV. věku. Časopis musea král. Čes. z r. 1880, 1899. Dr. Val. Schmidt: Krummauer Heilthumsfest, Festschrift des Ver. f. G. d. D. i. B. Prag 1902.

†) Math. Pangerl: Urkundenbuch des Cistercienserstif es B. Mariae V. zu Hohenfurt in Böhmen. Wien 1865, str. 300. Notizenblatt. Herausgegeben v. der hist. Comm. der k. Akademie d. Wissenschaften in Wien, 1852, No 22: Regesten aus den Urkunden im Archive zu Eferding. (1460, 16. Sept.) v. J. Stülz. Nachträge zum Hohenfurter Urkundenbuch, mitgeteilt von Dr. P. Val. Schmidt, Studien und Mitteilungen des Benediktiner u. Cistencienser Ordens Jahrgang XII.

††) Ant. Rezek: Dopisy rodu Hradeckého a Rosenberského. Archiv český VII. str. 238—239. (r. 1887.)

†††) Příloha. I.

*†) Kníž. arch. Kruml.

*) Klenoty kostelní r. 1545 na zámku v sakristii se nacházející popsal Fr Mareš: Materialie k dějinám umění etc. Památky archaeologické. Díl XVI. str. 471.

**) Preláty se tu nazývají arciděkanové Krumlovští jen ve všeobecném smyslu, neboť infulovaným prelátem stal se teprve Jiří Bilek z Bilenberka roku 1655.

***) Arciděkan Suchodem vzdal se 13. července 1597 úřadu farního a nástupcem se stal Jan z Vínově, ale sakristianem měl zůstatí Suchomed do smrt. své. Viz úmluvu jejich v celém znění v příloze I.

- 1 obraz stříbrný pozlacený, sv. Jana kalich držící,
- 1 ruka stříbrná pozlacená, sv. Víta jablko držící,
- 1 kříž veliký pozlacený, v něm dřevo sv. kříže,
- 1 monstrance malá stříbrná pozlacená s třemi erby na nohách zespod.
- 1 Kolo s zubem sv. Kateřiny stříbrné, polovici pozlacené,
- 1 Turnibulář stříbrný,
- 1 Nádobu stříbrnou v způsobu lodičky, v níž se kadidlo chová a při ní též lžička stříbrná.
- 1 Pacem dřevěnné, stříbrem vokované s hvězdami v způsobu tabulky se čtyřmi erby přiletovanými.
- 2 kříže menší měděnné, pozlacené,
- 1 kalich veliký, stříbrný, majíc nohu v způsobu růže. „K sv. Anně oltáři náleží.“
- 1 Kalich též stříbrný, pozlacený, nový, kterýž dal dělati kněz Ambrož, kazatel německý.
- 1 kalich pozlacený stříbrný, na noze vyrytý: nomen Jesus,
- 1 kalich též stříbrný, pozlacený s hladkou vokrouhlou nohou,
- 1 kalich též pozlacený, na noze vyryto: Mandalena Girherin.
- 1 kalich též pozlacený majíc na noze šest obrazů rytých,
- 1 kalich též pozlacený majíc na noze crucifix cum titulo,
- 1 kalich pozlacený stříbrný, majíc na noze obraz Panny Marie s děfátkem.
- 1 kalich stříbrný pozlacený, na noze vyryto: Anna Dirnhoferin.
- 1 kalich nízký pozlacený s šmelcováním, s třemi erby pánův z Rožmberka,
- 1 kalich též pozlacený, menší, s šesti obrazy vyrytými, s znamením pasovským,
- 1 Nádobu stříbrnou, kde se svátost chová, slove Crismat,
- 1 Nádobu křišťálovou, kde se venerabile sacramentum chová, s nohou stříbrnou a k tomu mistička stříbrná,
- 1 kalich nízký pozlacený, majíc na noze Crucifix sine titulo,
- 1 kalich malý pozlacený majíc na noze vyryto: Jesus s ratolestmi vyrytými,
- 1 kalich stříbrný nepozlacený,
- 1 pár ampulek stříbrných, nepozlacených, velkých vybljených,
- 1 pár ampulek stříbrných, pozlacených, který jsou hranaté,
- 1 pár ampulek stříbrných, pozlacených bez uší,
- 1 pár ampulek menších hladkých s nosy,
- 1 pár ampulek stříbrných malých s spotky širokými,
- 1 pár ampulek malých, stříbrných, na třech kuličkách,
- Item 1 pacem veliké, stříbrné, pozlacené s vyrytým obrazem svatého Víta,
- 1 pacem pozlacené s obrazem Panny Marie, v něm 6 kamenů,
- 1 pacem stříbrný, pozlacený, majíc obraz vyrytý Misericordia Dei,
- 1 pacem stříbrné, pozlacené, s obrazem svaté Barbory,
- 1 pacem stříbrné, pozlacené, s obrazem svaté Kateřiny a z druhé strany cum imagine beate virginis,

- 1 pacem menší, s řetízkem stříbrným, pozlaceným,
- 1 pacem stříbrné, nepozlacené, cum titulo Jesus,
- 1 pacem maličké, stříbrné, pozlacené s obrazem vyrytým
Panny Marie,
- 1 pacem malé, pozlacené čtverhrané, cum textu de presepe
Domini,
- 1 řetízek menší stříbrný, pozlacený, s dvěma crucifixy,
- 1 prostřední křížek stříbrný, pozlacený s crucifixem s Pannou
Marijí,
- 1 nejmenší křížek stříbrný, pozlacený na něm crucifix a
Panna Maria.

Item ornata a jiná příslušenství:

- 1 kápě zlatohlavová s květy zelenými, při těch zápony po-
zlacené stříbrné, na nich vyryto: **Petrus Rozmberg.**
- 1 kápě červeného zlatohlavu,
- 1 kápě bílého zlatohlavu,
- 1 ornat zlatohlavový, zelený s křížem perlovým, v němž
jest obraz Panny Marie a svatejch dědicův, s květy zelenými,
- 1 ornat červený, zlatohlavový, s bílým crucifixem,
- 1 ornat červený, zlatohlavový, s křížem perlovým a s obrazy
Panny Marie, sv. Kateřiny a sv. Barbory,
- 1 ornat zlatohlavový, červený s andělem bez kříže,
- 1 ornat damaškový, červený, s zlatohlavovým křížem per-
lovým. uprostřed Resurr. Dni a v dole erb páně (předělán kříž),
- 2 dialmatiky zlatohlavové, červené,
- 2 dialmatiky zlatohlavem žlutým,
- 2 dialmatiky zelené, samatinové,
- 2 dialmatiky zelené, taffatové,
- 2 dialmatiky červené s květy bílými,
- 2 dialmatiky červené, atlasové staré,
- 2 dialmatiky modré, satinové,
- Item jeden ornat damaškový zelený s zlatým křížem,
- 1 ornat bílého damašku s zelenými květy a s křížem Cum
Radice Jesse,
- 1 ornat bílý damaškový, s zlatým křížem,
- 1 ornat červeného krumplovaného aksamitu s křížem
zlatým,
- 1 ornat červený s žlutými květy, samatinovými s křížem
zlatým,
- 1 ornat zlatohlavový, zelený bez kříže,
- 1 ornat bílý damaškový, s starým křížem zlatohlavovým
a v dole na něm obrázky:
Sebastiani Rochus strhaný sic, (ad B. S. Annae),
- 1 ornat černý, šamlatový, s křížem zlatým na něm Cru-
cifix (dán knězi Mikulášovi do hrobu),
- 1 ornat červeného damašku s křížem, též v dole Sebes-
tiani Rochus,
- 1 ornat modrý, šamlatový, s červeným křížem,
- 4 ornaty též modré prostější, staré,
- 1 ornat též modrý, damaškový, prostý, do Soběslavě vydán
- 1 ornat modrý, aksamitový s zlatým křížem,

9 ornatův červených; někteří mezi nimi aksamitoví, než všickni staří a prostí (někteří dáni kněžím do hrobův).

2 ornaty zelené, samatinové, prosté,

1 ornat damaškový, s zlatými květy a zlatým křížem a perlami i červenou aksamitovou zespod kůží; Ad Benefi: Joannis Baptis. cum attinenciis,

1 ornat cendelinový, fialové barvy, starý;

4 ornaty bílého damašku; prosté, staré (ad B. Vrsulae),

1 ornat červeného aksamitu s křížem zlatým, provlžený a krumplovaný, strhaný,

3 ornaty černé, damaškové a aksamitové, prosté, (Kněžím do hrobů se dalo),

3 kápě; 1 ferštaková a 2 harasové, černé,

2 kápě damaškové, bílé s květy zelenými,

2 kápě prostný, z bílého damašku,

3 kápě zelené, 2 aksamitové staré a 1 damašková,

1 kápě červená aksamitová, strhaná,

1 kápě červená, damašková,

1 kápě červená, chamchová, do Soběslavě dána,

3 kápě modré, též jedna mezi nimi s květy zlatohlavovými.

Pendilia k velkému oltáři.

Ubrus premovaný, s zlatohlavem a zeleným damaškem.

Anno 1564 v středu post Palmis od Jeho mti pána skrze pana prelata kněze Šimona více kostelu do města Krumlova klenotův přidáno jest z zámku Krumlovského:

1 Nádobu stříbrná, pozlacená s šmelcovanými erby na noze vysoké, s kterouž jse s svátostí k lidem nemocným chodí 1 malá nádobka v předešlý duplovaná perlami přešitá, v kteréž jse svátosti chovají,

do Soběslavi dány	{	1 ornat červený, aksamitový, krumplovaný s svým příslušenstvím,
	{	1 ornat červený, chamchový s květy, také s svým příslušenstvím,

1 ornat aksamitový, višňový barvy, s křížem, s svým příslušenstvím,

1 ornat aksamitový, cihelné barvy, s křížem zlatým, na něm obraz Panny Marie a jinejch svatejch panen s příslušenstvím (Od toho alba vzata do Soběslavě s humeralem),

1 ornat tykytový, barvy žlutý, šilhavý s křížem zlatým, na něm crucifix, s příslušenstvím svým,

1 ornat damaškový, popelaté barvy, s křížem prostého zlata a s obrazy: Assumptio Marie, s příslušenstvím svým (Do Soběslavě vzat),

1 ornat šamlatový, černý, s červeným křížem, cum attinenciis,

1 ornat prostý, černý, plátěný, s bílým křížem, cum attinenciis,

1 ornat aksamitový, černý strhaný, s křížem prostého stříbrohlavu a s albou (Knězi Jiříkovi Netolickému* do hrobu dán),

1 ornat aksamitový, brunátný barvy, s krucifixem zlatým a s albou příslušnou,

2 dialmatiky prostého damašku, s obrazy zlatými z předu i z zadu, barvy cihelné, s květy bílejšími (Do Soběslavi dané),

1 koberec starý strhaný, cendelínový s růžemi červenými, 39 ubrusů oltářních, malých i větších plátěnných,

5 ubrusů na puolpídi menší i větší. Ad beneficium Beatae Virginis.

1 kalich stříbrný pozlacený, s třemi květy a třemi háky,

1 pár ampulek pozlacených, se dvěma amantisty na vrchu,

1 pár ampulek stříbrných, s pozlacenými kroužky, Od Jeho mti pána přidáno s zámku dolův za pana prelata kněze**) Šimona leta 67.

1 velký stříbrný krucifix s erbem Jeho mti pána a dvouch kněžen erbův (***) Brunšvický a †) Brandeburský,

6 svícenův stříbrných velkých i menších s šmelcovanými erby, na zámek zase vzaty,

1 velká stříbrná monstrance pozlacená, na zámek vzata.

Leta 68 přidáno jest od Jeho mti pána

2 dialmatiky červeného karmazínu,

2 dialmatiky bílého karmazínu,

2 dialmatiky zeleného karmazínu,

2 dialmatiky fialové barvy karmazínu,

2 dialmatiky černého karmazínu,

2 dialmatiky červeného aksamitu,

2 dialmatiky černého damašku,

} sine attinentiis

1 ornat černý aksamitový,

2 ornaty černé damaškové,

2 ornaty černý karmazínové sine attinentiis

1 kápe červená, karmazínová,

1 kápe zelená, karmazínová,

1 kápe černá, aksamitová,

1 kápe černá damašková,

2 ornaty bílé karmazínové, jeden s zlatým křížem a druhý s křížem červeného karmazínu,

2 kápe červené, maličké, šamlatové, pacholatům,

2 kápe maličké, atlasové, merhovaný i dlouhý, i s štrychy,

} cum attinentiis

*) Jiřík Cetl Netolický, farář Krumlovský a arciprýst kraje Bechyňského, zemřel v Č. Krumlově dne 22. května r. 1577. Jeho mramorový náhrobník nachází se v kostele sv. Víta v Krumlově. Nápis: GEORGIVS ZETEL NETOLIGEN. CANONIC' ECCLÆ. PRAGÆ ARCHIDIACON' BECHINEN. PAROCH' CRVM. NOVIEN. (Georgius Zetel Netoligensis, canonicus ecclesiae Pragensis, archidiaconus Bechinensis, parochus Crumnoviensis),

**) Farář Šimon Soběslavský, arciprýst kraje Bechyňského, kanovník kostela Pražského, 1560-1568.

***) Manželka Viléma z Rožmberka Kateřina Brunšvická zemřela r. 1559

†) Druhá manželka Viléma z Rožmberka Žofie kněžna Brandenburská od r. 1561 zemřela r. 1564.

Dáleji vyhledalo se vešjeji mimo starý inventář, jakž níže poznamenáno:

1 Infula bílého stříbrohlavu, s kameny drahými vysázená a s růžemi v koženém pouzdře,

druhá infula perlová a s drahými kameny vysázená a s růžemi v plátěném bílém pytlíku,

2 corporalia, jeden, na něm Sv. Maria s perlami, druhý prostý.

1 biskupská berla stříbrná a pozlacená, s pěkným dílem a drahými kameny vysázená a dolejší kuos jest mosazný,

druhá berla z slonových kostí, v hořejším kusu slonový krucifix, Johannes et Maria,

2 veliký stříbrný a pozlacený, ampulky ve způsobu nálevadla s kroužky stříbrnými,

1 pár ampulek pozlacený v stříbře v pouzdře.

Item v sakristii:

1 Kalich malej stříbrný, sv. Prokopa cum patena v koženém pouzdře,

1 kalich stříbrný, pozlacený, na noze vyryto nomen Jesus,

1 kalich stříbrný, pozlacený k oltáři sv. Jana s erbem pánův Hřebenářův,*)

1 kalich stříbrný, pozlacený s tvářností cherubínův kněze Jiříka Četle Netolického, jest také v farním inventáři poznamenán,

1 kalich stříbrný, pozlacený kněze Pavla Camilla,**) na noze vyrytý sv. Pavel; jest také v farním inventáři poznamenán,

1 Pacem malé stříbrný, kněze Bartoloměje Trnky:

1 tobulka zlatohlavová k corporalium, s perlami vysázeno, nomen Jesus; Netolického: druhá aksamitová tobulka na níž nomen: Jesus,

1 kalich stříbrný, pozlacený se třima anchory, na noze, šest kamenů; k oltáři Apostolorum,

1 kalich pozlacený; v dole vyryté: Johannes Ssi-
mankonis de Crumlov, Decretorum Doctor;***) }
ad altare Apostolorum, }
užívají
Pates

1 kalich pozlacený, s hladkou vokrouhlou nohou,

1 pár ampulek stříbrných, s pozlacenými proužky, na víku s anděly, Bartoloměje Trnky, kazatele českého,

1 kalich, Jiříka Prokše, měšťanina Krumlovského, stříbrný a pozlacený,

1 pacem stříbrný a pozlacený s perlovou matkou; knězi Urbanovi náleží,

*) Hřebenáři z Hřebene později nazývali se Hřebenáři z Harrachův, Aug. Sedláček: Hrady III. str. 263.

***) Arciděkan Pavel Camillus vyhlášen za arciděkana Krumlovského dne 5. května 1578, zemřel 18. února 1585,

****) O doktoru Janu z Krumlova, synu Schimankově, viz článku: Dr. Val. Schmidt: Die kirchlichen Verhältnisse in Südböhmen (1436—1486) XXXVIII., Program des k. k. deutschen Staatsgymnasiums in Budweis 1908/9 a Dr. Val. Schmidt u. Alois Fícha: Urkundenbuch der Stadt Krumman in Böhmen II. Band S. 217. Prag 1910.

1 ornat stříbrohlavový, nový, s křížem perlovým starým, na kterým kněz Urban dal udělati: Resurrectionem Domini, a v dole erb Jeho mti — páně.

Inventování benefícia a jiných oltářův.

Nejprve Beneficium Omnium Sanctorum*)

1 kalich větší stříbrný a pozlacený, s jménem: Maria,

1 kalich menší stříbrný pozlacený; na noze: Nomen Jesus,

2 tabulky corporalní, třetí sprostnější,

1 pacifical stříbrný a pozlacený, s Pannou Marijí,

1 missal Pražský s pulpitem,

1 humeral s perlovými květy, uprostřed Maria s dětátkem,

1 humeral s erbem Španovským,**) na tom jest Zvěstování Panny Marie s perlami,

1 humerale zelený, pozlacený s oblaky,

1 humerale červený, na němž jméno Jesus,

1 humerale zelený, na němž jméno Jesus,

1 humerale červený, zlatými nitmi prošíváný,

1 humerale zelený, damaškový s perlami a s jménem Jesus.

1 humerale červený, aksamitový, stříbrný s pozlacenými pukličkami,

1 humerale starý, s slovy zlatem,

1 humerale černý, prostý, s žlutým křížem,

1 pár ampulek stříbrných, pozlacených se třema nožičkami, z těch jedna zlámaná,

1 pár ampulek stříbrných: Vincencius Šimák,

1 plátek nebo šál se dvouma ampulky cínovanými; kněz Martin Otto dal udělati,

1 ornat červeného aksamitu s zlatým křížem, na němž Salvator se vším příslušenstvím,

1 ornat modrého damašku, na němž Crucifix s Pannou Marií, cum attinenciis,

1 ornat červeného damašku s zlatým křížem v dole s umrlčí hlavou,

1 ornat cendelínový zelený s zlatým křížem cum attinenciis,

1 ornat černý šamlatový starý s žlutým křížem cum attinenciis,

1 ornat hřebíčkový barvy šamlatový s černým křížem,

1 alba s bílými fleky,

1 breviarium Pragense v stranách pozlacené, 2 partes diurnale, hiemale et aestivale,

1 jablko měděné k vohřívání kalichu, Martin Otto dal napravití; jiné pak věci jako komže, vobrazy, a co k těmž oltářím náleží to se vše v latinském inventáři vynachází.

*) Oltář Všech svatých založil anadal r. 1514 a 1521 rožmberský kancléř na Krumlově Václav z Rovného. Viz: Hynek Gross: Václav z Rovného, rožmberský kancléř na Krumlově, dobrodinec ústavů církevních, † 1531. Sborník histor. kroužku, roč. VII-VIII, v Praze 1906.

**) Vladykové Španovšti z Lisova.

Beneficium Martyrum.)*

1 kalich stříbrný pozlacený s crucifixem,
 1 pacifical stříbrný s perlovou matkou,
 1 pár ampulek stříbrný hladký a sprostnie,
 1 pár ampulek, cínové
 1 misál pražský s pulpitem,
 1 jablko mosaznie k vohřívání kalichu,
 3 corporální tabulky,
 3 staré potrhané komže,
 1 ornat červený damaškový s zlatým křížem s humeralem
 a jiným příslušenstvím,
 1 ornat bílej atlasový s zlatým křížem zespod obraz
 svatý Maří Magdaleny,
 1 ornat černý atlasový s zlatým křížem a sv. Annou,
 1 ornat černý, aksamitový starý s žlutými květy a s kří-
 žem. Jiné věci jako vobrazy, a co k oltáři náleží, to se v latin-
 ským inventáři při panu sakristianovi vyhledá.

*Oltář sv. Václava.**)*

1 Kalich stříbrný pozlacený na noze vyryt obraz Panny
 Marie.
 1 pár ampulek, stříbrný pozlacený na třech nožičkách,
 1 pár ampulek, cínové,
 1 pacifikal s zlatým řetízkem rejského zlata s perlovou
 matkou a tergo,
 1 pacem stříbrné, pozlacené s šesti kameny,
 1 humerale se třemi perlovými obrazy a kameny vysá-
 zený,
 1 humerale s jménem: Jesus Maria, s stříbrnými li-
 terami a kameny vysázený,
 1 ornat červený aksamitový s zlatým křížem, zespod
 svatá Maří Magdalena, cum attinenciis,
 1 humerale zeleného atlasu s pěti kameny a perlovou
 matkou,
 1 humeralal černý plátěnný s perlovou matkou sv. Kri-
 štófa,
 1 ornat žlutý, atlasový, s crucifixem a jinejch obrazův,
 1 ornat bílej damaškový, s zlatým křížem s obrazy,
 1 ornat zelený, atlasový, s křížem zlatým a sv. Janem
 a Pannou Marijí,
 1 ornat modrý, atlasový, s žlutým křížem, [s obrazem]
 sv. Maří Mandaleny,
 1 ornat černý, satynový, tlačěný s prostým křížem,
 1 kápě atlasová, merhovaná rozličnými barvami s štítem,
 na něm sv. Petr a Pavel; zespod stříbrná puklička pozlacená,

*) Oltář Sv. mučedníků nadal Václav z Rovného r. 1506, 1509.

**) Oltář sv. Václava nadali svou poslední volí: Magdalena Otíková vdova po Krumlovském měšťanu, farář Soběslavský Jan, a Jan z Lopřetic r. 1464, Jan z Rožmberka přidal k tomu plat v Kamenném Újezdě. Latinská listina otiskána v listáři: Dr. Val. Schmidt u Al. Pícha. Urkundenbuch der Stadt Krumnau in Böhmen. Band II. str. 142—143. Dále nadání k tomu oltáři učinil vládka Mikuláš Petrlík ze Stradova 1508. Česká listina dotýčená otiskána v Archivě českém XXI. Hynek Gross: Mikuláš Petrlík ze Stradova a jeho závět.

1 misál s pulpitem, komží i jiné obrazy, co k tomu podle jistého inventáře toho oltáře náleží.

Oltář sv. Leonharda.)*

1 kalich stříbrný, pozlacený s obrazem sv. Leonharda,
1 pacem stříbrné pozlacené s obrazem Maří Mandaleny,

2 páry ampulek cínových,

1 ornat červeného damašku s prostým křížem,
corporal cum ceteris attinenciis,

ornat starý, modrý, s crucifixem cum ceteris attinenciis,

2 ornaty červeného tenkého plátna s prostým červeným křížem.

1 ornat bílý, damaškový s zlatým křížem, v dole sv. Barbara,

1 misál a koule mosazná a jedna komže a jiných obrazův k těmž oltářím náležejících podle jistého inventáře se nachází.

*Beneficium sancti Jeronimi.**)*

1 Kalich stříbrný pozlacený, jež pan Václav z Rovného nadal***)

1 mšal Pražský s pulpitem,

1 pár ampulek stříbrných, na třech hůlkách stojících a na vících obrázky.

3 páry ampulek cínových,

1 ornat červeného aksamitu s křížem a pozlacenými obrazy, při tom humerale perlový s obrazem sv. Vondřeje, cum attinenciis,

1 ornat červený, dobínový, s starým křížem sv. Ondřeje,

1 ornat zelený, atlasový s žlutým křížem, cum attinenciis,

1 ornat modrý, šamlatový prostej kříž černý,

1 ornat bílejší, damaškový, s prostým křížem,

1 ornat starý, strhaný, [z] zlatohlavu s crucifixem a s humeralem,

1 ornat starý, strhaný, chamhový.

1 ornat červeného šamlatu s zlatým křížem,

1 ornat bílejší, barchanovej sine attinenciis,

1 ornat atlasový fialové barvy s starým zlatým křížem,

1 koule mosazná a jedna komže s obrazy, a co k těmž náleží.

Beneficium Sanctorum Apostolorum.†)

2 kalichy stříbrné pozlacené, jakž napřed mají Patres.

*) Oltář sv. Linharta nadal vládyka Mikuláš Petřík ze Stradova r. 1508.

**) Oltář sv. Jeronyma založil a nadal r. 1499, 1506, 1507, rožmberský kancléř Václav z Rovného, který zemřel r. 1531. Viz: Hynek Gross, Václav z Rovného.

***) Extractum ex testamento Wenceslai de Rowne. . . Calicem argenteum, deauratum cum patena; intus pede exsculptum est: „In honore divi Patris Hieronymi Wenceslaus de Rovného 1507.“ Gross: Václav z Rovného.

†) Založil a nadal Jan z Krumlova, děkan kostela Pražského se svým otcem Schimankem 1479. Dr. Val. Schmidt u. Al. Pícha: Urkundenbuch der Stadt Krummau in Böhmen II. S. 206.

1 pár ampulek stříbrných, pozlacených, vybljených vůkol stříbrnými kroužky nepozlacenými,
 1 pacem stříbrné pozlacené a tergo nomen: Jesus,
 1 křížek stříbrný, pozlacený, na něm krucifix a z druhý strany kříšťálec,
 1 ornat červeného karmazínu, s zlatými květy a s zlatým křížem, cum attinenciis,
 3 ornaty šamlatové, jeden bílej, druhý hřebíčkový. třetí fialový barvy cum attinenciis,
 1 ornat černý, damaškový, starý s hebvábným a pozlaceným křížem, cum attinenciis,
 1 ornat z červeného damašku, s zlatým křížem cum attinenciis,
 1 humerale, na něm obraz Panny Marie, k tomu ruce stříbrné s drahými kameny.
 Co dáleji k témuž oltáři od obrazův a jiného příslušenství náleží, latinský inventár vykazuje.

Oltář sv. Voršily.)*

1 Kalich stříbrný pozlacený na noze: Cum misericordia Dei,
 1 pár ampulek stříbrných a pozlacených puklovaný na jednom A a na jednom litera W.,
 1 pacem stříbrné, pozlacené s Salvatorem,
 1 křížek stříbrný, pozlacený s krucifixem, též s v. Janem a Marijí,
 1 mšál s pulpitem,
 1 ornat zelený starý aksamitový s zlatým křížem a s humeralem et caeteris attinenciis. Na tom humeralu sou vobrazy Panny Marie, Oršile a Kateřiny s perlami krumplováný a s drahými kameny,
 1 humerale, na něm tři vobrazy stříbrného šmelcovanie, první Panny Marie, sv. Kateřiny a sv. Víta,
 1 ornat bílej damaškovej, od myší zhryzený.

*Oltář sv. panny Barbory.**)*

1 kalich stříbrný a pozlacený, zlámaný,
 1 ornat brunatný, aksamitový, s žlutými květy a s hedvábným zlatým křížem, cum attinentiis,
 1 ornat starý, černý, cendelínový, s vyšívanými květy, s levitským habitem, cum attinentiis,
 2 ornaty červený, šamlatový, s kříži hedvábnými zlatými sine attinentiis,
 1 ornat červený, damaškový, s hedvábným zlatým křížem s příslušenstvím,
 1 ornat starý, damaškový, fialový barvy, s hedvábným křížem cum attinentiis,
 1 ornat bílej damaškový s zlatým hedvábným křížem s příslušenstvím,

*) Nadal Václav z Rovného r. 1514 za jmění nebožtka Václava Zakřicala měšténina Krumlovského.

***) Nadal purkrabí Krumlovský Konrad z Petrovic r. 1479. (Trajer a Dr. Val. Schmidt u Alois Picha: Urkundenbuch der Stadt Krumman in Böhmen II. Band. S. 206.)

1 ornat černého plátna s červeným křížem a prostým cum
attinentiis,

2 ornaty šamlatový, černý, s červenými kříži cum atti-
nentiis,

1 mšál s pulpitem, k tomu i jiné obrazy, co k oltáři náleží.

Oltář Zvěstování Panny Marie.

1 Kalich stříbrný, pozlacený, u nohy poněkud zlámaný,

1 pár ampulek stříbrných, pozlacených, s křivolakými nosy,

1 ornat s zelenými květy aksamitový, s zlatým hedvábným
křížem,

1 pacem (s) stříbrným řetízkem s křišťálem,

1 křížek prostej stříbrnej,

1 pacem stříbrný pozlacený čtvrhranatý.

Inventář kněh, z kterých se corál zpívá :

Předně gradual velký na velkém pergaménu, s slovy a
figurami zlatem a rozličnými barvami vyneseny,

item antiphonáře dva, jedna pars aestivalis a druhá hye-
malis, též na ten způsob na velkém pergameně s slovy a figu-
rami, v bílý kůži, i vsudy vřkuol, vokovaný mosazným plechem,

item jeden antiphonář v červené kůži vázaný též na
velkém pergameně notovaný, s figurami; v němž precipua officia
jako předně Resurrectionis Domini a jiná mnohá de patronis et mar-
tyribus,

Tyto knihy se chovají v jednie almaře v zakristi, kterýchžto
se toliko užívá na svátky vejroční,

item v kůru v pulpiti jest starý gradual pargaminový,
který se při mši svaté každodenně užívá,

item antiphonář starý, pargaminový. Ten taky se každého
dne při nešporách zpíváním užívá,

item dvoje hnihy pergamenový, z nich se každodenně
žalmy na nešpoře zpívají.

Podle téhož inventáře vsecky klenoty kostelní s ornaty, ká-
pěmi a dialmatiky z jistého a milostivého poručení Jeho mti pana
Petra Voka z Rožmberka x u přítomnosti slovutného pána Jana
Benýdka, hejtmana panství Krumlovského, pana Jiříka Firšta, na-
řízené osoby kanceláře Krumlovské, též moudrých a opatrných
Floriana Rannera, toho času purgmistra, Linharta Kardinála, Ja-
roše Šteynera, Kristofa Krance a Erharta Frýra zlatníka tyto
vsecky věci ctihodnému knězi Urbanovi Suchodemovi a sakristia-
novi téhož Božího domu a farního kostela města Krumlova Čes-
kého svěřeny a v jeho vlastní opatrování a ochránění poručeny
jsou. Nad to vejšeji Jeho mt pán ráčil zaporučiti ouřadu téhož
města, aby dvě osoby z velké raddy a dvě osoby z menší raddy
za ouředníky k přihlídnání kostela toho volili; aby ctihodnému knězi
Urbanovi Suchodemovi, sakristianovi i jiným budoucím nápomocni byli.
Teni budoucni mají jse jim jakožto dobrým a poctivým lidem všelijak
důvěřovati. A poněvadž pak každého roku počet kostelní na rat-
hauze podle řádu starobylého v přítomnosti pana prelata, p. sa-
kristiana jse vykonává, Jeho mt ráčí poroučeti a tomu chtíti, aby
jse již budoucně takový řád zachovával, že osoby níže pozname-
nané a od ouřadu volené též toho dne podle inventáře, aby

všecky věci s bedlivostí spatřili, a kdyby se nějaký nedostatek buďto opravováním netoliko při ornátích, ale tolikéž vsudy jinde při domu Božím obzvláště při krově a střeše, že by co zapotřebí bylo, že to dle nejvyšší možnosti a pilnosti své bedlivě opatří tak, aby to vše v dobrém rádu a způsobu zůstávalo. Osoby pak nynějšího času k tomu voleny jsou Linhart Kardynal, Jaroš Šteyner z veliké raddy, Andreas Plankl a Tomáš Nus z menší raddy. Na potvrzení toho všeho z jistého a milostivého poručení Jeho mti pána pana x, pečeť menší panskou a ctihodný kněz Urban, maje sobě toho času ještě prelatství poručeno, téhož prelatství pečeť, a moudrý a opatrní purgmistr a radda města Krumlova Českého tolikéž pečeť svou přitiskli. A Jeho mt ráčil sobě jeden zapečetěný inventář zanechat, druhý prelatovi knězi Urbanovi a třetí purgmistru a konšelům pro budoucí pamět milostivě odevzdati.

Stalo se po neděli Exaudi leta Páně patnáctistého devadesátého sedmého.

Petr Wok z Rozmberka. m/p.

Přítistěné tři pečeti jsou zachovalé.

Orig. papír v knížecím archivě Krumlovském I 3 K a 44 c spolu s jedním konceptem.

Příloha

I.

Jan z Rozmberka vrací kostelu Krumlovskému klenoty a ostatky sv., dříve od Oldřicha z Rozmberka vzaté a pánu z Walsee zastavené.

Na Krumlově 30. prosince 1462.

My Jan z Rozmberka i s svými dědici a budoucími vyznáváme tiemto listem obecně před každým člověkem, ktož jej uzrie a čísti neb čtúce slyšeti budú: Jakož někdy urozený pán, pan Oldřich z Rozmberka, otec náš milý, v časy nebezpečné a válečné pro obranu viery křesťanské, také i pro zachování panství našeho zastavil byl klenoty některé a svátosti pánu Wolsse. Kterézto klenoty a svátosti tak zastavené bez jednoho čtyřiceti let v Rakúsiech z země chovány jsú byly. A my rozpomenuvše se na Pána Boha, i také hlediece cti a rozšíření panství našeho a zvláště těch Božích domuov, od kterýchž ta svátost a klenoty odjaty byly, chtiece aby k chvále Boží a jeho matky Panny Marie i všech svatých služba Božie raději se na panství našem rozmnožovala, nežli menšena byla, ty jisté klenoty a svátosti s prací naší a náklady nemalými, diel i panství proto zastavivše, vyplatili sme a v naši moc přivedli. Z kterýchžto klenotuov o tyto kusy a klenoty a svátosti dole psané stříbrné a pozlacené, všecky, smlúvu rádnú s velebným doktorem knězem Mikulášem, naším farářem Krumlovským, o to učinivše vedle milosti, za to peníze vzeli sme a témuž kostelu našemu v Krumlově ty klenoty a svátosti zase dali sme a navrátili: Item jenž vázie točiz najprv*) kříž veliký třináct hřiven, item monstrancia veliká dvanáct bez čtyř lotuov, item monstrancia s svátostí svaté panny Margarety devět hřiven

*) Část listiny odtud následující, v níž se klenoty popisují, uveřejněna od Dr. P. Val. Schmidta ve spise: „Das Krummauer Heilthumfest, Festschrift des Vereines für Geschichte der Deutschen in Böhmen Prag 1902, str. 123—124.

bez lotu, item monstrancia s zubem sv. Anny dvě hřivně a puol jedenácta lotu, item monstrancia s krucifixem dvě hřivně a čtrnáct lotuov, item monstrancia s svátostí sv. Anny hřivnu a puolosma lotu, item monstrancia s svátostí sv. Ondřeje dvě hřivně a puolosma lotu, item ruka sv. Víta puol čtvrtý hřivny, item monstrancia prothomartirum dvě hřivně a osm lotuov, item kříž pět hřiven a puol osma lotu, item monstrancia, podobná dielem k koflíku, dvě hřivně a devět lotuov, item a dvě malé monstrancie třináct lotuov, slibující ctně, věrně a pravě za se, i za své dědice a budoucí Pánu Bohu a jeho najslavnější matce Panně Mariji i všem svatým těch svrchupsaných klenotuov a svátostí nikdy věčně od téhož kostela neodlučovati, ani bráti žádným obyčejem ani kterou měřú. Pakli bychom my kdy neb kto našich dědicuov nebo budoucích proti tomu, což se svrchu píše, co učinili a nedrželi, ten neb ti aby se věděl neb věděli v nemilost Boží, Panny Marie matky jeho i všech svatých vpadnutí a z přikaz těch věcí v den súdný počet z toho dlužen bude nebo budú dáti. Toho na zdrzenie a zachovávanie pečet naší vlastní k tomuto listu dali sme a kázali přivésiti dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého šedesátého druhého ten čtvrtek před Novým letem.

Orig. v archivě prelatství Krumlovského. Na proužku pergamenovém přivěšená větší červená pečeť Jana z Rožmberka jest pěkně zachovalá. Z opisu archivu musea král. Českého. (Transkripce).

Příloha

II.

Úmluva mezi odstupujícím arciděkanem Krumlovským Urbanem Suchodemem a jeho nástupcem arciděkanem Janem z Víně v příčině doživotního opatření pro Urbana.

Na Krumlově 21. července 1597.

Leta Páně 1597 v pondělí po Rozeslání apoštolův svatých stalo se jest dobrovolné porovnání s jistým Jeho mti vysoce urozeného pána, pana Petra Voka z Rožmberka x, vladaře domu Rožmberského x jakožto pána a vrchního collatora kostela farního města Krumlova Českého, vědomím a povolením mezi velebnými a ctihodnými otci knězem Urbanem Suchodemem, archidiaconem téhož kostela a knězem Janem z Víně a to takové porovnání: Poněvadž dotčený kněz Urban, nemoha pro sešlost věku svého a nedostatek zdraví téhož archidiaconství Krumlovského dáleji spravovati, to sobě jest sřrze přímľuvu a dobré zdání Jeho mti osvíceného knížete a vy. oce důstojného pána, pana arcibiskupa Pražského při nadepsaném Jeho mti panu collatoru svém objednal, že z té práce, v kterýž mnohá léta trval, propuštěn a na místo jeho předepsaný kněz Jan z Víně za archidiakona Krumlovského od dotčeného Jeho mti pana arcibis upa Pražského vystaven a od Jeho mti pana collatora potvrzen a dosazen na též archidiaconství jest, z té příčiny, aby kněz Urban předpsaný v svém věku sešlosti náležitě opatření in victu et amictu do smrti své mohl míti; uvolil jest se a těmito dcedulemi řezanými, uvoluje kněz Jan z Víně, již archidiakon Krumlovský, i na místě budoucích archi-

diakonův jemu knězi Urbanovi nížepsané věci a potřeby každoročně z důchodův téhož archidiakonství Krumlovského bez odpořilosti a zdržování spravovati a vydávati, a on kněz Urban na tom tak přestati má, v nic mimo toto vyměření jeho kněze Jana z Vínofe ani budoucích archidiakonův Krumlovských nepotahující. Předkem a nejprve bytnost svou v domě kaplanském v pokojích dolních až do své smrti jmíti, dvouch světniček, dvouch sklepův a pivnice jedný, jakž mu to vše vykázano a postoupeno jest, užívati má.

Item pro lepší a snadnější jeho vychování jsou mu dvě beneficia se všemi důchody, jak ty od starodávna nadány jsou, totiž Omnium Sanctorum a svatého Václava, což k těm voltářům lidí i duchodův náleží, puštěny. Však naproti tomu uvolil jse jest kněz Urban a touto smlouvou připovídá služby Boží při těch obouch oltářích podle fundací sám osobně aneb skrze jiného kněze vykonávati.

Item sakristianem, tak jakž ten ouřad od mnoha let pořád jest spravoval, do smrti zůstati má.

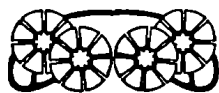
Tyto pak potřeby jemu od pana archidiakona nynějšího neb budoucího, poněvadž sám se stravovati má, pro snadší vychování z fary vydávati se mají: žita dvanácte strychů, pšenice dva strychy, ječmene pro pivo ječný a kroupy 14 str., hrachu půldruhého str., másla 50 žejdlíkův, sýra 50 liber, kaprův dva džbery, štik 30, s touto při tom znamenitou výminkou, pokudž by Pan Buh všemohoucí nadepsaného kněze Urbana prostředkem časné smrti z tohoto světa povolati ráčil, aby nynější a budoucí archidiakon Krumlovský žádnému posloupnému a budoucímu sacristianovi ničímž tím, což jse tomuto knězi Urbanovi z hodných a jistých příčin činí, povinen nebyl, nýbrž má a povinen bude týž sacristianus budoucí při témž officiu, jakž od starodávna jest bylo, zůstati.

Naposledy, poněvadž často psaný kněz Urban nějakou zahrádku při děžanský zahradě jest za své peníze, též nějaký haltýř koupil, z toho obého do smrti své užívati. Však po smrti jeho taková zahrádka i s haltýřem dědičně k faře Krumlovské připadnouti má.

Stalo se na Krumlově leta a dne z počátku psaného.

Petr Vok z Rožmberka.

Opis na papíře v kníž. arch. Kruml. I. 3 P 6.

Okres Vlašimský.

Dr. M. Navrátil.

(Pokračování.)

R. 1421 vypravil se zástup lidí na cestu ku Praze z krajiny města Ústí n. Lužnicí. Proti těm se vydal jeden z hlavních přivrženců Sigmunda krále Petr Konopištský ze Šternberka, k němu připojil se Jan z Chotěmic seděním na Vlašimi, hejtman Svidnický. (Tomek IV. 17.)

Táboři r. 1420 táhli k Poříčí n. Sáz. r. 1420. Od kláštera sv. Prokopa proti nim vydalo se 10.000 lidu jízdního, vypraveného od krále Sigmunda z Hory, jehož vůdcové byli Janek z Chotěmic čili Svid-

nický . . . Po tuhém boji dali se královští na útěk přes okolní vrchy na rozličné strany. (Tomek IV. 57.)

R. 1521. Slezáci a Lužičané vtrhli do kraje Chrudimského a jali se loupiti. K tomu spojili se s nimi Janek z Chotěmic a jiní. Leč brzy uchýlili se zpět do Moravy. (Tomek IV. 207.)

Dům na Hradčanech, který měl arcijáhen kouřimský Vlachnik z Weitmile, byl poustkou a kapitula teprv r. 1486 postoupila ho k vystavení dvěma zemanům Markovi Vlašimskému a jeho bratru do jich dvou životů. (Tomek VIII. 15.)

Velký dům Saský č. 356. na Starém Městě v Praze dostal nepochybně od obce za války s Sigmundem polní hejtman Pražanů Václav Carda z Petrovic, postoupil pak ho směnou sousedu Martinovi Vlašimskému za jiný dům nedaleko odtud. R. 1476 byla kupní cena jeho 300 kop. českých.

Ve výstupku s průčelím obráceným proti bráně Zderazské byl dům, jehož r. 1431 Martin Vlašimský postoupil Vác. Cardovi směnou za dům Saský. (Tomek VIII. 106.)

R. 1434 Hanušek Falknovský postoupil 3 vinice: Názovku u Prahy sladovníku Staroměstskému Martinu z Vlašimě ve dluhu 60 kop gr., ale jen jedna Jindřichovská, zůstal Martinovi do plného jmění a jest od něho r. 1435 prodána. (Tomek VIII. 250.)

Martin z Vlašimě byl r. 1499 rektorem obecného učení pražského později farář Týnský 1503, byl od 1471—99 kazatelem kaple betlémské.

Tomáš z Vlašimě byl r. 1525 rektorem, od 9. října 1518 do 9. října 1519, od r. 1523 děkanem fakulty artistské, mistrem svobodných umění od r. 1513, mistrem kollegiatem a proboštem v kolleji Všech sv. pro r. 1510.

Jan z Vlašimě byl mistrem svobodných umění od r. 1485, děkanem fakulty artistské od 9. října 1487.

(Tomek IX. 355, 356, 357, 359, 360, 361.)

Mistr Martin z Vlašimě, farář u sv. Štěpána strany pod obojí na N. Městě v Praze od r. 1505—09 v kostele tam ve všední dny čítával kněžstvu, mistrům, bakalářům in sacra theologia.

(Tomek IX. 233.)

Martin z Vlašimě byl 1497—1501 kazatelem kaple betlémské (Tomek IX. 340), farářem v Týně (strany pod obojí 1503—1505, (Tomek 343.) od r. 1510—14 byl opatem kláštera Slovanského řádu sv. Benedikta strany pod obojí. (Tomek IX. 351.)

Mistr Petr z Vlašimě byl 1463—67 arcijáhnem litoměřickým zemfel 1467. — (Tomek IX. 329.) — a od r. 1453 byl kanovníkem pod ednou. (Tomek IX. 331.)

Jan Vlašimský z Timburka byl r. 1469 a 1474—78 místopurkrabím. (Tomek IX. 256.)

R. 1504 rytíř Matěj Libák z Radovesic dopřál si žertu s kněžími, pojav bratra Lukáše za ruku, nevědoucího co zamýšlí, i veda jej prostřed lidu sběhlého, Celetnou ulicí k faře Týnské. Tam otevřev světnici, ve které několik kněží sedělo, tázal se jich, domali jest farář mistr Martin z Vlašimě. Když pak pravili, že není, řekl jim, aby pověděli, že se bratr Lukáš před nimi stavil, i aby neřekli, že bratři do kostela nechodí, teď že jsme byli. (Tomek X. 206.)

R. 1505 většina kněží stála vždy o splnění všech žádostí přijímaných pod obojí způsobou nejen na základě kompaktat, nýbrž i co všechno s nimi souviselo. Někteří však byli, kterým se zdálo, že by se od některých žádostí mohlo upustiti k snadnějšímu srovnání s církví. Z těchto byli přední Martin z Vlašimě, vynikající co theolog a mladší přítel jeho arcijahen Jira Sovka z Chrudimě. Oni dva z nějakého popudu jak se zdá strannického, obrátili se prostředkem nejv. kancléře Albrechta z Kolovrat ke králi, aby správa duchovenstva strany pod obojí celkem biskupu byla poručena, odvolávající se na jakési svolení stavů pod obojí, o kterém zprávy nemáme, jaké bylo. A skutečně král vydal nařízení v tom způsobu.

(Tomek X. 223.)

Farář týnský Martin z Vlašimě měl střídníka, kněze Martina syna Radochova z N. Města, který jsa nepochybně, s ním jedné myslí v tehdejší různici, na kázání se dotekl některých konšelů. Chtěli prý se na něm vymstít a učinili to tím způsobem, že ze lstivého návodu od 3. srpna 1505 povolán byl do domu v osadě Týnské, kdež se nacházela slachtáta, ve kterém bydlila podezřelá žena jmenem Kadeřávková. Tam vyčíhal jej rychtář k tomu navedený, a jakoby se byl provinil, jal jej s ženou tou a vedl je přes náměstí do radního domu, kdež vsazení jsou do šatlavy.

Pokládáno to ode všeho kněžstva za zlehčení stran jejich a biskup Filip nařídil zastavení služeb božích ve všech kostelích. Pavel administrátor a rektor Vác. Pacovský odebrali se na radnici ke konšelům a s nimi na tom zůstali, aby poslali ke všem farářům s vyzváním, by v tom rozkazu biskupova nezachovávali. Vyzvání to stalo se způsobem nešetným. Velká část duchovenstva tento způsob jednání těžce nesla. Chtěla se vzdáti ze svých úřadu. Dali se však nejspíš pohnouti, že upustili od toho úmyslu. Pevněji setrval v něm jen Martin Vlašimský, vzdav se fary Týnské přese všechny prosby znamenitých sousedů, přijal pak faru u sv. Štěpána, kdež kněze Martina Radochova vzal opět k sobě za střídníka.

(Tomek X. 226.)

Mistru Martinovi z Vlašimě v noci na den 12. ledna 1506 z návodu jeho protivníků (domníval se na žáky z jedné koleje) dva kati k tomu najatí pověsili scíplého psa na dvěře domovské a k tomu ceduli hanlivou; nemohla prý býti horší, kdyby byla v pekle psána. Teprv druhého dne kati z rozkazu sobě daného mrchu odvěkli za zmrzlou Vitavu.

(Tomek, X. 227.)

R. 1507 opat kláštera Slovanského Jíra Sovka a mistr Martin z Vlašimě, farář u sv. Štěpána, kázali v obou kostelích svých proti jednotě, pravíce, když již začátek jednání o ni způsobil tolik nevole a bouřky, co by mohlo potom býti, a ukazující také k tomu, že jest to věc královská, že bez povolení králova nemohla by se státi, i představující, že by se N. Město připravilo tím o slávu, ku které je povzněsti chtěl Karel IV.

(Tomek X. 239.)

R. 1509 přišlo k rovnání při mezi městy Pražskými, kteréž pocházely z privilegie uděleného Novoměstským od Vladislava r. 1504. Za přátelské rozsudí každá strana zvolila 10 osob. Od Novoměstských mistr Martin z Vlašimě, farář u sv. Štěpána.

(Tomek, X. 273.)

R. 1510 Jiří Sovka vzdal se opatství v slov. klášteře, jehož byl pomocí konšelů Novoměstských dosáhl, a přenesl je rovněž se svolením jich na mistra Martina z Vlašimě, faráře u sv. Štěpána; ve smýšlení

jemu příbuzného, jehož uvedení přítomni byli krom purkmistra Mart. Šturma také někteří z prelátů kapituly pražské.

Se vztahem k tomu praví Starý letopisec, že „sova vyletěla z klášte-
ra, a vejr vzkouzl do klášte-“ (Tomek X. 306.)

R. 1512 vysláno ke králi Vladislavovi poselstvo země do Budína, aby s ním jednalo v příčině náboženství, v příčině sporu s Uhry v sli-
bování knížat a stavů slezských, i také v příčině dluhů královských a
správy korunných důchodů. Zástupcem duchovenstva v poselstvu byl též:
Martin z Vlašimě, opat Strahovský. (Tomek X. 312.)

Kněží strany pod obojí, kteří byli v poselstvu, totižto mistr Mar-
tin z Vlašimi a Jakub farář týnský, zkusili v Budíně nepříjemnost,
že když navštívili kostel tamější farní Matky Boží, zapověděn jest jim a
musili z něho se vzdáliti. Buď právem buď neprávem přičítalo se to ná-
vodu kněží českých druhé strany náboženské, děkana Žáka a opata Stra-
hovského. Světští členové poselstva se strany pod obojí ujali se toho
s velkým důrazem. Pan Bohuněk Černín purkrabí kraje hradeckého ode-
bral se ku králi se stížností na to a s pohrožením, že bude-li se to v Uhřích
dítí jejich krajanům, učiní oni v Čechách, totéž Uhrům, že je z kostelů
svých vypovědí. Následkem toho král povolal faráře toho kostela, přísně
mu doluvil, on pak na jiného kněze se vymlouval a došlo se tudy ná-
pravy. (Tomek X. 314.)

Hned když byl král Vladislav 1514 psal o povolání probošta vy-
šehradského Dětricha z Tandorfu k učení mladého krále jazyku českému,
byla řeč v Praze o dvou místřích strany pod obojí, však neoblíbených,
Martinovi a Václavovi, totiž nepochybně známém mistru Martinu
z Vlašimě a Vác. Šišmánkovi z Litomyšle, že by byli před tím v Tatě,
kamž byli jeli s jinými tehdejšími posly do Uher, přimlouvali králi, aby
dětí svých neporoučel duchovním jejich strany, z čehož oni, ač to popí-
rali, měli protivenství v městě. (Tomek X. 375.)

Zdeněk Lev z Rožmitála králi Vladislavovi 1514.

V. M. Kské také toto oznamují, že jest na mne vzneseno od mi-
stra Martina a od mistra Václava, kteříž u V. M. Kské byli toho času,
když sme my také někteří byli, kterak by bylo od některých mluveno,
že by V. M. Kská ráčili Pražanům psáti, že by oni s V. M. Kskou mlu-
vili na Tatě: aby V. M. Kská svých dědiců neráčili poroučeti jejich straně
pod obojí způsobou; a skrze to že jsou u veliké nebezpečnosti, ač tomu
i se mnou nevěří, by V. M. Kská ráčili takové psaní učiniti, poněvadž
jsou na Tatě k V. M. Kské přístupu volného míti nemohli, a také tak
pravíce, že jsou o to s V. M. Kskou tu ani jindy nemluvili, nežli o ně-
které jiné věci v Budíně. I V. M. Kské prosím, že jim ráčíte toho se-
znání dáti, kterak jest ta věc sama v sobě před V. M. Kskou byla, aby
ani z nebezpečnosti snáze býti mohli. Neb milostivý králi, znám to, že
nejsou zádní buřiči, nežli že se V. M. Kské věrně a upřímně přidrží, a
skrze to snad někteří, jací sami buřiči jsou, chtěli by to na ně převésti
bez jejich provinění: V. M. Kské prosím, že ráčíte rozkázati Pražanům
psáti, aby oni místři při pokoji byli zůstaveni.

(Archiv český VII. 40.)

R. 1514 řečeno o úkladech strojených městům Pražským od ne-
přátel musilo se dostávat v lidu tím více váhy, když toho času v noční
chvilí utekl z města dávno neoblíbený mistr Martin z Vlašimě,

opat Slovanský, který se pokládal za srozuměného k tomu s podkomořím Trčkou. Uchýlil se na bezpečné místo do Roudnice.

Následkem útěku Martina z Vlašimě jest již 24. září potom, s povolením královým navrácen ke klásteru Slovanskému předešlý opat Matiaš, který byl před 7 lety místa toho zbaven. (Tomek X. 384.)

30. srpna 1518 v koleji Karlově jednalo shromáždění o sjednocení Starého a N. Města. Pamatovalo se bezpochyby na to, kterak za předešlého času na N. Městě kněží Sovka a Martin Vlašimský proti jednotě působili, i dožádáno jest proto také kněžstvo k účastnění se této schůze. (Tomek X. 450.)

Na Svojanově za Karla IV. byl purkrabí Michálek z Vlašimě. Když císař r. 1356 panství Potšteinské koupil, učinil prodávajícímu jistotu takovouž že měl Michálek, bratr Jana biskupa Olomouckého, jemu buď Lichtemburka buď Svojanova postoupiti, kdyby suma trhová zaplacená nebyla. V úřadě tomto trval Michálek ještě r. 1363 a zemřel před r. 1368 v městě Bononii.

(Rukopis Roudnický VI. F. b. 5. f. 416, Lib. conf. I. F. 3.)

Císař Sigmund píše Oldř. z Rosenberka, aby berníkům král. překážek nečinil u vybírání berně svatohavelské.

Na Vlašimě, 1437 11. Nov.

Sigmund z boží milosti římský císař vždy rozmnožitel říše, a uherský, český král.

Urozený věrný milý! Srozumělť sme, a takť jsme zpraveni od berníků našich, že bráněš netoliko svým lidem, ale i těch lidí ježto pod tebou sedí berni dáti; jakož sme pak list viděli, kterýž píšeš berníkům, něco jim přihrožuje a právě, že jiní lidé berni nedávají; jenž se tomu dosti divíme, nébrž i to se nám zdá nemálo scestné, poněvadž si ty ten byl, ježtoť jest s prvými k té berni svolil, a vida že téměř vsichni i svatojirskou i nynější berni nám vydali, a ještě dodávají každý den. Protož žádáme od tebe příkazující, aby našim berníkům takových překážek nečinil, nébrž dopustil, aby berni bráti mohli. Však víš, že jsi svatojirské málo nebo nic nedal; a tu opět se ukládáš, jenž bychme tobě toho nevěřiti; neb i jiným to příklad jest, se také odpírali. A doufáme tobě, že vůli naši v tom učiníš; pakliť se toho nestane, tehdy v tom nemůžeme než nelibost míti. Dán na Vlašimě, den sv. Martina, let království našich uherského etc. Ad mandatum D. Inperatoris.

Urozenému Oldřichovi z Rosenberka

věrnému našemu milému.

(Archiv český I.)

1345. 17. Dec. Hincó de Wlassimie uvádí se jako soudce.

(Pozůstatky I. 413.)

Johannes Wlassimsky de Tymberg citat Joannem d. Rupow prothonotarium. Ibi a. d. 1485 per 2. post Dionisii (10. Oct.) R. Msts. cum dominis baronibus in pleno judicio mandaverunt presentem citationem zdvihnutí ex eo, quia Johannes de Rupow prothonotarius citatus non est jure tere Kmetem pohnán. Relatio omnium beneficiariorum. Actum ut supra. (Pozůstatky I. 173.)

Johannes Wlassimsky de Tymberg citat Samuelem de Hradku. Ibi R. Msts cum dominis baronibus invenerunt pro jure: ex quo ipse Johannes Wlassimsky actor citat pro debito et damnis smísiv to vše spolu, ježto to jest proti právu; RMsts cum dominis baronibus ten

puohon zdvihají. Actum a. d. 1485 fer. 6. quatuor temporum Adventus (16. Dec.) (Pozůstatky I. 173.)

Joh. Wlassimsky de Tymberg citat Samuhelem de Hradku Ibi a. d. 1487 fer. 6. quatuor temporum Adventus (21. Dec.) serenissimus princeps et dominus Wladislaus, Bohemie rex etc cum dominis baronibus in pleno judicio etc. — ubi ipse actor inculpavit Samuhelem citatum dicens, že jest byl dlužen Voldřichovi z Rohatic 300 k. gr. za dědiny v Chlumci, ita prout querela testatur; proti tomu Cztiborius Rozwoda de Stakor commissarius Samuelis citati respondens dicit, že jest ten zápis promlčený, kdež Samuhel z Hrádku prodav Chlumec učinil v tom zápisu duominku o 300 kop gr., kteréž měli ležeti u desk ve správě, než 100 kop gr. on Voldřich k sobě z té sumy jest přijal, a také on Rozwoda okázal zápis, kdež Voldřich z Rohatic těch 2 set kop gr. zapsal Stephano Wambersky, a že by tudy . . . , on Vlašimský odpíraje mluvit, že těch 300 k. gr. měli ve správě položeny byti a zuostati, a také že jest jeho zápis prvnější v moc zuostal, poněvadž propuštěn není, — inveniunt pro jure: poněvadž on Voldřich zápis udělav prvnější jemu Vlašimskému a toho zápisu jest nepropustil, že jest toho dále Vamberskému zapisovati moci neměl, a poněvadž on Voldřich, po kterém se Vlašimský táhne, zapisuje Vamberskému toliko o 200 k. gr. zmínku činí vedle toho k K Mst. cum dominibus in pleno judicio k těm dvěma stím dali jest jemu Janovi actori za právo. (Pozůstatky I. 181.)

Svědectví ke deskám dvorským o Kojeticích (XV. 319.)

11. ledna 1415.

My konšelé a starší obec z Vlašimě, vyznáváme země přede všemi, žeť nám jest to svědomo, že paní Budka nebožka dobré paměti Janova Skrýšovcova z Kojetic nebyla jest svých dětí nikdy dílna, a chlebila jest s nimi do své smrti. A toho na svědomí pečet přitiskujem k tomuto listu.

My Jarohněv z Věžník, Sobek z Jezera, Přibík z Tehova Jan z Hrádku, Janek z Čenovic, vyznáváme tímto listem zevně přede všemi, že nebožka paní Budka dobré paměti Janova Skrýšovcova z Kojetic nikdy jest nebyla dílna od (sic) svých dětí, ale chlebila jest s nimi do své smrti. — To jest nám dobře svědomo, toho na svědomí pečeti své vlastní přitiskujem k tomuto listu.

Já Diviš z Talmberka vyznávám tímto listem, kdož jej čísti budou aneb čtouce uslyší, že Budka někdy řečená Jana někdy řečeného z Kojetic nikdy nebyla dílna svých dětí, ale chlebila s nimi až do své smrti. A to mně jest dobře svědomo. Dal on Rataj, feria 5. post Epiphaniam. (Archiv český I. 400.)

Registra zápisů z r. 1454:

List s majestátem císaře Sigmunda, v němž zapisuje Mikulášovi Sokol z Lamberka a jeho dědicům ves Dobronice k probošství Vyšehradskému slušející, se všemi příslušnostmi ve 200 kop gr., aby lidé neobtěžovali, a o zápis starý na tu ves, jakož se umluví, že jemu k té sumě svrchupsané přírazí, jakož týž list šíře svědčí, jehož datum ve Vlašimi, l. 1437. (Archiv český I. 536.)

Císař Sigmund oznamuje z Ulmu 1434 3 jun. Oldřichovi z Rosenberka, že se k Čechám blíží a posílá ku pánům českým urozené věrné milé Půtu z Častolovic a Arnošta z Vlašimě. Poslové tito odebrali se ke sněmu do Prahy. [Archiv český I. 39.] (Tomek IV. 651.)

Na listu císaře Sigmunda, kterým osvědčuje radost nad poráženkou Husitů Oldřichovi z Rožmberka v Trnavě 1435 11. září, podepsán jest. Ad relationem D. Arnesti de Wlassim. (Archiv český I. 42.)

Arnošt z Vlašimě s jinými pány českými v Přešpurce 19. okt. 1434 svědčí, že kněz Mikuláš z Předbořic dědictví své v Chroustovicích a jinde dluhem zavadil. (Archiv český I. 417.)

Fer II. post Dionisii 1485 (10. Oct). V té při, kteráž jest mezi Mik. Tulešickým z jedné a Mik. starším Trčků z Lípy a z Vlašimě z strany druhé. Tak jakož jest na plném soudě králem J. Mstí a pány a vladykami nalezeno a rozkázáno, jakož jest prvé rozkázáno Mik. st. Trčkovi, aby kšaft otce svého položil před králem J. Mstí a přede pány, a poručenci téhož Mik. Trčky odpírali pravice, že on Mikuláš toho kšaftu nemá, ani o něm ví, ale Tulešický na ten kšaft se vždy potahuje, k kterémuž jest on Mikuláš prvé neodpíral; protož J. M. Kská i se pány na plném soudě rozkázali, aby on Mikuláš vždy s tím kšaftem stál před k Mstí i přede pány na zejťří sv. Jeronyma; pakli by toho neudělal a k tomu se kšaftu neznal, to aby spravil v kaple všech svatých na hradě Pražském též na zejťří sv. Jeronyma sám toliko, jakž jemu rozkázáno bude; i nyní na soudu zemském v pondělí po sv. Diviši Mik. Trčka nadepsaný skrze poručníka svého Lukaveckého i sám osobně se jest k tomu kšaftu seznal, že jest jej viděl i měl: tu k Mstí s pány a vladykami na plném soudu našli za právo, a Vok z Rožmberka a Jan Zajíc z Hazmberka z pánů a Albrecht z Leskovce z vladyk panský potaz vynesli: poněvadž se jest Mik. Trčka k tomu kšaftu seznal, že jest jej viděl: měl, skrze to že k přisaze nemá připuštěn býti; a také poněvadž jest toho kšaftu nepoložil před K. Mstí a před pány, vedle toho K. Mstí se pány a vladykami na plném soudu dávají jemu Mik. Tulešickému za právo, a tomu, aby nadepsaný Mik. Trčka dosti udělal vedle jmění připsu toho kšaftu i vši spravedlnosti Tulešického podle prvnějších nálezů, a to konečně ve dvou nedělích od dnešního dne pořád zběhlých. A ten přepis kšaftu toho aby Tulešický položil při úřadu desk zemských, a to hned dnešní den i ten kšaft s pečetmi Moči huba. A jakož v nálezě také jest zapsáno, když se tomu rozkázání od Mik. Trčky dosti stane, aby také hned zase Tulešický právo byl Mik. Trčkovi, z čehož mu vinu dá před před K. Mstí a před pány, i nestalo se jest tomu nálezě a rozkázání panskému jim Mik. Trčků dosti, a z té příčiny není hned Tulešický povinen Mik. Trčkovi odpovídati, než když se tomu dosti stane vedle toho od prvnějších nálezů, tehdy aby Mik. Tulešický právo byl Mik. Trčkovi na suché dni adventní nejprvé přístí před K. Mstí a před pány, jestliže by jej chtěl z čeho viniti, jakož se jest sám Tulešický k tomu podvolil a to bez pňhona. (Pozůstatky desk I. 195.)

Půta z Hradiště vyznává, že obdržel od Bočka z Poděbrad splátku 212¹/₂ kopy gr. na list Čenka z Vartenberka, jenž 1700 kop gr. obsahuje, kterýž to list má od Jana z Vlašimě a jeho přátel ve své moci. V Praze 24. února 1391. (Archiv český XIV. 529.)

Jednota panská v Čechách vstupuje v příměří se stranou královskou po 1399 15. června. Na straně královské byl Jan z Vlašimě. (Archiv český I. 61.)

Pražané a páni strany královské — též Jan z Vlašimě — vstupují v příměří totéž s jednotou panskou r. 1399 15. juni. (Archiv český I. 63.)

Na zápis a list mírný všech stavů království českého na sněmu obecném v Praze 1440 29. januar pečet přivěsil Jiřík odkudž z Chotěmic a z Vlašimě. (Archiv český I. 248.)

Beneš de Wlašim r. 1365 uvádí se jako soudce.

(Archiv český II. 340.)

Johannes de Wlašim 1403 18. Febr. uvádí se jako soudce.

(Archiv český II. 359.)

Jan z Vlašimi 1402 18. Febr. byl mezi pány, kteří učinili nález ohledně práv v zemi v klášteře sv. Jakuba. (Archiv český II. 360)

Johannes de Wlašim uvádí se jako soudce 1409 2 Oct.

(Archiv český II. 371.)

Arnošt z Vlašimě 15. Dec. 1436 zve p. Oldř. ze Rosenberka co nejpilněji do Prahy ke společnému jednání.

(Archiv Třeboňský, Archiv český II. 4.)

Sněmovní věci české r. 1449.

Noviny české, co se dalo v Čechách mezi oběma stranami, před sněmem Jihlavským i po něm; psané jménem Oldř. z Rosenberka, lat i český. Z kopie Archiv Třeboňského.

Bez místa 1449. m. Sept.

Item při témž také času p. Aleš ze Šternberka a Oldřich řečený, Močihub z Kralovic, ubrmané od strany odporné smluvů v Hradci J. udělanú vydaní, nás také obeslali sú velmi pilně, přičiny sám některé předkládajíce, abychom se ve Vlašimi městě jich strany s nimi sjeli pro ty věci, kteréž v příměří a smlouvě v Hradci udělané jsou přečiněny, v některý nás běh jiný a k své vůli chtějí přivesti, nám toho den jmenovitý v tu neděli před sv. Jakubem jmenovavše. To jsme jim hned odvrhli, takové se lsti jim chtějí vystřfci; řkúce, že rok již do Jihlavy uloženy blížek a téměř již přede dveřmi jest.

Item vidúce, že do Vlašimi nechcem, v Brodě N. nám místo jiné jmenovavše, chtěli sú, abychom o též s nimi tam rokovali: i to jimi také jest námi pro přičiny svrchupsané odvrženo. (Archiv český II. 265.)

Smlouva hradecká a Pelhřimovská. V J. Hradci 1449

10. Apr.

Item též svrchupsané pře své a viny proti sobě mají položití popsané s obú stranú od veliké noci na 4 nedělich pořád zběhlých, nebo prvé, na Vlašimi v moc Oldř. z Kralovic nadepsaného, a potom tudíž také na Vlašimi opět ve 4 nedělich odpory své položití mají; a na odpory pak dále strana straně nemá odporů klásti, neb tak jest vedle řádu zemského. A tu každá strana má na ty svrchupsané časy po ty pře i odpory poslati, a jím mají vydány býti. (Archiv český II. 251.)

Aleš ze Šternberka Oldřichovi z Rosenberka: o sjezdu ubrmanův království do Vlašimi k opravě věcí přečiněných uložéném, a o nesnázech svých s Jindř. z Kolovrat bez místa, 3. Juli 1449.

(Archiv Třeboň.)

Urozenému pánu p. Oldř. z Rosenberka, příteli mému zvláště milému.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli zvláště milý! Jakož mi odepisuješ o tom sjezdu, kterýž má býti u Vlašimi, v neděli přístí, dotýkaje při tom, žeš ty pane nikdá k tomu nesvolil, bychom měli tobě roky klásti, kdy a kam bychom my chtěli, aby pane jel, kamž a když my kážeme: když by sobě pane chtěl vzíti a vážiti psaní mé a Močihubovo tak, jakž jest samo v sobě, máš sto já i Močihub v jistotě, žeť my tobě pane tak málo můžem rozkazovati, jako ty nám. Milý příteli,

považij toho již, žeš toho psaní mohl nepotřebného zachovati na jiné místo, ježto by vinen byl. Než to místo, kteréž jest tobě pane i nám k sjezdu pro potřebu velikú, jakož móż vědno býti, položeno i den jmenován, stalo se jest z hodných příčin, k tomu hledím pane, že napřed nám čtyřem ubrmanům jest nejprfležitější, a ještě tobě pane blíže nežli mně. a potom také i těm, jenž sú žaloby své na nás vynesli pro nedržení smluv i příměří, kteréžto věci námi ubrmany a naším shledáuím i rozkázáním měly by a mohly sú býti napraveny

Aleš ze Šternberka a Oldřich z Močihub z Kralovic domlouvajíce p. Oldř. z Rosenberka o to že do Vlašimi nepřišel, volají ho zase do N. Broda k opravě věcí přečiněných.

Na Vlašimi, 8. Juli 1449. (Třeboň archiv.)

Urozenému pánu p. Oldř. z Rosenberka, příteli mému zvláště milému a pánu mně příznivému.

Službu naši vzkazujeme, urozený pane a příteli zvláště milý a příznivý! Nyní u Vlašimi přemnoho žalob položeno a ukázáno jest o těch, jimžto se smlúva v Hradci udělaná i příměří zapsané a zaručené, jakož oni praví, nezdržána jest a nedrží se; žádajíce i napomínajíce opět z opravy v času v smlúvě Hradecké položeném. I víš milý pane, že my dva bez vás dvú ubrmanú té moci nemáme, těch věcí k místu lidem rozsúdití, ačkoli srozuměli sme, že jest toho veliké potřebí bylo. I musili sme jich tím odbyti, že my dva sama té moci nemáme; než pověděli jsme jim, že ještě chceme pane tebe obeslati, jakož za to i prosíme, poněvadž se jest ta oprava tímto sjezdem u Vlašimi nemohla státi, ale aby ráčil pane býti bez proměny i s p. Arnoštem Lestkovcem tu neděli po s. Jakubovi apoštolu božím velikým ve N. Brodě, a tu aby ty věci dřívě sněmu Jihlavského srovnány byly námi; neb na sněmu, jakož pane můžeš rozumět, dosti jiných pilných věcí budem msti jednati. A ráčíš-li to již tak pane i s Lestkovcem udělati, ráčíž tehdy to dáti nám věděti bez meškání, a bychom těm všem, kohož se dotýče s strany páně Jiřkovy také kázal býti na ten den a na témž místě s vinami i s důvody; a ty pane také ráč opatřiti, ať tytéž s strany páně z Oldřichovy z Hradce byli. A budelit komu gleituv potřebí do N. Brodu, a jeho žádati bude, jedině ráč dáti záhe věděti, nepochybujem, žeť to bude opatřeno. Než pro milý bůh, milý pane, nerač sobě toho lehce vážiti; neb to milý bůh ví, žeť sme věrně krotili i krotíme, aby bylo potrpio již do toho našeho sjezdu. A nestaneli se tu místo a konec dřívě toho času, jakož sněm položen jest, velmi se bojíme i lekáme, žeť lidé budú velmi rozpačiti na ten sněm jeti; neb netatně mluví pravíce, poněvadž se nám v malých věcech a na počátku smlúvy a příměří nedrží, i nad to nám dále u větších věcech nebudú držány. Ráčíž pane toho povážiti, co sme tehdy dobrého neb upřímného v Hradci zjednali našimi těžkými pracemi i velikými náklady. Ale máme plnú naději, že toho neráčíš odporen býti, znamenaje tak mnoho zlého, co by z toho mohlo pojiti této zemi i obyvatelům jejím; ježtoť se to i nás všech dotýče. Na to pane prosíme úmysla vašeho spěšné odpovědi.

Dat. Vlaším, fer. secunda post diem b. Procopii.

Aleš ze Šternberka a Oldřich z Kralovic.

(Archiv český II. 39.)

Vlašimský, purkrabě hradu Pražského r. 1475 byl jako soudce přítomen při (Archiv č. VII. 491.)

Pavel Dětřichovic Janovi z Rosenberka: o obilí poddanému Rosenberskému na Vlašim pobraném.

V Soběslavi, 1467. 6. Jan.

Urozený pane, pane můj milostivý! Ambrož, člověk váš z Svinův, kterežto nyní hajman (sic) třeboňský drží, byl jest u mne ve čtvrtek minulý (1. Jan.), zpravuje, že mu vzeli vůz s ječmenem na Vlašim i s koňmi, prose, abych mu list dal ku p. Mik. Trčkoví. I psal jsem od purkrabě i od sebe, prosíc jeho pro tu dobrou vůli, která jest mezi V. Mti a jím, aby jemu kázal zase navrátiti a propustiti; neb několik jiných vozův s ním brali jsou tu obilí; za peníze jiné jest propustil, a člověka Mti V. ječmen sobě ssul, jakož on sám šfe zpraví. Milý pane, račte oň psáti, zda by se mu mohlo co navrátiti.

Datum Soběslav, feria 3. ipso die Epiphaniae domini.

Pavel z Prahy.

Urozenému p. p. Janovi z Rosenberka, pánu mému milostivému.

(Archiv č. VII. 267.)

Miliciňští Janovi z Rosenberka: o velikých záhubách, které se jim staly od lidí páně Zdeňkových a dějí od šlechticů okolních.

V Miliciňně, 1468. 13. Dec.

Službu naši poddaní vzkazujem, urozený pane, pane náš milostivý V. Mti! I račtež věděti, milostivý pane, o našich velikajch škodách a nedostatečích, kterak sme velice zahubeni, najprv od p. Trčky na Vlašim zájmem

I milostivý pane, po těch záhubách museli sme u veliké holdy vstúpiti, dali jsme na Vlašim 20 kop.

I milostivý pane, v ty holdy sme se podvolili, jen aby nám střechy zůstali.

V poslušenství poddani V. Mti rychtář, konšelé i vobec městečka Miliciňna. (Archiv český VII. 372.)

List německý krále Václava, kterýž svoluje Janovi z Vlašimě, aby hrad Úsov vyplatil l. 1416. (Archiv český VII. 572.)

Item list latinský Sigmunda krále, kterýmž Arnoštovi, Janovi, Karlovi a Václavovi bratřím z Vlašimě ku první sumě připisuje 5000 zl. uh. dluhu jich spravedlivého l. 1432. (Archiv č. VII. 573.)

Item list latinský Albrechta krále, kterýmž Karlovi a Václavovi bratřím z Vlašimě listu Sigmunda krále, kterýž na 5000 zl. dluhu světsí, jim stolikoto na 3000 zl. potvrzuje l. 1438. (Archiv č. VII. 573.)

Item list latinský Ladislava krále, kterýmž Karlovi a Václavovi bratřím z Vlašimě všecky listy na hrad Úsov učiněné potvrzuje l. 1455. (Archiv č. VII. 573.)

Vedle Pavla z Jencenšteina přivěsil pečet Jan z Vlašimě 1391 25. února na smlouvy, kterou uzavřel Pavel z Jencenšteina s probostem kostela týnského Václavem, svým bratrem. (Archiv český VII. 606.)

Mezi Janem z Šelberka nejv. kancléřem a Mik. st. Trčkou z Lipnice. 1480. 27. května.

Jakož jest byl rok položen panu Janu Šemberkovi, království českého kancléři, se p. Mik. st. z Trčků z Lipnice a na Vlašimi o to, což se dotýče Řečice. Měli státi ten pátek o suchých dnech již minulých pod tú pfi ztracením anebo s plnú mocí poslati. Tu jest p. kancléři se všemi svými potřebami stál, a p. Trčka nestál ani s plnou pečeti poslal. Tu J. K. Mt. se pány raddú svú ráčil jest dáti p. kancléřovi za právo. Actum quo supra. (Archiv český VII. 540.)

Zdeněk Lev z Rožmitálu posílá Vác. Trčkovi pfi písy na Blatné 1526, 12. září.

Trčko milý! Než od p. Mik. Trčky ještě posla nemám, nevím, kde jest seděl a protož chci odsud na Vlašim poslati, jakž jsem prvé napsal. Urozenému vладыce Vác. Trčkovi z Vitence, mému milému. (Archiv český X. 125.)

Zdeněk Lev z Rožmitálu píše dceři své pí. Anné z Rožmitála a na Hradci, že jest ochoten s manželem jejím na Vlašimi se sjeti.

Na hradě Pražském 1526 16. září.

Urozená paní, paní dcero má milá! . . . Což se pak našeho shledání dotýče, jestliže p. syn jest již doma, a mohli se k tomu uprázdňiti, chci se s ním, dáli pán Bůh, sjeti tuto sobotu najprvé pfiští (22. září) na Vlašimi, a za to nám, že můžeme býti bez podezření, jako bychme pány Trčky bratři rovnati chtěli, neb jest věc vědomá, že jsme s nimi v dobrém přátelství; a na tento čas nevím k tomu pfiístupnějšího místa nežli tu, a také jest Vlašim jako v prostředku mezi Prahou a Hradcem, že by každý z nás měl 7 mil. jízdy. I jestliže se zdá za potřebné panu synu to naše shledání, žádám vás, oznamte mi to hned bez meškání, anebo p. syn po tomto mém služebníku, nebo bych na ten den bohda konečně tuto sobotu do Vlašimě pfišel, jestliže p. syn také ten den chce tam pfijeti (Archiv český X. 136.)

Jindř. z Hradce dlužen jest 300 zl. uh. Vilému z Onšova 28. června 1490.

. Slibujeme zaplatiti na sv. Jiří . . . Pakli bychom toho ne- učinili (lezení na Vlašimi.) (Archiv č. X. 378, 386.)

Král Vladislav II. potvrzuje úmluvu mezi pány a rytíři ve pfičině míst pfi zem. soudě rytířům pfiřzaných v Budíně 1. prosince 1492. Podepsáni jsou z pánů Karel z Vlašimě a z Úsova, Jifík z Vlašimě a z Úsova, z rytířstva Václav z Vlašimě.

K soudu vybrán Karel z Vlašimě. (Archiv český X. 309. 310.)

Král Ladislav dává několika radám mezi jinými Karlovi z Vlašimě moc k řízení markrabství moravského na 2 léta. 17. června 1455. (Archiv č. X. 265.)

Karel z Vlašimě podepsán na landfrydu daném na sjezdu obecném v Brně 26. února 1456. (Archiv český X. 269.)

Král Matiš uznává věrnost Karla z Vlašimě a jiných pánů moravských a slibuje je zachovati v pfičině daně pfi starodávných právic. (Archiv český X. 284.)

Karel z Vlašimě pfiítomen na sněmu obecném v Brně 10. dubna 1496. (Archiv český X. 321.)

1500. 2. května byla pře o přičtení peněz mezi Kateřinou z Rohatic a Janem Vlašimským z Cimberka. Kateřině dáno k těm 50 kopám za právo. (Archiv český X. 525.)

Anně z Rohatic proti témuž Vlašimskému a tůž věc a o takovéž sumu 50 kop dáno jest za právo. (Archiv č. X. 525.)

Eliška z Rohatec pohání Jana Vlašimského. Stání die S. Martini. (Registra soudu komorního 1500. Archiv český X. 550.)

Zdeněk Lev z Rožmitála 14. září 1526 pře Mik. Trčkoví z Lípy a na Vlašimi, urozenému a statečnému rytíři, příteli milému — o počtu zabitych u Mohače, žádá ho, by do Prahy přijel, jeli od knížete obeslán. (Archiv č. X. 133.)

Týž 1526 17. září pře Mik. Trčkoví, aby při svou s bratrem Zdenkem odložil a k zachování řádu v království českém nápomocen byl. (Archiv č. 133.)

Mezi Eliášem z Častrova a Mik. st. Trčkou z Lípy otevření ruky. Archiv čes. X. 138.

1500. 4. května. V té při, kteráž jest mezi Eliášem z Častrova s jedné a Mik. st. Trčkou z Lípy a z Vlašimi s strany druhé. Jakož Zykmund Bares z Kamenice mocný téhož Eliáše poručník registry komorními zapsaný na místě téhož Eliáše vinil jest jej Mik. Trčku z věrné ruky pravě, že jemu a manželce jeho on Eliáš světil domu a vinice v St. Městě Pražském, statku svého. A na to ukázal list její Trčkové pod její a jiných dvou dobrých lidí pečeti, kterýžto list ona purgmistru a konšelům St. Města Pražského těmito slovy psala : „Kterak sloutný Eliáš z Častolovic na právě vašem zapsal jest a světil pánu mému : mně domu Hedvíkovského na trhu Ovocném a vinice hory Kantorka řečené“, potom p k ten zápis převeden jest z domu Hedvíkovského na dům Pelechovský, ležící vedle školy Matky boží před Tejnem, a v témž listu ona Trčková oznamujíc že Eliášovi všecko právo, kteréž na tom domu a vinici má, propouští tak, jakoby před nimi v raddě osobně stála, jakož ten list to všecko v sobě šíře ukazuje a svědčí. Dále ukázal Bares list svědomí doktora Vítka pod pečeti svrchupsaného Starého města Pražského, kdež týž doktor vyznává, že jest od Eliáše k nadepsanému Trčkoví byl poslán, aby na něm propuštění toho domu a vinice žádal, kterémužto doktorovi že jest Mik. Trčka pověděl, že jest to Jiříkovi Nakserovi poručil, aby on Eliášovi na jeho místě to propustil řka : „Však mi do toho nic není, a kdož mi kdy co světil, nad žádným sem nikdy nevěrně neucínil a nad ním také neucíním,“ jakož také týž list a to svědomí šíře svědčí. Při tom také list ukázal svrchudotčené Trčkové, v němž ona vyznává, že je při těchto řečech byla. Proti tomu Jan Janovský na místě a od jmenovaného Trčky pravil, že jest jeho Trčků té pře poručníkem od něho učiněným, a odpíral pravě, že jemu Trčkoví od Eliáše nic svěřeno není a že má ten dům Pelechovský právem St. Města Pražského na rathouze knihami městskými dědicky zapsaný. A na to ukázal vejpis pod pečeti městskou, kterýž zápis jemu Trčkoví a Johance manželce jeho svědčí, žádaje, aby on Trčka při tom zápisu zachován byl, pravě, že žena nemá proti muži svědčiti, a také že jeden svědek žádný svědek. Jan proti tomu Bares mluvil jest, že kdyby byl zápis, v kterém by stálo, že svěřená věc jest, nebylo by se oě sůditi, ale že jest jim Eliáš svěřil, aby jim oběma svědčilo, jakož obyčejně zápisové bývají a svědčí, a také že tomu nevěří, než kdyby Trčka sám při tom byl, že by tomu svěření neodpíral

a že by tu věrnú ruku odevtel. Tu Jan z Janovic etc nejvyšší purkrabí Pražský, a Albrecht z Leskovce etc. s pány a raddami krále J. Mtí. vyslyševše jich s obú stranú pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom povídají: Poněvadž on Zygmond na místě Eliášově ukázal jest list od Johanky Trčkové, v kterémž se ona zná, že pánu jejímu a jí ten statek svrchupsaný svěfen jest a Pražanům psala, že jemu Eliášovi jej propouští jakož týž list ukazuje. A také doktor Vít měštěnin St. Města Pražského na svou přísahu svědčí, že jest k němu k Trčkovi od Eliáše o to poslán byl, a Trčka se před ním o tom svěfení znal; a k tomu také list její Johanky svědčí, že jest při té řeči byla, a zápis nahoře dotčený z knéh Pražských k jejímu seznání svědčí a ukazuje, a v tom zápisu zřetelně se neukazuje, by ten statek oni Mikuláš a Johanka zaplatili aneb nezaplatili i z té příčiny, poněvadž on Eliáš v té při jest a jednoho toliko svědka má, a ona Johanka, kterýž zápis svědčí, u věrné ruce se zná, a Janovský proti Eliášovi a svědku jeho sám toliko na místě Mikulášově odpírá, aby on Mik. Trčka tu věc proti nim vedle práva na hradě Pražském s kaple všech sv. v pátek v suchých dnech letnicích nejprve příští (4. června) zpravil bez prymy, že jemu ta věc a ten často psaný statek svěfen není, poněvadž jeho žena k svěfení toho statku se zná. Pakli by zpraviti nechtěl, aby jemu Eliášovi ode dne té zprávy ve 2 nedělích pořád zběhlých toho statku konečně postoupil a jemu rukou věrnou odevtel. Stalo se léta 1500 v pond. před Sv. Florianem. (Arch. X. č. 529.) (Pokračování.)

Sbírka písemných památek rodu Hrochů z Mezilesic od r. 1440-1639.

Uveřejňuje JOS. HROCH.

(Pokračování.)

Adresa: Nejdůstojnějšimu v Bohu Otcí, Knížeti a pánu, panu Martinovi, arcibiskupu Pražskému, stolice svaté apoštolské legátu a nejvyššímu mistru křižovníkův s červenou hvězdou, Knížeti a pánu mně laskavě příznivému, Jeho Milosti.

Reg. Vormerk, Praes. Jan. 1589.

Arch. arcibiskup. Pražského.

R. 1590. Erazim Kvintus z Dromsdorfu věnoval svojí manželce Alžbětě, rozené Hrochové z Mezilesic 750 kop gr. na svém dědictví v Dolanech a z lásky manželské přidal ještě 250 kop gr.

D. Z. v. č. 25, M 23.

R. 1604 byla Alžběta Kvintusova již vdovou a měla syna Jana a dceru Kateřinu. Prodala dědictví své ve vsi Ješíně, »opatrným, purkmistru a vši obci města Velvar«. Při tom byl svědkem bratr její Daniel Hroch z Mezilesic. D. Z. v. č. 178, G 19.

R. 1589.

Abraham Hroch z Mezilesic pohání Hendricha Trčku z Lípy, viniti jej chce stoho:

Jakož jest týž Hendrich Trčka z Lípy, léta tohoto osmdesátého devátého některého času po Všech svatých, Mil. p. Vilému z Rožmberka a na Čes. Krumlově, správci a vladaři domu Rožmberského, cí. římského J. M. radu, rytíře tovaryšstva rouna zla-

tého, nejv. sudího atd. o suplikaci spodpisem jména svého podal, v níž se žádného dátum nenachází, v kteroužto suplikaci mezi jinými slovy těchto jest doložil. Kdybych od lidí a prokurátorův svých, předně od nás Pinského, kterýž jest mi prokurátorovi sám ukazoval, totižto Šindla Kosteleckého, jemuž jsem p. Šindlovi nemalé peníze vydal, krom koní a jiných věcí k tomu dal. A oni mě byly tak neštemsovali, že vlastně p. Šindl jest mě těch věcí jistý, pravíc, že přec jisto u mám a on, že od Abrahama Hrocha k tomu mnohé naučení dané má. Jakž táž suplikace v tom artikuli to vše vsobě obsahuje a zavírá.

Kterýmžto slovy, on totiž Šindl, že sobě od Abr. Hrocha k tomu mnohé naučení dáno má, jest jeho Abr; Hrocha znesvětil dlouhou pomluvou, mezi dobrými a poctivými lidmi. Neb on Abr. Hroch od osoby své k tomu, aby vtěch odpořích kteréž jest on Hendrich Trčka, předně včasu někdy dobré paměti Jaroslavu Trčkovu z Lípy a na Ledči, z toho všeho urážení s komorníkem činil a obeslal. Proč list obraný vycházeti nemá na pánech ouřednicích, proč by men. desk. zem. nevyžádal, Mikulášovi Šindlovi jak naučení dávati měl? Tomu zjevně odpírá a on jest týž Hendrich Trčka z Lípy od něho Abrahama Hrocha z Mezilesic podle práva a zřízení zemského ceduli jinou jeho vlastní, přijal a přečtenou dotázan, zvláště suplikaci k těm slovům výše dočtených dotýkající se osoby jeho Abr. Hrocha a jeli se práva činiti i zadosťučnění.

A když svědci budou svědčiti, předem J. M. císařská, jakožto král Český, též jich milost nejvyšší páni ouředníci a soudcové zemský a jiní všichni poctiví lidé, jak slovům jeho Hendricha Trčky — věriti — odpovědi od něho, kteroužby se svornosti mohl žádajíc. Na kteroužto ceduli napsanou týž Hend. Trčka z Lípy jemu Abr. Hrochovi jen řádné odpovědi nedal a tak sobě přijal a nás a podle zřízení zem. stál. Protož aby týž Hend. Trčka stál a výše dočtená slova naň Abrah. Hrocha se vztahující, že on totiž Šindl sobě od něho Abrah. Hrocha k tomu mnohé naučení dané má, práva učinil.

V pátek po sv. Petru a Pavlu [30. června].

Také pohání Abr. Hroch z M. Lidmilu Šlejnicovou z Losíkovic a na Novém Zámku, viniti jí chce ze dvou kop a 5 gr. čes. dluhu spravedlivého. Dále pohání před soud zemský Jindřicha Sasku jinak Vojíře z Voračovic a na Smilkově, a Mikuláše Pětipeského z Chýš a Egrberka a Viléma star. Malovce. A. 15. Stání vloženo po sv. Vincenci r. 1589. — D. Z. m. č. 8, G 14. r. 1580. —

Kšaft Abrahama Hrocha z Mezilesic r. 1590. Vejméno Otce i Syna i Duchá svatého, jediného Pána Boha na věky požehnaného, amen.

Já Abraham Hroch z Mezilesic, známo činím tímto listem, jenž kšaft slove obecně, především zvláště tu kdež slyšeti náležitě bude. Předně: znamená nestálost života tohoto počínajícího a že všecko, což se narodilo včasu od Pána Boha uloženým, umřítí a přerušeni tohoto časného života ujiti musí. I já také nevěda času a hodiny smrti své, kdy mě Všemohoucí milý Pán Bůh z tohoto bídného světa, plného strastí, žalostí a nepravostí,

zvláště v letech těchto i jichž jsem živobitím dosáhl, čehož i tu sobě mnozí dobří, pobožní a Pána Boha bojící lidé dočkali, že je povolal před svou tvář.

A protož předně, duší mou, kdykoliv zvůle Pána Boha všemohoucího s tělem mým tímto časným se rozdělí, v ruce a v ochranu jeho svatosti Božské milosti poroučím a tomu silně věřím, že se nademnou hříšným, pro zásluhy a nevinou smrt Syna svého nejmilejšího Ježíše Krista Pána, spasitele a vykupitele všeho lidského pokolení v něj věřícího, [s]milovati a v počet volených svých připojiti ráčí.

Kateřinu, manželku mou nejmilejší i s dítkami našimi, kteréž nám spolu Všemohoucí Pán Bůh dáti ráčil, k jeho svaté ochraně, též předně poroučím, nebo tomu věřím, když se bude všemohoucího Pána Boha báti, jeho svatých přikázání ostříhati, v něj i samého věřiti a doufati, že jich opustiti neráčí. Však abych také po své smrti pomluvám ujíti mohl, že všem podle obyčeje světa tohoto, dotyčné manželky mé nejmilejší i s dítkami našimi, stran časných věcí neopatřil a žádného nařízení neučinil, chtíc se i tomu vyhnouti, toto porušené činím.

Jakož mám list mocný, od slavné a své paměti knížete Pána, Pána Maxmiliana II. z Boží milosti voleného Římského císaře, pro všechny časy rozmnožitele říše a Uherského, Českého, Dalmatského, Chorvatského krále etc., Pána, Pána mého milostivého, abych mohl všecka, všelijaký statek svůj movitý i nemovitý, dědičný neb zápisný, kterýž mám neb ještě míti budu, dáti a odkázati ze zdravého života, neb na smrtelné posteli, komu mě se koliv a kdy koliv zdáti a líbiti bude.

I také abych mohl a moc měl porušení statku svého a děti svých, kteréž by mě se užitečny býti viděli, zříditi, jakž týž list mocný na příjemné psaní, pečeti vysutou J. Mti. kteréhož jest datum v městě Vídni, v pátek po sv. Janu Křtiteli Božím, léta Páně 1574, to osobě všecko šire obsahuje a zavírá. Na kterýžto list mocný, k ruce z daru Božího zdráv a paměti dobré užívaje, takto o statečku svém řídím a kšaftuji, totiž: Statek můj všecek movitý i nemovitý, buď dědičný neb zápisný, kterýž nyní mám a nebo požeňnání Božího větší míti budu, se všemi smlouvami, majestáty a dočtenými vexlemi na týž statky a majestáty se stahujícími. Též všeckny listy hlavní a nebo právem listu hlavního i jiné zápisy a šuldprychty na jakékoliv sumy a od koho koliv mě svědčící. I jiné všechny dluhy jimiž mě lidé povini jsou, se všemi svršky, nábytky, klinoty od zlata a stříbra, hotovými peněze na čemž by cokoliv bylo a jakými koliv jmenovaný jmenován býti mohl a po mé smrti pozustal. To všecko dávám a odkazuji, však teprve po mé smrti a prve nic, Janovi, Danielovi a Samuelovi synům mým milým, však na níže dočtený způsob a vejminky. Nad kterýmžto statku mým výš dočteným i se všemi dětmi svými, řídím a ustanovuji mocnou poručnici Kateřinu manželku mou nejmilejší a to, že toho mimo všechny jiné lidi důvěřuji, že předně výše dočtené syny mé a své krýti a ke chvále Pána Boha všemohoucího a sobě ku potěšení vésti bude. A statek po mě pozustalý dajíc jej v přítomnosti pánův i k radě a ku pomoci přidanych, níže dočtených, s jedním komorníkem ad desk

zem. popsati, k dobrému a užitečnému, synům mých i svých. Aby jeho neubývalo nýbrž přibývalo, že říditi a pracovati bude.

K radě pak a ku pomoci manželce mé nejmilejší přidávám Jeho Mil. urozeného Pána, p. Jindřicha, purkrabí z Donína a na Benátkách, uroz. a statečného rytíře p. Buriana Trčku z Lípy a na Světlé nad Sázavou, J. M. cis. radu a podkomoří král. čes., uroz. pána Václava z Kaliště a z Ottrsfeldu a p. Erazima Kvintusa z Dromsdorfu J. M. cis. sekretáře při komoře české. Jich Mil. pány mě laskavě příjemně a pány kmotry mě zvláště milé a syna mého též zvláště milého.

Nebo se toho Jich M. důvěřuji, že manželky mé nejmilejší, kdyby se k Jich Milostem a k nim buď k své potřebě a nebo synův mých a svých utekla, opouštěti neráčí a neopustí, pro mé služby Jich Mil. učiněné v přátelské době. Jestly, že by pak Pán Bůh, prvé nejmilejší manželku mou, od smrti uchovati ráčil, tehda takové poručení činím: Aby přišlo na Jich Mti. uroz. Pána p. Jindřicha purkrabí z Donína, uroz. a stateč. rytíře p. Buriana Trčku z Lípy a na Světlé nad Sázavou, p. Václava z Kaliště a z Ottrsfeldu a p. Er. Kvintusa z Dromsdorfu, čehož se Jich M. a jim duvěřujíc, že toho k sobě přijíti odporni býti neráčí a nebudou. Však i hned po smrti manželky mé nejmilejší, týž statek všecken, s komorníkem od desk zem. popsati dáti ráčili a dali, k nejlepšímu dobrému a užitečnému, synův mých je spravovati ráčili a spravovali, při odplatě Pána Boha všemohoucího. Co se pak Kateřiny manželky mé nejmilejší dotýče, takto jí opatřuji: Poněvadž se jistě ke mě a vždycky věrně, poslušně a podaně jak na ctěnou a šlechetnou manželku náleží, chovala, všeho dobrého a užitečného i také dítek našich vyhledávala. A protož což jest koliv ke mě přinesla, jako dvě lože, šatové v ložnicích pernatými povlakami, dvě truhly, jednu velkou žlutou a druhou zelenou menší, i také což jest sobě koliv jsouc se mnou, od šatův chodících a jiných klinotův od řetízkův a řetězův zlatých, záponek, prstenův a armpantův a štefnův též zlatých a některé koflíčky a konvičky stříbrné uvnitř i zvenčí a zlacené a konvičku alabastrovou svičkem a držadlem stříbrným a pozlaceným, též 12 lžic stříbrných na větším díle pozlacených, též pasy a nožnice stříbrné i jiné okrasy ženské naschromáždila, to aby sobě před syny mými ujala a toho aby sobě komorníkem ad desk zem. popisovati nedopustila. Však jsem kní také té nádeje, že toho, což je vlastního, sobě před syny mými i svými osobovati nebude, zvláště od zlatých řetězův a koflíkův stříbrných pozlacených a zlatých. Co se pak věna jejího dotýče, kteréhož 300 kop míš. má, zlásky pak manželské dávám jí a odkazuji nad věno 1000 kop míš. Tu sumu obojí, buď z hotových peněz jakž by před rukou byli a nebo zjistot aby sobě s jistým vědomím J. Mil. pánův jí k radě přidaných užila a k svému užitku nejlepšímu, jak se jí viděti bude obrátila.

Těž jí dávám a odkazuji jeden koflík spřikývadlem též stříbrný uvnitř i zvenčí pozlacený, na kterémž bude jméno její, rukou mou vlastní, vespod paty téhož koflíčku poznamenáno. Co se pak svrškův, kteréž v domě mém, v němž bydlím, jsou, dotýče, jako šatův ložních pernatých, cích a prostěradel, ubrusův, ruč-

níkům, servitům knotových i také plátěných, pláten všelijakých, nádobí cínového, mosazného, měděného i toliko kuchyňského všelikého, též loží a lůžek pod nebesy sfirhanky i bez firhanek, to všecko aby na tři díly spravedlivě v přítomnosti Jich M. pánův k radě manželce mé nejmilejší přidáných, když toho potřeba ukázovala, rozděleno bylo a dva díly synům mým milým, Janovi, Danielovi a Samuelovi aby zanechány byly. Však v to svícňův mosazných visutých, ve stěně i v armaře cínových, též obrazův všech a všelijakých na plátně a neb dřevě malovaných, též rohův jeleních a srnčích, stolův všelijakých, což vše při tom zůstati má. nepotahuje ale vyměňuje.

Co so pak dcery mé milé dotýče, poněvadž jsem jí chvála Pánu Bohu všemohoucímu poctivě udal a pro ní věna a výpravu přejistou dal, na čemž dobře přestati může. Však z lásky otcovský jí přidávám a poručím jeden koflík stříbrný uvnitř ze z venčí pozlacený na kterémž jméno její vespod paty znamenáno bude rukou mou. A konvičku stříbrnou též uvnitř i zvenčí pozlacenou, kterou jsem teď naposledy s manželkou mou milou dělati dal.

Také tato vůle má jest: Jestlyžeby manželka má nejmilejší na stolici vdovské zůstala, tehdy aby byt svůj v domě, v němž nyní sme, se syny svými až do své smrti měla a pokoj k bytu kterýžby koliv sobě vybrala, aby jí zůstal. A synové mojí aby se k ní všelijak uctivě, věrně a poslušně, jakožto k matce své chovali, žádných protimyslností nečinili a poctivými díly spravovali, nebo to vůle Pána Boha všemohoucího jest.

Jestli žeby Pán Bůh syny me výše dočtění, přišli-liby k letům svým rozumným, podle zřízení zem. přišly, cd smrti uchovati [ne-]ráčil (čehož uchovati rač), tehdy týž statek všecek ode mě jim daný a odkázaný aby přišel a připadl plným právem na Kateřinu manželku mou nejmil. a Alžbětu dceru mou milou, matku a sestru jich. Kterýžto ony, pokudžby toho potřeba byla, budou se moci s jedním komorníkem od desk zem. uvázati s ním, jako svým vlastním činiti a působiti, což se jim koliv libiti bude. S touto při tom výminkou a doložením: Jestly žeby k takovému nápadu přišlo, tehdy Kateřina manželka má nejmilejší a Alžběta dcera má milá, aby byly povinni z téhož statku i hned vydati panu proboštovi a pánům mistrům profesorům učení pražského, aby v koleji císaře Karla IV. jinak velikého, nynějším i budoucím jeden tisíc kop gr. českých. A to pod pokutou v uvázání se v týž statek s jedním komorníkem od desk zem. Kterýžto jeden tisíc kop na pány mistry aby v jisté obci, při ní místa buď pánům Pražanům St. M. a nebo Nového M. Pražs., pod úrok obyčejný zapůjčili, kterýžby jim každého léta při sv. Havle vycházel. Kteroužto sumu, totiž úrok, aby se každého tohoto termínu rovným dílem týmž pánům mistrům rozdělil. A to aby vždycky, bezproměny na časy budoucí trvalo a od žádného člověka zastaveno a měněno nebylo, nebo to vůle má konečná jest.

Také sobě této moci pozůstavuji, abych mohl a moc měl, buď za zdravého života nebo na smrtelné posteli, oustně nebo listem pod svou pečeti, služebníkům svým a nebo komužby se koliv libilo a zdálo dáti a odkázati do sumy jaké koliv.

A to aby bylo tak pevné a stálé, jakož bych to v kšaftě zřídil a manželka má nejmilejší aby tomu všemu povinna byla dosti učiniti, od smrti mé, v půl létě pořád zběhlým. Ještě sobě i toto mocí pozustavuji. Abych mohl a moc měl tento kšaft změnit, zrušiti, jiný učiniti a neb pokudžby mi se líbilo jeho vzíti a nebo vícejí v něj přidati. A to listem pod pečeti svou, s podpisem ruky vlastní (a cožbych tak koliv změnil, ujal a nebo přidal, to tak pevné a stálé býti má, jakožby do tohoto hlavního kšaftu položeno, napsáno bylo.)

Čehož pro lepší jistotu a důvěrnost, pečeť svou vlastní dal jsem k tomuto kšaftu mému přitisknouti a v něm svou též vlastní rukou podepsal. A poprosivše, toho všeho k vědomosti, dožádal jsem se uroz. pana Václava Budovce z Budova, J. M. cí. radu na apelacemi v král. čes. na hradě Pražském, pana Víta Floryna z Rottenfeldu místo sudího dvorského král. čes. a pana Jana z Proseče kmotra mého milého, že sou pečeti své přitisknouti na svědomí dali, však jim a dědicům jich beze škody.

Kteréhož jest dátum v Starém M. Pražs. ve středu po památce navštivení sv. Alžběty a Blahoslavené Pany Marie, jinak den památky sv. Prokopa, léta Páně 1590.

Abraham Hroch
z Mezilesic.

Václav Budovec
z Budova.

Vít Floryn
z Rottensfeldu.

Jan z Proseče.

D. Z. v. 127, M 11.

Asi roku 1594.

Naučení dáno p. úředníkům od p. Abrahama Hrocha z Mezilesic z strany soudu s p. prokurátem o ves Podlejtín, l. 1594: Předně o suplikaci, kterouž páni starší osadní J. M. Cís. podali actum v pátek po sv. Ondřeji l. 94. abychom my ouředníci vstoupení do rady zjednali a pánův o tom žádali., poněvadž vrchní kollatorové sou, aby z prostředku svého některé osoby podle nás vyslali a za vstoupení žádali do kanceláře České, aby se k J. Mti. C. přimluviti ráčili, aby páni osadní při polovici té vsi zanecháni byli a J. M. C. aby prokuratorovi o tom poručiti ráčili, aby od toho obeslání, kteréž se do soudu komorního vztahuje, upustil. Mimo to pak, jestliže by tou příčinou nic zjednáno a obdržáno nebylo a na tu při přišlo, abychom to při p. purkmistru a páních nechali, aby podle nás dvě osoby vyslali.*)

Ruk. arch. m. Prahy č. 1640. i. 21.

R. 1596.

Ve středu po provodní neděli [24. dubna].

Abraham Hroch z Mezilesic, Jeho M. cí. rada, obesýlá Martina ze Šenvaldu, jinak Volatý a Erharda Volfa z Vofsdorfu, měšťaniny Starého Města Pražského, poručníky od purkmistra a pánův téhož Star. M. Pražského, Markétě Kramerové vdově a Anežce dceři její pozůstalé po dobré paměti Jiříkovi Kramerovi z Norimberka, obývateli téhož Star. M. Pražského nařízení toho:

*) Ves Podlejtín — jinak Podlesín ok. Slaný, patřila polovice této vsi k záduší Týnskému v Praze, jak z dalšího zápisu jest viditelno.

Jakož jest létha Páně 1594 ve středu den sv. Markéty, týž Abraham Hroch z Mezilesic J. M. cí. rada, pohnal do soudu menšího purkrabství Pražského Krištofa Vodičku Horskýho a z Vasršteina, měšťanína města Strakonice, ze tří set kop gr. čes. jistiny, k tomu šesti úroků pololetních od dátum listu podaného po neděli prosebné jinak kající letha osmdesátého prvního až do podaného po neděli prosebné jinak kající do letha devadesátého čtvrtého na touž sumu řečenou a zadrženu padesáti čtyř kop gr. čes. dluhu pravého a spravedlivého. Tu kdež jest on Krištof Vodička rukojně časem, jiný pozustalý v listu dluhu, na papíře psaném listu hlavního za Jana Vodičku Dvorského z Vasršteina, J. M. cí. služebníka, nad počty při pulhaltery komory české, Martinu ze Šenvaldu, jinak Volatému a Erhardu Volfovi z Volfsdorfu měšťanům v St. M. Pražském, jakožto poručníkův od purkmistra a pánův téhož Star. M. Praž. Markétě Kramerové vdově a dceři Anežce její pozustalé po dobré paměti Jiříkovi Kramerovi z Norimberka, obývateli téhož Star. M. Praž. na sumu svrchu psanou tři sta kop. gr. čes. svědčící, jakž týž list dluhu psaný svědčí, právě, týž Abraham Hroch z Mezilesic, J. Mil. cí. rada, že sobě na týž list dluhu na sumu oněm zapsanou od nadepsaného Martina ze Šenvaldu jinak Volatého a Erharda Volfa z Volfsdorfu měšťaniny Star. M. Praž. jakožto poručníkův od pana purkmistra a pánův téhož Star. M. P. dočténé Markétě Kramerové vdově a Anežce dceři její pozustalé po dobré paměti Jiříkovi Kramerovi z Norimberka obývateli téhož Starého Města Praž. nařízených, předně, dobrou vůlí daný a odevzdaný. A jestli, že jest úroků dáno mylně, to se předně kvitancemi maje toho on Abr. Hroch z Mezilesic vzeti nežádá, tak jakž týž pŕhon v rejstřích úřadu nejvyššího purkrabství Pražského v 15. nových pŕhonech svědčí, podle kteréhož to pŕhonu byvše táž rozepře soudu nejv. purkrab. Praž. vedena, týž Krištof Vodička Horský z Vasršteina nařekl, týž list, těmi slovy: „že jest falešný a že nikdy pečeti své kněmu nepřitiskoval a že odpírá“ a tak týž list zjevně falší nařekl a pečeti odepřel.

S kteréžto příčiny Jiřík mladší Mikuláš z Mitrovic purkrabě soudu Pražského s radou svou na vedení té pře vyrozuměvše, že se tu od Krišt. Vodičky Horskýho list dluhu s falší nařiká a pečeti odává, což tomu soudu souditi nenáleží. S té příčiny podal jest tu při na Jich Mil. nejvyšší p. úředníky a soudce zemské na plný soud zemský větší, tak aby oboje strany na témž soudu zem. větším v pátek o suchých dnech postních, tehdaš nejprve příštích stáli, tu při dále vedli a učinili což jedné i druhé straně zapotřeby bude, při čemž se pŕhon zastaviti ruší, tak aby se strany k sobě zachovali. Po kterémžto podání té pře, on Abraham Hroch z Mezilesic, relaci soudem zem. jest vyřídil, jakž táž relace v kvaternu památném zlatém leta 1596 jest. Stalo se v sobotu po sv. Valentinu [17. února].

A poněvadž pěstoun Abr. Hroch z Mezilesic o tom, aby týž list dluhu falešný býti nemohl, protož jeho Krištofa Vodičku Horskýho vlastní od něho vůlí a svědomím jeho, k témuž listu přitíštěnou pečeti býti neměla, vědomostí zrádné neměl a posavad nemá, nýbrž týž list dluhu od vůle často jmenovaných poruč-

od r. 1440—1639.

níkův zaneppurelý a nefalešný ale za jistý spravedliv a pořádný k sobě jest touž dobrou vůlí přijal. Protož aby on Martin ze Šenvaldu jinak Volatý a Erhad Volf z Vofsdorfu měšťanině Star. M. Praž. jakožto poručníci od purkmistra a pánův téhož Star. M. Praž. Markétě Kramerové vdově a Anežce dceři její pozustalé po dobré paměti Jiříkovi Kramerovi z Norimberka, obýv. téhož St. M. Pražs. nařízený, jimž týž list dluhu učiněný svědčí a kterýž jsou týž list dluhu svrchu psaný témuž Abrahamu Hrochovi z Mezilesic zaneppurešný, než celý dokonalý, pořádný a spravedlivý, stouž dobrou vůlí odvedli, což Abraham Hroch na touž podaný nadepsaném rušení, když nyní na témž soudu zemském větším král. Čes. týmž Křištofem Vodičkou Horským přijde, proti témuž Křištofu Vodičkovi zastaviti a to podle práva zřízení zemského.

D. Z. m. č. 122. G 8.

R. 1596.

V sobotu po na nebe vstoupení Pána Ježíše [25. května].

Abraham Hroch z Mezilesic cis. rada, na Křištofa Vodičku z Varssteina, měšťanina města Strakonice. Aby položil list a majestát od nejjasnějšího knížete Pána pana Rudolfa, voleného Římského císaře, Vlaského, Českého a t. d. na erb a znamení vladické, Janovi Vodičkovi Dvorskému, témuž Křištofovi Vodičkovi, Václavovi Chlumeckému a Janovi Schíslovi, dědicům jich obojího pohlavi od nich rádně pošlími daný, chtíc tomu J. M. císařská. Konečně aby se s dědici svými z Varssteina psali a psáti mohli, jakž týchž majestát p. s. Též aby položil pečeť svou tu a ne jinou, kteráž přílištěna k listu na téhož Jana Vodičku, za sumu týž stálou poručníkův od pánův města a rady Star. Města Pražského.

Markétě Kramerové a paně Anežce dceři její nařízeným, úrokem svědčící, kteréžto počtu a v jiných potřebách i témuž rukojemství za Jana Vodičku strýce svého erbovního počínal, jak pŕuhon slovo od slova p. z. proti sobě ku při od ouřadu purkrabství Pražského na soud zemský, ve při mezi týmž Abrahamem Hrochem z Mezilesic a jim Křištofem Vodičkou podané k svědomí.

Po sv. Trojici I. p. 1596.

D. Z. m. č. 73, H 29, I 2,

Abraham Hroch z Mezilesic, pohání Matyáše Blovského, Blažeje Krašovského, Mariana Bišovského, Matyáše Kauchazína z Krauzentálu a Václ. z Kolehova, měšťaniny St. Města Pražského a písaře v kanceláři dolejší, všecky proti Křištofovi Vodičkovi z Varssteina, měšťaninu m. Strakonice, ku při od soudu nejv. purkrab. Pražského, na soud zemský majíce podati svědomí.

D. Z. m. č. 73, I 2.

R. 1597.

Daniel a Samuel, vlastní bratři Hrochove z Mezilesic, stojíce osobně na radě, oznámili a přiznali se, že dílův a spravedlnosti na domu nárožnim, po levé ruce jdouc ku sv. Duchu, vedle

domu Ondřeje Blovského z Polatýna ležícím, jím náležející postoupili jsou zápisem tímto, mění, postupují a odevzdávají Janovi Hrochovi odtuž z Mezilesic, bratru svému jmění v držení a k dědičnému vládnutí, mezežádné.

Práva a spravedlnosti Daniel a Samuel bratří Hrochové k tomu domu sobě nepozastavují, ale to vše ouplně prava své na dočtěného Jana Hrocha, bratra svého přenášejí.

Stalo se 13. srpna 1597.

Grunt. kniha m. Prahy č: 2112.

Zde začínají spisy Jana Hrocha z Mezilesic, syna Abrahama Hrocha.

R. 1598.

Ve čtvrtek, po na nebe vzetí P. Marie [20. srpna].

Dobeš Humprecht Vlček z Přečiny a na Újezdě Šatanově, pohání Jana Hrocha z Mezilesic, viniti jej chce s padesáti kop gr. čes. pokuty a to takových. Jakž jest on Jan Hroch z Mezi- v sobě v službě od sv. Havla nyní minulého, léta od devadesátého osmého až do sv. Jiří, též nyní minulého, léta tohoto devadesátého osmého, měl a přechoval bez listu fedrovního a povolání, že Mandalénu rodilou ze vsi Dolejší Lukavici, kmetčinu podanou jeho Dobeše Humprechta Vlčka, kteráž jest od Anny Vlčkové z Řenec manželky jeho, listem pod pečeti jeho za dědičnou podanou propustila. Kterážto Mandaléna jest u něho Jana Hrocha z M. v domě jeho v Starém M. Pražském, kdež slove »králův dvůr«, blíž brány Nové ležící. —

Ve středu po sv. Marku evang. Páně též léta tohoto devadesátého devátého usvědčena jest. Stalo se tak proti usnesení sněmovnímu, kterýž držán byl na hradě Pražském, v pondělí v den sv. Štatného léta osmdesátého pátého a zavržený. Téhož léta ve středu po sv. Lolatře dopustiti (?) nemajíc pro kteroužto i tak přechovávání jest on Jan Hroch jemu Dobešovi Humprechtovi Vlčkově pokuty týmž sněmem vyměřenou, to jest padesát kop gr. č. propadl. A maje sobě on Jan Hroch z Mezilesic od něho Dobeše H. Vlčka poselství skrze ceduli určenou pečeti jeho vlastní učiniti, jeho touž cedulí uzavřenou, vedle téhož sněmovního usnesení. Za to napomínajíc, žádá již aby jemu táž pokuta, totiž těch padesáti kop gr. dal a odeslal a to konečně od dodání jemu téhož poselství, ve dvou nedělích po sobě zběhlých tak učiniti. Na to od něho odpovědi světlé a neukryté skteroužby se spraviti mohl vedle práva a zřízení zemského žádajíc, tak jakž táž cedule určená k poselství jeho to osobě skrz obsahuje a zavírá.

Po kterémuž to napomenutí jeho, Dobeše Humprechta Vlčka jest on Jan Hroch z M. jemu též pokuty, totiž padesát kop gr. č. neodělal a nedal a dáti zanedbává až posud. —

Tu též Dobeš Humprecht Vlček, prosí Jindřicha Nymburského léta 1600, za ním Jana Chlumčanského z Chlumčan a z Přestavlk a Drohousti, k svědomí proti Janovi Hrochovi.

D. Z. m. č. 72, C 11.

Kšaft Jana Hrocha z Mezilesic, J. M. císařského služebníka při kanceláři české.

Praví, o Markétě Hrochové z Mezilesic manželce své a dítkách svých obojího pohlaví, též o statku svém všelikém movitém i nemovitém, takové pořízení:

Předně a nejprve, že touž Markétu manželku svou činí a ustanovuje mocnou otcovskou poručnicí nad těmiž dítkami svými a všem statku svým, na čemž by ten koliv záležel a jakým koliv jmény jmenován býti mohl se všemi svršky a nábytky, dluhy, klenoty, hotovými penězi kteréž nyní má a neb ještě míti bude, nic ovšem nevyjímajíc, až do let dospělých týchž dětí svých. A již se toho mimo jiné, všecky lidi doporučuje, že dítky jeho k dobrému dítek jeho, tak aby ho (statku) neubývalo ale raději přibývalo, řídití a opatrovati bude. —

K radě a ku pomoci té Markéty manželky své, aby v potřebách svých outočiště měla, přidal jest jí a přidává své milé přátelé, Daniela Hrocha z Mezilesic, bratra svého, Adama Ryžmberskýho z Janovic, rada soudu nejvyš. purkr. Pražského, Jíříka Dešenskýho z Dešenic, Mikuláše Rýdla z Najenperka a Václava Viška z Víškořic a jim se též jakožto svému milému bratru a přátelům svým velice odměňuje. I manželky jeho i dítek, kdyby se k nim v potřebách svých utekla, radou i pomocí v ničemž neopustili. —

Co se pak Jachyma, syna jeho, kteréhož nyní má a neb dá-li mu jich Pán Bůh více s touž Marketou manželkou jeho dočtenu. A jestli by mu Pán Bůh k letům dospělým přijítí dáti ráčil, že všecken a všelijaký svrchudočtěný statek svůj, kterýž koliv nyní má a neb s požehnáním Božím ještě míti bude, jak by ten jmenován býti mohl a na čemž by ten koliv byl, dává a odkazuje témuž Jachymovi synu svému a nebo synům svým (až by mu toho více Pán Bůh stouž manžel. Marketou jeho dáti ráčil) na rovný mezi ně podíl. —

Pak-li by Pán Bůh, svrchupsaného Jachyma syna jeho dědice, než by k letům k spravedlivým přišel, z tohoto světa pojati ráčil a že by žádného syna více po něm Janovi Hrochovi z M. nepozustalo, tehda ten všecken a všelijaký svrchu pravý fakt, bez přijítí, připadnouti má na Mandalénu dceru jeho Jana Hrocha z M. a svrchu jmenovanou Markétu manželku jeho, společně na rovný podíl, plným právem —

A jakž jest také dočtěné Markytě manž. své, věna jejího, jistou sumu listem s rukojemním ujistiti zapsal. Též některé svršky a klenoty z lásky odevzdané, kteréž v moci její zustávají, toho všecko, že při témž ujistění a zapsání zustavuje, tak aby jí po smrti jeho na to žádný nesahal. Nýbrž ona stakovým věnem svým, svršky, nábytky i klenoty, což se jí dobře líbiti bude, učiní a kamkoliv bude chtítí obracetí a odkázati bude moci, bez překážky všech lidí. —

A dceři své pak Mandaléně a neb, dal-liby mu jich více Pán Bůh stouž manželkou Markytou jeho, takto řídí a poroučeje: Jestli že by táž Mandalena dcera jeho k letům rozumným a dospělým přišla a s radou té Markyty manželky jeho a svrchu dočtěných osob, jich k radě přidaných k poctivému nadání přijítí měla, tehdy tomu chce a o tom poroučí. Aby jí Mandaléně

dceři jeho a neb měl-liby kterou dceru více, po jedné každé z nich, věno vydáno bylo tři sta kop groš. čes. A k tomu výprava poctivá, podle uznání svrchu dočtěných pánův, přátel k radě požádaných. —

Dále sobě té moci pozustavuje a to vymínuje; aby mohl a moc měl z téhož všeho statku svého, sobě nebo osobám s kterýmž by s přátel svých do sumy 1 kopy míš. buď za zdravého života nebo na smrtelné posteli oustně, neboli podpečetí svou spodepsáním ruky vlastní a neb přede dvěma hodnověrnými lidmi, dáti a odkázati, komuž by se mu líbiti bude. A to, že tak mocné a stále býti má, jakoby to všecko, zejména do tohoto pořízení vloženo a zapsáno bylo.

Stoho všeho, při tom znamenitou vejminkou, že on v počátku psaný Jan Hroch z M. té moci sobě ponecháváje aby mohl a moc měl tento zápis a pořízení toto, buď na díle neb ve všem změnit, zajistiti, zjinačiti, přidati, užiti, opravit a nebo do konce je sobě sám zdešek propustiti a vymazati dáti, když by mu se kolivěk líbilo a zdálo, vše podle vůle své učiniti, bez překážky každého člověka.*) —

D. Z. v. 128. O 3.

R. 1600.

V sobotu po sv. Matěji.

Jan Hroch z Mezilesic, pravi, že podle obdarování a dání nejjasnějšího knížete a pána pana Vladislava, Uherského a Českého krále, slavné paměti stavu panskému a rytířskému a na pohřbech a odumrtých učiněného a podle práva a zřízení zemského. Chtějíc týž Jan Hroch z Mezilesic nadepsaného krále, jeho daní a zřízení zemského, jakožto vlastní strýc syrotka, po někdy Samuelovi Hrochovi z Mezilesic, bratru svém pozůstalého užítí poručenství nad týmž syrotkem a statkem jemu náležitým po přibuzenstvím na sebe bere a přijímá. Tak již podle krále, jeho daní a podle práva a zřízení zemského jest poručníkem a ochráncem téhož syrotka a statku jemu náležitého.

Však tak aby témuž syrotku statku a zboží nezmenšoval, nýbrž raději přivětšoval. I slíbil jest za to na před on sám Jan Hroch z Mezilesic, vedle něho a spolu s nimi Simeon Šindlar z Muldavi, registrátor při komoře v král. čes. a Jan Ledčanský z Popic a na Šeberově, všickni společně dědinami jich, kteréž nyní mají a potom ještě míti budou. Pak-li by témuž syrotku, statku a zboží zmenšeno bylo, tehdy týž syrotek přijdouc k letům svým spravedlivým, bude se moci sjed. kom. Pražs. uvázati a dědiny a dědictví na před jeho Jana Hrocha a potom rukojně jeho, kteráž má a potom ještě míti bude.

A ty bude moci držeti, dokud a tak dlouho, dokudžby témuž syrotku to, zač by mu statku a zboží umenšeno bylo zase dáno a navraceno bylo se všemi škodami a náklady.

D. Z. v. č. 129, G 19.

R. 1599 Trčka z Lípy, pohání Jana Hrocha z Mez. v Starém M. Pražském před soud zemský.

D. Z. m. č. 73, L 20.

*) Ksaft tento byl vložěn v desky r. 1588 a ještě r. 1611 připomíná se ten samý Jan Hroch, hejtmanem na Dobříši. (Pokračování.)

Bohemika různých knihoven.

Pop. Ad. Patera.

II.

Děkanská knihovna Vodňanská.*)

No 6. Rkp. pap. v 4° (aneb 8°). Vazba nová. Počíná se Sex, prohibet, peccant, Abel, Enoch et archa; a končí se fitebunt ad unam surgunt sponsam venio iam.

Za tím následuje: Liber decretorum distinctus est in tres partes Quarum prima vocatur distinciones . .

Za tím je přivázán jiný rkp.: Ambulans ihesus iuxta mare galylee Mt. III.º Dicunt na[tura]les, quod pisces de aqua fetida extracti et positi ad aquam mundam.

V druhé polovici rkp. dole po straně česká přispiska: Tentot gest den, kterizto wczyni pan dnes pan na utrpeny lidu . . . Ke konci meziřádkové české glossy.

No 8. Rkp. pap. v 8°. Vazba nová. Počíná se: Dominica prima in adventu. Hodiernum ewangelium sac. scribitur Mt. 21. Cum apropinquaasset . . . Ve výkladech též české obraty a slova.

V druhé polovici rkp. opět: Prima Dominica in adventu: Cum rex vel aliquis princeps magae dignitatis ad civitatem aliquam. Ke konci rkp. až do textu se rozpadl a nyní podlepen.

Psáno asi v polovici XV. stol., písmem dosti pěkným.

No 21. Rkp. pap. v 4° (aneb 8°). Vazba nová. Počíná se: Sicut paulus per reuelationem didicit Ewangelium Ita Moises spiritu sancto . . F. 233b: Sequitur Cap^m XXV. etc. Za tím: Premissio operis ab exordio mundi vsque ad pulsionem hominis de paradiso. Celý rkp. se končí: Dicit Glosa quod isti quatuor libri sunt maculati siue corrupti per hereticos. Et ideo VI. Concilium in Can. II. eiecit eos.

Psáno písmem dosti pěkným v první čtvrti XV. stol.

No 0. Rkp. pap. ve fol. Vazba novější. Počíná se: Registrum na tyto knihy weypowiednij . . . Breue proemium: Buoh wssemohuczy wssech wieczy stworzitel, nic bez przyczyny cziniti neraczi . . . Tak y take giney aumysl Aurzadu Miasta tohoto nebyl (zie sau tyto knihy spusobiti dali, pro poznamenawani weypowiedi prawa domaczyho, y take Appellaczy, ktere by od prawa wrchniho przichazely), nez aby gednoho kazdeho sprawedlnost prawem wyrzizena zachowana beyti mohla . . . Nicolaus Alethinus Vodnianus. Actum Anno Gratiae 1558 sub Primate Mathæo cognomine Kukla. Končí se listem 192b, rokem 1586. Psáno různou rukou.

Tisk a rkp. ve fol.: Titul: Cysate Rzyskeho Vherskeho a Czeskeho etc. Krale etc. Geho Milosti Ferdinanda drugeho etc. Obnowene Prawo a Zrizenj zemske Dědjčného králowstwy Českeho . . . Poslední tištěný list je CXXXIV. (k Saudu při-). Na konec 4 listy ukazatele. Za tím: Wegtah z Obnowene Kralows. Tribunalu Appellationum Němeczke Instrucci pod dathum w Lynczy 26. Gbris Letha 1644 na Česko spolu s taxau przeloženy etc.

*) Z radnice Vodňanské přišly některé rkp. do Musea král. Č., některé měl u sebe svob. pán Beck (jenž psal do Č. Č. M.); po něm byly od jeho vdovy prodány. Knihovna děkanská rukopisná byla za mé návštěvy v kurniku. — Sr. zprávu Dr. Emlera o archivě ve Vodňanech v Pam. archaeolog. d. X. str. 803—804; Jos. Schön, Die königl. Stadt Wodnian p. 99—100.

V inkunabuli obsahující Biblia cum concordantiis Argentine impressum anno Domini MCCCCXCVII. sexto vero kalendas Maii stojí na listě za přední deskou :

Letha Paně 1610 Já kněz Jonáss Victorini Klattowsky den pamatný Nalezenj s^o. + gistym Saudem a Ržzenjm Božjm y prostředky od Boha ku pomocy mne danymi (t. poctiwym auřadem města Benesowa. kdežto kantorem gsem zustával času toho, a snažnym k tomu kněžstwa okolnjho k té Powinnosti mne nabádánjm) w Městech Prazskych w konsystoři dolegssj znouu letha 1609 obnowene auřad s. kněžstwuj spolu s ginymi swymi Towarysly a Bratřjmi dewjti gsem přijal, gsa w letech wěku sweho 26, mýně 12téhodnůw a tu hned w Městě Benessowě pul letha při dwogi ctihodnem muži k. Symeonowi Valecii zprawcy cyrkwe te kaplanem gsem zustával, odtud do Města Klattow gsem se dostal téz pul letha. Pak očekawage na faru Janowskau gsem přeběhl, onde y onde, kde mne Buh obratiti ráčil Pracugjce až při čase s. Havla letha 1611 do Města Janowic na Kollaturu vrozeneho a statečného pana Giřjka Janowského z Janowic a na Janowycych gsem dosedl, tu pak s gedenjm twrdeho chleba a Pitym nápoje hořkeho dvě létějsem přepracowal. Při sv. hawle. Odtud anno 1613 do wsy hwězdán na grundy vrozeneho p. P. Jana Witantowskeho z Wlčkowin na Hwězdanech a Augězdy a Tisowe gsem se dostal, Půl druhého leta tu ztrawiwssy, nemoha dele pro osadnj se zdržowati, mage od njch nechut pro Egyptský wossleych, hnauti gsem se musyl. Od leta 1615 tu sobotu po s. Trogicy do Města Prachatic gsem se dostal a w te cyrkwi Paně geden rok bez 7 téhodnuw gsem pracowal magic car Práwě halcyonu. Odtud opět magjce sobě Vocationem legitimam danau w Městě Prachaticych gesse zustaw gi od vrozeneho p. P. Petra Malowce na grundy a kollaturu gich Milosti do Wsy Blyskeho gsem se dostal a to letha 1616. Při s. Giřj; tu pak v weliké nenawisti a nelásce Panj Kollátorkyně wdowy času toho (zwlásstě pak proti mne sočenjm lžiwých lidj etc.) gsem zustawal půl druhého lethy; ale wssak zase podiwnym rzzenjm božím Metamorphosis facta est.

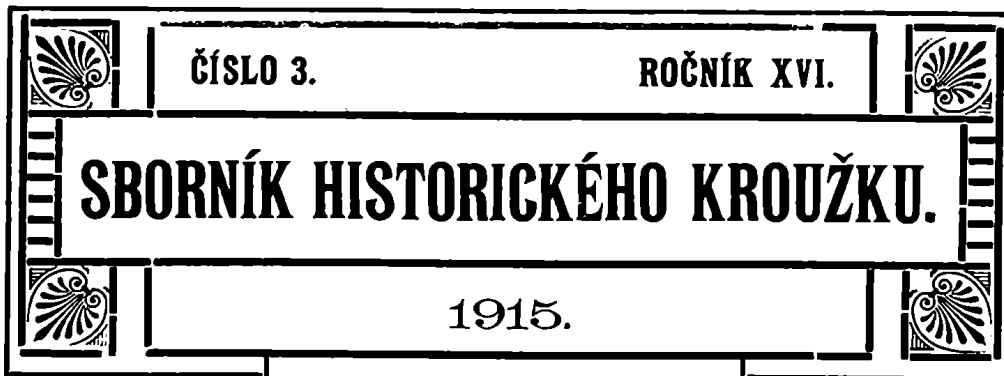
Na posledním listě připsal týž : Pranostyka Antonyna Torquáta Ferrarienskeho hwězdáře wznesseneho od lethy 1609 až do lethy 1614 (12 řádek). Za tím : Stalo se toho giž nětco w skutku Patrě a očitě : Letha si steho dewateho stala se pozdwiženj znamenita wstnácť zemjche mnohych . . . pak jsou zde letopisné přípisy z let 1609, 1610, 1611 1612 a 1613*).

Jos. Hroch : „Rejstřík osobní a místní Desk Zemských větších č. I. od r. 1541.“ prave vyšel a lze ho obdržeti za 60 h. v každém větším knihkupectví neb přímo u Jos. Springera, knihkupce, Jiřská ul. Praha I.

„Rejstřík“ bude vycházeti asi 4 krát do roka, dle čísel Desk Zemských. Jelikož u Desk takového úplného „Rejstříku“ není, bude proto hledanou a wítanou pomůckou pro každého, kdo se obírá jak osobními tak i místními dějinami. Desky zem. chovají se u c. k. zemského soudu v Praze, Ovocný trh a jsou každému přístupny denně od 9—12 hod. polední.

*) Povšimnutí zasluhuje tam ještě tisk : Reuerendissimi cardinalis tituli sancti Sixti, domini Johannis de Turrecremata, expositio breuis et utilis super to'o psalterio mogu'cie impressa. Anno domini. MCCCCLXXVIII. die quarta aprilis per Petrum Schoyfferde Bernszheim feliciter est consummata.

Burian Celerin Bramhauzský z Rozstejna, měšťan v Jindř. Hradci.

Životopisný obraz z bouřlivé doby píše FR. TEPLÝ.

K ruce stárnoucího písaře pivovarního v Řečici (řečené Kar-dašova) Josefa Wiesingara či jak se psal po česku Loučkovi o sv. Havlu r. 1591 připojil p. Jan Zelendar z Prošovic, hejtman na Hradci, mladšího písaře Buriana Celerina Bramhauzského, rodiče z Pelhřimova.¹⁾ Snad se jmenoval původně Rychlý, Rychlík a podle současné módy si otcovské příjmení zlatinisoval. Řečické pivo mělo tenkrát libou pověst, dodávali je i do Jihlavy a při veselí na Hradci při zámecké tabuli nikdy nechybělo — však už před svatbou p. Mikuláše Zrinského s Evou Rožmberkovnou roku 1564 10./9. nemálo ho tam dovezli — měl tedy pivovárek čistounký příjem (r. 1593 zbylo do komory páně 1258 kop. 46 gr. 3 $\frac{1}{2}$ d.²⁾) a písař dost roboty. Za to bral Burian 11 kop českých na hotovosti, 20 strychů žita, 22 ovsů, 4 ječmene, po 2 hráchu a pšenice na deputátu kromě diet a jiných „životních“ příjmů (zvěř, ryby). Hned v sobotu po nástupu služby založil si Bramhauzský „nový regiment“ pivovarního počtu (znamenitý tím, že v deskách jeho z pergamenu knihař zašil úryvek českého překladu Plauta) pěkného rukopisu, souměrných, malých literek, jež později tytýž splývají a písmo nečitelným činí. Vedle pivovarního písaře spravovali řečický statek (dvůr, mlýn, četné rybníky) již uvedený Loučka, Řehoř Auftiefar z Budějovic, Toman Pařízek sládek (ze Žirovnice), Adam Sulík podstarší — Burian prodával také cejchy na mýta v městečku Řečici a ve vsi Klenové³⁾ a dozíral na chmelnici v Holné, r. 1595 nákladem 50 kop rozšířenou. Později revidoval účty hradeckých písařů a zejména r. 1598 po smrti starého důchodního v Hradci Adama Čecha „po celej tejdén pomáhal přehlídat počet“. Zachovávala se značná summa lístečků na spotřebu ovsů jeho koni, když Burian „nahore (na hradu) jistoty psal a registříky počítal“. V uvedeném roce už si Burian vyslapoval jako měšťan hradecký, oženiv se dvě léta před tím se vdovou Alžbětou po někdejším písaři radním v Hradci.⁴⁾ Městská kniha svadebních smluv zachovávala (fol. 93) o tom zápis z r. 1596 v pondělí po octavu sv. Tří králů. (15./1.)

¹⁾ Ant. Schimon: Der Adel von Böhmen, Mähren 14.

²⁾ R. 1591 za rok 2488 kop 30 gr. $\frac{1}{2}$ d. brutto.

³⁾ v Ř. vyneslo r. 1593 za půl roku 7 $\frac{1}{2}$ kopy, v K. 2 $\frac{1}{2}$ kopy.

⁴⁾ Alžběta roz. Skálova měla v prvním manželství Šim. Lovečka (II. kn. městská 9), vdávala se tudíž po třetí.

Smlouva svadební mezi Buryanem Broumhovským, písařem toho času v Řečici a vdovou Alžbětou po † Jiřkovi Edlingarovi jinak Kneyslovi l. 1596 v pondělí po octavu Tří králů.

Burian Broumhovský . . . pojímajíc sobě pí. Alžbětu za milou a věrnou manželku, obvěnil paní vdovu do dne do roka 100 kopami m., po dni pak a po roce, dá-li jim P. Bůh dalšího živobytí tehda to všechno, což by z požehnání Jeho svatého a božské milosti mítí mohli, nad tím ji mocnou hospodyní činí a pozustavuje si z statečku svého 50 kop, aby jimi do libosti vládnouti mohl — kdyby do roka umřel, tu věno Alžbětě vydáno býti má.

Naproti tomu pí. Alžběta dala se jest témuž Burianovi za věrnou a pravou manželku a jemu tolikéž obvěnuje a mocného činí v statku svém 200. kopy míšenskými do dne a do roka. Kdyby ji P. B. vš. prostředkem smrti přede dnem a rokem s tohoto světa povolati ráčil, má B. B. dostati 100 kop — sobě 100 kop k volné ruce vymínujíc.

Kdež při smlouvách svadebních byli strany jedné panice ženicha Buriana : ur. páni p. Jan Zelendar z Prošovic, hejt. na Hradci, p. Voldřich Špánovský, p. Jan Litvín, ctihodnej kněz David Blaynskey, farář řečickej, Bart. Človíček, měšténin města Netolic, tVáclav Netolický, měšténin města Budějovic Českých, p. Jan Čech, Šimon Svoboda, Matouš Strádal, Martin Pour jinač Chrápal; strany pak paní Alžběty nevěsty byli opatrní p. Jiřík Straka t. č. purkmistr, p. Valent. Haidingar, Matouš Kokr, Šimon Konvař, Martin Skála a Jan Skála bratři paní nevěsty etc. Po vykonání takových smluv vejš psaní manželé do chrámu Páně od týchž pánův a přátel i jinejch mnohejch tolikéž pannen a paní jsou doprovozeni a tu k stavu manželskému řádným knězem potvrzeni.⁵⁾

R. 1598 strýc Alžbětin Matěj Kleklar odkázal svůj dům „mezi domem obecním nárožním a domem Štefle řemenáře“ v kovářské ulici přátelům: Vávrovi Kleklarovi, Martinu a Janovi bratřím Skálovým, Alžbětě sestře jich nyní manželce Buriana Braumhauzského, Anně manželce Matěje Kodraby, Anně manželce Tobiáše Kraxenpergara. I umluvili se dědici po radě rychtáře p. Matěje Kokra ještě v témže roce, že dům ten s vinárnou ujme Bramhauzský ve 300 kopách.⁶⁾ Majetek nový urychlil přesídlení Burianovo do Hradce; neboť r. 1600 při prodeji domu vdovy Štěpána řemenáře (č. sf. 125) Vondřeji Letíkovi za 245 kop uvádí se svědkem soused Václav Tomáškovice a Burian, sekretář,⁷⁾ patrně panský t. j. p. Jachyma Oldřicha z Hradce. R. 1604 potkaly Bramhauzského dvě nehody a jedno štěstí. Umřel mu pán (1604 24./1.) a manželka, kterážto odkázala svým bratřím Skálům 50 říšských tolarů : ty jim vdovec hned vydal „ač neučinivši žádného pořizení Alžběta se světa sešla.“⁸⁾ Za to dostal se do služeb na Treboň k p. Petru Voku z Rožmberka a psal se zvučně: slovatný pan Burian Bramhauzský Jeho Milosti vysoce urozeného p. Petra Voka z Rožmberka, vladaře domu rožmberského, sekretář. Úřad měl vzácný i výnosný, příležitost k partikám znamenitou⁹⁾ — Burian

⁵⁾ Kn. sml. svad. 93.

⁶⁾ Nyní dům p. MUDra. Fr. Hrudický č. 126 st. (135 nové).

⁷⁾ II. kn. městská 1354.

⁸⁾ II. kn. m. 9.

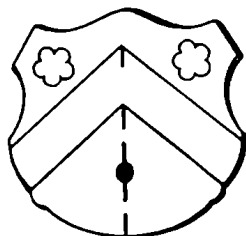
⁹⁾ Březan: Život Petra Voka, vydání Fr. Mareše str. 208.

se osvědčil a přirozené nadání v tom doplnil. Zdá se, že mu na Třeboň pomohl nový pán na Hradci Vilém Slavata, aby jednak nějakého svědka posledních okamžiků posledního pána z Hradce pro sebe získal a také v něm nabyt spolehlivého i vlivného zpravodaje; neboť poslední Vítkovec scházel a neměl zapomenouti na poslední ratolest (po přeslici) z domu rožmberského, paní Lucii Otílii Slavatovou.¹⁰⁾ Že Burian uměl Slavatovi vyhověti, vyčteme z dopisu jeho r. 1607 11./7.

Vaše Milosti, urozený pane, pane můj milostivý! Vsemohoucí pán Buoħ rač VMti dáti zdraví a jiné summou všecko nejlepší dobré, toho VMti věrně vinšující mé poddané a poslušné služby vzkazují. Na milostivé poručení VMti tak sem se poslušně zachoval a JMti pánu mému milostivému psaní VMti dostavši je včerejšího dne čtyři hodiny na noc dnes, jak JMt vstáti ráčil, s přednešením množství služeb VMti s mnohým od pana Boha dobrým vinšem ve vsí šetrnosti náležitě jsem praesentíroval, na kteréžto příležitost VMti odpověď odsílám a oznamuji, že jest při tom při všem veselí žádnéj veselejší nebyl jako JMt nejvyšší pan komorník království Českého. JMt pán můj ráčil nad tím své obzvláštní zalíbení jmiti; nebo JMt p. komorník ráčil dobře píti, čerstvě skákati a tancovati a summou tak se zachovati, že sme všichni diviti se museli. Byly dvě velký tabule a jeden vokrouhlej stůl. Kteří sou pak při přední tabuli seděli, ty příležitostě poznamenány odsílám a co mi dále zaporučiti ráčíte toho očekávám . . . Datum v Třeboni . . . věrný poddaný a služebník Burjan Br., sekretár.¹¹⁾

Chytrý úředník vyhověl oběma pánům a tak mu šla služba k duhu. Rostlo jměníčko, přízeň Slavatova, kterou později nezviklala ani měšťanova zpronevěra; ano na přímluvu některého císař Rudolfa II. 30. května r. 1607, povýšil, Buriana do stavu vladyckého s přídomek z Rozstějna.¹²⁾ Za znak zvolil si nový šlechtic štít břevnem v podobě krokve na dvě pole rozdělený, v hořejším dvě pětilisté růže a ve třetím poli dolním vřetenem. jakž se zachoval na zdi farního kostela v Třeboni s tímto nápisem:

Letha 1606 dne 10. miessyce dubna, spasitedlnie v Krystu Panu usnula sl.[ovutného] Buryana Bramhauzského, domu Rozm-

Znak Bramhauzského.

¹⁰⁾ l. c. 262.

¹¹⁾ l. c. 221. a VIII Fß Rožmberci. Březan zapsal, že slavili v Tř. svatbu panny Barbory Danielky z Semanína s Adamem Staškem z Cidliny. Nejvyšší komorník p. Adam ze Sternberka na Bechyni pojal vdovu po † J. Oldřichu z Hradce Marii Max. roz. Hohenzollerovu. Také Slavata dojížděl přecasto na Třeboň.

¹²⁾ A. Schimon l. c.

berského sekretarze a Markety manželky prvorozená cerka 56 neděl starzi; gegi [gmeno] Alžběta a tuto po[chována] ge.¹³⁾

Za heslo si zvolil D. O. M. A., což čtu: Deo omnipotenti mea anima = Bohu náleží má duše. Do listin se podepisoval zkratkou: BBra., přidáváje nábožné sentence, z nich nejčastěji: Jesu Christe, miserere mei (nostri) = Ježíši Kriste, smiluj se nade mnou. Tak tehdy všem písařům kázal mrav, řekněme moda; neboť „přemnozí páni Čechové té doby, ač Boha měli stále v péru i na rtech, do srdce ho nepustili, učením Kristovým se nijak neřídili, mezi sebou se soudili, rvali, poddané utiskovali a tak milé vlasti hrob připravovali, chystali“. Dítě nepokojné doby p. Burian při Rožmberkovi až do jeho smrti 1611 6/11. nevydržel. Nedá se zjistiti, kdy z Třeboně odešel, nejspíše r. 1610. R. 1607, 10. září při velikém požáru (86 domů s kostelem svatojanským a radnicí lehlo popelem) přijíždí častěji do Hradce spravovat domu. Roku 1608, kolem sv. Martina, žádá při městských knihách spolu s řemenářem-sousedem Pavlem o právní výpověd. Přistavěl Pavel k jeho stavení nějakou střechu, čímž zakryl díl druhého okna, což jemu prý trpěti nemůže. Ohlašoval, nepomůže-li ouřad, že dále svého práva pohledávati miní, vytasiv se se psaním JMti (Slavaty), sobě příznivým.

Také o „rejnu“ mezi domem jeho a domem obecním („váhou“) se s pány radními naháněl. I vidíme, že se ho báli, neboť v manuálu¹⁴⁾ čteme: Poněvadž se to nachází, že s těžkostí by [páni] rejny potřebovati měli pro vysokost okolo domu Čechova a Burianova, usnesli se, že budou muset lejtrok vyvésti na ulici skrze jeden kráмец až dolu do rynku a co jest on [Burian] sepsati dal, v tom té věci (= jednání) tehda přítomní zouplna se pamatovati nemohou. Chtěl-li jest, aby ta smlouva zustala, jak si ji sepsal, měl jest prvý (= dřívě) pánům smlouvcům ukázati, zda-li se v tom tak pamatovali. Úvolili se proti tomu [smlouvcové] svou pamět v spis uvést, jedno proti druhému srovnati a když čas příležitější k tomu sloužití bude, tak dáti stavěti, aby jednomu i druhému mohlo beze škody býti.

Páni z rady k vůli Bramhauzkému i tesaři vězením hrozili, nesestaví-li krov do úpadu sněhu. Naproti tomu pan sekretář dojel na Bystřici k p. Radslavu Vchýnskému o pomoc pro Hradec. Nepořídil. Učinil na podzim 12. listopadu v radě relaci, že ten pán pro ouřad a město nic učiniti nechce, než že dovoluje, aby do 4 neděl stavební dříví mezi sedláky na panství bystrickém skoupené přeč odvezli a více žádného dříví ani z lesů p. Marakše¹⁵⁾ přes své grunty že voziti nedá a už o tom úředníku nařízení dal. Vchýnskému se nedivíme: také jemu vyhořelo všecko město N. Bystřice i se zámekem — košile bližší kabátu.

R. 1610 žije Burian stále v městě. Prodává víno a shání procesy jako advocatus loci.

¹³⁾ Mareš-Sedláček, Soupis třeboňský. Fam. Rosenberg (v archivu knížecím.) 10.

¹⁴⁾ Viz účty řečické.

¹⁵⁾ I. Manual 136, 137.

¹⁶⁾ Mrakeš z Noskova na Líčově.

T. r. po neděli Oculi učinil „obstavuňk“ na Matyáše Housku,¹⁷⁾ hofmistra mladých pánů z Holochu [= Hohenlohe], že by neprávem haněl a zošklivoval osobu jeho u paní Kateřiny Hradecké, roz. hrabinky z Mondfurtu a to skrze ty mladé pány. Na 2 právní obsilky se Houska nedostavil. Přijal tedy poručený rychtář městský p. Křištof Kasolar stavné právo na hofmistra a rukou dáním připověděl, že obstaveného dostaví, jelikož právo zdejší (městské) zlehčil a ku právu se neposlušně i neslušně zachoval.¹⁸⁾

Však rychtář řádný Jan Švenda, jinak Žádný, Housku do šatlavy dle přání horkokrevného Buriana nevstrčil, jen pode ctí ho zavázav. Rozkatal se „sekyrytář“ a žaloval před pány ložního rychtáře Švendu, že má Housku před pány postavit, an mu má dáti 50 kop pokuty. I šel Švenda pro praeceptora; ale ten utekl k Jesuitům do kolleje. Přimlouvali se zaň, až uslyševše, jaké hanebné řeči namluvil staré paní o Burianovi a jakých velikých věcí jest se dopustil, trestali ho mnohou řečí a také jeho pejchu a vysokomyslnost mu předstírali, že trestání zasloužil. Šel tudíž pan Matyáš do sebe i do prosa, odprosíl Buriana, ruce si podali — ale Jesuiti měli u p. z Rozstejna vroubek, že Houskovi přáli právo asylu.²⁰⁾ Také Žádný upadl do jeho nemilosti, kterou mu dal znáti brzičko, o posvícení u sv. Jana. Chudoba hradecká slavně slavila svátek patrona špitálského: zvali všechny pány z rady, úředníky zámecké, urozené pány z města i z okolí. Kvasili bohatě; vždyť hradecká chudoba měla! Poslyšme, co se při trachtě přitrefilo, jakž rychtář Žádný ve svých zápiscích si teskně poznamenal.

Byvši do špitála mezi ouřad od p. J. Ssenhanzle [purkmistra] pozván na posvícení, mezi tím příčinu dávši páni, že památka a den jest sv. Jana Křtitele, abychom se vyplatili — i dal jeden každý po širokém tolaru. Tu veselí souc sobě sme připijeli. Nechtěl mi Burian splniti.²¹⁾ Ptal sem se ho proč, že sem mu všudy roveň a on mi mluvil, že nejsem roven a [on] něco jinšího jest nežli já, jako bych snad nebyl tak dobrý, jak se on praví býti. Na to sem mu odpověděl: Kdoby mne chtěl haněti, že musí šelma býti; nebo se tu příčina od pánů dávala, abychom veselí byli, že sme sobě všichni rovni — tou příčinou já nemyslí na nic zlého, v dobrém úmyslu sem připijel a on mnou pohrzel!

Mrzelo asi rychtáře nejvíce, že se nad něho vynášel „svou urozeností od předvčerejška“; leč to učinil a činí každý parvenu, aby na se upozornil. Tenkráté obzvláště. Při tom se neštítíl třeba lichvy; neboť máme důkazy, že urozený pan Bramhauzský kupoval od věřitelů zastaralé dluhy a honil sousedy před právo. Na

¹⁷⁾ Patrně „ze Zahrádky“ šlechtice českého.

¹⁸⁾ Registra památní 18. Nedlouho po té dal Bramhauzský do vězení na 3 dny děvečku, že žádnému nic neřekla a ze služby odstoupila.

²⁰⁾ II. Manual 14—16. Brzy na to obeslal Mat. Houska zase Buriana . . . a maje mluvíti ohlídal se s jednoho na druhého, smál se. Burian ohlásil, že obžaloby na sebe slyšeti ani odpovídati povinnen není, poněvadž Houska ani osedlý ani s městem trpici není, ba ani collej se neřídí. Protož dadouce páni radní Houskovi dobrou kapitolu, že se před právem neuctivě choval a Buriana řeči a tykáním urážel, jemu oznámili, že má právo pořádně zachovati a drobet uctivěji se zachovati (II Man. 8).

²¹⁾ Reg. pam. 32.

²²⁾ se mnou si připíti, přifuknouti.

př. téhož roku dal Řehoři Herzogovi na pohledávkách u sirotků po malíři Jiříku Widtmanovi 8^{1/2} kopy 5 širokých tolarů a hrdil se s nimi.²³⁾ Uměl pít, uměl hrát — v prvním umění slyšel jako nepřekonatelný odborník. Sám o sobě tak veršoval, jakož tato „písnička“ svědčí:

Pan primas¹⁾ města Jindřichova Hradce též s některými sousedy na krátce chtíc utopit Burjana Bramhauzského, usilovali skutkem dovésti toho, jak by ho nejprv do těsna dostali, aby jej hned na vrch pitím přemohli.

K Pavlovi Mautnerovi jej dostavše — šest jich bylo, všichni se shloučivše — myslili, jak by se nad ním pomstili a tu hanbu z sebe na něj vstřelili, zvlášť když pravil, že všecky stopi a často pobízival na kopy.

Tu hned pan hospodář²⁾ se vydařil s pozlaceným koflíkem se vypařil; dal jím Burjanovi tuze v hlavu stos, ač by byl brzo sám upadl na nos. Jiní pak jako z švihovek stříleli, že jej přemohou, tu naději měli; ale Burjan pak statečně se bránil, až jich tu hned několik dobře ranil.

V tom potýkání pan Boner³⁾ vyskočil a ku panu hospodáři přikročil: vyžádal sobě dvě velké sklenice obštrné, dlouhé co tyčka z chmelnice. Chtě dank obdržet, jednu vypil douškem, připil Burjanovi do čela s ouškem. Druhou chtíc pítí užíval rekovství — ale co chtěl mít, nemohl dovésti, nýbrž se sám urazil v hlavu čistě, že hned nevěděl, na kterém jest místě; nebo Burjan tak statečně bojoval a všem napořád jak sluší splňoval, až z nich někteří bojíce se [z] strachu běželi odtud pryč rovně jako z hráchu

Zvlášť pan Martin Paur⁴⁾ ten se ihned ztratil, maje dost v hlavě zase nevrátil, jesto nad Burjanem neměl zraditi, nýbrž s ním měl zlé i dobré trpěti, protože jest s ním tu mezi ně přišel a on pak rovně jako jiní ušel.

Pan hospodář maje hosti těšiti jsa uražen v hlavu musel poodjiti; ten nejprv s koflíkem udělal šarvátku, jesto sic měl pítí třebas syrovátku; ale jsa silou Burjana přestrašen

nesměl zas na plac, byl ho radče prázen: nebo již prve jeho udatnosti zkusil nemálo, maje v hlavě dosti.

Pan primas vyhlídal co okoun smažený od velkého truňku tak jsa přemožený, jako by byl vtržen do třetího nebe, neznajíc žádného, snad ani sám sebe. Vidouce nezbytí, nevím, kde se poděl, ušel-li pěšky čili jest snad odjel: pakliž sou ho odnesli, o tom nevím nic, kdyby chtěl povědít, to on vi nejlíp sic.

Abraham⁵⁾ po vlašsku počal dedkovati a mnoho se v službách svých zakazovati, snad u paní vdovy býti se domníval, jako náká panna tak sobě počínal. Užíval po vlašsku pasalámu domníval se, tuším, že jest v svém krámu, nebo snad že měří na lokty tkanice, majíce před sebou hned čtyři sklenice: nevěděl, kterou má prve pítí a snad nemohl. I musel odjiti.

Tobias⁶⁾ ten si hrdinsky počínal nebo mnohých fortelův užíval: dal se v mluvení, jazyk na berle chodil, byl by se tehdaž za prokuratora hodil. Naposledy zůstal, počal hrubě pítí, až vida nezbytí musel též odjiti; nebo Burjanovi z té hrubé sklenice připíjel, až již právě nemohl více — ačkoliv sice chtěl ohdržeti dank, avšak musel i on též za šraňk.

A tak hned všickni páni napořád museli zachovat starobylý řád, znajíc to, že sou hrubě truňkem obtíženi, byli od Mautnera jako mouchy stopeni: jsouce od Burjana přemoženi tak, obrátili jsou se jeden každý spat.

Nebo Burjan jsa rozumu zdravého a vyprázdněv pro volete svého⁷⁾ chtělo mu se teprve nejvíc pítí, kázal sobě půl pinty nalíti. Ale když nebylo komu připítí: tomu, kterýž by mu ji chtěl splnití také jest potom svou cestou odešel, ale však vítězství a dank obdržel.

Veršovačka Burianova otvírá nám smutnou podívanou na tehdejší bohaté panstvo městské. Při každé i malicherné příležitosti jako všude po Čechách strašně popíjeli až do ztracení roz-

²³⁾ II. kn. m. 1324.

¹⁾ Ssenhanzl. ²⁾ Mautner. ³⁾ Bogner. ⁴⁾ Pour, pisat panský a měšťan.

⁵⁾ Perleb, kupec a pouhopouhý Němec. ⁶⁾ Klement. ⁷⁾ přetrženo a napsáno rukou Burjanovou: a požívajíc ještě vždy smyslu svého.

umu a nejednou ranní chodci našli vzácného radního pána, jenž jako římský senator vážně v pláštiku dopoledne se bral k radnímu sedění, ležet na ulici na hromádce smetí. Nikdo se nad tím nepozastavil. Kdo „kunšt truňku dobře uměl“, řekli mu znamenitý kozák, podnapil-li se. „to se unáčil“ a jestliže kdo „v krásném rauši plátkou králku (nezbednost) vyvozoval“, „kůže tlučí bratřiči sv. Jana Dlijana (= t. j. dolij...) si vycpali, na slepou kočku zahráli, škarpy vytírali“ platil skoro za hrdinu, kterého na nejvyšší pro ušetření „podívané školáčkům a nevážené chase“ radní servus vlídně do Kejzličky vstrčil a když si přál, na dobrou noc notnou konev z radní šenkovny k posteli postavil. Čechové se tenkrát topili v blahobytu, mozky ve víně a pivě a srdce v náboženských hádkách — ruina na ně musila přijít.²⁴⁾

Bramhauzský ten rok přijal úřad městského písaře či notariusa v Hradci po odchodu Daniele Švihy. Začal dle obyčeje nábožně založením manuala radního.²⁵⁾ Na čelo zápisů postavil vyzvání: In nomine Tuo dulcissime Jesu (Ve jmenu Tvém nejsladší Ježíši) a hned ozdobným písmem začátek:

Poněvadž Písmo od moudrých a opatrných za živou a nepomíjející pamět se představuje a nazývá, jest tedy slušné a náležité ty věci, kteréž paměti hodné a velice potřebné jsou, skrze pero písmem k časům budoucím nesmrtedlné učiniti; pročež tento manual radní ku poznamenání v něm všelijakých řízení v pracích právních i jiných potřebných věcech pro pamět a dobrý řád ode mne Buriana Bramhauzského Celerina z Rozstejna od léta 1610 založen [za primatora Jana Keczle].

Burian úřadoval různě pěknou češtinou ale rozvláčně, dle všeho na počátku správně, ač rychtář Žádný si r. 1611 o Provodní neděli už r. 1611 poznamenal do pamětných register:²⁶⁾ Pan B., písař městský a služebník této obce sám bez vůle pánů a obce účet s vojáky načal a tuto vůbec o peníze připravil.

A rok na to týž štiplavě zapisuje, že Daniel Šviha máje rozepři s písařem, chtěl jakýsi vejpis z knih. I oznámili mi páni, že na místě písaře mám já knihy ukázati a tu Šviha promluvil, že [obec] ledakohos za písaře volí.²⁷⁾ Nebeřeme oba projevy vážně. Se Žádným se Burian nesnášel už po kolik let a Šviha „sám ptáček bůh ví odkud“ v Hradci a v Písku nemálo mrzutostí se natropil. Bramhauzský se těšil v radě pro svou chytrost jistě vážnosti; neboť když r. 1612 v pátek po obrácení sv. Pavla na ratouze plný magistrat uvažoval, „kdo by podle připsání (= pozvání) na pohřeb vzácné paměti JMti pan vladaře domu Rožmberského vypraven byl. Ukázáno na p. Baltazara Ssindlera [purkmistra] Buriana Bramhauzského a p. Pavla Kaplického, aby se servusem šli.“ Dostali vyslanci na tři pláště smutkového sukna a na tři panty [šerpy], čtvrtou²⁸⁾ poručeno vzíti servusovi. Vsecka slavná deputace vzala na cestu městský kočí vůz a 10 kop na útratu. R. 1613 koupil městský písař od poručníka sirot Ondřeje Fučíka

²⁴⁾ O těch poměrech daly by se z městských manualů register sestaviti celé smutné statě.

²⁵⁾ II Man. z r. 1610—1614.

²⁶⁾ f. 70.

²⁷⁾ l. c. 82.

²⁸⁾ pant = smuteční šerpa. II. Manual.

dvůr někdy p. Míchala Michny z Otradovic za 900 kop mišenšenských, na kteréž zavalil i s pokličným 190 kop Fučíkovi v podílu téhož manželky, roz. Michnovny, ostatek že složí vždy na veruňku vánočním každoročně až do vyplnění tržní summy po 40 kopách. Trhu svědčil purkmistr Petr Pohnán, radní Ondřej Červenka; leč již r. 1615 postoupil dvůr Michnovský Pavlu Hofsteterovi za 670 kop. Patrně některá pole odtrhl.²⁹⁾ Burian zajížděl na zakupy vin do Recu, Schremsu i do Vídně. R. 1613 20./1. si do manualu³⁰⁾ zanesl: Co se dále, když sem byl v Vídni, konalo a řídilo, o tom vědomost nemám.

V ty doby už písař žil na štíru s radními pány. Oč šlo, zda o nepořádné účty vojenské ut supra, či protivil-li se hrabivosti magistrátních osob, kteří obecní hospodářství měli za dojnou krávu a Vilém Slavata jim proto i řízení špitální odníti musil, nelze na jisto říci. Jen tu a tam po zajízdce do Prahy si Burian sám zapsal: Bramhauzský příjevší z Prahy po příčině své oznámil, co mu JMt oustně poručil, aby pánům o rozdílných postách oznámil a co tím vyřídil, toho sem psáti nesluší.³¹⁾ Měšťané z většiny z utraquistů již luteráni nemohli zapomenouti Slavatovi odmítavé stanovisko ohledně náboženské svobody r. 1609, písař ač rovněž kališník měl o tom jako homo politicus své názory. Burian měl stanovisko tuhé; neboť měšťané se pokoutně slézali, z práva i lidí posměchy měli, obtěžující ouřad zbytečným žvaním a příliš špičatými řečmi. Ano písaři prsknul do obličeje známý Pavel Šviha, že je jeho ouhlavním nepřítelem, tedy veřejné opovězení nepřátelství, ze kterého si Bramhauzský sotva co k srdci připustil, neboť Šviháček vejlupek své doby měl stále hadruňky, svady, různé a záští se sousedy, nejvíce s Martinem Skálou pro nějaké spáleníště, až si nejednou „ochcepanců naláli a Martinek Pavličkovi uši natrás, až praskaly...“³²⁾

Burian koncem roku 1614 už nepísařil na radnici, opustil službu náhle, což patrně z toho, že páni na rychlo písařství svěřili p. Petru Pohnánovi, měšťanu, než našli nového syndika v osobě J. Ch. Dráčovského. Pohnán koncem února 1615 vypočítává, že po 29 neděl správu radních lejster vedl a náhradu žádá. Dostal 20 kop a 2 strychy žita a také co obilí (čínžovního) z krámu za r. 1614 povinovat páni jemu pomijeti ráčí.³³⁾

S Burianem měli nesnáze; neboť dříve mu mnoho „folkovali“ a ač knihy městské obyčejně chovali na radnici ve sklepení (klenuté světnici) pod zámky, našlo se, že Bramhauzský si je odnesl do svého bytu soukromého a nejsou v kanceláři. Když mu tedy konšelé dali „odpuštění“ vzkázali zároveň „aby věci, které za sebou má, jako práva (= městská, Koldinova), manual radní od sebe odvedl, kterýž se bránil, že to vodvésti nemíní, ale toho sobě na rozmyšlenou béře“. A páni v ten čas, co se písař rozmyšlel, musili stranám, nemajíce tu manual radní, aby se do něho nahlédlo, odkládati do jiného času.“³⁴⁾

²⁹⁾ I Kn. Zárybniční 109.

³⁰⁾ II. 86 a I. kopia městský 15.

³¹⁾ II. Man. 63 etc.

³²⁾ I. c. 101 etc.

³³⁾ III. Man. 12.

³⁴⁾ Manual od r. 1604, fol. 178. Winter, Obraz z č. měst I, 751.

Bramhauzský se chopil vinárnictví a soukromého vyučování — že pilně zastupoval právní sporníky, již víme. Nechuť svou, řekněme mstu k jednotlivým osobám nijak nezakrýval a kde se dalo jím na paty šlapal. A to při každé příležitosti. Jen co mrzutostí nadrobil městským otcům skrze Ondřeje, syna Petra Sydtra (Sitera) z Volar. Otec dal Ondřeje do učení k Bramhauzskému, snad „na handl“, aby se hoch naučil češtině, tehda ve Volarech pro obchodování citelně potřebné, snad měl proň doma rovněž vinárnu. Ale chlapi se u nového pána nelíbilo, utekl a zjednal se za pachole u zámeckého hejtmána na Hradci (1612—1618) Linharta Kůrky Cholovského z Korkyně. Otec volarský sice přišel k Burianovi o porovnání, ano na radnici se pokoušeli o smír, že pak „náprava po mozku Burianovu nešla, jenž chtěl, aby otec pacholeti v šatlavním trestání sám pardus vyšoustrl a páni jen mírné pokárání přivolovali, aby pachole v svých začátcích obmeškáno nebylo . . . rovněž p. hejtmanovi se hodilo, že je k službě na dále podržel“ a tu on Burian nechtěje toho z pouhé nepřízně a zlosti trpěti, „přijdouc na zámek do pokoje p. hejtmána, tu jest s pacholetem nenáležitě zacházel, jeho nedůvodně a omylně před mnohými oficíry (= úředníky) i otce jeho zhaněl a zjevně se slyšeti dal s pohružkou, jak pachole v městě dostane, že chce do něj nůž vraziti a nohama pošlapati s tím doložením, kdo by je přechovával, že by poctivé myslí bejtí nemusel.“ Na to ho pro ujiti mordu aneb něčeho většího tesklivého k žádosti hejtmanově 27. března magistrat zarazil, aby dal pod pokutou 50 kop, což ouřadu připověděl — a celé dva dny zdržel; neboť 29. Martii zvěda o tom, že p. hejtman doma není, před zámek v místo koutní se postavil a pachole podvodně z zámku vyloudil sub prae-textu, že by přátelé jeho pro Ondřeje poslali a sice z domu p. rychtáře a tu by s ním rádi mluvili.

Pachole slyšíc o přátelích s povděčnou radostí ze zámku šlo; ale jak z brány vyběhlo, Burian vyskočivše na pachole, je za plášť pochytil a outok naň hned učinil, že se mu vyšklublo, ulicí k pivovaru se po něm hnal i naposled u domu Plankova v těsné místo je vehnavše dle své vůle bil, mordoval i okrvavil; ale spomocí Boha Ondřej se z moci jeho vymohl a tím sobě spomohl. Když se hejtman vrátil, na radnici Buriana k zodpovídání volal, ale nedovolal, poněvadž Bramhauzský pravíce se býti nevyčténým a nevypsáným služebníkem VMti a starším než-li hejtman, vzkázal, že před vlastní osobou vladařovou slyšán býti chce, naše dictum [o pokutě 50 kop ut s.] za hřbet zamítal i posměšně, hanlivě se zlehčováním ouřadu nás odbejval. Poněvadž pod městským šosem jest, poručili mu páni jít na bránu novoměstskou na trestání, tu kdež jiní poctiví lidé bejvají, ale on nenáležitě a nevážně v radním místě se choval a vyhrožoval, že hejtmanu více než klukovi učiniti chce.³⁶⁾ Jsouce 3. Aprilis opět na rathouz obeslán dával se v tak nevážné a nešetrné řeči, až to ani možno není vypraviti, slovem, žádný z ouřadu mu dost dobrý nebyl. I že ho dají rychtářem odvésti do vězení . . . Když mu z potazu snesení četli křičel: na tom dictum nepřestávám, jakési to chaos učiněné (posměšně odbejval) milí páni . . . ráčíte-li moc a kvalt nade mnou

³⁶⁾ Žaloby městské rady Vilémovi Slavatovi l. kopiał městský 17 etc.

provozovati, tehdy chci mocí do vynaložení své síly odpirati, aby mě tu na kusy měli roztrhati. Neprátele mě soudí. Na žádného nic nedbám a nedám, toliko na P. Boha a Jeho Milost [Slavatu], velice se mně zakázal. Sprosta na nás nic dáti nechtěl a když pro rychtáře Klementa Tobiaše odesláno, odtud (z radnice) od práva jest přeč utekl.

Spáchal despect nikdy při městu Hradci nenáležitý a neslýchaný . . . nebo posláno jedno druhé i třetí pro Buriana, ale na rathouz přijíti nechtěl. Konečně vzkázavše páni, aby od své urputnosti upustil a do trestání šel, přece jen Buriana, za nímž děcka i měšťanstvo volalo „Burda bouří, Burda bouří“ do radnice připravili, ale na slavný slib, že se zdráv domů navrátí. I přišel do rady neslušně „v baledraně, s oblečenými rukávy (= plechovnice), v ostruhách, s žilou stříbrem vykládanou, jako by na vojnu táhl, prý připraven na cestu za milostivou vrchností do Prahy.³⁶⁾ Purkmistr mu řekl, že má zachovati poslušenství a jíti v místo ukázané (t. j. Kejzličky) a on jen s pohrůžkami a svými daremnicemi nás odbejval a urážku přimnožil: Váš ortel je nepravý, nespravedlivý, nedobře uvážený a k vůli p. hejtmanu učiněn . . . V pravdě že se za to stydíme a některá slova mluvená pro stud vysloviti nemůžeme. Pravil také, že k VMti jde. Po té šel po svých. Pročež, milostivý pane, VMt pro Boha všichni společně prosíme, že nás v tom ochrání a jej k slušnému trestání a věc k nápravě přivesti ráčíte . . . tak bychom . . . jiným měšťtům, jakož se již i toho stává, k lehkosti a posměchu býti nemuseli a a dítkám i potomkům našim na budoucí časy od okolních to vytejkáno býti nemuselo.³⁷⁾ Burian žaloval Petra Sytra také u rady krumlovské, ale hejtman krumlovský psal 24. Aprilis, že pře náeží k vině tam, kde týž Petr pozustává, tedy do Volar. (Pokrač.)

Pře o polovici statku odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného po Jakobovi Lhotovi z Šebína, někdy regenta panství Libochovického, které náleželo Jiřímu staršímu Popelovi z Lobkovic, který pro velezrádu k věčnému vězení na zámku Ličkové odsouzen byl.

(Z archivu m. Loun vyaesl Fr. Štědrý. Pokračování.)

Třetí spis Anny Vesecké z Vesec složený ku právu ve středu po Božím Těle jinak ultima Maji L. P. 1595.

(57 str.) Slovatné opatrnosti V. M. páni spoluradní m. Luna. J. M. C. pána p. našeho nejmilostivějšího p. rychtář Jiřík Dědek svým starobylým způsobem přivikv matron šlechetných a dobře zachovalých nešetřovati a jsa tím povinen v takových příčinách na sobě jakožto osoba ouřadní ke vsí náležitě uctivosti dobrej příklad dávatí, v právním předsevzetí bez zbytečných důtek a strašování se vsí náležitou uctivostí pracovati, ne sobě sám ale spravedlivému soudu rozeznání spravedlivě připisovati, kterak jest o touž nepořádnou přípověď svou ku pořadu práva přistoupil sobě sám a ne jinému přičítati a víru dávatí musí milostivým poručením

³⁶⁾ a zatím jel do Kamenice.

³⁷⁾ Žaloba l. c.

J. M. C. p. presidenta a pp. rad ztizené komory král. čes., svého poblouzení a práva pochybení napravovati nemůže nežli pořadem práva, kterémužto pořadu práva jsem s týmž p. rychtářem J. M. C. netotiko zročena, ale obsýlaná nebyla, nežli pod cizím zročením nenadále svým předsevzetím ke mně tu v místě radním přistoupil. Po přečteném poručení jakous přípověď čísti dal, že jsem jemu toho zbrániti nemohla, zahojemství, budu-li jemu tou přípovědí povinna, žádala, tímž jsem jeho nepořádného předsevzetí nestvrzovala. Nýbrž, dobře-li jest se ve svém předsevzetí opatroval a podle takového milostivého J. M. poručení pořadem práva krácel, dobře toho užive a co na hojemství zůstává, tuť lis contestata nebejvá, aby hned taková intencí měla se tvrditi, ale po vzatém hojemství omnibus datur facultas excipiendi, reconveniendi. Dobře a spravedlivě jsem na tu reguli právní: Citacione omissa processus ipso jure nullus est, se táhnouti mohla. Při kterémž stojím a jemu takovými důtkami od té obrany dáti odstrčiti nemíním a na vejkladu strany nepřestávám. Že se pak táž přípověď na místě a k ruce J. M. C. pána a p. našeho nejmilostivějšího bez pořádného vstoupení a právního obeslání stala, dobře-li jest v tom o přípovědích pořadu práva následoval, nechť se v právo městské C. 26. 27. 28 bedlivě nahlídne, tu bude moci své poblouzení a pochybení poznati. Nejedni příkladové se nacházejí, když J. M. C. p. prokurátor k ruce J. M. při soudech vyšších, aneb p. rychtářové J. M. C. při soudech městských pořadu práva nenásledují a v tom něčem pobloudí a pochybí, na ujmu J. M. C. spravedlnosti bejti nemůže, že potom z toho odpovídati musejí, že právo jednomu každému v rovnosti jíti má, což se potom (576) provozovati bude: Quod ex non sufficienti enarratione partium et observantia juris non valet consequentia. J. M. C. poručení v ničemž se nestíhá, ale nepořádné Jirka Dědka ku právu přistoupení a zřízení zemské patrně vyměřuje: co ku pořadu práva náleží, má-li kdo jakou spravedlnost, proti tomu veď a hled se zachovati, jakž pořad práva vyměřuje. Že pak citatio multipliciter se od něho pokládá, ani podle toho vejkladu jest se nezachoval, ale dobře by bylo, aby formalia verba: Citacione omissa processus ipso jure nullus est, tak ujímal, jak pořad práva vyměřuje a na to mnohá prejudicata jsou, že obsílka má předcházeti žalobu, aneb vznešení. Neučiní-li toho a obsýlky sobě nevyžádá, žaloba se zdvihá i všelijaké vznešení a přípověď. Při concluse pak té repliky toho dokládá, že bych nenáležitě nebožtíka Jakuba Lhotu manžela mého za člověka svobodného stavěti měla a že by přípověď jeho ne k osobě ale k statku se vztahovala. Co sem do prvních spisův položila, to bohdá provozovati míním, aniž rozum toho sám ukazuje, aby lidé mrtví po smrti do jakých soudů potahování bejti mohli. Jestliže jest Jakub Lhota z Šebínu manžel můj se mnou v svobodě zůstával, kterak by tedy statek náš společný mohl v jakou nesvobodu provozován(?) bejti podle toho práva: Cum quid prohibetur, prohibentur omnia, quae sequuntur ex illo. A jakož se podle terminu uloženého na průvod odvolává, tak i já téhož užiti a těch všech vejpisův i psaní, kteráž jsou Libochovští proti mně do komory král. čes. skládali a V. Mtem odeslány jsou, k této při za průvod užiti hodlám podle toho práva: Quod licet actori licet et reo. Škody opovídám a beneficia právní vyhrazuji.

Datum v m. Libochovicích v pondělí po památce Božího Těla 29. Maji anno 595.

Anna Vesecká z Vesec a v městě Libochovicích
po někdy Jakubovi Lhotovi z Šebínu pozůstalá vdova.

Jest termin stranám k průvodům do osmi neděl pořád
zběhlých jmenován.

Průvodové J. M. C. p. rychtáře proti Anně Vesecké.

Svědkové zapsáni in tabulis testimoniorum pag. 496. 507.
525. 536.

Archiv lounský I C. 34. str. 496—536.

(496). Svědomí podle práva a zřízení zemského přijaté ku potřebě J. M. C. pana rychtáře Jiřího Dědka z Vlkové na místě a k ruce J. M. C. v té při o polovici statku odoumrtního, neřizeného a nekšaftovaného po někdy Jakubovi Lhotovi pozůstalého, proti Anně Vesecké z Vesec skrze mne Petra Hradeckého písaře radního přísežného v středu po památce sv. Vítě leta Páně 1595 v přítomnosti relatorův Jana Dčbera a Jana Mikšovic z konšelův, kteřížto na níž psané osoby otázky činili a on; po učiněné povinnosti svědčili toto:

Pan Jan Kaňka Pořícký, J. M. C. ouředník panství Libochovského:

Toho jsem povědom, že Jakub Lhota z Šebína všecky a všílivé živnosti v městě Libochovicích městské jako piva vaření, prodej vobilí vedl, na roboty, kterýmiž z statku svého vrchnosti povinen byl, na popluží vysílal, pláty jako ouroky, berně a jiné zbírky všelijaké, jako i jiní měšťané, tolikéž kopy roční za učiněnou milost odoumrtní zapravoval a dával. Item jsem toho povědom, že když měl umřít, byl té vůle o svém statku kšaftovati a pořizení učiniti ale počevši, poněvadž ho smrt zachvátila, toho nevykonal. Aby kdy s koňmi na roboty jako jiní poddaní, nejsouce tu než od patnácti let, odsýlal, poněvadž ouředníkem byl, o tom žádné vědomosti nemám, než co se obecných a zádušních forování dotýče, tu jest také časem i posílal. Jiného nic nevím.

Jiřík Škvrnička, purkrabě panství Libochovského: Jsem toho povědom, že Jakub Lhota z Šebína, když jednoho času ouředníkem nebyl, všecky jest povinnosti jako jiní sousedé Libochovští s koňmi i jinak vykonával. Než když potom zase ouředníkem učiněn byl, tu jest mu pán tu milost učiniti ráčil, že jest s koňmi nerobotoval, než jiné pořádky sousedské i panské všecky vykonával. Toho jsem též povědom, že jest pan Jeroným z Donína prve statek ten koupil a v jeho užívání byl (497 str.), kterýž potomně po smrti jeho Jakub Lhota sobě k ruce koupil, nežli jest sobě Annu Veseckou za manželku pojal. Item to v paměti snáším, že jest nadepsaný Jakub Lhota s městem trpící byl, živnosti městské všecky vedl a jednoho času na tři domy piva vařil, slady dělali dal, prodával, čeládku svou na roboty panství sousedské vysílal tak, že někdy i s koňmi státi musel, ospy roční z statku svého i jiné platy všeckny vrchnosti své povinné zapravoval a dával: též i k ruce pánu svému předešlému za učiněné obdarování a milost na nápady a odoumrtní podle jiných měšťanův, což

mu náleželo, každoročně odvozoval a statku svého nikdy od povinnosti od vrchnosti své osvobozeného neměl. To jsem také množstvíkrát od předešlého pána našeho slyšel, že jest téhož Jakuba Lhotu chlapem jmenoval a jej rovně jako jiné poddané své za chlapa pokládal. Více nevím.

Florián Rakovnický, písař obroční panství Libochovského:

Toho jsem povědom a v paměti mi dobré zůstává, že jest nebožtík Jakub Lhota, jsouce spoluměštěním města Libochovic s městem trpící, živnosti své všeliké městské sobě k ruce tu v městě piva vaření provozoval, na roboty ženní ano, když ouřednictví pozbyl, na všelijaké roboty pomůcky čeládku svou s hovádky svými, když čas toho ukazoval, jimiž vrchnosti své dědičné, dokud živ byl, povinen a zavázán zůstával, jest vysýlal, ospy roční z statku svého vrchnosti své náležitě zapravoval a dával a já jsem je osobně na poručení jeho od čeládky přijímal a je do register důchodních tak, jak i od jiných zapisoval a tu, kdež náleží, odvozoval. Ano i toho jsem povědom, že jest nebožtík Jakub Lhota (498 str.) předešlému pánu našemu podle jiných, což jemu náleželo, peníze roční z statku svého náležitě odvozoval a statku svého nikdy osvobozeného od povinnosti měšťanské a podací od vrchnosti neměl. Item i to v své paměti mám, když jest on Jakub Lhota leže na smrtné posteli pro mne poslal žádaje, abych došel pro Jakuba Petříka písaře městského a jeho prosil, aby jemu poslední službu učinil a k němu sešel maje oumysl poručení o statku svém učiniti, jakož pak i na žádost jeho vše se slota. Ale že jest Jakobovi písaři odložil, když po druhé pro něho pošle, aby na to pozor měl a mezi tím časem, nenadáví se tak rychlé smrti, bez kšaftu jest umřel. Ano i v paměti mám, že jest J. M. C. rychtář města Luna poručení z komory přinesl, že se J. M. C. na polovici statku po nebožtíkovi Jakobovi Lhotovi pozůstalého připovídati ráčí, kteréhožto poručení Jan z Bytýšky, že by nepořádné bylo na místě Anny Vesecké zbraňoval, naposledy pak k tomu povolil, aby odevřeno a čteno bylo. Jiného nic nevím.

Václav Kunatka, primas města Libochovic nad Ohří:

To v své paměti snáším, že když jsou páni komisari J. M. C. pan Mathiáš Jizbický z Jizbice, puchalter, a Štastný Jelínek k inventování statku po někdy Jakobovi Lhotovi vysláni byli, že jsem toho přítomen byl a když pan Mathiáš Jizbický paní Anny Vesecké jistoty dáti je ukázala, se dotazoval, ona jich některak ukázati nechtěla, nýbrž oznámila při tom slova ta: „Když budou peníze před rukama, že se také jistoty dobře najdou. O tom též vědomost mám, že jest nadepsaná Anna Vesecká při inventování dotčeného statku žádných koflíkův, ani nic na zlatě nevykázala. Více nevím.

Beneš Nyč jinak Huspeka, měštěním města Libochovic nad Ohří:

To mám v paměti, že jest pan Jeroným z Denína koupil statek od Štastného Junkovic a Reginy Neřádky prvé nežli jest sobě Annu Veseckou (499 str.) za manželku pojal. Pan Jan z Lobkovic mladší, hofmistr království českého, půjčil mu na závdavek 200 kop a ty vyzdvihli nadepsaný Štastný a Regina Neřádka. Potom, když se k ní pan Jakub Lhota přivenil, skoupil několik sudův vína od Klapských sedlákův a takové víno na čekání pro-

dal do Prahy a potom vzav peníze za to víno, z nich jest koupivší ten statek od sirotkův Jeronýma z Denína zase pánu nadepsaný závdavek předku jeho půjčený oplatil, jakž v knéhách trhových to šířeji poznamenáno jest. Item pamatuji, že jsou v příbytku mém dva měšťané jeden ze Starého, druhý z Nového měst Pražských jsouce obstaveni, Jakubovi Lhotovi půl páta sta kop míš. vysázeli a mezi nimi samých zlatých okolo dvou set kop míš. bylo. Při inventáři pak statku výšjmenovaného Jakuba Lhoty Anna manželka jeho o žádných zlatých, ani klínotech a koflicích nic věděti nechtěla, ani jich nevykazovala, ani jistoty na peníze půjčené. Nýbrž když se jí pan Mathiáš Jizbický na týž jistoty dotazoval, oznámila: že se dobře jistoty najdou, když peníze budou před rukoma. O tomtéž vědomost dobrú mám: že jest Jakub Lhota měšťanské živnosti rovně jako jiný měšťán provozoval a jednoho času na tři domy piva vařil, slady též sobě dělati dal a potom je prodával, roboty též panský jako jiný soused vykonával. Item toho jsem povědom, že jest Jakub Lhota půjčil na poloučtvrti dědiny nebožtkovi Ondřejovi Hrnčíři dvacetí sedm kop míš. měl je vedle ceduly v sedmi letech vyplatiti i nevyplatil po dnes. Pobízal mne před svou smrtí Jakub Lhota, abych tu dědinu od něho koupil, já toho učiniti nechtěl. Nicméně to též v paměti své dobré mám, když sme nařizení pl- (str. 500) nemocníci od purgmistra a konšelův záduší i vsí obce města Libochovic nad Ohří v té při proti Anně Vesecké při právě tomto ponejprve stáli: tu jest pan Jan z Bytýšky, zástupce druhé strany, J. M. C. panu rychtáři zdejšímu spisu složití bránil z příčiny té, že by jí Anně Vesecké nemělo časné věděti dáno býti. Potom po mnohém rozmlouvání od toho jest upustil a týž spis pro ubytí dalších pojezdův a outrat aby čtěn byl, povolil, dokládaje, by se toho tehdaž nestalo, že by potom to vykonáno býti muselo. A při tom jsem byl, když týž spis pana rychtáře J. M. C. panův rad komory království českého v místě radním vedle dovolení strany čteno bylo. Jiného nic nevím.

Tomáš Rabuzský jinak Trampeška, měšťán města Libochovic:

Toho jsem povědom, že nebožtík Jakub Lhota z Šebínu půjčil na poloučtvrti dědiny nebožtkovi Ondřejovi Hrnčíři, když jsem potom s nebožtíkem Ondřejem Hrnčířem změnu na domy učinil, tehdy sme šli k M. panu Lhotovi, aby nám takového freimarku bylo dopráno a povoleno. Tu jsem se domlouval, aby mi taková dědina k vyplacení od Jakuba Lhoty byla postoupena. Jakub Lhota nechtěl k tomu povoliti pravě, že jest trhem koupena. Potom po některých časích, když se panu Lhotovi postýskovalo s čeládkou a koňmi, pověděl mi, abych sobě peníze zhotovil, že mi takovou dědinu pustí. Ale nikdy k tomu nepřišlo, aby mi ji pustil, v tom potom umřel. Druhé povědom jsem, že týž Jakub Lhota měšťanskú živnost u nás v Libochovici vedl, piva vařil na jeden, druhý i třetí dům, ano také i povinnosti sousedské vykonával jako ženní robotu pánu i jiné, kterými sme pánu povinni byli, pokud ouředníkem nebyl, vše zároveň s námi odnášeti a vypravovati musel. Třetí den před smrtí svou dotčený Jakub Lhota (str. 501) s námi se v náboženství srovnal. Tu jsem přítomný

byl, když jest jemu Jakob, kaplan kněze Václava faráře našeho, pod jednou způsobou podával. Víc nic nevím.

Volf krejčí, měštěnin města Libochovic nad Ohří: Byl jsem toho přítomen, když statek po někdy Jakobovi Lhotovi z Šebína pozůstalý [od] pánův komisarův J. M. C. inventován byl a když ty věci, který spatřily, zinventovány byly, ptali se paní Anny Vesecké na některé jistoty sumu peněz rozpůjčených, kterých vejtah se nenaděšel. Ona proti tomu řekla: že se dobře jistoty najdou, když peníze budou před rukama. Co se dotýče koflíkův, prstenův a jiných klenotův, toho se nic nenašlo, než našlo se v jedné truhlici ve světnici zapečetěných v pytlíku 150 kop mš. a v sklepě okolo třiceti kop. mš. Jiných žádných peněz ani klenotův sme najíti nemohli. Totéž v paměti mám, že jest nebožtík Jeroným z Denína prve statek koupil a jeho v držení byl, nežli jest sobě Annu Veseckou za manželku pojal a to asi okolo roku před tím. Nevím nic jiného.

Salomena Kohoutka, měštka z města Libochovic: Podle cedule pňhonné řezané panův plnomocníkův té pře proti Anně Vesecké při právě tomto skládám ku právu tuto ceduli řezanou aneb žuldprýf panu Jakobovi Lhotovi z Šebína svědčící na 23 kop 17 gr. 3¹/₂ dd. vše mš., jehož actum v pátek po sv. Jiří leta P. [15]75. A což v té ceduli z strany též dědiny a summy poznamenáno, to jest v skutku a v pravdě tak. Jiného nevím.

Václav Mičan, soused z města Libochovic:

Jsem toho povědom a v paměti mám, že panu Jakobovi Lhotovi pivo ječný [a] bílý na tři domy za jeho živobyť vařival. Jiného nevím.

(502 str.) Martin, sládek z J. M. C. v městě Libochovicích pivovaru: Dělal jsem panu Jakobovi Lhotovi slady cobilí v panské sladovně, pokud předešlý pán to v držení měl; v městě též dal sobě z pšenice jednomu sousedu sladovníku slad dělati a mně poručil, abych k němu dohlídal. Jiného nevím.

Jan Květoň, měštěnin z města Libochovic:

Jakub Lhota za živobyť svého na tři domy piva bílá i ječná u nás v městě vařil a je jiným sousedům do města vystavoval. Jiného nevím.

Pavel Kudrna, měštěnin z města Libochovic.

Nevím, co jiného mluvíti, než že jest nebožtík Jakub Lhota z Šebína živnosti městské užival a na tři domy piva bílá i ječná vařil.

Kříž Kuřek, starej J. M. C. poddaný ze vsi Klapího po učiněné na † (kříž) povinnosti svědčil: Povědom jsem toho, byl jsem v službě u nebožtíka pana Jeronýma do dvanácti let, koupil sobě statek před tím asi na rok nežli sobě tuto paní Annu Veseckou za manželku pojal. Jiného nic nevím.

Bartoň Valín, J. M. C. poddaný ze vsi Klapího, vinnat Solanský učiniv přísahou na kříži svědčil:

Pamatuji a o tom vědomost mám, že jest nebožtík pan Jakub Lhota sám koupil ode mne vinnici u Klapího za 23 kop mš. a mně ji též sám penězi hotovými zaplatil, sám ji také v držení měl až do své smrti. Nic víc nevím.

Jan Hejtmaník, J. M. C. poddaný ze vsi Klapího po učiněné na † přísaze svědčil:

Koupil ode mne nebožtík pan Jakub Lhota vinici u Klapího za třiceti kop míš. Potom, když jsem k němu s Křížem Kufkem, sousedem svým přišel, aby mi takové peníze, které na hotově odvésti měl, dal, on se toho zbraňoval. I prosil jsem ho, aby mi dvaceti kop míš. na ni půjčil a jí do své libosti užíval, což on učinil a při tom nechal mi 1 strych ječmena a 2 strychy ovsa pro koně a pověděl: když budu moci s těch 24 kop býti, abych mu je navrátil, že mi zase vinici chce pustiti. Ale poněvadž jsem já s to býti nemohl, té vinice do své smrti užíval. Víc nevím.

(503 str.) Adam Karušek, z nadepsané vsi J. M. C. poddaný, po učiněné na † přísaze svědčil:

Koupil ode mne nebožtík pan Jakub Lhota vinici u Klapího za 12 kop míšenských, šest kop mi hotových dal a čtyři strychy ovsa po půl druhý kopě; druhou též vinici nadepsaný pan Jakub Lhota u nás koupil od Jana Kroupy za 10 kop míš., bylo jí jakož i mé dva provazce. Sám p. Jakub v domě svým mě za mou vinici platil. Jiného nevím.

Mikuláš Mazánek z Klapího, J. M. C. poddaný, učiniv přísahu na † svědčil: Býval jsem u p. Jakuba Lhoty za vinaře, koupil od Jana Kroupy vinici za 10 kop míš. Víc nevím.

Štěpán Voda z Klapího, J. M. C. poddaný, po učiněné na † přísaze svědčil: Jsem toho povědom, že nebožtík Jakub Lhota koupil čtyři vinice u Klapího od p. Jana Kroupy jednu, od Jana Hejtmánika druhou, od Adama Karuška třetí a čtvrtou od Bartoně Valína.

Martin Hlivara z Klapího, J. M. C. poddaný, učiniv přísahu na kříži, svědčil: Já jsem toho povědom, že jest nebožtík Jakub Lhota čtyři vinice koupil u Klapího, od Jana Kroupy jednu, od Adama Karuška druhou, od Jana Hejtmánika třetí a čtvrtou od Bartoně Valína. Víc nevím.

Protestaci.

Jan Michlen, plnomocník Anny Vesecké z Vesec ohlášení učinil a sobě při vedení nadepsaných svědkův protestoval, aby při i publikování jich proti nim mohl mluvit a psát, což bude zapotřebí. Actum die et anno ut supra.

Svědění listovní.

No. 1, (58 str.) Svědomí ode mne Viléma staršího Odkolka z Oujezdce na Hořeních Malobratřicích ku potřebě J. M. C. rychtáře Jiříka Dědka města Luna proti urozené paní Anně Lhotové z Vesec ku právu města Luna, tu kdež náleží.

Já, Vilém starší Odkolek z Oujezdce na Hořeních Malobratřicích, hejtman kraje Boleslavského, známo činím tímto listem přede všemi čtoucími, zvláště tu kdež náleží. Jakož jsem pohnán od p. Jiříka Dědka z Vlkové, J. M. C. p. rychtáře m. Luna, abych jemu svědomí ku potřebě J. M. C. ku právu města Luna dal a jakého svědomí na mně žádá, to jest mně na ceduli řezané sepsané poslal. I to jest mně v dobré paměti, že když jsem byl u uroz. p. p. Jiřího z Lobkovic ty časy na Mělníce Libochovicích za vrchního hejtmána na panství panských a když jsem soud obecní

držal v městě Libochovicích, tu jsem registra nová na zápisy statků domův v témž m. Lib. založil a tu nebožtík p. Jakub Lhota z Šebínu ty časy ouředník na Libochovicích, dal jest do týchž registr sobě vepsati dům, statek svůj, jakým způsobem toho nepamatuji, než když ty registra jsou před rukama, jimi se spraviti každý může. A to mi také v paměti zůstává, když bylo po soudě, že jest některý z sousedů m. Lib. ke mně přišel a pravil mně, že paní manželka N. p. Jakuba Lhoty o to nařká, že jest p. Jakub Lhota manžel její sobě ten statek dal v registru vepsati, že jest to statek její a děti jejich po prvním muži jejím, že nesmí nic říci, že by jí bil; a p. Jirí z Lobkovic, ty časy pán toho panství taková registra schválil, že jsou tak dobře zpravena.

Což tuto svědčím, to přijímám k své víře a duši, jak se v tom pamatovati mohu, že jest to v pravdě tak. Pro lepší toho jistotu pečeti svou vlastní jsem toto svědomí své zapečetiti dal. Datum na Hořeních Malobratřicích v sobotu po sv. Petru a Pavlu letha 1595. [1. července.]

No. 2. Svědomí Lidmily Chloubové z Denína a v městě Biliň. Est recognitio illius, que in sequenti controversia descriptum (živ.)

No. 3. Svědomí přijaté při právé a soudu zahájeným rychtáře a kmetův města Litoměřic nad Labem.

V té při, kteráž jen na sročení J. M. C. P P při právé m Luna mezi poctivým panem Jirkem Dědkem z Vlkové, J. M. C. rychtářem m. Luna, na místě a k ruce J. M. C. P z jedné a urozenou paní Annou Veseckou z Vesec, pozůstalou vdovou po někdy p. Jakubovi Lhotovi z Šebínu a v Libochovicích, z strany druhé co za přípovědi na polovici statku (na čem by ten koliv záležel neřizeného, nekšaftovaného po témž Jakubovi pozůstalého dotýče:

Valentin Nysl, postřiháč, svědčil takto: To jest u mě vědomé a v své paměti mám, že když jsem k p. Jakubovi Lhotovi do Libochovic pro takovou půjčku těch tři sta kop míš. přišel, oznámil mně p. Jakub Lhota, že jest již na cestě byl a do Prahy jel a příjeví nad Poplze, že jest zase pro nedostatek zdraví svého domů navrátí se musil, ale však se strany půjčky, co sem vám připověděl, o tom manželce své poručil Anně, kdybych doma nebyl, aby nám takový peníze vyčtla a dala. I kázal paní manželce své a řekl: Jdi a přines ty peníze ze sklepu, připůjč svých sto kop, však se tobě všechny dostanou. Což jsem pak od ní paní Anny takový peníze totiž 300 kop míš. při přítomnosti téhož p. Jakuba vyplacené a vyčtené k sobě přijal a jemu hned jistotu na takovou sumu jsem dal a on ji ode mne vzal a dal jí manželce své a řekl k ní tak: Anna, schovej jistotu, nebo víš, kde jiné jistoty jsou. Více nevím.

Toto svědomí přijato a zapsáno jest při právé a soudu zahájeným rychtáře a kmetův m. Litoměřic nad Labem a v přítomnosti jich skrze mne Jakuba Austýna, písaře radního téhož města Litoměřic k tomu obzvláště přisežného, a zapečetěno pečeti ouřadu rychtářského téhož města. Stalo se v pondělí po slavné památce proměnění K. P. na hoře Tábor leta 1595. [7. srpna].

No. 4. Svědomí od nás purgmistra a konšelův m. Libochovic nad Ohří k potřebě J. M. C. rychtáře v m. Luna p. Jirřho

Dědka z Vlkové v té při, kdež se přípovědi k ruce J. M. C. při právě m. Luna ku polovici statku po N. Jakobovi Lhotovi z Šebínu pozůstalému dotýče.

My purgmistr a konšelé m. Lib. n. Ohří známo činíme přede všemi a zvláště tu, kdež náleží. Jakož jest nám J. M. C. pána nás všech nejmilostivějšího rychtář v m. Luna p. Jiří Dědek z Vlkové ceduli řezanou půhonní odeslal, abychom mu proti paní Anně Vesecké z Vesec k té při, kterouž s ní při právě m. Luna v přípověď k polovici statku odoumrtného, neřízeného a nekšaftovaného, po p. Jakobovi Lh. z Š. někdejším manželu jejím tu v m. Lib. pozůstalého, má, vejpis společného vzdání anebo spolčení mezi týmž p. Jakobem Lh. z Š. a paní Annu Veseckou z Vesec manželky z kněh městských, do kterýchž se dle starobylé zvyklosti takoví zápisové spolčující zapisují, hodnověrně pod pečeti naší vydali a ku právu m. Luna odeslali a složili. Podle kteréhožto půhonu takové knihy naše písaři našemu radnímu a přísěžnému v přítomnosti naší od letha 1560, kdyžto již uroz. p. p. Jan starší z Lobkovic panství (59 str.) Libochovského v držení jest vešel, až letha 1594, kdyžto J. M. C. téhož panství dostati jest ráčil, přehlídnouti jsme poručili a někteří sami přehlídali a to, byl-li by jaký takového jich manželův v statku spolčení zápis vyhledati chtěli, však nic toho najíti jsme nemohli. A sprostá o žádném zápisu takovém vědomosti nemáme. To že v pravdě tak jest, to přijímáme k své víře a duši. S tím doložením, což tuto J. M. C. panu rychtáři vysvědčujeme, to též Benešovi Huspekovi, Florianu Rakovnickému, Janu Bělotovi(!) Vlachu z města Libochovic a Krystyanovi z Cejnova, měštěnánu m. Litoměřic nad Labem, plnomocníkům od obce a záduší našeho nařízeným. Na jistotu a potvrzení toho pečeti města našeho toto odsvědčení naše spečetiti jsme poručili, kteréhož jest datum v pondělí po památce sv. Petra a Pavla ap. 2 letha 1592. [3. července.]

No. 5. Svědomí ode mne Jana Zbyňka Zajíce z Hasenburku na Budyni a Mšeném ku potřebě J. M. C. rychtáři p. Jiříkovi Dědkovi z Vlkové a v m. Lounech též plnomocníkům vši obce a záduší m. Libochovic; tu kdež je čísti a slyseti náleží. Já Jan Zbyněk. Z. z H. na B. a Mš. oznamuji tímto listem vůbec přede všemi, zvláště tu, kdež náleží. Jakož jsem pohnán a dohnán od J. M. C. p. rycht. z m. Luna J. D. z Vl., tolikéž od plnomocníkův vši obce a záduší města Libochovic, abych jim svědomí ku práv města Luna k rozepři, kterou k ruce J. M. C. týž p. Jiřík D. z Vl. o polovici statku odoumrtného po Jakobu Lhotovi a oni plnomocníci o druhou polovici téhož statku neřízeného a nekšaftovaného mají a to proti uroz. paní Anně Vesecké z Vesec, pozůstalé vdově po neb. Jak. Lh., vydal a jakého svědomí ode mne žádají, to jest mi při půhonu na ceduli poznamenané podáno. I toho jsem povědom, že teď před některým lítem nebožtík Jakub Lhota ke mně na Budyni jest přijel a skrze ouředníka mého v tom mi se vyjevil, jestliže by mi bylo co tím poslouženo, že mi chce jednoho tisíce kop míš. na obyčejný úrok zapůjčiti, kteréž jsem od něho přijal a jemu obyčejnou jistotu i z dědici a budoucím jeho i s ourokem svědčící i tomu každému, kdož by ten list měl s jich nebo jednoho z nich dobrou vůlí a svobodnou pod mou pečeti s podpisem mé vlastní ruky jsem napsati poručil, kterážto jistota až posavad vyvazena není. A což to svědčím, to jest v pravdě

tak. To přijímám k své víře a duši. Tomu na svědomí a pro lepší toho jistotu toto mé svědomí mou vlastní pečeti zapečetiti jsem dal. Jehož datum na Budyni ve čtvrtek po sv. Petru v okovách l. 1595. [3. srpna].

No. 6. Svědomí ode mne Jana z Vřesovic a z Doubravské Hory na Podčedicích (l) a Libčovsi, J. M. C. rady a purkrabí kraje Hradeckého, ku potřebě moudrým a opatrným páním páním J. M. C. p. rychtáři m. Luna Jiříka Dědka z Vlkové, též Beneše Nyče jinak Huspeky, Floriana Rakovnického, Jana Bieloty Vlacha v Libochovicích a Krystyana Čurhalíka z Cejnova m. v Litoměřicích, a to proti uroz. pí. Anně Vesecké z Vesec; pozůstalé vdově poneb. p. Jakubovi Lhotovi z Šebínu, ku právu města Luna.

Já Jan z Vřesovic a z D. H. na P. a Lib., J. M. C. rada a purkrabě kr. Hr., známo činím tímto listem přede všemi a zvláště tu, kdež náležeti bude. Jakož jsem od moudrých a opatrných páнів J. M. C. p. rychtáře J. M. C. m. L. J. D. z Vlkové, též Beneše Nyče jinak Huspeky, Floriana Rakovnického, Jana Bieloty Vlacha v Libochovicích a Krystyana Čurhalíka z Cejnova m. v Lib. jakožto plnomocníků té rozepře, kteráž na jisté a milostivé poručení J. M. C. s uroz. p. Annou Ves. z V., pozůstalou vdovou po n. J. L. z Š., při m. Luna mají, podle práva k svědomí pohnán. A jakého svědomí ode mne žádají, to jsou mi v řezaných cedulích poznamenáno odesílali. I toto o tom vysvědčuji, že jest to tak, že jest mi nebožtik Lhota Jakub dvě stě kop míš. půjčil a já jsem jemu na to jistotu a jinému žádnému učinil. V kteréžto jistotě za rukojmí uroz. p. Anzhelma Staustorfa z Staustorfu a na Kosticích a uroz. p. Zikmunda Sokola z Mor a na Slavětíně jsem postavil. A což tuto vysvědčuji, to jest v pravdě tak a to přijímám k své víře a duši. Jemuž datum na Libčovsi na den sv. Maří Magdaleny 95 (22. července).

No. 7 (str. 60.). Svědomí od nás purgmistra a konšelů m. Lib. n. O. ku potřebě J. M. C. rychtáře m. Luna p. J. D. z Vl., též také ku potřebě Benešovi Huspekovi jinak Nyčovi, Florianu Rakovnickému, Janovi Bělotovi z Libochovic a Krystyanovi Čurhalíkovi z Litoměřic plnomocníkům od obce a záduší m. Lib. nařízeným k té při, kdež se připovědi k statku po neb. Jak. Lh. z Š. pozůstalému dotýče a to proti uroz. pí. A. V. z V. ku právu m. Luna, kdež táž pře k rozeznání podána jest.

My purgmistr a konšelé m. Lib. nad O. známo činíme přede všemi a zvláště tu, kdež náleží. Jakož jsme skrze cedule řezané rozdílně psané a odeslané od J. M. C. rychtáře v m. Luna, p. J. D. z Vl., a opatrných Beneše Nyče jinak Huspeky, Floriana Rokycanského, Jana Běloty Vlacha z m. Lib. a Krystyana Čurhalíka z m. Litoměřic n. L., plnomocníkům od obce a záduší m. Lib. nařízených, pohnání, abychom k té rozepři, kteráž jest při právě m. Luna o připověď k statku po n. J. L. z S. pozůstalému, nekšaftovanému a nežízenému jak J. C. M. p. rychtáři tak i nadepsaným plnomocníkům ku potřebě a to proti ur. p. A. V. z Vesce, pozůstalé vdově po témž J. Lh., některá psaní k témuž právu m. Luna složili. Vedle kterýchžto pňhonů tak činíme a teď příležitost v tomto listě našem ty věci zapečetěné, z nichž tak pohnání jsme, skládáme. Předně vejpis vlastní rukou Mikuláše Chlouby učiněný z psaní, což jest tak jemu p. J. Lh. z Š. za odpověď dal, jehož

datum ve čtvrtek po sv. Vavřinci l. 94. Druhé supplikací, kterou jest nám k ouřadu purkmistrskému on Mikuláš Chlouba podal též vlastní rukou jeho psanou. Třetí vejpis, co jest od nás témuž Mikulášovi Chloubovi na touž supplikaci jeho za odpověď dáno, čehož datum ve středu po sv. Mikuláši l. 94, v kterémžto vejpisu Jakub Petřík písař náš radní a přísězní jest se podepsal. To že v pravdě tak jest, to přijímáme k své víře a duši. Na jistotu toho pečet naši městskou k tomuto listu přitisknouti jsme dali. Kteréhož jest datum ve čtvrtek po sv. Martě, t. j. 3. Augusti l. P. 1595.

1. Odpověď Jakuba Lhoty na jeho psaní daná.

Slovutný p. Mikuláši Chloubo, příteli a synu můj milej. Zdraví Vám dobrého přeji věrně rád. Psaní Vaše, kteréž mně činíte, ano i té smlouvě, kterou s matkou i bratřími i sestrami vašimi máte, s přečtení toho obojího jsem porozuměl, rád bych raději s Vámi oustně, pokudž by bylo možný (poněvadž se ke mně na radu utkáte) rozmluvil, možné-li jest, poněvadž tu svátkové dva pořad budou neděle Páně a na zejřfí den slavný Matky Boží. Přijedte ke mně na noc neb po vobědích v neděli. Rozmluvili bychom o to dobře volněji. Pakli není možné, že byste museli po vopatření sebe, poněvadž tak mnoho doma dobrých přátel máte, tehda vypravte sem Lidu, ať sobě vostatních padesáte kop míš. vostatní sumu vyzdvihne. Já jsem nikdy proti tomu nebyl, ani ona nikdy toho pověděti nemůž, že jest mi něteo vo to rekla, vod toho času, pokavadž za vámi v manželství zůstává, abych jí ty peníze dáti měl. Poslala v neděli nějakou sem k nám ženu pro ně, kteréž já neznám, ač Váš čeledín jest. Snad ani vy, odkud jest, dokonce věděti nemůžete a tak v nebezpečenství jak já tak i vy, kdybych byl vočeslal, byli bychom zůstávali. Co se smlouvy svadební dotýče, jest jakás drsnatá, k tý jsem já nikdy nepovoloval, ani moji vyslaní páni přátelé v tom se nebudou pamatovati. Nebo kde jest mně možná věc, abych já přáteli její Lidmile nápadu po nich, poněvadž v mý moci žádný nezůstává a mýho nic není, zavazovati smlouvami svadebními měl. Co se manželky mý dotýče, poněvadž ta tolikéž v moci mé se vším jest, abych já statkem svejm nějaký nápadu na někoho uvozovati jměl, tomu jako rozumnej, že se to moci trefiti nemůže, bez pochyby že tomu rozumíte. Než kdyby mne Pán Bůh neuchoval od smrti, kteréž na sebe každého dne vočekávám, tehda statek, kterej bych jí zanechal, vona svejm bude moci vládnouti a činiti, jak se jí koliv dobře líbiti bude, buď jí Lidmile aneb dceři svý druhý. Jáť jí toho přeji, přiti budu velmi rád a bych nechtěl, po smrti musím. Tím jsem vás také zpraviti chtěl. Lidmila jestliže Vy nemůžete, ať sobě přece pro peníze přijde. S tím milosti Boží vás poručena činím. Datum ve čtvrtek po sv. Vavřinci letha 94 (11. srpna).

Jakub Lhota z Šebínu.

(61 str.) 2. Slovítným a opatrným pp. purgmistru a radě m. Lib. pánům a přátelům mně zvláště milým.

V. M. p. purgmistře a páni spoluradní m. Lib. šťastnej dobrej den vám vp. pánům p. na Pánu Bohu vinšujíc žádám. Jakož jest psaní z komory z rozkazu J. M. C. panu ouředníku Vašich opatrností učiněno, v kterémž páni poručníci ráčí, aby paní Anna Vesecká z Vesec, paní manželky mé statku po nebožtíkovi p. Jakubovi Lhotovi nehejbala a jakoby její vlastní nebylo, mocné ne-

vládla. I majíce já od paní matky manželky mé o takovém inventování a poručení správu sobě danou, z kteréhož porozumějíce, že by od téhož statku pozůstalýho manželka má jakožto sirotek nikdy náležitě nevybytý po nebožtíkovi panu Jeronýmovi z Denína p. otcí jejím odloučena byla. I poněvadž V. Opatrnostem dobře vědomo, kterak po smrti nebožtíka p. otce manželky mé statek bez inventování jest pozůstal, kterýchž věcí klinotův, obilí nemálo, od šatův, dobytka za několik set jest po něm pozůstalo a od nebožtíka očima manželky mé prodáno tak, že manželka má z toho žádný částky aneb spravedlnosti náležitý jest nedostala, kromě z toho ze všeho i statku zaplacení jest nebožtík p. Jakub Lhota, očím manželky mý, po ní 50 kop míš. mně dal, po kterémžto dáni takového věna aneb spravedlnosti její žádného osvědčení, čím jest také povinna nebyla aniž jest nebožtík očím její na to pomyslíl, aby jí měl od její pouhé spravedlnosti odlučovati, jest neučinila. Neb jest ona seznávajíc nebožtík to nikdy ani krevní přátelé její žádného povolení k smlouvám některým, kterýž že by nebožtík p. Jakub Lhota sobě učiniti a sepsati dáti jměl, aniž se to může ukázati, nedala a nedali. Za přičinami slušnými tak že jest nebožtík z prázdnými rukama beze vsí spravedlnosti k paní Anně Vesecký do téhož statku sirotčího se dostavší nic nepřinesl, aniž přiložil, než prodavší za některý sto věcí pozůstalých po nebožtíkovi otcí manželky mé, že jest hned neplativší sirotkům nic sirotčího začátek v živnosti pozůstalý vzal a s tím handl vedl, nýbrž toho sám neužívajíc i přátelům svejm jest do několika set rozdal a sirotce nebozí na to hleděti a slzami svejmi oplakávati museli. A tak světle věc patrna a vskutku pravdiva, že kdyby J. M. C. ráčil, což té naděje k J. M. pánu p. nejmilostivějšímu jsouc milostivým ochrancem nad sirotky osiřalými, nejsem, aby ráčil díl z statku toho pozůstalého co zádati. Znáti moci ráčíte, že by bylo s nemalým ublížením manželce mý, což by jistě proti Pánu Bohu bylo, jakožto sirotku pozůstalému po neb. p. Jeronýmovi z Denína. Neb jest se tu nemálo, ale hned za některý nemalý sto sirotkům, kdyby měli pořadem práva aneb s volí krevních přátel sirotčích smlouvy býti, k kterýmž se místa dáti nemůže, urídilo? (křivdilo?). Což kdyby k tomu přijíti jmělo, naděje k J. M. C. p. p. nejmilostivějšímu nejsem?, že by se musela manželka má k právu a spravedlnosti volajíc utéci (!) a podle něho živa bejti. Jakž o tom patrno práva tohoto král. čes. pod literou C. 69. ukazuje (!). Že jest pak manželka má podle téhož právního artikule nebožtíka p. Jakuba Lhotu, očima svého, při tom tak zanechala, jeho pro statek p. otcí jejím zůstalej a od pí. matky ukrytej a inventárem pomínulej nevinila, stalo se za slušnou a křesťanskou přičinou, že jest to vše činila pro paní matku svou nejmilejší vidouce, že P. Bůh žádných dítek jim dáti neráčil, domejšlejíc se a na tom jest i obvykla, že jest nebožtík připovídal, že nemá žádnému po smrti jeho nežli paní matce a dítkám jejím bejti. Já pak p. purgmistře a páni milí chtějíc tuze tu věc na místě manželky mé na sebe vzíti a jeho z toho pořadem práva viniti. Zvědouc nebožtík o tom, učinil jest mi psaní vlastní rukou psané jednoho p. spoluradního z prostředku V. Opatrností jeho vlastním sekrytem spečetěný, kterýž před rukama mám, z něhož pro lepší se toho upamatování V. Op. vejpis příležitě přednáším připovídajíc v něm i dokonce toho podstatně

dokládá, jsouc toho času při dobrým rozumu a paměti, kterýž se takové psaní na rathouze vůli jeho poslední, poněvadž jest jiné změnil, aniž kšaftem jiným pořádným zrušil před V. Op. oznámíc činilo, což nepochybně než že v dobrý paměti V. Op. zůstává a tak s tím jest umřel, že po smrti jeho nemá žádnému statek po něm pozůstalý přijíti nežli paní matce, manželce mé a po její smrti sirotkům dítkám jejím a že jí toho rád přeje a přiti bude. Vidouce já bejti věc sobě příjemnou, na tom jsem přestal a s ním na takovej způsob spokojen až do jeho smrti byl. I protož V. Op. služebně přátelsky spolu s manželkou žádajíc prosím, že což jest tak V. Op. v pravdě povědomo v listu pod pečeti tohoto města, kterak jest nebožtík do této sirotčí živnosti aneb statku se dostal a jakby počátek odkud jest vzal, jakž tato supplikací v sobě obsahujíc zavírá. Tak aby J. M. C. p. p. nejmilostivější dříve nežli by se co z nevědomosti a nedokonalý zprávy sobě učiněný se co na ublížení sirotčí spravedlnosti stalo; učiniti ráčíte. Což slušná a věc náležitá V. Op. jest, abyšte nad sirotkami v spravedlnostech náležitých ruku ochrannou držeti (62 str.) a je podle nejvyšší možnosti zastávati ráčili. Jsouce já tolikéž na místě manželky mé k V. Op. té celé důvěrné naděje, že to k této mé slušné a snažné žádosti neoslyšíc mně v tom učiniti a takové vysvědčení, jakž nahoře postaveno, dáti ráčíte. Tak aby paní matka manželky mé, pokudžby při pokoji v témž statku podle takového zřízení nebožtíkového bez umenšení byla nechtíc na ni vedle nebožtíkového na tom zůstání pořadem práva majice toho dobrou a světlou cestu jakž nahoře artikul zpráv pod literou C. 60 v sobě svědčíc ukazuje, nastupovati, mohla s tím statkem v něm zůstávajíc jsouc prvé její vlastní do smrti její vládnouti. A v čemž bych já se s manželkou svou V. Op. odsloužiti nemohl, jistě P. Bůh sám ráčí V. Op. věčná odplata v nebeském království bejti. V. Op. ve všech službách povolný

Mikuláš Chlouba m. v m. Bilně.

3. Odpověď ouřadu Libochovského na supplikaci Mikuláše Chlouby.

Pane Mikuláši! Na supplikaci vaši vám tuto odpověď dáti pominouti jsme nemohli. Předně: co se dotýče psaní, které by nám nebožtík p. Jakub Lhota z Šebínu učinil, o něm žádné vědomosti nemáme a toho, co by nám kdy psal, nic povědomi nejsme. Než některého času nemohouc on p. Jakub sám psáti, příhodou na rathouz jest přišel a nějaké psaní sobě Janovi Žateckému, kdyžto ještě na rathouze z nás přes tři osoby nebylo, psáti dal, ale co aneb v jakých slovích, toho jest z nás žádný neslyšel, aniž tak nám toho, co by on sobě psáti dal, slyseti nenáleželo. Druh é. Jakby nebožtík p. Jakub do statku sirotčího se dostal, jaky počátek a odkud vzal, to nám takto vědomé jest a zápis také v kněžích gruntovních jemu svědčíc to ukazuje, že jest on p. Jakub týž statek koupil a jej od dosavad platil, kdežto také i sirotkům pozůstalým po neb. p. Jeronýmovi z Denína jistá spravedlnost učtena a zapsána jest. Aby pak jaký svršky, od klínotův, obilí a dobytka po neb. p. Jeronýmovi pozůstalých za mnoho set on p. Jakub prodávati měl, i o tom vědomosti žádné nemáme. Než pověst obecní šla, že jest nebožtík něco dluhův po p. Jeronýmovi splatiti musil. A také paměť zůstává, že jest p. Jakub k těmž

statku dědin nemálo přikoupil, toho jsme vám na cedulce napsati dáti pomínouti nemohli.

Actum ve středu po sv. Mikuláši letha 95 [13. prosince].

Purkmistr a radní m. Libochovic nad Ohří.

Jakub Petřík m. p. písař radní.

No. 8. My purgmistra rada m. Luna známo činíme tímto listem obecné přede všemi a zvláště tu, kdež náleží, že jsme originál nížepsaného poručení J. M. C. a J. M. p. presidenta a rad zřízené komory v král. čes. s příležitím přispisem J. M. C. celý a neporušený jak na papíře a pečetěch, tak i na písmě spatřili, v rukou měli, čísti slyšeli, i také někteří z nás sami čtli. Kteréžto poručení s příležitím přispisem k žádosti a ku potřebě J. M. C. u nás p. rychtáře Jiřího Dědka z Vlkové k té při, kterou na místě a k ruce J. M. C. o polovici statku neřizeného a nekšaftovaného po někdy Jakobovi Lhotovi z Šebína pozůstalého s Annou Veseckou z Vesec při právě našem má, tak jakž in originali sám v sobě zní, do tohoto listu vložití a vepsati dali slovo od slova takto:

J. M. C. rychtáři m. Luna Jiříkovi Dědkovi z Vlkové, příteli milému! C. J. M. p. našeho nejmilostivějšího rychtáři, příteli milý! Odsíláme vám přispis psaní J. M. C. ku právu m. Luna učiněného z strany statku po někdy Jakobovi Lhotovi v m. Lib. pozůstalého, k němuž se Anna Vesecká manželka jeho z strany jedné a purkmistr a konšelé a všecka obec m. Lib. z strany druhé podle obdarování jejich právo a spravedlnost jmiti praví, totiž aby právo Lounské strany v tom spravedlivě roze — (63 str.) — znalo jakž tomu z téhož přispisu šířeji porozumíte. I poněvadž v témž jich Libochovských obdarování mezi jinejmi slovy Verba formalia doložena jsou „Však jestli že by žádnéjch krevních přátel, ani příbuznejch tu v městě nebylo a se nenacházelo: tehdy všeho a všelijakého statku nekšaftovaného a neřizeného jedna a pravá polovice na mne jakožto pána, dědice a budoucí mé, druhá pak polovice k záduší a obci Libochovské připadnouti a náležeti má plným právem.“ Protož aby v té příčině právo a spravedlnost J. M. C. promlčena nebyla, jmenem a na místě J. M. C. poroučíme vám, když strany nadepsané podle oznámeného poručení J. M. C. ku právu v středu nejprve příští tak jakž sročeny jsou, přistoupí, abyste se na místě a k ruce J. M. C. tolikéž k tomu ohlásili a a právo a spravedlnost J. M. C. zastávali. Na tom J. M. C. jistou vůli naplníte. Dán na hradě pražském v pondělí po n. Letare l. 95. (6. března).

C. J. M. president a rady zřízené komory v král. čes. Přispis poručení J. M. C. „Rudolf, císař.

Opatrní věrní naši milí. Jaké se právo nábožná Anna Vesecká z Vesec nám milá k statku, na kterém nyní v Libochovicích jest, jmiti praví a jakého by nápadu purkmistr a konšelé a všecka obec téhož m. Lib. v témž statku podle privilegií jejich po Jakobovi Lhotovi manželu jejím, kterýž bez pořízení z tohoto světa vykročil, užiti chtěli, tomu z příležitích spisův a privilegií jejich hodnověrných Vidimus šířeji rozumíte. I poněvadž sobě strany tak velice na odporu jsou a z těchto spisův se gruntovně vyrozuměti nemůže, komu ta spravedlnost, o kterouž tuto činiti jest, spravedlivě náleží a podstatněji se to vyhledati nemůže než pořadem

práva: protož vám poroučeti ráčíme, abyste tu rozepti ku právu vašemu přijali a sročie strany k jistému brzkému dni před sebe obapolně v průvodích a odvodích dostatečně vyslyšeli i také což nejspíše možné vejpovědi právní s vejhradou vrchního práva podělili. Vědouc, že na tom jistou vůli naši císařskou naplníte!

Dán na hradě pražském v sobotu po památce sv. Pavla na víru křest. obrácení leta. 95. [28. ledna.]

Lounským.

A že takova poručení tak slovo od slova sem do tohoto listu vepsána jsou. to přijímáme k své víře a duši. Tomu na svědomí a pro lepší ku právu důvěrnost pečet naši městskou dali jsme k tomuto listu přitisknouti vědomě. Jehož datum v m. Luna v pondělí po památce sv. Maří Magdaleny leta 95. [24. července.]

No. 9. My purgmistr a rada m. Luna známo činíme tímto listem obecně přede všemi, kdežkoli čtěn aneb čtěný slyšen bude, a zvláště tu, kdež náleží, že jsme nižepsané privilegium aneb list obdarování od ur. p. p. Jiřího Popela z Lobkovic na Libochovicích, Mělníce, Chomútově a Cičkově měšťanům Libochovským na odoumrť a některé jich živnosti městské se vztahující daný celý a neporušený jak na pergameně a písmě tak i na pečetích viděli, pilně spatřili, v rukou měli, čísti slyšeli i také někteří z nás sami čtli kterýžto list k žádosti a ku potřebě J. M. C. i nás p. rychtáře Jiřího Dědka z Vlkové k té při, kterou na místě a k ruce J. M. C. o polovici statku neřízeného a nekšaftovaného po někdy Jakubovi Lhotovi z Šebínu zůstalého s Annou Veseckou z Vesec při právě našem má do tohoto listu ve všech punktích, klausulích a artykulích, jakž sám v sobě in originali zní, vepsati jsme dali slovo od slova takto: Já Jiří Popel z Lobkovic v. Kaubek Libochovice na str. 149—54. (Zde na str. 63. 4. 5. 6.)

A že takový list nadepsaných milostí a obdarování ex originali sem do tohoto listu tak slovo od slova právě vepsán a vydán jest. to přijímáme k své víře a duši. Tomu na svědomí a pro lepší jistotu i také ku právu důvěrnost pečet naši městskou dali jsme k tomu listu, jenž Vidimus slove přitisknouti vědomě. Jenž jest dán v m. Luna v pondělí po památce sv. Maří Magdaleny l. P. MXCV. (24. července.)

Okres Vlašimský.

Dr. M. Navrátil.

(Pokračování.)

Jan z Rosenberka nařizuje, kterak mají se udělati dlužní listy dvěma věřitelům.

V Soběslavi, 1462. 27. září.

Jan z Rosenbergka, Petře a Mikuláši milý! Žádámeť s pilností, prikazující, abyste Janovi Hodějovskému samému toliko list na 200 kop peněz drobných udělali, tak aby jemu úrok dáván byl dvě neděle po sv. Havlu a též po sv. Jiří; ale jistina, když by půl léta dal napřed věděti, to jemu má dána býti konečně v témž dni po sv. Havle neb po sv. Jiří; ležení buď u Vlašimi neb ve 4 mílech vzdálí nebo blíže.

Famosis Petro Wyssnie de Wietrznie purgravo, et Nicolao notario nostro supremo, fidelibus sincere dilectis etc. (Archiv č. XIV. 115.)

Úředníci Soběslavští Janovi z Rosenberka: o placení úroků, z dluhů páně.
1468, 6. března.

Urozený pane. pane náš milostivý . . . Tak rač V. Mt. to před časem opatřiti, v úroky svatojirské, kteříž se mezi nepřátely mají dáti, neb časové jsou nebezpeční, aby to prve bylo zjednáno do Vlašimě a na Tábor; neboť oni všemi běhy toho hledí, kudyž by mohli V. Mt. v škodu uvéstí. Hynek z Důbravice hauptman a Jan z Libochovan.

Urozenému p. p. Janovi z Rozmberga, nejv. komorníku král. českého, pánu našemu milostivému.
(Archiv č. XIV. 161.)

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší o půjčkách
V Třeboni 1475, 5. května.

A jakož píšete, že sme s Stanislavem počtli, že se za 20 kop nedostávalo na p. Trčku bez těch 200 kop se Zvikova: nedostávalo se na jistinu 26 j. kop, pak na úrok jemu p. Trčkovi 45 kop . . . Kázal sem Stanislavovi, jakž brzy do Vlašimi přijede, aby po Štěpana Vrchota hned poslal, zdaby těch 100 kop mohl u něho vyzajti . . .

Řehoř

Urozenému p. Jarohněvovi z Úsuší, na mě laskavému, buď dán.
(Archiv č. XIV. 248.)

Stanislav z Pterova Bohuslavovi ze Švamberka: o ospích ovesných, o penězích na dluhy a pro Choustník.

V Soběslavi 1476. 15. prosince.

Také ve Vlašimi byl jsem; ledvi prosbami obdržuji, že pro úroky nevhlehnú, a vždy Lhotský více s Dobrohotckým. Stanislav.

Urozenému pp. Boh. ze Švamberka, nejv. hofmistru král. č. a hejtmánu kraje plzeňského, pánu svému milostivému.

(Archiv č. XIV. 258.)

Kněz Šimon v Habru faráři Janovi v N. Brodě, po 26. dub. 1528.

Kdo neumí haněti blížního svého, čti Luthera . . . A jaký jeho prospěch? Teď jeho ovoce, tento čas postní i v pátky maso jedí, znovu se křtí, kněžstvo se žení a tak, co jest tělu libo, to činí, neděle sv. sobě neváží, jakož i ty v neděli jel si k pánu na Vlašim pro léčení tel . . .

(Archiv č. XIV. 335.)

Farář Jan v N. Brodě knězi Simonovi z Habru (20. května 1528.)

O neděli sv. vzpomínáš, kdež sem jízdu měl na Vlašim: nic, mám za to, nezhešil jsem. Tak jest, k večeru bylo, jel sem, a téměř celou noc. Kdo více zhešil, já-li čili vy, v neděli na posvícení pro jídlo chodšce.

(Archiv č. XIV. 338.)

Kněz Šimon v Habru faráři Janovi v N. Brodě (1528.)

O neděli sv. dotýkáš, právě, že bylo k večeru, kdys jel na Vlašim, a žeš téměř celou noc jel. Ba mnohý aby měl tolikéž vzíti, šel by pěšky několik nocí. Jitro a večer jest den jeden. Ale co ty tak čistě pána Boha zděláš, ráno v neděli sv. nejezdě než k večeru, ješto snad tě p. Bůh tak k večeru nešetří. Při tom pravíš, kdo víc zhešil, byl, že jsi jel v neděli tam, či my jdouce na posvícení. (Archiv č. XIV. 344.)

Tertius Andreae

1485. 21. dec. V té při, kteráž jest mezi Janem Vlašimským z Timberka z jedné a Václ. Vlčkem z Scejnova s strany druhé: jakož on Jan Vlašimský ukázal dsky před královou milostí a před pány na plném soudu, kdež někdy Václ. Cvok z N. Města Pražského zapsal dědiny své

v Libni a což k tomu přísluší Matejovi Okantovi, Danielovi z Tucharaz a Janovi synu jeho, a týž Jan, syn Václavův Cvokův, prodal též dědiny v Libni jmenovanému Janovi Vlašimskému, tak jakož dsky plnění svědčí, a předepsaný Vác. Vlček tomu jest před královskou milostí a pány neodpíral: tu král. milost se pány a vladykami na plném soudu za právo nalezli a Vok z Rosmberka a Dušek z Žiberka a z Plané z pánů, a Mik. z Sendražic z vladyk, panský potaz vynesli: poněvadž on Vác. Vlček dskám a právu téhož Vlašimského, kteréž jest okázal, před k. Mstí a pány neodpíral, tu král. milost i se pány a vladykami dávají jemu Vlašimskému za právo staré, a těch dědin aby jemu on Vác. Vlček postoupil od dnešního dne ve 2 nedělich pořád zběhlých. Dedit memoriales. Relatio omnium beneficiariorum. Act. annorum d. 1485 f. 4, dec. sancta Thomae apostoli.

(Tomek VIII. 265.)

(Pozůstatky II. 408.)

1496. 28. Maii Jan Svatba z Otradovic p., že dědictví své v Snětu, dvůr popl. s poplužím a 2 podsedky s pl. a mlýn na Poříčí, s děd., luk., řekami, lesy, potoky, porostlinami i s podacím kostelním v Snětu, s robot., kurmi i se vši zvolí, s panstv. prodal Mik. st. Trčkoví z Lípy a j. d. za 125 k. gr. č. Spraviti má právem zem. krom Zbraslavic, že tím nespravuje. Stalo se v sobotu po s. Urbanu.

(Pozůstatky II. 479.)

1499. 28. Maii. Mik. st. Trčka z Vlašimě pohání Eliáše z Častrova. V té při, kteráž jest mezi Mik. st. Trčkou z Lípy a z Vlašimě z jedné a Eliášem z Častrova z strany druhé, tu kdež on Mikuláš vinil jej Eliáše z Častrova pravě, že by byl člověk jeho purkrechtal v městě Pelhřimově, kteréhož on v držení jest a rozený odtud, skrze jej Mikuláše ani jiné pány držitele téhož města nikdy nepropuštěný a nevyhoštěný proti kteréžto věci on Eliáš odpíraje pravil jest, táhna se na vejsady měšťan Pelhřimovských a pravě, že tíž měšťané mají taková obdarování a svobody: kdož by kolivěk z nich grunt pánu svému osadil, že se může stěhovati, kamž se jemu zdá; když by jej rychtář propustil, kdežto páni jich milost a vladyky v předešlé suché dni slyšíce to, nač se týž Eliáš táhne a na které vejsady a svobody odvolává a hlásí, i ráčil jsou až do těchto suchých dnů té věci a pře odložiti a jemu Mikulášovi jest rozkázáno, aby Pelhřimovským všecka práva a svobody a vejsady jich přede pány položiti rozkázal, kterážto věc tak se jest stala, že tíž měšťané osobně stojíce před J. Mstí pány a vladykami i položili jsou vejsady, svobody a práva svá, a potom učinivše přísahu vedle práva: tážáni jsou na plném soudu, jestliže mají které jiné vejsady a své svobody nad tyto a přes tyto, kteréž jsou nyní ukázali a položili: tu oni pod těmi učiněnými vedle práva přísahami vyznali jsou, že žádných jiných vejsad a svobod nad tyto ukázané nemají, kteréž by k této při a k tomuto vývodu Eliášovi příslušely. Dále pak také on Eliáš poháněl jest mnohých osob z téhož města o svou tuto potřebu k svědomí, a ta všecka jeho svědomí nikdy jsou toho dostatečně neseznaly, by kdy těch svobod a vejsad svrchu dotčené město skutečně užívalo, a nad to konšelé a přísední téhož města pod svými přísahami totéž vyznali, že jsou oni ani jich předkové toho práva a té svobody nikdy neužívali, aby koho z člověčenství samým listem výhostným propouštěli a prázdna činili aneb činiti mohli bez vůle pánův a držitelův svých. Dále pak týž Eliáš také ku potřebě své ukázal list královský pod pečeti vysutou J. Mstí, kterýmžto listem J. M. Kská obdaruje a za panoši vyzdvihuje a k řádu rytířskému připouští. A k tomu také táhl se jest na tu vejpověď, kterouž jest J. Mst listem svým učinil.

rácil mezi pány, rytířstvem s jedné a městy království českého z strany druhé o to, což se lidí sešlých a v městech osazených dotýče.

Tu páni a vladyky na plném soudu vážíce jich při, odpory a svědomí takto v tom rozkázati jsou ráčili: poněvadž ty vejsady Pelhřimovských, na kteréž se jest týž Eliáš táhl, nikdy toho v sobě nedrží a neukazují, by kde aneb od kterého arcibiskupa pána svého těmi svobodami obdařeni byli, a k tomu také svědomí to, kteréž jest týž Eliáš vedl, toho neseznává, by konšelé a přísězní tu svobodu měli aneb by jí kdy užívali, tak aby kohož by oni propustili po osazení gruntu, to dosti za vejhost z člověčenství bylo. Což se listu krále J. Msti, kterýmž jest on Eliáš obdařen, dotýče, že jest to J. M. Kská dobře učiniti mohl, a může jej neb koho jiného takovou milostí obdařiti, ale proto takové J. Msti obdaření ke škodě a k ujmě není toho, kdožby na tom spravedlivé člověčenství měl neb tudy a tím obdarováním žádný z člověčenství pánu svému vytažen a jeho prázdnen býti nemůž bez propuštění. A což se té vejповědi svrchu dotčené dotýče: poněvadž jest tato pře jmenovaného Mikuláše a jeho Eliášova tu vejповěď předesla, že ta vejповěď K. Msti jemu Mikulášovi v této při s Eliášem k žádné škodě není; a protož jej Eliáš za člověka téhož Mikuláše přisuzují a jemu jej jako člověka jeho dávají. Act. a. d. 1499. feria 3 post Urbani.

(Pozůstatky II. 508.)

Rybička jmenuje ve Vlašimi r. 1603 konváře Jakuba (Winter, Řemeslnictvo 379.)

V Dějinách řemesel a obchodu v Čechách od Wintra str. 693. čteme, že ševci vlašimští dle statutu z r. 1510 musili zhotoviti určité mistrovské kusy. K dalším výminkám, jichž naplnění vedlo kandidáta do společnosti cechovní, byl peněz přístupný. Z největších platů venkovských vidí se nám býti 15 grošů bílých (30 míšenských) a 2 libry vosku u ševců Vlašimských (tamže str. 699.)

Cech řeznický vznikl ve Vlašimi r. 1530 (Řemeslnictvo a živnostnictvo od Wintra 657.) 1 mistr platně přibyl do Prahy z Vlašimě po r. 1477 (Winter, Dějiny řemesel 463)

Letha Panie 1577 skrze mě Petra Perštejnského, rodiče Jičínského, t. č. faráře Vlašimského, pole, kteráž k farnosti náleží, jest ode mně s prací vymoženo při urozeném pánu Alši Klenovském ze Ptení a t. č. kolatora mého, v tu středu po Velikonoci téhož leta, kterážto vyčtena jest, co kde leží a z nich platí a k tomu i louky, k tomuž domu farnímu přináležející k užívání všechno puštěno jest, aby je i jinej p mně, kdož by se na tu faru dostal, aby vlad, užíval aneb rajmal, p jeho vůli se to pozůstavuje a to všech v doleji jsem poznamenal, co kdo drží a z nich platí, tím se budete moci fedrovati a tak nebude fary kazitel, ale vzdělavatel, jakož mnozí nyní jsou, aby mohl fary dostat, hledí i platy zmenšovati a jinejm mnohé spletkův se stává. Pavel Vondrák drží 30 záhonů, platí 26 s u b: Jan Svatků far. drží 30 záhonů platí (je vyřezáno). Pán Jan Kovář drží 30 záhonů platí 20. Proto zlepšil na penězích, totiž na místě slepic 2—38. Rolí daleká nepožitečná jest, ta se nemůže odnísti od gruntu jeho, leč by sám dobrovolně upustil od ní: Tomáš Wandl drží 23 záhonů, platí 3 g. Martin Bednář drží 74 záhonů, platí w: 9: 6 n. d. Matouš Načeradský 14 záhonů platí . . . 4 alb. Pan Jan Klobasa drží 60 záhonů. Platí z nich 45 g. alb: Václav Sládek drží 50. Za to platí 6 g alb. Jakub Hazuka drží 30: z toho platí 2 g.

Kn. Auerspergský archiv v Losensteinsleithen B, 35, 5.

Příspěvky k dějinám Domašína.

1398 v květnu: Pole v Zelčíně prodána.

Petrus natus Hermanni de Zelczina laicus confessus est, se recepisse in numerata et parata pecunia 10 sexag., pro quibus . . . vendidit agros in Zelczina presentibus d. Laurencio de Domassin.

(Tadra III. 345.)

Václav Březinský dvůr po předcích sám o sobě ležící, $\frac{1}{2}$ míle od Domašína. Kvat. menší zápisný 42. Marketa z Březinky Matějovi synu svému.

(Soupis svobodníků z r. 1550, Liber libertinorum.)

R. 1440 po Janu Talafousovi přejal dvůr v Šňakově Jan Domašinský. Ten prodal r. 1448 27. dubna dvůr v Šňakově s poplužím, s lukami, rybníky okolo dvora, s příkopy, vrbinami, pastvištěmi, s břehem vladyce Mik. z Lazec a sestře jeho Bětě. Avšak Běta nemohla své polovice zaplatiti a prodala ji zase Janovi Domašinskému r. 1446. Po 2 letech koupil však pan Mikuláš tuto polovici od Domašinského.

(Nejstarší kniha ve V. Mýtě a Pam. nové II. 396.)

1457 20. Jun. — L. b. 1436 ten pátek po oktábu božského narození, staly sou se tyto věci dolepsané a poručení skrze p. Mik. Pyska u Vys. Mýtě v jeho domě před obědem svrchupsaného dne i při tom sou byli opatrní muži, Jan Domašinský M. Pysk u přítomnosti jeho činil závěť.

(Pozůstatky desk II. 285.)

Před r. 1526 přibyl do Prahy nožíř z Domašína.

(Archiv v. Prahy.) (Winter, Dějiny řemesel.)

Příspěvky k dějinám Hrádku.

R. 1398 v červnu farář v Hrádku u Vlašimě dlužen oltářní kapli v Sušici.

Constitutus personaliter d. Martinus plebanus ecclesie in Hradek prope Wlassim olim vero in Sicca confessus est, se teneri et debitorie obligari in V sexag. gr. den: Prag. d. Andree altariste s. Bartholomei ibidem in Sicca, quas eidem solvere promisit in terminis infrascriptis, primo in f. s. Galli anni futuri proxime II. sexag. cum media et residuas II. sexag. cum media in f. s. Georgii . . immediate sequenti sub pena exom., ita quod tempore cedat sibi pro monicione, presentibus d. Arnoldo de Praga et Petro dicto Mleccko presbyteris. Item predictus d. Martinus II. sexag. gr. apud me Dominicum pro termino s. Galli reposuit, quas Arnoldus presbyter de Praga a me recepit.

(Tadra III. 359.)

1396 v červenci. Farář v Hrádku u Vlašimi složil peníze protonotáři král. Frantiskovi.

Item anno quo supra in die s. Galli d. Martinus olim plebanus in Sicca, nunc vero in Hradek prope Wlassim pro d. Francisco prothonotario d. regis juxta obligationem in actis presentibus descriptam tres sexag. reposuit, pro quibus requiratur Dominicus. Item in die s. Stanislai III. sexag. reposuit . . Item mutuate sunt Krzkoni coco de mandato d. Johannis prothonotarii II. sexag. Item Valentino I. sexag., Henrico XV. grossi X.

(Tadra III. Soudní akta 183.)

1397 v srpnu. Farář v Hrádku u Vlašimě dlužen kanovněkovi Pražskému. Secunda feria prox. ante f. s. Egidii die ultima m. Augusti. Constitutus personaliter coram d. Nic. Puchnik d. Martinus plebanus ecclesie in Hradek prope Wlassim non compulsus confessus est et recognovit, iuxta priorem obligationem in actis presentibus descriptam se teneri et debitorie obligari in 15 sexag. gr. d. Francisco canonico ecclesie Prag. Serenissimi d. Wenceslai Romano et Boemie Regis protho-

notario, quas eidem . . . solvere promisit in terminis infrascriptis
 Ibidem eciám constitutus d. Hersso plebanus ecclesie in Na-
 czeracz . . . cum prefato d. Martino predicto d. Francisco in ter-
 minis prescriptis . . . manu conjuncta et indivisa solvere promisit sub
 pena excom . . . Mox ibidem prefati Martinus et Hersso . . . Johannem
 plebanum ecclesie in Otryb aput acta presencia statuere promiserunt infra
 qui se ad premissa obligare et creditorem constituere tenebitur et debet
 sub pena excom. antedicta. Est eciám specialiter expressum, quod in
 casu, si predictum d. Martinum principalem debitorem ante . . . soluci-
 onem predictae pecunie de hac vita migrare contigerit, quod extunc pre-
 fati creditores a solutione predictarum pecuniarum . . . sint omnino liberi
 et soluti . . . presentibus Jaroslao decretorum doctore, Mart. de Chiss
 notario publico. Zápis tento přeškrtán a připsáno: Obligacio prescripta
 deleta est de consensu d. Francisci, qui dixit, sibi esse in toto satisfactum.
 (Tadra, Soudní akta III. 281.)

Příspěvky k dějinám Kladrub.

Mikuláš z Kladrub podepsán je na zápise na mřu zemském.
 čtyř spojených krajů, Kouřimského, Čáslavského, Chrudimského a Hra-
 deckého v Čáslavi na sjezdě 19. mart. 1440.

(Archiv český I. 254.)

Příspěvky k dějinám Pavlovic.

Kláster sv. Františka přísného řádu od Klary měl 6 kop jeptišky
 Elišky z Lipna na zbožích v Pavlovicích u Vlašimě r. 1415.

(Tomek III. 137.)

Příspěvky k dějinám Řimovic.

Anna de Holeyssowa citat Machnam Lapaczkowu de Rzi-
 mo wice a. 1455 16. Oct. Ibi domini barones in pleno iudicio invenerunt
 et Jaroslau Plichta de Žerotin et Teodricus de Janowicz et de Chlumce
 dominorum consilium exportaverut: ex quo actrix tabulis docuit, quia
 jus hereditarium habet ad hereditates, de quibus citat Machnam et eadem
 Machna etiam tabulis et literis ostendit jus dotale, quod habet in dictis
 hereditatibus, i zuostawili páni actricem při jejím dědictví et citatam při
 jejím věně, a bude-li actrix chtíti, bude moci věno také citate splatiti;
 et prout dali Anně actrici vinu, že by bez přátelské vuole ušla, ex quo
 nullus amicorum ejus jí v tom nevinil, páním toho před se vzíti nebylo
 potřebí.

(Archiv čes. IV. 551. Pozůstatky desk zemských I. 113.)

Příspěvky k dějinám Sedmipan.

Čírad Chuchla žaluje na Hrdibora z Sedmipan, že jest jej
 na cti jeho vysoce zhaněl a nafekl, tu kdež jest jej na rynku v Praze
 před mnoho dobrými lidmi chlapem nazval; dokládá se svědomie a sta-
 rého nálezu o čest, a vedle toho žádá spravedlivého panského nálezu.

(Pozůstatky desk I. 157.)

Výsek ze Sedmipan jmenuje se v zápisu na mřu zemský čtyř
 spojených kra ů, Kouřimského, čáslavského, chrudimského a hradeckého,
 na sjezdu v Čáslavi 17. března 1440.

(Archiv český I. 254.)

Příspěvky k dějinám Štěpánova.

Lesní připomíná se na panství Štěpánovském r. 1379 Bohuněk.
 Hajní uvádějí se v rejstříku berním z r. 1379 na Štěpánovsku 3.
 (v Dalkovicích, v Javorníku jménem Konieš, v Keblově jménem
 Jakub.

Na Štěpánovsku byli nápravníci v Dalkovicích r. 1379 pan Epik s 1 lanem, v Kalné r. 1379 Vaněk s 1 lanem, v Keblově dle urbáře 1 nápravník s 3 lany, v Javorníce r. 1379 Mladota s 1 lanem, dle urbáře Jimram s 2 lany. (Tomek III. 43.)

1446. 3. Aug. Dorothea, relicta olim Mathie de Paseky, protestata est, quod hereditatem suam dotalem obligatam in Pasecze, curiam absolute cum agris, pratis, silvis, rivis, piscina, pomerio et rebus mobiliis et omni libertate etc., in quibus hereditatibus habet 50 sexag. gr. dotia sue, ita et in eo jure pleno, prout sibi tabule a predicto Mathia Paseka plenius testantur, nihil etc., vendidit Andree de Lesstneho et suis heredibus pro 70 sexag. gr. Disbrigare debet ipsemet vendens et cum ea Waczko de Sstiepanowa, ambo in solidum, etc. Act. f. 4. post Petri ad vincula a. d. 1446. (Pozůstatky II. 206.)

V největším objemu a nejhoušť pohromadě rozkládaly se statky arcibiskupské v jihovýchodní čtvrti země české. Zde příslušelo předně ke zboží Štěpánovskému v krajině nedaleko od Vlašimě na východ město Štěpánov a 11 vesnic v jeho okolí: Dalkovice, Lhota, Nesmířice, Hulice, Soutice, Kalná, Dubějovice, Keblov, Javorník, Mnichovice, Chlum.

Obšírnější zprávy má Urbář Emlerův. (Tomek III. 35.)

1401. 23. listopadu discretus vir Nicolaus plebanus in Stjepanow pečeti svou stvrdil nadání učiněné kostelu v Lomnici od Viléma řečeného z Lanstaina, probošta kostela vyšehradského.

(Tadra IV. 115.)

198. List s majestátem císaře Sigmunda, v němž zapisuje 9012 zl. uherských půjčených peněz Mik. Trčkou z Lípy, seděním na Lipnici a v tom jemu a jeho dědicům budoucím zapisuje Štěpánov městečko a vsi Keblov, Javorník, Chlum, Pulice, Nesmířice a Lhotu. — Item tvrz Súdov s městečkem a poplužím, a 2 mlýny s rybníky, s lesy, s lukami, a vsi Černice, Lhotu, Strojetic, kromě 3 kop platu, a mlýn tudíž, v Rovnici 2 člověky Mnichovy Vyšehradského (sic), Zahrádku městečko s podáním kostela, a vsi Bělú, Bělíci, Zemkov dvůr s poplužím a celou ves s lesy, Jistbici, Dobřívovice, Palčice a Nakvasovice, Tomice, Lhotice, Jezhov, Rapotice, Šetěvice, Děkanovice, Děkančičky, Malé Martinice, Braninec, Blažejovice, Zibřidovice, Dýmice, Hořice a Hroznětice, a to s úroky poplatky i se vším příslušenstvím. Item Mnichovice městečko kláštera sv. Prokopa, Dobrynice, Leštnú, vsi kláštera Sedleckého s úroky i s sumami i s berněmi k komoře král. příslušnými, i se vším, což k tomu zboží přísluší, jakož též list s rukojměmi vše sv. děi; datum v Praze, l. 1436.

Ten se s rejstry srovnal; výstraha rok napřed.

(Registra zápisův r. 1454. Archiv český I. 530.)

Kněz Šimon farář habrský přeš knězi Janovi, faráři v N. Brodu 1528? Daj kněžstvím o zem, neb o něm nemnoho držíš; jakož o tobě Mathias chromý na ruku, který byl v Štěpánově rektorem, a již jest knězem. praví, žeš před ním velmi lebce o kněžství mluvil, pravě, že to nic není, abych nechodil do Vlach; a to Hofepnický farář rozpráví. Viziž hle, co, činíš.

(Archiv český XIV. 357.)

Příspěvky k dějinám Tehova.

1403 v listopadu. Convencio in Tehow. Constitutus p. d. Mauricius plebanus ecclesie in Thehow confessus est et recognovit, se sponte et libere omnes et singulos fructus . . ejusdem ecclesie nihil pro se reservando d. Jacobo de Blowicz presbytero Prag. dioc. ibidem presenti a f. s. Margarethe proxime preterito ad tres annos continuos quolibet anno pro XII. sexag. gr. den. Prag. convenisse X., super quibus

quidem pecuniis prefatus d. Mauricius plebanus confessus est se a dicto d. Jacobo XVI. sexag. gr. in numerata et parata pecunia percepisse, residuas vero pecunias videlicet 20 sexag. d. conventor eidem d. plebano tenebitur solvere quolibet anno per 10 sexag. gr. sub pena excom. Item agros ita bene seminatos prout invenit eidem d. plebano in revoluzione tercii anni relinquere tenebitur et debebit. Item omnes contribuciones ereter decimam papalem prefatus conventor solvere debebit, promittentes etc. Acta sunt hec a. D. 1403 die 19. m. Novembris.

(Tadra, Soudní akta IV. 287.)

Příspěvky k dějinám Věžníků.

Mezi Mik. Trčkou z Lípy a Arnoštem a bratřimi jeho z Věžníků 1477 21. dubna.

V té při, kteráž jest mezi p. M. V. Trčkou z Lípy z jedné a mezi Arn. a bratřimi jeho z Věžníků s strany druhé. Tak jakož často před J. K. Mti k soudu jsou stávali, i také na přátely podáváníi jsouc, nemohli sou se smluviti, až jest k tomu přišlo, že obojí strany daly sou tu při mocně k K. Mti v ruce, aby ji ráčil rozdělití ne súdem, ale dobrým zdáním, jakož by se J. Mti líbilo a zdálo. I taktó J. K. Mt. ráčil jest rozkázati rozkazuje: Jakož sou se před J. K. Mti a přede pány raddami vinili, j kterémžto vinění obojí jsou sebe dotýkali a že J. M. Kská nic nenalezl vst ani nenalézá, by co v tom jich cti a dobré pověsti ujma aneb která škoda měla býti, a proto, což se toho zášti dotýče, aby ty všecy různice a nechuti, kteréž jsou mezi nimi a služebnsky jich v té při byly, aby minuly a sobě jich nikdy ničímž zlým aby nevzpomínali. A na to jsou i smířeni atd.

Archiv čes. VII. 513.

1539.

Johanka z Černožic, manželka Markvarta Věžníka z Věžníků, pohání Viléma, Václava a Půtu bratří vlastních a nedělných Malesických z Černožic a na Ratajích nad Sázavou, viniti je chce ze sta k. gr. č. dílu svého po někdy Barboře z Ostrova mateři její Johanky naň přišlých a případlých, tu kdež někdy Ladislav Malesickéj z Černožic, otec nadepsaných bratří a manžel dotčené Barbory z Ostrova, též Barboře manželce své dal a odkázal, kšaftem 600 K. gr. č., aby jí z statku jeho po jeho smrti vydáno bylo, ale oni nadepsaní bratří majíce těch 600 kop gr. č. za sebou, a dotčené Barboře nic nedavše, i těch sta k. gr. č. dílu jí Johanky na ni přišlého jí dáti a vyplniti zanedbávají až podnes.

Juxta: Vložen útok v sobotu před sv. Vavřincem (19. Aug.) Kašpar komorník.

Johanka z Černožic manželka Markvarta Věžníka z Věžníků pohání Viléma, Václava a Půtu bratří vlastních a nedělných Malesických z Černožic a na Ratajích nad Sázavou, viniti je chce ze sta k. gr. čes. z dílu svého z věna někdy Barbory z Ostrova mateře její na ni přišlých a případlých, tu kdež táž Barbora měla věna svého 600 k. gr. č. od někdy Lad. Malesického z Černožic otce jí Johanky a nadepsaných bratří ukázaných, a k tomu oni bratří se priznali, že to věno za sebou mají, ale jí Johance sestře své že dílu jejího těch sta k. g. č. na její díl přišlých dáti a vyplniti zanedbávají až podnes.

Juxta: Vložen útok ut supra.

Kašpar mladší komorník. Stání ut supra.

(Pozůstatky desk I. 294.)

Kdež Mik. st. Trčka z Lípy pohání Arnošta z Věžníků ze škod l. 1480. Rybníkem na cizí žádný topiti nemá, ani vodú přivalnú, aby dlúho stála.

(Pozůstatky I. 195.)

Henricus de Weznika conqueritur super Sdislaus de Nesper . .
quia fecerunt sibi dampnum cum suo posse per excussionem in Wieznik.
Jacobus de Weznika conqueritur super eosdem pro simili dampnum.
(Pozůstatky I. 27.)

Kniha pamětní ouřadu lesnického 1656 - 63 (62 B. v zemském archivu)

6 juli 1655. Kraj Kouřimský N, 1. Separati statku Jezera. Tento statek vynáší vedle revisi iodiwise 5 $\frac{1}{2}$ just. Nyní takto se rozděluje: J. M. p. Friedrich Leopold Věžník odkoupil ves Jezero, kdež se vypachází skut. osedlých 2 $\frac{1}{2}$ just. a připojil tu ves k statku Choteyšenům. Zůstane od téhož statku na díl p. Kateřiny Benykové. Ves Strisov 2 Zvitice 3 just.

Mezi Oldřichem a Štěpánem bratřimi Vrchoty, a Arnoštem, Janem i jinými bratřimi z Věžník.

1475. 27. června.

Anno etc ut supra, feria 3. ante festum s. Petri et Pauli. Stala se jest smlůva přátelská a dobrovolná mezi slovatnými Oldřichem a Štěpánem bratřimi Vrchotami s jedné, a Arnoštem a Janem i jinými jich bratřimi z Věžník s strany druhé, o ta o všecka zášití a škody, kteréž sou se staly bratřim Vrchotám, i o všecky nechuti a řeči, kteréžto jsou mezi nimi vznikly, a to skrze p. Čeňka z Klinštejna, prokuratora J. Mti. a p. Pavla z Jenšteina a z Skal, takováto: Jakož jsou sebe nějakými řečmi neslušnými dotýkali, povědíno jest jim, že jsou toho učiniti neměli, ta věc aby mezi nimi minula; a na to jsou konečně smířeni. Pak což se škod dotýče, za ty za všecky škody oni bratři z Věžník mají již psaným bratřim Vrchotám dáti 200 kop gr. č. aneb 400 zl. uher., a to na tyto roky dole psané: na sv. Jiří nyní nejprve přístího 100 kop gr. č. anebo 200 zl. uher., a potom opět druhých 100 k. gr. č. anebo 200 zl. uher. za druhého sv. Jiří v plném roce přístího.

A již jmenovaní bratři z Věžník mají jmenovaným bratřim Vrchotám list udílení na pergameně s pečetmi visutými a s rukojměmi dobrými, jakož obyčej jest, a to od dnes ve 4 nedělech pořad sběhlých. Což se pak krémy dotýče, o nšz byla také různice, poněvadž jest tak zdávna prve byla a oni Vrchotové tomu odporu prve nečinili, a že by z té krémy i on Štefan berni bral, když jest na berni královské seděl, rozkázáno, aby oni Vrchotové na té krémě bratřim z Věžník více nepřekáželi. Pak což se rybníka dotýče, o topení luk a dědin, J. K. Mt. ráčí o tom poručiti Šebřtovskému a purkrabí na Vlašimi, aby to mezi nimi ohledali a tu věc mezi nimi rozeznali, a což oni mezi nimi vyřknú, aby na tom přestali; a již aby ty všecky nechuti a zlá vůle, kteráž jest mezi nimi byla, aby mezi nimi minula, a již aby svoji dobří přátelé byli. Actum anno et die ut supra.
(Archiv český VII. 497.)

Panství Louňovice.

Toto panství leží v nejjihnějším díle kraje Kouřimského a hraničilo na severu na panství Vlašim, na východě na statek Pravonín (kraj čáslav.), na jihovýchodě na panství Načerač, na jihu na panství Ml. Vožice (kraj Tábor) a na západě na statek Libouň a statek Zvěstov.

L. patřily původně, r. 1150 zde založenému klášteru premonstrátek od želivského mnicha Jindřicha. Po zboření jeho Tábority připadly nejprv Táboru, později různým jiným majitelům a konečně Oldř. Skuhrovskému ze Skuhrova. Ježto se účastnil povstání, po bitvě bělohorské konfiskovány jeho statky Louňovice, Libouň, Zvěstov a Oumonín avšak

za odhadnutou cenu 25.313 kop 20 gr., jež hotově zaplatil, opět mu ponechány. Jeho syn Oldřich Sezima Karel Skuhrovský prodal L. svob. p. Karlu Adamovi z Říčan. Tento zemfel r. 1682 a L. případly podle závěti ze dne 28. září 1672 arcibiskupství Pražskému, které je dosud drží.

(Viz zem. desky, hl. kniha Lit. L. Tom. III. Fol. 73.)

Výměra plodné půdy dle katastrálního sumáře jest tato:

	Dominikální		Rustikální	
	jitra	sáhy	jitra	sáhy
orné pole	448	195	1470	771
lada	2	1375	16	230
louky	65	423	187	760
zahrady	13	1452	37	1545
rybníky s lukami srov.	43	708	1	261
pastviny	100	1249	288	644
lesy	950	366	45	1439
dohromady	1624	968	2047	850

Vrchnosti patřilo z pozemků dominikálních 442 j. 154⁰ polí, 2 j. 1375⁰ lad, 58 j. 494⁰ luk, 13 j. 1196⁰ zahrad, 43 j. 493⁰ rybníků s lukami srov, 100 j. 945⁰ pastvin a 938 j. 791⁰ lesů, dohromady 1599 j. 648⁰.

Z pozemků rustikálních patřilo jí: 68 j. 170⁰ polí, 5 j. 853⁰ luk, 914⁰ zahrad, 515⁰ pastvin, dohromady 74 j. 852⁰.

Panství L. má vysokou a hornatou polohu. Pozoruhodné výšky jsou. Velký a Malý Blaník, Křížová hora a Bejkovická hůra. Všecky jsou porostlé lesem. V. Blaník 307¹/₂ vřd. sáhů nad mořem, nejsevernější ze všech jest v ústech lidu pověstmi o blanických rytířích proslulý, jež tam jmenovitě v rytířské skále na jihu a východu se zdvihající se svými koni jsou skryti a teprv až Čechům bude nejdříve, povstanou k jich ochraně. Z této skály při vlhkém počasí prýstící, zvadlým listím a jehličím zbarvená voda byla považována za močůvku tekoucí ze stáje koňského. Velký Blaník je památný též mimo své výše pro svůj krásný vápenec a na jeho vrcholu, patrně již v husitské válce nahromaděné kamení, tak řečené šance. Také slouží pro okolí široko daleko za znamení povětrnosti, ježto jeho při jasném počasí mraky obklopený vrchol věští blížký dešť. V četných skalních slujích a děrách bylo mnoho lišek a též několik jezevců. R. 1822 v zimě na r. 1823 na kopci nejvyšším zastřelena vydra, jež asi byla na cestě z mrznoucího potoka do velikých rybníků na panství vlašimském.

Cesta mezi M. a V. Blaníkem do Křížova vedoucí sluje knížecí cesta.

Útvary skal jsou břidlice s vápencem.

Blanice teče z jihu z panství M. Vožice přes Kamberk, protéká panství louňovské ve směru severním a spojuje se s malým potokem Brodcem a vtéká do panství vlašimského. Od Načerace přicházející potok Brodec vine se kolem Karhule, Křížova údolím mezi V. Blaníkem a Křížovou horou a u ovčína Březiny, vtéká do Blanice.

Rybníky: v Louňovicích u pivovaru a špýcharu. Veliký mlýnský pod Louňovicemi, skrze který protéká Blanice, u dvora Volešné rybník, horní a dolní křížovský a Trojánků u dvora Křížova, horní a dolní Bejkovský u Bejkovic, Kubatovský u Rejkovic, a Potníček (?) pod Malým Blaníkem. Všecky tyto rybníky mají kapry, štiky, linky. V Blanici chytají se vedle těchto ryb také úhoři a raci, v Brodci toliko raci.

Počet duší byl 1548, 1 rodina židovská. — Národnosti je obyvatelstvo české.

Zaměstnává se obyvatelstvo polním hospodářstvím, v zimě také různými živnostmi.

Půda je po většině kamenitá a písčítá, částečně hlinitá a ve spojení s drsným ponebím jen prostředně úrodná. Pěstuje se jen málo pšenice, hlavně žito, oves, ječmen, brambory, řepa, zelí, trochu len a hrách. Ovoce ponejvíce jen v zahradách, za příčinou ponebí je málo výnosné.

Stav dobytka 30 dubna 1837 byl tento:

u vrchnosti:	u poddaných:
koně 4	60 (50 starých, 10 hřbat)
hovězího dobytka 98	666
(3 býci, 5 mladých býků, 44 krávy, 32 telata, 10 volů, 4 bulci)	(2 býci, 296 krav, 148 telat, 6 krmných volů, 190 tažných volů, 24 bulci)
ovce 522 (383 staré, 139 jehňat)	645 (450 starých, 195 jehňat)
vepřové —	266
kozy —	79
včely 5	80

Také husy se pěstovaly.

Vrchnost měla ve vlastní správě 3 dvory v Louňovicích, na Olešné a v Křížově. Čtvrtý v Bejkovicích byl roku 1844 propachtován. V Březině je ovčín.

Lesy mají 991 j. 792□°. Jsou v nich jedle ponejvíce, málo buků. Tvoří jeden revír. Roční porážení dříví kryje potřebu vrchnosti a poddaných.

Ze zvířete jsou zde zajci, koroptve a několik srnek.

Živnosti a trochu obchodu provozovalo se hlavně v Louňovicích. Dne 1. října 1842 bylo 71 mistrů, 79 tovaryšů, 47 učedníků. Z těch byli 2 pekaři, 25 tkalců bavlny, kteří pracovali surové látky pro továrnu v Postupicích, 1 sládek, 7 senkyřtů, 1 vinopalník, 1 soustružník, 3 bednáři, 3 řezníci, 1 hostinský, 2 kožešníci, 1 barvíř plátna, 8 tkalců, 1 jirchář, 1 zedník (9 tovaryšů), 3 mlynáři, 1 draslář, 1 sedlář, 2 zámečníci, 5 kovářů, 5 krejčí, 8 obuvníků, 2 provazníci, 3 truhláři, 3 koláři, 1 cihlář a 1 tesař (4 tovaryši).

Obchod provozovali 3 kupci smíšeným zbožím, 2 kramáři a podomní obchodníci.

Na výročních trzích v Louňovicích o sv. Vítě a Lukáši v 30—50 boudách a stáncích prodávalo se hlavně zboží střížní, železné, hrnce, kožené zboží, hotový oděv a zboží kramářské, jakož i dobytek.

Lékařskou pomoc poskytoval ranlékař v Načeraci. Nejbližší lékárna v Ml. Vozici a ve Vlašimi. Porodní baba byla v Louňovicích.

Ústav chudých 19. března 1828 založený měl v říjnu 1842 kmenového jmění 1473 zl. 44¹/₄ kr. k. m. a příjmu 199 zl. 32¹/₄ kr., z čehož 19 chudých bylo podporováno. Prvním základem tohoto ústavu byl býv. majitel panství Karel Adam z Řičan, který v závěti r. 1672 zřídil nadání k podpoře 24 chudých naturalieři a 2 kr. denně. Nadace této užívá se k prospěchu chudinského fondu. Býv. faráři zdejší Fr. Novák a Ant. Blažej obmyslili ústav odkazy.

Nejbližší pošta byla ve Voticích (Beroun. kraj). Spojení panství s okolím dělo se cestami venkovskými.

Místa:

Louňovice nad Blanicí (v starších listinách Lunowitz, Lonewitz, Lunevicium), 12¹/₂ h. jihových. od Prahy, 3 h. vých. od Votic, na pravo od Blаницe, poddané městečko, 103 čísel, 680 duší, 1 žid. rodina, far. kostel nanebevzetí P. Marie, fara, škola pod patronátem vrchnosti, panský zámek s bytem úředního řiditele, pivovar na 12 sudů, vinopalna, dráselna, dvůr, myslivna, hostinec. Mlýn pod Louňovicemi ¹/₄ hod. severně. Panský dvůr Volešná 1 hod. sev. vých. a panský ovčín Březina ¹/₂ hod. sev. U Schallera uvedená kaple sv. Magdaleny na Malém Blansku za Jos. II. zrušena. Zbyly jen dolejší zdi. Kostel byl již 1384 farním. později do r. 1652 jako filiálka připojen k Načeraci, od r. 1669 opět farním. R. 1844 měl 2 kněze. Nynější kostel nestojí na téměř místě, kde stál r. 1384, nýbrž teprve v 17. stol. nově vystaven, ježto starý kostel s klášterem zmizely. Největší zvon pochází z r. 1558. Přifařeny jsou Křížov, Lesáky, Bejkovice, Rejkovice, Laby (statek Zvěstov), Světlá se Lhotkou (statek Libouň). Škola r. 1825 od vrchnosti nově postavena. U dvora louňovského nalezájící se sýpka je velmi staré staven. a pochází snad, soudě dle tvaru stavby, z doby, kdy ještě stál klášter. Od tohoto zachovaly se na několika místech ještě základní zdi. Ze sklepa domu č. 20. prostírala se podzemní klenutá chodba ve směru k V. Blansku, který as r. 1800 několička sáhů v délce byla zkoumána, ale pak ježto klenutí se zbořilo, nemohlo v další prohlídce se pokračovati.

Dvůr Volešná vystaven ze zdiva zříceniny hradu, jenž se ¹/₄ hod. odtud na potoku Brodci na cestě do Kondrace nalezal, kteréžto místo do dnes hrad neb u hradu sluje. Louňovice měly rychtáře. Privileje hlavně, osvobození od roboty, uděleny od býv. majitele Oldřicha Sezimy Karla Skuhrovského ze Skuhrova. L. je rodištěm slavného skladatele Jana Dismasa Zelenky, který zemřel 1745 v Drážďanech jako dvor. kapelník krále Fridricha Aug. II. polského a kurfirsta saského.

Křížov, 1 hod. sev. vých. od Louňovic, na potoku Brodci, 36 domů, 276 obyv., 1 panský dvůr, 1 hostinec a 1 mlýn.

Lesáky ¹/₂ hod. vých. od Louňovic, 13 domů, 98 obyv.

Bejkovice ¹/₂ hod. jiho-jihovýchod. od Louňovic, 26 domů, 197 duší, panský dvůr, hostinec.

Rejkovice ³/₄ hod. jiho-jihových. od Louňovic, na pravo nedaleko od Blаницe, 6 domů, 53 duší.

Karhule ³/₄ hod. vých. od Louňovic, 17 domů, 121 obyv., 1 dom. hospoda. Přifařena do Pravonína.

Hrajovice ³/₄ hod. jižně od Louňovic, na pravo nedaleko Blаницe. 16 domů. 123 obyv., 1 hospoda, 1 mlýn. Přifařeny do Kamberka. (panství Ml. Vožice.)

Příspěvky k dějinám Louňovic.

1392 v červnu. Farář v Kozojedech obdržel dluh.

Item die et anno quibus supra constitutus personaliter d. Berthlinus plebanus ecclesie in Kozogied fassus est et in veritate recognovit, se a Jarossio dicto Hajek de Lunovicz 82 gross. Prag. parata et numerata pecunia recepisse, a quibus pecuniis ipsum Jarossium liberum quittum et solutum etc. presentibus Valentino de Sadek et Johanne de Duba, notariis publicis. (Tadra III. 49.)

R. 1436 uvádí se Petr od Dubu jako svědek v listě jednomu probošta louňovského na prodej dvoru Petřína u Soběslavi vydaného. (Památky arch VIII. 158.)

200. List s menší pečeti krále Sigmunda, v němž zapisuje klášter Louňovice řečený, a městečko Domašín, a vsi Lhotku, Milovanice, Želichovice, Hřín, Skryšov, Ratměřice, Libuň, Lazy, Předbořice, Hrajevice, Rajkovic, Lhotu, Karhule, Křížov, Utěchovice, Mašejovice, Milotice a Vadčice, se vším jich příslušenstvím, Janovi ze Svídnice, odjinud z Vlašimě, v 1000 k. gr., jakož též list šife svědčí, jehož datum na Horách K. u vigílii s. Ondřeje l. 1420.

Ten měl větší pečeti potvrzen býti, a není v registřích nalezen. Ten list Burian z Lupy okázal, a v dřevním listu naň dobrá vůle od Jana z Chotěnic. (Registra zápisův r. 1454, Archiv český I. 531.)

75. List s majestátem císaře Sigmunda, v němž zapisuje a zastoupil měšťany Plzeňské, Janovi z Blanice, ves Prwniem (sic) kláštera Lúňovského, s úroky, poplatky, užítky, lesy, vodami, lúky etc. ve 200 k. gr. i jeho dědicům a budoucím, jakož list šife svědčí, jehož datum v Praze l. 1437 na s. Havla.

Ten se s rajstry srovnal. A ten list nám ukázali Jan Skafedek z Nešpor, a Hroznata z Okrúhlice, poručníci dětí Jana Blaznického (sic). (Registra zápisů r. 1454, Archiv český I. 508.)

Poslední vůle Karla Adama Lva z Řičan, pána na Louňovicích a Vodlochovicích, kterou odkázal panství louňovické arcibiskupství Pražskému r. 1672.

V kvaternu olivovým 4. kšaftův 1672 v sobotu po oktavu sv. Václava t. j. 8. oktobris sub lit. P. 15.

Ve jméno nejsvětější a nerozdílné Trojice jediného Pana Boha všemohoucího, na věky požehnaného. Amen.

Já Karel Adam Lev z Řičan, pán na Louňovicích nad Blanicí a Vodlochovicích Jeho Milosti římského císaře, uherského a českého krále, skutečný komorník a slavných soudův dvorského a komorního v království českém rada.

Známo činím tímto listem mými, jenž kšaft a poslední vůle má slove, obecně přede všemi a zvláště tu, kdež jej čísti a slyseti náleží, kterak znamená běh a nestálost života lidského a že všechno, což se narodilo, umřítí a dluh smrti zaplatiti musí, v kterémžto mém smrtelnosti člověka rozjímání, poněvadž času, dne ani hodiny skonání mého neznám a cíle jistého nevím.

Protož dokudž ještě z milosti boží zdravého rozumu a paměti dobré užívám, uložil jsem sobě o statečku mém, kteréhož mně tak Pán Bůh všemohoucí z milosti své svatě propůjčiti ráčil, a já jej po někdy dobrých a vzácných paměti Jeho Milosti urozené Paní Paní Salomeně z Řičan, rozené z Žinkavy a urozené Paní Paní Ludmile Magdaleně z Řičan, rozené z Skuhrova, paní mateři a manželce mých nejmilejších právem dědickým jsem zdědil aneb ještě z milosti boží, jakýmkoliv způsobem pokomkoliv dostati moci budu, kšaft a pořizení učiniti především pak jinším, duši milou od Pana Boha Stvořitele mého přijatou nyní a obzvláště v hodinu života mého zase jeho milosti božské odevzdávaje, nejponiženěji a nepokorněji v ruce jeho svatě poručím, s tou silnou nadějí a nejponiženější prosbou, že ji z nesmírného milosrdenství svého, milostiv býti, všechny hříchymé odpustiti, pro předrahé zásluhy syna svého nejmilejšího Pana a Spasitele našeho Ježíše Krista, Vykupitele všeho lidského pokolení, i na slavné přímlyvy a orodování nejsvětější Panny Marie, přečisté rodičky své a paní mé nejmilostivější, svatého otce Františka

Serafinského i všech vyvolených svých svatých, k sobě do nebeské věčné a neskonalé radosti přijíti ráčí. Amen.

Tělo pak mé mrtvé, aby v kostele hlavním na hradě pražském, založení sv. Víta od ntže jmenovaného pána dědice a exekutora kšaftu mého v habitu svatého otce Františka Serafinského náležitě, beze všeho praehu, pohřbeno a za duši mou requiem a v příhodnosti času tři tisíce mší svatých slouženo bylo, ponížene žádám. S tou poníženu a důvěrnou prosbou, že na duši mou pro věčnou odplatu boží vždycky, dokudž týž kostel sv. Víta státi bude, při mšech sv. milostivě a laskavě, on i budoucí páni arcibiskupové pamatovati budou.

Dáleji pak dle zřízení zemského Jeho Mil. C. též deklaratorní a novel v statech mých totiž Louňovicích nad Blanicí a Vodlochovicích se vším k tomu příslušenstvím, toliko řídím a kšaftuji, předně činím a ustanovuji tímto kšaftem mým za universalního dědice Jeho Milost nejdůstojnějšího kníže a pána, pana Matthaeya Ferdinanda z Bilenbergku, z Boží milosti a apoštolské stolice, voleného arcibiskupa pražského, primasa království českého, Jeho Mil. C. tajnou radu (titul) však na tento níže psaný způsob totiž, pokudž bych se neoženil a bez dědicův ze světa sešel, a bez obzvláštní a nevyhnutelné potřeby mé, k tomu sáhnouti přinucen nebyl, statek můj Louňovice nad Blanicí se všem příslušenstvím po smrti mé právem dědickým dávám a odkazuji k arcibiskupství pražskému, ponížene a poslušně žádajíce, jak nynějšího tak také budoucích pánův pánův arcibiskupův pražských, aby za duši mou, oni sami osobně čtyrykráté do roka a tak postoupně na hradu pražském v hlavním kostele sv. Víta, v kapli sv. Václava mše sv. sloužiti ráčili, do kteréžto kapli mou velkou stříbrnou měděnici s umývadlem, též konvici stříbrnou ve tři žejdlíky, též dvě stříbrné polní trouby s erby mýma, vše vybijeným dílem a pozlacený, na věčnou památku odkazuji.

Za druhé, aby každého dne v témž kostele sv. Víta ode dvouh kaplanů, kterým se každoročně z téhož odkázaného statku mého po jednom stu zlatých rejn. dávati a skutečně odvozovati má (za mou duši dvě mše sv. sloužené byly, a to až do skonání světa, ponížene a pokorně žádám.

Protož chci tomu, aby týž statek Louňovice dědičně k témuž arcibiskupství pražskému přináležel na časy budoucí a věčně. S tou další nejponíženejší prosbou, že také mé poslušné žádosti (jakož té dokonale naděje jsem) se zadosti stane a toto odkázání mé vděčně přijato a dáleji odtud z téhož statku louňovského vše skutečně vyplněno bude za to :

Předně chudým lidem, aby při pohřbu mém chci tomu, ihned hotových peněz jedno sto a padesáte zlatých rejnských rozdáno bylo.

Za druhé, aby na témž statku každou středu domácím i okolním chudým lidem totiž 24 osobám od vaření 2 jídla, 8 liber masa, chleba po jedny libře a 1 žejdlík společného piva a každému z nich po jednom krejcaru dáváno bylo.

Za třetí poddaným všem louňovským i vodlochovským, cokoliv jsem za ně kontribucí z svých vlastních peněz vydal, neb co oni mně rozdlně buď za piva, ouroků aneb sutého obilí dlužni jsou, všechno daruji a odpouštím a aby ode dne smrti mé, za 3 leta pořad žádných ourokův neplatili, osvobozuji.

Pročež, když se jim to v známost uvede, jich žádám, že se za duši mou Pánu Bohu modliti budou, aby jí milostiv býti a v počet svých svatých přijíti ráčil. Amen.

Za čtvrté Jana Vondráka Karhulského písaře a služebníka mého věrného pro jeho poslušné, ponížené a věrné služby tímto křástem dokonale vši poddanosti a vselijakých počtův osvobozuji, a na hotové pět set zl. rejn. odkazuji.

Za páté čeládce jak hořejší tak dvorský, co by jí služby peněžitě zadržáno bylo, aby ihned při uvozování se s komorníkem od desk zemských vše zcela a zouplna se zaplatilo.

Za šesté k záduší louňovskému odkazuji na hotové 300 zl. rejn., obraz z mého kabinetu sv. Antonína Paduanského, s perlovou korunkou a halstbantem zlatým diamantovým, bšlejš stříbrnejch svícňův šest, krucifix stříbrný bílý, a bílou stříbrnou měděničku s umývadlem, též dva šály s vybljeným dílem stříbrný a to na věčnou památku.

Za sedmé do kláštera matky B. Sněžné odkazuji na hotové 500 zl. rejn. s poníženou žádostí, aby se za duši mou Pánu Bohu modlili.

Za osmé chci tomu, aby se na mostě pražském před crucifixem lampa udělati dala, v které by světlo ke cti a slávě boží dnem nocí hořelo, to vše Jeho Mil. knížecí se důvěřuji, že se stane a k tomu, kdo světlo bude rozsvěcovati, každoročně chci, aby se 15 zl. hotových peněz dávalo, a on aby se též za duši mou Panu Bohu pomodlil, jako i to místo, aby staveníčkem a s mým erbem okrášleno bylo, tak jak jsem v té příčině s J. K. Mti i potomných pánův arcibiskupův pražských zadosti učiněno bude, ubezpečen byl.

Stateček pak můj Vodlochovice, který jsem za dědictví mé po dobré a vzácné paměti J. M. Paní mateři mé nejmilejší, za hotové peníze totiž za summu devět tisíc dvě stě zl. rejn. zaplatil, buď k prodaji nebo dědičnému držení v moc dávám Jeho knížecí Milosti panu panu arcibiskupu pražskému, však z něho aby ihned vydáno bylo:

Předně vyššího stavu chudým vdovám a sirotkům, jak se J. K. Mti viděti bude a líbiti 300 zl. rejn. s tím napomenutím, aby se za duši mou Pánu Bohu modlili.

2. Na opravu a stavení kláštera Sázavského sv. Prokopa jeden tisíc zl. rejn. odtud odkazuji, s tou poníženou žádostí, aby se za duši mou Pánu Bohu modlili, a při mšech sv. na mě pamatovali.

3. Do kláštera sv. Jakuba v Starém Městě Pražském 500 zl. rejn. odtud odkazuji, aby každoročně u voltářů Nejsvětější a Nejčistší Panny Marie, rodičky Boží, též sv. Antonína Paduanského na ten den, když má duše z těla vyjde, za duši mou po jedny mši sv. slouženo bylo, začez poníženě žádám.

4. Pánům O. O. Hybernům v Novém Městě Pražském podobně odtud 500 zl. rejn. odkazuji, aby týmž způsobem každoročně 2 mše sv. za mou duši sloužili, začez poníženě žádám.

5. Do kláštera Kapucínského na Hradčanech odkazuji 200 zl. rejn. a na obraz Blahoslavené a Nejčistotnější Panny Marie 5 šůr perel i stříbrnou malou trubličku s poníženou žádostí, že při témž oltáři v Loretu za duši mou třidceti tří mší sv. sloužiti budou.

6. Do kláštera sv. Josefa v Novém Městě Pražském odtud odkazuji 300 zl. rejn. s poníženou žádostí, aby za duši mou Páni P. P. Kapucíni 50 mší sv. v příhodnosti času sloužili a za mě se Pánu Bohu modlili.

7. Do kláštera sv. Jiří na hradě Pražském, odtud 200 zl. rejn. odkazuji, aby se za duši mou Pánu Bohu modlili, poníženě žádám.

8. Do kláštera sv. Panny Anežky v Starém Městě Pražském, na opravu chrámu Páně odtud odkazují 200 zl. rejn, aby se za duši mou Pánu Bohu modlili, poniženě žádám.

9. Do kláštera sv. Anny v Starém Městě Pražském 200 zl. rejn. odtud odkazují, aby se za duši mou Pánu Bohu modlili, poniženě žádám.

10. Urozenému Pánu Janovi Adalbertovi malému Domažlickému z Tulechova, desk zemských staršímu registratoru 300 zl. rejn. odkazují, pakliby on živobytím svým tohoto odkazu nedočekal, tehdy tomu chci, aby takových tři sta zl. dědicům jeho vydáno bylo.

11. Ostatní peníze jako i klenoty totiž zlaté řetězy, stříbro a jiný k užívání potřebné mobilia k milostivé disposici Jeho kníž. Mil. odtud zanechávám a se poniženě těším a důvěfuji, že na mou duši milostivé a laskavě pamatovati ráčí pro odplatu Boží.

Mé Valecké dluhy, které jsem na polovici a rovný díl urozenému a statečnému rytíři panu Jindřichovi Slavíkovcovi z Slavíkova a na Radšovicích J. M. C. radě a soudci zemskému v markrabství moravském na jeho vlastní náklad k dobývání zanechal, pokudž bych já toho placení nedočekal, všechno J. K. M. odevzdávám a co se koliv dostane, žádám, že to na opravu klášterův a kostelův obrátiti a jistěj díl lidem vydati poručiti ráčí.

12. Na vystavení kaply sv. Máří Magdaleny na Blanšku odkazují 300 zl. rejnských.

Naposledy pak v moci své toho znamenitě pozůstávající, abych mohl tento kšaft, kdyby mi se koliv líbilo, zrušiti, změnit, k němu přidati, ujíti neb dokonce jiný učiniti a to kolikrátkoliv, by mně se líbilo, vše podle líbezné a svobodné vůle mé.

Druhé abych mohl a moc měl z nadepsaného statečku mého, komukoliv za zdravého života mého neb na smrtelné posteli vedle zřízení zemského O. 6. oustně neb listem pod pečeti svou s podpisem ruky mé do summy pěti set kop míš. dáti a odkázati a to aby tak stalé a pevné bylo, jakoby to v tomto kšaftu mém hlavním, zejména doloženo bylo a komu bych tak co dal a odkázal, to aby od Jeho knížecí Milosti vydáno bylo, pokudž by se po mně žádný jiný poslednější kšaft mimo tento nenacházel a tento k úřadu desk zemských přednesen byl, tehdy J. M. C. jakožto králujícího krále českého, pána nás všech nejmilostivějšího, též J. M. C. nejvyšších pánův a pánův úředníkův pražských menších desk zemských za to poslušně a setrně žádám, že jej přijíti, ve dsky zemské, tu kde náleží, vložiti a vepsati dáti, nad nim svou ochrannou ruku držeti a jeho žádnému v ničemž rušiti nedopouštěti ráčí.

Na potvrzení toho, tento kšaft a poslední vůli mou pečeti mou přirozenou jsem upečetěti dal vědomě, a v něm se vlastní rukou podepsal, a pro lepší toho jistotu dožádal jsem se urozených a statečných rytířův pana Jana Reychara Gersona z Ragersdoffu a na Právníně, J. M. C. slavných soudův dvorského a komorního rady, pana Vilma Chobotskýho z Vostředka a na Nesperách a pana Jana Smila Benedu z Nečtin na Naceraci a Novém Podolí, že jsou oni také vsichni pospolitě zároveň spolu se mnou též a též chvíle pečeti své vedle mé k tomu kšaftu mému na svědomí přitisknouti dali a též svými rukami (sobě však a dědicům svým beze škody) se podepsali. Téhož jest datum v Louňovicích nad Blanicí den památky sv. milého Václava, mučedlníka Božího, dědice a Patrona českého, to jest dvacátého osmého dne měsíce septembris, letha od na-

rození Syna Božího, Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, šestnáctistého sedmdesátého druhého.

Karel Adam Lev z Říčan.

Johann Reinhard Gerson von Ragersdorff.

Vilém Chobotský z Vostředka, kšaftu na svědomí.

Jan Semil Beneda z Nečtin, kšaftu na svědomí.

Tento kšaft jest na žádost Nejdůstojnějšího, Vysoce osvíceného knížete a Pána, pána Matthouše Ferdinanda, arcibiskupa Pražského sv. římské říše knížete, stolice svaté apoštolské rozeného legata, království Českého primasa, J. Mti římského císaře, uherského a českého krále tajné rady i s povolením J. M. C. a král. rad a úředníkův pražských menších desk zemských ve dsky zemské kvaternu tohoto vložen a vepsán.

Tento vejpis z král. desk zem. vydán jest s povolením urozeného a statečného rytíře pana Jana Františka z Stolce, pana na Mašově, Vilonice a Svojkově, jeho král. milosti rady, král. místodržícího, soudce zemského, Prah ustavičného asistenta světského urozeného štítu a nejvyššího písaře v království českém.

Pod pečetmi Václava Josefa Auderczkého z Audrssee, též Františka Math. Josefa Gunthera z Sterneggu na Dobřejevicích, Kamenici a Solicích, Jeho král. Milosti rad soudů komorního a dvorského, soudcův respective místosudího a místopísaře v království českém, dne 24. ledna 1744.

L. S.

L. S.

Der zu Hungarn und Boheimb König. Maj. Rath und Vice Land-schreiber im Königreich Boheimb Frantis . . . Gizternagg.

Exped. Reg. Schumann.

Col. Reg. Pokorný.

Panství Načerac v r. 1844.

Toto panství leželo v jihovýchodní části kraje Kouřimského mezi panstvími Pravonín, D. Kralovice a Lukavec (kraj čáslav.) na východě a jihovýchodě, panstvími Ml. Vožice (Tábor. kraj) na jihu a jihozápadu, statkem Louňovice na západu a severu.

Dle Schallera, dle domněnky na pokračovatele kroniky Kosmovy založené, zdá se, že tato krajina již v první polovici 12. století náležela panu Načeradovi a městečko Načerac od něho jméno obdrželo. Roku 1273 mělo panství 3 společné majitele jménem Přibyslava, Vratce a Přibíka a téměř celé 14. století patřilo pánům z Šellenberku. Rod tento příbuzný pánům z Hasenburka měl tehdy více jiných statků v zdejší krajině. Jeho sídlem byla tvrz Šelenberk u Kamberka, později Schönberg zvaná, jejíž zřícenina ještě u Bělče na panství Ml. Vožice (v Tábořsku) dosud se spatřuje (Sommer, Boehmen, Taborer Kreis str. 96.)

Na počátku 15. stol. patřil N. pánům z Chotěmic na Vlašimi. R. 1442 držel ji Mik. Trčka z Lípy na Lipnici, za něhož N. povýšena na městečko. Od počátku 17. stol. následovali, dle načeradských privilegií a pamětních knih děkanských tyto majitelé: 1607 Lidmila Benediana (?) roz. Dvořecká, 1633 Václ. Dvořecký z Olbramovic, pán na Šebířově a Kamberce, 1718 Marek Gerard z Gerardu, 1719 Leop. Gerard z Gerardu, 1726 Kar. svob. p. z Deymu, roz. z Gerardu, 1730 Fr. Josef, říš. hr. Stahremberg, c. k. president zem. soudu v Linci, 1742 jeho synové Jan Winulf, plukovník c. k. pěšího pluku Kheil, Quido a Otakar, setníci pěšího pluku Stahremberg, 1748

sestra těchto bratří pí. Leop. provd. hr. Tannenberga, 1772 Ign. hr. Tannenberga, který r. 1794 prodal N. pí. bar. Helversen roz. Schmidauer. (Die Schallera patřila r. 1786 Jos. Ant. hr. Tannenbergu). R. 1796 koupil N. Kajetan Hrušovský rytíř z Hrušova, r. 1802 Jan Nep. bar. Schmiedtgrabner z Lusteneggu, r. 1807 Leop. hr. Schirnding, 1800 Fr. Hartmann. R. 1835 dědila N. jeho manželka Barbora roz. Schwerenfeld, která ji prodala 27. srpna 1836 Karlu Adamovi Mitterbachtrovi, který ji odstoupil hned Jos. Müllerovi.

(Desky zem. hl. kniha Litt. N. Tom. II. Fol. 1.)

(Pokračování.)

Sbíрка písemných památek rodu Hrochů z Mezilesic od r. 1440-1639.

Uveřejňuje JOS. HROCH.

(Pokračování.)

R. 1600. Jan Hroch z Mezilesic, v Starém M. Praž., pohání Rudolfa ze Šenfeldu a na Encovanech, vinití jej chce ze sto sedmdesáti kop míš. dluhu pravého a spravedlivého, tak jakž šuldprycht pečeti jeho Rudolfa ze Šenfeldu spečetěný, podepsaný rukou též jeho vlastní na sumu svrchupsanou, Markétě Hrochové z Vofsdorfu svědčící, to vsobě šíře obsahuje a zavírá. Kterýžto dluh svrchupsaný, majíc on Rudolf ze Šenfeldu té Markétě Hrochové již dávno dáti a zaplatiti, toho jest až posavád neučinil a učiniti zanedbává.

Právě nadepsaný Jan Hroch z Mezilesic, má sobě týž šuldprycht a v něm sumu nadepsanou od ní Markéty Hrochové z Vofsdorfu manželky své, pořádně listem pod pečeti svou vlastní a jiných dvou dobrých lidí daný a postoupený míti. Protož stání vloženo ve čtvrtek po rozeslání sv. apoštolů.

D. Z. m. č. 72 H 10.

R. 1601—2. Dobeš Humprecht z Předčiny a na Újezdě Šatanově, pohání Jana Hrocha z Mezilesic, aby položil ceduli řezanou pečeti jeho Dobeše Humprechta Vlčka z Předčiny vlastní pořizenou, vedle práva a zřízení zemského k němu Janovi Hrochovi z M. odeslanou, jemu oznamujíc: Jakož jest se mezi nimi, Janem Hrochem z M. a napřed psaným Dobešem Vlčkem, o tom půhon, kterýmž jest on Dobeš Vlček z Předčiny, jeho Jana Hrocha z Mezilesic k soudu menšímu zem. v král. Českém s pokuty pro přechování Mandalény, rodilé ve vsi Dolejší Lukavici kmetčiny podané jeho, Dobeš Vlček pohnal, jakž dolejší týž půhon to v sobě šíř obsahuje a zavírá.

Jistá smlouva ústní skrz Jana Pacovského z Libína a Jakuba Hradeckého léta 1601. některého dne památky navštivení sv. Alžběty se stala a to taková:

Abý on Jan Hroch jemu Dobešovi Vlčkovi za to všecko i škody padesáté kop míš. dal, což pak že jest on Jan Hroch jemu Dobešovi Vlčkovi vedle té smlouvy dvaceti kop m. odvedl, ostatních pak třiceti kop m. jemu až posavád dáti zanedbává.

On Dobeš Humprecht Vlček z Předčiny s touž cedulí řezanou vedle výš psaného půhonu a zřízení zem. zato žádá a na-

pomíná, aby on Jan Hroch takových třicet kop m. vedle svrchu dočténé smlouvy jemu Dobešovi Vlčkovi, on Jan Hroch dal a odevzдал, a to konečně od dodání jemu téhož poselství jeho, ve dvou nedělí pořád zběhlých. A jakž ta cedule řezaná vše v širších slovech jest napsaná, kterýž dátum jest ve čtvrtek po sv. Martinu, léta 1601, vto sobě šir obsahuje a zavírá, proti sobě do soudu menš. zem. král. Čes. z cela a s ouplna od počátku až do konce tu při pŕihonu k svědomí, pokuty společný 30 kop gr. míš.

D. Z. m. č. 111, T 54.

R. 1603. V té při, kteráž jest mezi Dobešem Humprechtem Vlčkem z Přečiny a na Újezdě Šatanově strany jedné a Janem Hrochem z Mezilesic v Starém Městě Pražs. strany druhé.

Tu kdež týž Dobeš H. Vlček pohání jeho Jana Hrocha z Mezilesic, viniti jej chce za 30 kop míš. a to takových: Jakž jest se mezi nimi Janem Hrochem z M. a týmž Dobešem Hump. Vlčkem z Přečiny a ten pŕihon, kterýmž jest on Dobeš Hump. Vlček jeho Hrocha z M. byl do soudu menšího zemského, král. Českého, spokuty pro přechování Mandalény, rodilé ve vsi Dolejší Lukavice, kmetčiny podané jeho, Dobeše Hump. Vlčka, pohnal jakž dáleji tyž pŕihon to vše vsobě síře obsahuje a zavírá

I ta smlouva oustní, skrze Jana Pacovského z Libína a Jakuba Hradeckého, léta tohoto šestistého třetího, některého dne při času navštivení sv. Alžběty se stala a to taková: Aby on Jan Hroch z Mezilesic, jemu Dobešovi Hump. Vlčkovi z Přečiny, zavšecky škody 50 kop míš. dal. Což pak on Jan Hroch jemu Dob. Hump. Vlčkovi na to 20 kop vedle té smlouvy odevzдал, ostatních pak 30 kop míš. jemu Dob. Hump. Vlčkovi až posavád dáti zanedbává. A maje k sobě od něho Dobeše Hump. Vlčka z Přečiny a na Újezdě Šatanově on Jan Hroch z M. a na Starém Městě Pražs. poselství vedle práva a zřízení zemského si cedulí řezanou, pečetí jeho Dob. Hump. Vlčka vlastní pečetěnou odeslanou jeho touž cedulí řezanou vedle výš psaného práva a zřízení zemského. Zato žádajíc a napomínajíc, aby jemu Dob. Hump. Vlčkovi takových 30 kop míš. vedle svrchu dočténé smlouvy, od něho Jana Hrocha z Mez. pozůstalých dal a odeslal a to konečně od dodání jemu téhož jeho poselství ve dvou nedělí pořád zběhlých. A chtěl-liby tak učiniti na to odpovědi světlé nekryté, jenž by se vedle téhož práva a zřiz. zem. spravovati mohl žádajíc.

Po kterémžto napomenutí, toho jest on Jan Hroch z Mez. neučinil a jemu Dob. Hump. Vlčkovi svrchu dočtěných těch 30 kop míš. nedal a neodeslal dáti a odeslati zanedbává až posavád, tak jakž pŕihon a žaloba plněji svědčí. Po přečtení pŕihonu od pana Jana Hrocha, k zdvižení mluveno v pravý příčině, že je z dluhu nevinný, poněvadž vpŕihonu nedoložil, že z dluhu pravého a spravedlivého, viny dal opatřiti pŕihon z. z. M. 1. 2. Nález mezi Janem Bormanem a Hynkem Vrabským mezi Václavem Kamenským a Janem z Habartic a mezi Bořkem starším Nepolitským a Jindřichem Lapáčkem. Druhá příčina, že se pohání Jan Hroch vedle smlouvy ústně učiněné, ježto toho zřízení zemské, aby vedle smlouvy, kdo poháněti měl nepřícice, nýbrž jinší pořád práva. Kdo by komu smlouvy učiněné nedržel, vyměřeny

jest dále přiti pŭhon vyšlý zřizením zemským E 49, d 8. Nebo mezi Samuelem Nejepinským z Nejepína a Janem Jirím z Lipan, k tomu mluvíce: Poněvadž ty obě příčiny jsou podle zřizení zemského a příkladův, u. p. m. d. z. vzaly, že má tu naději, že dále k tomu pŭhonu odpovídati povinen nebude. Lit. Dobeše Hump. Vlčka, proti tomu mluveno, že se jináče nemohl zachovati, než-li z té sumy nechá viniti, poněvadž jest žádný smlouvy sepsaný ani spečetěný neměl a že neumí smlouvy z dluhů nežli podle dobrovolného svolení a oustní námluvy: A kdyby byl měl jakou smlouvu sepsanou, spečetěnou, ovšem žeby musel z nedržení smlouvy viniti. Ale, poněvadž nic takového před rukama není, nemohl jest jináč učiniti, nežli sem před P. P. poháněti. Dal jiti poselství o ty pře od něho Vlčka k němu Janu Hrochovi učiněné a odpověď danou na ty poselství. A dále mluvíce, že to poselství, on Hroch jemu odpírá, aby se mezi nimi jaká smlouva státi měla.

A tak tu druhou příčinu za odpověď prosí, žádajíc, aby k dalšímu pŭvodu byl připuštěn. Zase od Jana Hrocha mluveno, že se sám on Vlček pŭhonem svým k tomu přiznal, že podle smlouvy učiněný a jestli jest měl jakou smlouvu nadepsanou neb nepečetěnou, mohl jest o to, aby se sepsala a spečetila, k smlouvám hleděti a ne sem poháněti a stím se poroučí k opatření spravedlivému. T. u. v. p. m. d. z. na plném soudu zemském menším. Slyševše strany a jich s obou stran přelíčení a co od nich dále uvedeno a ukázáno bylo, toho všeho s pilností pováživše nalezly:

Poněvadž jest on Dob. Hump. Vlček z Přechiny zřizení zemského pochybil a z dluhu nepohnal, z té příčiny ten pŭhon se zdvihá. Dat. pa. acty. ve čtvrtek po neděli Invocavit léta 1603.

D. Z. m. č. 236, L9.

R. 1603. Daniel Hostounský z Kozmačova a na Novém M. Pražs. pohání Jana Hrocha z Mezilesic v Starém M. Pražském. Aby položil ceduli řezanou, pečetěnou od téhož Daniela Hostounského jemu Janovi Hrochovi odeslanou, zapříčinou touto: Jakož jest on Daniel Hostounský, léta pominulého 1602 v neděli jenž slove Devítník, sobě v domě svém na Novém M. Pražs., kdež slove na Poříčí ležícím, jemu Janovi Hrochovi, k žádosti jeho 50 kop míš. bez zemského pojištění zapůjčil. Kteréž jest on Jan Hroch-jemu Danielovi Hostounskému, od téhož času až posavád nezaplatil a zaplatiti zanedbává.

Jak táž cedule řezaná v kteréž jest datum v pondělí po památce sv. Jakuba apoš. Páně 1603, to vše v sobě šír obsahuje a zavírá. Proti sobě, ku při pŭhonové, do soudu zem. menšího král. Českého k svědomí. Pokuty nepostavení dle též cedule řezané 50 kop míš.

D. Z. m. 38, E22.

R. 1603. Daniel Hostounský z Kozmačova, na Novém M. Pražském, pohání Jana Hrocha z Mezilesic, v Starém M. Pražs. Viniti jeho chce s padesáti kop m. dluhu spravedlivého a to takového:

Jakož jest on Daniel Hostounský z Kozmačova, léta památ-ného 1602, v neděli, jenž slove Devítník, v sobě v domě svém na Novém M. Praž., kdež slove na Poříčí ležícím, jemu Janovi

Hrochovi, k žádosti jeho, padesát kop m. půjčil beze všeho pojištění, kteréž jest on Jan Hroch jemu Danielu Hostounskému od téhož času, až dosavád nezaplatil a zaplatiti zanedbává.

Nemaje sobě on Jan Hroch z M. od něho Daniela Hostounského to poselství vedle práva a zřízení zem. cedulí řezanou, pečetí jeho vlastní pečetěnou učiněné a to do slova. Protož jeho Jana Hrocha z M. vedle nadepsaného práva a zřízení zemského, touž cedulí řezanou on Daniel Hostounský napomínajíc, aby jemu Danielu Hostounskému zase těch padesáte kop m. od něho, jemu Janovi Hrochovi z dobrého přátelství půjčených dal a navrátil, tak aby jemu nebylo potřeby s ním Janem Hrochem o to dalšího soudného zaneprázdnění. Cožkoliv tak učiniti, na to od něho Jana Hrocha, odpovědi světlé, nekryté, kteroužby on Daniel Hostounský se spraviti mohl, vedle nadepsaného práva a zřízení zem. žádaje. Na kteroužto cedulí řezanou a to poselství jeho Daniela Hostounského, on Jan Hroch jest odpovědi vedle zřízení zemského nedal, než toliko psanou, svým podpisem, v něm jména a titule rukou jeho vlastní a pečetí, k tomu dekretu jeho vlastního, témuž Danielovi Hostounskému z Kozmačova svědčícímu k tomu, že jest jemu táž cedule řezaná a navrácení těch 50 kop m., kteréž jest on Daniel Hostounský jemu Janovi Hrochovi zapůjčil, přiznal, oznamujíc, že jich na ten čas nemá.

Žádaje, aby malé strpení k tomu měl, jakž to psaní, vněmž žádného datum vloženo není, plněji svědčí. Avšak jest týchž 50 kop m. jemu Danielovi Hostounskému on Jan Hroch až posavád nedal a nezaplatil.

Protož stání vloženo. Dokládá se cedule řezané, poselství svého od něho D. Hostounského jemu Janu Hrochovi učiněného a jiných práv. D. Z. m. č. 37, F 10.

R. 1603. Z rozkázání pana purkmistra a pánův, veden jest i zmocněn Janem Vovsem, rychtářem městským, Jan Táborský, plnomocník Jana Hrocha z Mezilesic, na místě a k ruce téhož Jana Hrocha domu u zlatého jelena řečeného v Celetné ul. ležícího i jiné vši a všelijaké spravedlnosti Tomášovi Šlemerovi a Alžbětě manželce jeho, společně na témž domu náležející pro pět set kop grošů českých a s úrokem obyčejným podle nového nařízení na tuž sumu vzešlým, jak by se koliv zadrželého a nezaplaceného vyhledalo, někdy po Vojtěchovi starším Hadovi z Proseče dědicům a budoucím jeho, zápisem kněh Města tohoto s úrokem od nich na tom domu i dočtené spravedlnosti zjištěných. A potom od Salomény sester synův a dcer po často psaném Vojtěchu Hadovi pozůstalých, nadepsanému Janu Hrochovi s úrokem odevzdaných, jakž dále to jmenovaní zápisové kněh Města tohoto vsobě šíře obsahují a zavírají.

Dal od zvodu i zmocnění J. M. C. a od zapsání
Stalo se léta MDCIII.

Tomáš Šlemer z Častalovic a Alžběta manželka jeho, stojíce osobně na radě urozenými, zvodu a zmocněný Jana Táborského plnomocníka Jana Hrocha z Mezilesic do domu u zlatého jelena řečeného v Celetné ul. ležícího i jiné vši a všelijaké spravedlnosti jim manželům Tomášovi Šlemerovi a Alžbětě, společně

na témž domu náležející, pro pět set kop grošů čes. s úrokem obyčejným podle obyčejného nařízení na tuž sumu vzešlým, jakž by se koliv zadržného a nezaplaceného vyhledalo, vykonanému odpor vložili, pravíce, že téhož náležití bude k tomu vejtahu, právem obeslati a pořizení jeho předkládati. I dali si ho pro jistotu právní následovati. Anno M. D. C. 111.. 20 Augusti.

Grunt. kniha m. Prahy, č. 2113, r. 1603.

R. 1603. V pondělí v den sv. Jiljí. Barbora Rudcká ze Skalice, obesylá Jana Hrocha z Mezilesic, jakožto vlastního strýce a poručníka, sirotka Jana Hrocha z Mezilesic syna jejího, jehož jest někdy v dobré paměti Samuelem Hrochem z Mezilesic předešlým manželem svým měla, o statek po témž někdy Samuelov Hrochovi bratru jeho pozůstalého a témuž sirotku náležitého.

Kterážto poručenství jest on Jan Hroch na sebe, podle obdarování a dání nejjasnějšího knížete a pána pana Vladislava, Uherského, Českého krále, slavné paměti, starými průkazy rytířskými, nápadech a odúmrtích učiněného a podle práva a zřízení zemského, jakožto vlastní strýc téhož sirotka přijal. Tak že podle krále Jeho Mti daný a podle práva a zřízení zemského jest poručníkem i ochráncem téhož sirotka a statku jemu náležitého. Tak jakž též přijetí poručenství ve kvaternu trhovém popelatém, léta 1600 v sobotu po sv. Matěji, pod listem J 19, to vsobě šíř, obsahuje a zamírá.

Viniti jeho chce s 1930 kop gr. míšenských a to takových: Jakož jest dobré paměti Samuel Hroch z M., předešlý manžel té Barbory Rudcké ze Skalice, pojav jí léta minulého 1596, času masopustního, stavu svatého manželství, v tom čase, že jest s ní již v manželství zůstával, některé sumy peněz jí, Barboře Rudcké vlastně náležející, jako zejména od purkmistra a rady města Brodu Českého, sumy nedoplatené 400 kop miš.

Item: od Ludmily Žerotínské, rozené Libšteinské z Kolovrat na onen čas vdovy po někdy Janovi Bedřichovi starším ze Žerotína pozůstalé, sumy jistiny od téhož někdy Jana Bedřicha ze Žerotína někdy Marianě Pikartové z Pereftu, jistinou, na papíře zjištěnou. A potom od též Ludmily Žerotínské roz. Libšteinské z Kolovrat, na sebe k zaplacení přijaté 1000 kop m.

Item: 530 kop miš. kteréž jest ona Barbora Rudcká léta 1597 v pondělí po sv. Bartoloměji — jsouc tehdaž v moci téhož někdy Samuela Hrocha předešlého manž. svého — někdy Jana z Peršteina J. M. římského císaře, Uherského, Českého krále rady registního úřadu nejvyššího purkrabství Pražského, kvitovala. A tak všeho v nejedné sumě jí Barboře Rudcké vlastních peněz 1930 kop vše mišen. přijal je do statku svého a k potřebám svým obrátil. Kterážto suma peněz Barbory Rudcké vlastních, od téhož někdy Samuela Hrocha z M. předešlého manžela jejího k sobě přijala, jí zase k statku po témž někdy Samuelovi Hrochovi pozůstalého k navracení a vynahrazení spravedlivě náleží.

A maje sobě on Jan Hroch z M. svrchupsaný poručník, od ní Barbory Rudcké ze Skalice poselství vedle práva a zřízení zem. s cedulí řezanou, pečetí její vlastní pečetěnou o to učiněné a obeslané jej Jana Hrocha, jakožto svrchupsaného poručníka,

nad tím sirtkem a statkem po témž někdy Samuelovi Hrochovi z M. pozůstalým, touž ceduli řezanou, vedle práva a zřízení zem. napominajíc, že jest žádala aby jí té sumy výš jmenované, to jest 1930 kop míš. kteréž jest tak týž někdy Samuel Hroch z M. peněz jí Barbory Rudcké, vlastních k sobě přijal a do statku svého unesl. Zase ze statku po témž někdy Samuelovi Hrochovi pozůstalého — jehož on Jan Hroch z M. podle svrchu psaného poručení v držení zůstává — od dodání jemu, téhož poselství jejího, ve dvou nedělích pořad zběhlých, navrátil a odeslal. Tak aby nebylo potřeby o tom s ním Janem Hrochem dalšího soudního zaneprázdnění míti.

Což chtěl-liby tak učiniti, na to od něho Jana Hrocha z M. odpovědi světlé a nekryté, s kteroužby se spraviti mohla vedle nadepsaného práva a zřízení zemského, žádajíc. — Na kteréžto napomenutí on Jan Hroch z Mezilesic, jakožto nadepsaný poručník, toho jest neučinil a jí Barboře Rudcké ze Skalice, těch 1930 kop vše míš. nenavrátil a neodvedl až posavád. Protož aby stál a z toho práv byl.

D. Z. m. 172, D 14—16.

Táž Barbora pohání Jana Hrocha z M. jakožto vlastního strejce a poručníka atd. aby položil ceduli řezanou od ní Barbory Rudcké k němu Janovi Hrochovi nadepsanému poručníku učiněnou a odevzdanou, z příčiny té: Jakož jest dobré paměti Samuel Hroch z M. předešlý manžel její, Barbory Rudcké, pojav jí léta 1596, času masopustního k stavu svatého manželství, v tom čase jest on již v manželství zůstával, deset sudův červeného vína, držící v sobě každý sud 10 věder, z let 1595 Barboře Skalické vlastních zůstalo. Podle vůle své vyšenkovati dal a peníze za to víno utržené k sobě přijal, je do statku svého unesl a k potřebám svým obrátil. Za kteréžto víno sobě 610 kop 20 gr. 4 peníze, vše míšenské táž Barbora Rudcká pokládá. Kterážto suma peněz za svrchupsaných 10 sudův vína, jí Barboře Rudcké zase k statku po témž někdy Samuelovi Hrochovi z M. pozůstalého k navracení a vynahrazení spravedlivě náleží a ty aby jí dal.

Stání v pátek po sv. Matěji.

D. Z. m. 38, F2.

R. 1603. V pátek po sv. Matěji. Jan Hroch z Mezilesic v Star. M. Pražs. pohání Jana Kříže z Kočic a z Vostrova, na onen čas J. M. cis. rychtáře města Čes. Brodu a již měšťanina v Star. M. Pražs. Aby položil pravou kvitanci a ne jinou, kterouž jest Barbora, na onen čas Hrochova a již nyní Rudcká pod dekretem svým na sumu 50 kop míš. odvedla, tak jakž ta kvitance, kteréž dát. jest v pondělí po sv. Filipu a Jakubu apoštolův Božích, léta 1599, to vsobě šir obsahuje a zavírá.

Těž aby položil druhou kvitanci od té Barbory na onen čas Hrochové a již nyní Rudcké ze Skalice, kterouž jest témuž Janovi Křížovi z Vostrona a z Kočic i na místě manželky jeho Alžběty a sumy 100 kop gr. čes. od nich manželův povinou na 50 kop m. odvedla, kteréž jest sobě od nich manželův přijala, z nichž je manželky z Kvitanci kvituje, prázdná a svobodná činí, nyní i na časy budoucí.

Takž jakž táž kvitance druhá pod dekretem jejím, podpisem vlastní ruky, kteréž dát. jest na čtvrtek po oktávu sv. Třech

Králův léta 1599, to též vsobě šíř obsahujíc a zavírá. Proti komukoliv kde a kdekoliv, jemu toho potřeba nastala, vedle jednoho pro smrt k svědomí pokuty nepoložením té každé kvitance, 2 tisíce kop gr. čes. a to v sobotu po neděli Laetare. A tak vše vloženo ve středu po sv. Matěji. D. Z. m. č. 37, D. 30.

R. 1604. Půhonové k menšímu soudu prvotnímu.

Barbora Rudcká ze Skalice, pohání Ludvíka Lítavu Vlacha a jeho manželku Evu, na ten čas v Star. M. Pražském, v domě jenž slove u »Vrabců«, Marii Vaškovou v St. M. Pražs., v domě jenž slove u „Popelářů“ vedle panského dvora, a dceru Marii té Vaškové v St. M. Pražském, v domě Floryna Vranovského vedle domu jenž slove v „Maňasu“ vedle ul. Celetné, Kateřinu Vokounkovou v St. M. Pražs. v domě jenž slove u „Fišlů“ vedle školy svatohavelský, všecky proti témuž Janovi Hrochovi z M. jakožto vlastnímu strýci a poručníka syrotka Jana Hrocha z M. syna jejího, jehož jest někdy v dobré paměti Samuelem Hrochem z M. předešlým manželem svým měla. Pro zadržení 1930 kop gr. téhož sirotka.

Pokuty nsvědčení 400 kop. D. Z. m. 38, C 16.

Dále pohání táž Barbora Rudcká, Jana Hrocha z M., aby položil ceduli řezanou z r. 1596 od ní Barbory jemu zaslané atd. Stání po sv. Matěji. D. Z. m. 38, E 29—30.

Barbora Rudcká ze Skalice, pohání Přecha Hodějovského na Milevsku, Tloskově a Konopišti, J. M. císařského radu, aby postavil Dorotku jinak Dornu z města Benešova kmetčinu poddanou svou proti Janovi Hrochovi z M—ic. jakožto vlastnímu strýci a poručníku sirotka Jana Hrocha z M. syna jejího, pro 900 kop gr. Stání po sv. Vítu 1604.

D. Z. m. 38, P 26—27—28.

R. 1604, Jan Hroch z Mezilesic, jakožto vlastní strýc a poručník, sirotka Jana Hrocha z Mezilesic, syna Barbory Rudcké ze Skalice, jehož někdy v dobré paměti Samuelem Hrochem z Mezilesic předešlým manželem svým měla, a statku po témž někdy Samuelovi Hrochovi, bratru jeho pozůstalého a témuž sirotku náležejícího. Kteréžto poručenství jest on Jan Hroch na sebe, podle obdarování a dáni nejjasnějšího knížete a pána, pana Vladislava Uherského, Českého krále, slavné paměti, stavu panskému a rytířskému o nápadech a úmrtěch učiněného a podle práva a zřízení zemského, Jakožto vlastní strýc téhož sirotka přijal. Takže podle krále J. Mti. dáni a podle práva a zřízení zemského jest komorníkem i ochráncem, téhož sirotka a statku jemu náležejícího, tak jakž to přijetí a poručenství v kvaternu památkém trhovém, léta 1600. v sobotu po sv. Matěji pod listem I 19 to v sobě šíře obsahuje a zavírá.

Pohání Jana Rudolfa Trčku z Lípy na Veliši, Světlé nad Sázavou, Opočně a Smiřicích, J. M. císař. radu, Valentina Krchmayra z Kyšvic, Václavu Vojku z Růženého, Jana Kříže z Vostrova, Simeona Kapalina malíře, jeho manželku Voršilu, Floryma Matesa barvíře, Markétu podruhyňi v domě u Popelářů, nedaleko Nové brány, všecky v Starém M. Pražském.

Marianu dceru její. Kateřinu chůvu na ten čas na Novém M. Pražs., Jiříka, jinak Jíru, na on čas služebníka někdy Samuela

Hrocha z Mezilesic a již nyní na ten čas u Daniele Hostounského z Kozmačova v Novém M. Pražs. proti Barboře Rudcké ze Skalice k první při obeslané, ke čtyřem dnům sirotkův a vdovám, zřízením zemským a snešením sněmovním vyměřeným, před pány J. M. a vladykami do slavného soudu zemského většího, král. Českého, k svědomí.

Pokuty nespovědčené jednoho každého pokládá sobě 900 kop gr. čes. Stání v sobotu po sv. Janu Křtiteli. Vklad vložen ve středu po Božím Těle.

Týž Jan Hroch pohání svrchupsané osoby všecky proti té Barboře Rudcké, k druhé při obeslané, ke čtyřem dnům sirotkův a vdovám, zřízením zemským a snešením sněmovním učiněné, před pány J. M. a vladyky, do plného soudu většího, král. Českého.
D. Z. m. 38, P 28.

Půhonové pro položení všelijakých věcí, k svědomí k soudu zemskému Jeronýmskému 1604.

Jan Hroch z M. jakožto vlastní strýc a poručník sirotka Jana Hrocha z M. pohání Barboru Rudckou ze Skalice, aby položila ceduli řezanou a ne jinou, kterouž jest on Jan Hroch k ní Barboře Rudcké učinil a odeslal. Kteroužto ceduli řezanou a odpověď jeho jest, touto za často jmenovaný Jan Hroch z M., jakožto poručník a vlastní strýc sirotka Jana Hrocha z M., majíce sobě nad týmž Janem Hrochem z M. i nad statkem jemu, po někdy Samuelovi Hrochovi z M. otci jeho pozůstalým, od pánův J. Mti. a vladyk, z plného soudu zem. vět. král. Čes. skrze relaci k deskám zem. o to učiněnou a do kvaternu relací vtělenou, ve středu po neděli Laetare, pod lit. M. 29 zapsanou, poručenství dané, tak jakž táž relace a v ní téhož poručenství dání, plněji svědčí, vedle práva a zřízení zem. král. Českého: S touto cedulí řezanou, pečetí vlastní pečetěnou, posílám Vám urozená pí. Barboro Rudcká ze Skalice. za touto příčinou: Jakož jste mě poslali ceduli řezanou pečetí Vaší vlastní pečetěnou, s příčiny té: Jakož jest dobré paměti, urozený Samuel Hroch z Mezilesic, předešlý pan manžel Váš, pojav Vás léta jminulého 1596, času masopustního k stavu sv. manželství, na ten čas co jest s Vámi v manželství zůstával, některé sumy peněz, Vám Barboře Rudcké vlastní náležející; jako zejména od purkmistra a rady města Brodu Českého, sumy nedoplatené 400 kop míš.

Od urozené paní Ludmily Žerotínské roz. Libšteinské z Kolovrat a na onen čas vdovy, po někdy uroz. p. Janovi Bedřichovi ze Žerotína, pozůstalé sumy jistiné od téhož někdy p. Jana Bedřicha z Žerotína, někdy paní Marianě Pikartové z Pereftu, jistotou na papíře zajištěnou a potom od té paní Ludmily Žerotínské na sebe zaplacení přijaté, 1000 kop míš.

Item: 530 kop míš., kteréž jste Vy léta 1597 v pondělí po sv. Bartoloměji — jsouc tehdá v moci téhož p. Samuela Hrocha z M. předešlého manžela Vašeho — někdy, urozeného pana Jana z Peršteina, J. M. císa. Římského, Uherského. Českého krále rady, registrátora úřadu nejv. purkrabství Pražského kvitovala. A tak všecko v jedné sumě Vašich vlastních peněz 1930 kop míš. přijal a je do statku svého unesl a k potřebám svým obrátil. A zá-

věrek tento: I cožkoliv jsem Vám předešle na ceduli Vaši řezanou k sněmu a tou výš nahoře dočtenou, odeslanou ve čtvrtek po neděli Reminiscere l. 1604 za odpověď dal, v kteréžto odpovědi mé dátum jest ve středu po neděli jenž slove Družebná l. 1603, toho všeho při té odpovědi mé zastavujíc zanechávám.

A vždy tomu, všemu což přimou touto Vaši cedulí řezanou vyhledáte, abych Vám čím povinen býti měl, zjevně a patřičně odpírám. —

Tak jakž táž odpověď slov na ceduli řezané k ní Barboře Rudcké od něho Jana Hrocha učiněna, pro žití jeho vlastní upotřebena. V kteréž jest dátum v pondělí po sv. Danieli l. 1604, to vsobě šíře obsahuje a zavírá.

D. Z. m. 38, R 8—11.

R. 1604, 21. prosince. Kšaft. urozené paní Barbory Rudcké z Skalice.

Já Barbora Rudcká ze Skalice znamenajíc nestálost života svého na tomto světě a nevěda, kdy mne P. B. všemohoucí z tohoto bídného světa k své svaté milosti povolati ráčí a věda o tom, že všecko, co se narodilo, umřítí musí, protož nejprve přede všemi věcmi duši svou P. B. všemohoucímu, stvořiteli svému, od kteréhož jsem jí vzala, v jeho svaté ruce poroučím a prosím, věříc tomu dokonale, že pro zasloužení jeho nejmilejšího syna P. J. Kr. a pro nevinné umučení jeho mně mé všechny hříchy odpustíc, nedopustí jí jíti na věčné zatracení, ale skrze své převelike a nesmírné milosrdenství přijme jí na věky k sebe chválení a na tvář svou ustavičně patření. Dále pak nechtíce, aby o stateček můj, kteréhož mi P. B. z milosti své svaté a štědrosti Božské naděliti ráčil, mezi panem manželem a synem svým nejmilejším jaké nedorozumění po smrti mé, když by mě P. B. prostředkem smrti této časné z tohoto bídného a plačtivého oudolí povolati ráčil, povstati měli, nýbrž aby jeden každý znich věděl, jak se v tom zachovati. Protož s dobrým svým rozmyslem, maje toho moc, s svejm jměním a statkem, což mi se líbí učiniti, ve jměnu P. B. všemohoucího o témž statečku svém takto řídím a kšaftuji. A týž statek svůj všecken a všelijakej, na čemž ten koliv jest a záleží, nikdež ovšem nic nevymieňujíc, se všemi právy a spravedlivostmi i nepojištěnými i s těmi dluhy mě od dobré paměti někdy p. Samuele Hrocha z Mezilesic, předešlého pana manžela mého, povinnými, tak jako by to vše slovo od slova zcela a zouplna jakýmiž by se to koliv jměny jmenovati mohlo, sem dotohoto kšaftu mého vepsáno a specifikováno. Totiž: dům svůj ležící v Starém Městě Pražském podle fary Tejnské vystavený, jenž »u tří králův« slove, se všemi svršky, nábytky, hospodářstvím, hotovými penězi, klenoty, jak na zlatě tak i na stříbře, nádobí cínovém, mosazném, měděném, dřevěném i jiném všem a všelijakém

Nicméně: šaty ložní vynuté, chodící, vína v sudech a summou to všecko, cožkoliv, kdekoliv mého se najde a vyhledá. Ktomu vinici, Kanclářku řečenou, s lisem a jiným vším k ní příslušenstvím. Item; vinici v Kartouzích ohraženou proti kostelu sv.

Jakuba v zahradách, též zahrada s trávníkem proti vinici od cesty až k řece Vltavě, podle zahrady Frankovské ležící. I s těmi zápisy, majestáty a jistotami od nábožné a osvícené abatyše kláštera sv. Jiří na hradě Pražském i všeho konventu dobré paměti paní Marianě Pikartové z Pereftu, měštce St. M. Pr., paní prabábě mé nejmilejší, na touž vinici a zahradu v Kartouzích svědčícími. A na to potvrzení nábožných a osvícených panen Lidmily z Blížova a Doroty z Krumlova, abatyší dočtěného kláštera i všeho konventu sv. Jiří na hradě Pražském, k tomu císaře Rudolfa druhého, Českého krále, na týž vinice i zahradu majestátem pod visutou pečetí, jímž potvrzovati a schvalovati výš psaných nábožných panen i všeho konventu listy a potvrzení na ty grunty udělené ráčí.

Jakž to dočtění zápisové, majestát a jistoty vsobě šir obsahují, i jiný statek můj vlastní movitý i nemovitý, na čemžkoliv záležející, nic ovšem nikde nevymieňujíc, tak jakž sem toho sama v pokojném držení a užívání, maje sobě to od nahoře psané paní Mariany Pikartové z Pereftu, paní prabáby mé nejmilejší, kšaftem jejím, jehož dátum v S. M. Praž. v pondělí den sv. Jakuba to jest dvacátého pátého dne měsíce července léta etc. osmdesátého osmého, mocně dáno a odkázáno, byla, dávám a tímto mým kšaftem a poslední vůlí mou mocně odkazuji, však po smrti mé teprva a prve nic, na způsob a vejlinky níže dočtené, urozenému panu Kašparovi mladšímu Ruckému z Rudce, J. M. Cís., komornímu služebníku, panu manželu mému nejmilejšímu, dědicům a budoucím jeho k mocnému a dědičnému držení, užívání, jmění, daní a vládnutí bez překážky jednoho každého člověka, což by lidská lest vymyslíti mohla. Z kteréhožto statku a jmění mého týž pan manžel můj, vejda v jeho držení, tomu chci, aby Janovi mladšímu Hrochovi z Mezilesic, synu mému nejmilejšímu s někdy dobré paměti p. Samuelem Hrochem z Mezilesic, předšlým panem manželem mým, zplozenemu, vydal dva tisíce kop míš. a to teprve, když by k letům svým přirozeným dvacítí přišel a prve nic. Avšak touž sumu bude povinen jemu do toho času bez úrokův dostatečně ujistiti, aby jí, přijda k týmž letům svým, věděl kde najíti.

Než neuchoval-li by P. B. téhož Jana mladšího Hrocha, syna mého, dříve toho času a dojíti let jeho od smrti, tak že by dříve dojíti let, anebo i dojdouce let svých spravedlivých bez dědicův z tohoto světa sešel, tehdy táž summa těch dva tisíce k. míš. při něm panu Kašparovi mladšímu Ruckém, dědicích a budoucích jeho zůstati a zase na něj, dědice a budoucí jeho připadnouti má plným právem.

Jakož jest někdy pan Jan Albín z Graifenberku, na onen čas poručník můj, mě spolu stýmž Janem mladším Hrochem z Mezilesic, synem mým, za živobytu svého pořizem svým knihami N. M. Pr. učiněným všechny svršky a nábytky své vlastní, kteréž jsou po něm v domě jeho na N. M. Pražském v němž bydlel i také umřel, zůstaly — však teprva po smrti paní Markety, manželky své, mocně a dědičně na rovný díl můj přišla — ty tolikéž všecky, nic ovšem nevypouštějíc.

od r. 1440—1639.

Též také i tu všecknu spravedlivost svou, kteráž by na mne podle toho psaní, kteréž jest J. M. Cís. ku pánům Pražanům Nového M. Pr. učiniti a knim se přimlouvati ráčil. Jakož jest nadepsaný p. Jan Albín za živobytu svého, jsouce mým poručníkem, u něhož sem a paní manželky jeho podle nařízení kšaftovního výš připomenuté paní prababy mé, jakožto sirotek nezletilý, zůstávala a vychována byla, statečku mého všeho a všelijakého mně od též paní prabáby mé odkázaného v držení a užívání byl, k sobě všelijaké užítky a důchody mně náležející přijímal a mne z toho žádného počtu nečinil, nýbrž když sem jej od něho míti chtěla a na něj, aby mi jej učinil, nastupovala, mně vejpisy pořádné z kněh městských N. M. Praž. porřízení svého, že mi po smrti své všecken a všelijakej statek svůj odkazuje, abych jej z takového počtu činění propustila, což sem já věřice jemu, že se to tak stane na přimlůvu dobrých pánův a přátel, však tak a na ten konec, pokudž se to tak stane a mně statek jeho zůstane, k sobě přijala a jej z téhož počtu vykviťovala a propustila, kteréž to porřízení své on p. Jan Albín v málo dnech po propuštění jeho z téhož počtu jest přetrhnutí a propustiti dal a jiné porřízení na ublížení mé a ujmu práva mého staršího k statku jeho náležejícího ostatku svém učinil a jej jinam odkázal, chtěje mne tudy též počet mně náležející připraviti a od statku svého odciziti, aby aspoň ten dům jeho pana Jana Albína, v němž jest on někdy p. Jan Albín po smrti paní manželky jeho na mne podle týchž svrškův přišel a připadl a já tu nějakého vynahrazení za ten počet dostati mohla, a t. d. — A pro lepší toho jistotu dožádala jsem se urozených: p. Kristofa Raufta z Visentálu a p. Hendricha Pernického z Pernecka, že jsou také pečeti své podle mé na svědomí k tomuto kšaftu mému však sobě a budoucím svým bezeškody přitiskly. Stalo se v den sv. Tomáše, léta šetnáctistého čtvrtého.*)

(Tento kšaft pí. Barbory Rudcké z Skalice byl příčinou dlouhého sporu mezi p. Kašparem ml. Ruckým z Rudc a Janem Hrochem z Mezilesic, hejtmanem panství Dobříšského jakožto poručníka svého synovce Jana ml. Hrocha z Mezilesic a skončil pak přátelskou smlouvou.

V zemském arch. jest uložen několika stránkový opis této rozepři, který jsem vynechal, jelikož jsem našel v arch. města Prahy zápis, z kterého lze poznati odpor Hrocha z Mezilesic proti tomuto kšaftu, jak dále uvedeno k roku 1608.)

R. 1605. Pan Jan Hroch z Mezilesic, stoje osobně na radě v přítomnosti Tomáše Šlemra z Častolovic, J. M. Cís. ouřadu purkmistrovského v Praze, Alžběty manželky jeho, oznámil a přiznal se, že správné žádosti jak manželův bez pohoršení pravd a spravedlnosti své také zvodů a zmocnění osobního, k výpl: měny pět set kop g. čes. do sv. Jiří nejprve příštího, neb dvě neděle potom, jim manželům příměří dává a lhůtu jim, kteroužto sumu oni manželé tu přítomní, tak na ten čas zaplatiti připověděli.

Stalo se 2, března, MDCV. = 1605.

— Grunt. kniha m. Prahy č. 2113. —

*) Rukop. č. 2205 f. 290 — arch. m. Prahy.

R. 1605. Ve středu, den sv. Klimenta.

Jan Hroch z Mezilesic pohání Kašpara Rudckého z Rudc, J. Milosti císařského komorníka služebníka.

Viniti jej chce z nářku na cti a to takového: Jakž jest on Kašpar Rudcký z Rudc, léta tohoto 1605 v pátek po sv. Františku, v noci v sobotu předcházející, před vinicí řečenou Kanclířkou, o něm Janu Hrochovi, v jeho nepřítomnosti, mezi jinou zbytečnou a darebnou řečí svou, promluvil tato slova: On pan Hroch jest šelma a zrádce partyčnický! Kterýmiž to slovy, totiž těmi, on pan Hroch, o něm Janovi Hrochovi to mluvil, »jest šelma« což jest na jeho poctivosti nařekl, toho se dopouštěti nemaje.

A jsouc on Kašpar Rudcký z Rudc cedulí řezanou, pečetí jeho vlastní pečetěnou, vedle práva a zřízení zemského dotázán, zda-li se k těmto slovům svým dočtěným, od něho, tak o něm Janovi Hrochovi z M. mluvil, a témuž nářku cti. Nato od něho vedle tékož práva a zřízení zem. žádá světle a nekrytě, kterouž by spraviti mohl odpovědi, tak jakž táž cedule řezaná vsobě obsahuje a zavírá.

Na kteréžto poselství a ceduli řezanou dáváje on Kašpar Rudcký jemu Janu Hrochovi, zas skrže ceduli řezanou, pečetí jeho vlastní pečetěnou, vedle práva a zřízení zem. svou odpověď, tomu, aby o něm Janu Hrochovi, léta dne a času výš dočtěného, před tou vinicí řečenou Kanclířkou, slova ta v poselství doložená mluvití, a jeho Jana Hrocha, týmiž slovy na poctivosti jeho nařikati měl, jest odepřel. Na kterémžto jeho odporu on Jan Hroch z Mezilesic přestati nemůže. Protož aby stál a ztoho práv byl. —

Stání v pátek o Suchých dnech postních nejprve příštích, před pány Jich Milosti a vladykami, na plném soudu zemském větším, na hradě Pražském. A tak vloženo v sobotu po sv. Brikcím 1. 1605. D. Z. m. č. 88, B 1.

Týž Jan Hroch z Mezilesic, pohání téhož Kašpara Rudckého z Rudc, B. Milost císařského komorníka služebníka.

Viniti jej chce z nářku cti a to takového. Jakž jest on Kašpar Rudcký z Rudc léta tohoto 1605 a t. dále — jako předešlý zápis — až na tato slova: On pan Hroch jest šelma a zrádce partyčnický, kterýmiž to slovy »zrádce« jej jest na jeho poctivost — jako předešle, vše Rudcký odepřel. D. Z. m. č. 88, B 2.

R. 1605. V pondělí po památce Božeho Těla.

Jakub Menšík z Menšteina, J. M. C. rada a purkrabě hradu Pražského, po Pavlovi Veisovi z Peřina oznámil: Práví, že léta 1604 ve středu po památce Mladátek

Jan Hroch z Mezilesic pohnal jest do soudu menšího Pražského Karla Holana z Jiljova a na Sluhách, viniti jej chce z půl třetího sta kop gr. čes. dobrých stříbrných rázu pražského jistiny. K tomu z jednoho úroku polouletního od úterý po neděli Cantate až do úterý po sv. Martinu téhož léta tohoto 1604 vzešlého a zadrželého, půl osmé kopy dluhu pravého a spravedlivého a to : vedle zapsání jeho v listu dluhu na papíře psaném právem listu hlavního, s pečetí na témž listu jeho vlastní, ktomu jiných dvou dobrých lidí též pečetěný v témž listu pečetí jich vlastních na

svědomí, na sumu svrchupsanou, jemu Janovi Hrochovi i s úrokem svědčící, tak jakž týž list dluhu to v sobě šíře obsahuje a zavírá.

Na kteroužto relaci, že jest dáno a uvolněno a to vše pořádně kvitaci neb jinak podle práva provedlo a se ukázalo, toho on Jan Hroch z Mezilesic užítí nežádá. K tomu škod a nákladu kterých se k úřadu sešlo 44 kop.

Podle kteréhožto půhonu dáno jest jemu Janovi Hrochovi z M. původu, proti němu Karlovi Holanovi z Jiljova pohnanému, nálezem za právo. Ve čtvrtek po památce Všech Svatých 1605.

Po kterémžto nálezu Zděnek Smolík ze Slavic na Velkém Bašti, — jakožto mající sobě všecko právo na svrchu psaném při soudu užítí, úřadu menšího Pražského od Jana Hrocha z Mezilesic postavené, po právu jíti chce. Dána relace v pondělí po památce Těla Božího, léta 1606. D. Z. v. č. 179, N 6.

R. 1605. V pátek po sv. Šebestianu a Fabianu.

Dobeš Humprecht Vlček z Přečiny a na Újezdě Šatanově, pohání Jana Hrocha z Mezilesic a na Starém M. Pražském, viniti jej chce ze 30 kop miš. a to takových.

Jakož jest se mezi nimi Janem Hrochem z M. a týmž Dobešem Humprechtem Vlčkem z Přečiny a ten půhon, kterýmž jest on p. Dobeš Vlček, jeho Jana Hrocha byl do soudu zem. menšího král. Českého pokuty, pro přechování Mandalény, rodilé ve vsi Dolejší Lukavici, poddané jeho Dobeše z Předčiny pohnal, jak dolejší týž půhon to vsobě v šíř obsahuje a zavírá.

Jistá smlouva oustní skrze Jana Pacovského z Libína a Jakuba Hradeckého léta tohoto 1605 některého dne, památky navštívení sv. Alžběty se stala a to taková. Aby on Jan Hroch z Mezilesic, jemu Dobešovi Humprechtovi Vlčkovi z Předčiny, za to všecko i škody 50 kop mišen. dal.

Což pak jest on Jan Hroch jemu Dobešovi Vlčkovi nato 20 kop m. dal, vedle té smlouvy ostatních pak 30 kop m. jemu Dobešovi Vlčkovi až posavád dáti zanedbává.

A maje sobě od něho Dobeše Vlčka z Předčiny, on Jan Hroch z Mezilesic a na Starém M. Praž. poselství vedle práva a zřízení zemského skrze ceduli řezanou, pečetí jeho Dobeše Vlčka odeslanou jeho touž cedulí řezanou vedle výš psaného, práva a zřízení zemského. za to žádajíc a napomínajíc, aby jemu Dobešovi Vlčkovi takových 30 kop m. vedle svrchu dočténé smlouvy od něho Jana Hrocha pozůstalou dal konečně, od dodání tohoto poselství ve dvou neděli pořád zběhlých. Jestli žeby tak učiniti nechtěl na tu jeho odpověď, světle a nekrytě, ježby se vedle téhož práva a zřízení zem. spraviti nemohl, toho žádá. Po kterémžto napomenutí jest on Jan Hroch z M. neučinil a jemu Dobešovi Vlčkovi svrchu dočtěných těch 30 kop nedal a neodeslal a dosud odeslati zanedbává až posavád. Protož stání vloženo v úterý po dokladu cedule a jiných svědomí.

D. Z. m. v. 111, R 6.

V sobotu po sv. Filipu a Jakubu,

Dobeš Vlček z Předčiny a na Újezdě Šatanově pohání Jana Pacovského z Libína, Jakuba Hradeckého na Nov. M. Pražském,

proti Janovi Hrochovi z Mezilesic v St. M. Pražs. do soudu menšího zem. král. Čes., ku při půhonové k svědomí.

Pokuty na svědčení každého téhož 30 kop m., stání v pátek po sv. Marku. D. Z. m, č. 111, R 6.

R. 1606. V sobotu před provodní nedělí. Daniel Hostounský z Kozmačova a na Novém Městě Pražském, obeslal listem ze škod outratných a nákladných, Jana Hrocha z Mezilesic v Starém Městě Pražském, z patnácti kop gr. čes. A to po nálezu na plném soudu menším zemským král. Čes. mezi tymž Danielem Hostounským z Kozmačova, odvodem s jedné a týmž Janem Hrochem z Mezilesic strany druhé učiněném.

Léta 1607 v pondělí po sv. Trojici, vyšel list zatýkací tohoto nálezu a škody na Jana Hrocha z Mezilesic. —

Léta 1607 ve čtvrtek po památce sv. Petra v okovách.

Daniel Hostounský z Kozmačova a na Novém Městě Praž. v tomto svrchu psaném nálezu a škody učiněnými jmenované, praví, že jest vedle téhož nálezu a škody učiněné vzal a přijal sumu svou v témž nálezu obsaženou, to jest čtyři kopy 20 gr. vše hotového. Od začtení jedna kopa 20 gr. vše od Jana Hrocha z Mezilesic v Starém M. Praž., s kterýchžto čtyř kop a 20 gr. od zatýkání on svrchu psaný Daniel Hostounský z Kozmačova, jeho Jana Hrocha z M. kvituje a propouští, volně a docela.

D. Z. m. č. 90, A 29.

Fridrich Smolík ze Slavic, na Mokropsech a Vonoklasech, pohání Jana Hrocha z Mezilesic J. M. císař. hejtmana panství Dobříšského, aby položil in originali ceduli řezanou, pečetí jeho Fridricha Smolíka ze Slavic vlastní pečetěnou, tu a ne jinou, kterouž jest on Fridrich Smolík ze Slavic, řečenému Janu Hrochovi, J. M. císař. hejtmanu panství Dobříšského učinil a odeslal, kterážto cedule řezaná slovo od slova takto napsána jest: Já Fridrich Smolík ze Slavic, Mokropsech a Vonoklasech, vedle práva a zřízení zemského tuto ceduli řezanou, pečetí mou vlastní pečetěnou, posílám Vám, urozený a statečný rytíři, pane Jene Hrochu z Mezilesic, J. M. císař. hejtmane panství Dobříšského, z příčiny etc. Jakž jsem k Vám psaní přátelské ze strany Doroty Šafránkové poddané mé, kteráž se mu na gruntech J. M. císař. panství Dobříšského sdržuje učiniti, že jsouce s Vámi žádostiv v nějaký soud v jiti, také jakž zřízení zemské ukazuje. Protož Vás zato přátelsky žádám a podle zřízení zemského napomínám, aby jste se s ní dostatečně poručily a jistili a kdybych sobě psaní poslal, aby mě vydána byla, tak jakž to psaní, jehož datum v pátek po sv. Lukáši léta 1607, to vsobě šíře, zavírá. A věděti Vám podle práva a zřízení zemského dávám, že od toho psaní výše psaného, odemě Vám učiněného, výše psaným dátem i od jiných a spravedlivých, před tím a neb potom k Vám za příčinou tou až do dátum tohoto mého opatření učiněných psaní odpouštím a jich proti Vám v ničemž užiti nežádám. S tím se spraviti můžete již. Dátum na Mokropsech v pondělí po neděli Oculi, téta 1608.

Těž aby položil tu original jinou ceduli řezanou pečetí téhož Fridricha Smolíka ze Slavic vlastní pečetěnou od něho

Fridricha Smolíka ze Slavic na Mokropsech a Vonoklasech k témuž Janovi Hrochovi z Mezilesic J. M. císař. hejtmanu panství Dobříšského učiněnou a odeslanou; tu a ne jinou, kterážto cedule řezaná počátek takový má: Já Fridrich Smolík ze Slavic na Mokropsech a Vonoklasech, vedle práva a zřízení zem. tuto ceduli řezanou pečeti mou vlastní pečetenou, posílám Vám urozený a statečný rytíři pane Jene Hrochu z Mezilesic J. M. císař. hejtmane panství Dobříšského, že ve vsi Malé Chrašticí na dvoře J. M. císař. Dorota Šafránková kmetčina podaná má, proti vši mé vůli, bez povolení mého — tam s předu řečená jsouc — se sdržuje a zůstává. A cožkoliv bych mohl k Vám vedle smírného snešení léta 1608 učiněného pro přechování jí o pokutu hleděti. Však šetřice v tom J. M. císař. pana, pána mého milostivého, Vás podle práva a zřízení zemského touto cedulí řezanou poučiti mám, že též Dorotka Šafránková kmetčina podaná má, předně dostatečně ujisti, že v jistém čase mě jí po těchto dnech podanou mou vydáte a odešlete. Tak aby nebylo potřeby s Vámi o to dalšího právního zaneprázdnění ručiti a na pokutu podle zřízení zem. pro nevydání té Doroty Šafránkové kmetčině podané mé, zpeněžením nastupovati, Kterážto cedule řezaná dátum na Mokropsech v pondělí po neděli Oculi léta 1608 A jakž též objednané cedule řezané a jedna každá obzvláště to v sobě víc všíře a plně obsahuje a zavírá, proti sobě slovo od slova, od počátku do konce zcela a zouplna do soudu zemského menšího, král. římského, tu při pŕihonou k svědomí. D. Z. m. 99. H 3.

(Dokončení.)

Třetí díl rukopisného sborníku Evermonda Jiřího Košetického.

Podává Dr. ANT. PODLAHA.

(Pokračování.)

100. [Str. 504b—522b.]

**Versus sequentes in festo Corporis Christi in quavis statione
post evangelium a pueris recitantur.**

Spasitel ráčí volati
všecky k sobě mile zváti
Poďte, nechte časné péči,
hotové jsou všecky věci.
Poďte k večeři veliké,
v níž jsou rozkoše všeliké,
Tělo Krista Spasitele,
svědomí v srdci veselé.
Nad ten pokrm sladčejšího
nic není líbeznějšího.
Poďte, poďte, nemeškejte,
marně se nevymlouvejte
časným zameškáním světa,
potom bude brzy veta.
Kdo pozvaný nechce jíti,
nemá dílu v nebi míti,
ale věčné zatracení,
kdež žádné radosti není,
toliko pláč a kvílení,
žalostné zubův škřípění:

+

Lis

to ne za některý měsíc,
 za sto let, neb za tisíc,
 ale věky věkův věčně,
 věf tomu každý konečně.
 Neb Bůh pro neposlušenství
 nejvíc se ráci hnévati.
 Adama z ráje vypudil;
 a anđela s nebe shodil,
 král Saul přišel o království,
 to vše pro neposlušenství.
 Sám Pán Kristus o tom jistí:
 kdo mé tělo bude jisti
 a činí z hříchův pokání,
 dojde věčného spasení.
 Ale ještě dosti mnozi
 jsou, jenž těm slovům nevěfí.
 Bože! v této Svátosti
 rač každého svou milostí
 rozum, smysl osvítiti,
 v víře pravé utvrditi.
 Ducha svatého v srdci vzbud
 nevěru ven z něho vypud
 skrz sekty, kacířskou rotu,
 a dej nám v víře jednotu,
 bychom v katolické víře
 rozmáhali se vždy šíře,
 tak aby tvá čest a sláva
 všudy rozšířena byla.
 Papeže otce svatého,
 náměstka apoštolského,
 Jana Fridricha*) našeho,
 arcibiskupa českého,
 summou všeho důstojného
 kněžstva, k tvé cti zvoleného
 rač mocně obhajovati,
 v dobrém zdraví zachovati,
 jenž o tvé stádo pečují
 a ovčičky tvé spravují,
 duše naše posilňují.
 slovem Božím nasycuj;
 račiž jich též posilniti
 a věčnou slávou poctiti.
 Ó králi nad všecky krály!
 a pane nad všecky pány!
 kterýž's nebe, zemi stvořil,
 i grunt propasti založil,
 rač se smilovat nad námi
 a spas nás v tvém smilování.
 Bože, k tvému milování
 žádný strach mne nedohání,
 ani trestání tvé ruky,
 ani v pekle hrozné muky.
 Ty sám, milý Pane Kriste,
 srdce mé jímáš zajisté,
 když tě v monstranci spatřuji,
 láskou tvou se zapaluji.
 Kříž, a krev tekoucí z tvých ran
 učí, žeš lásky hodný Pán.
 Byť nebylo pekla, nebe,
 předce bych miloval tebe.
 Tebe rozmilý Ježíši,
 Beránku Boží nejtišší,
 jenž's pro nás ráčil umříti,
 chci milovati a ctíti

*) Jan Bedřich z Valdštýna, arcibiskup pražský 1675—1694.

z lásky darmo, bez odplaty
 proto, že's dobrý a svatý.
 Svaté jest, Kriste, tvé Božství
 svaté jest i člověčenství.
 Nad tebe nic milejšího
 nemůž být rozkošnějšího.
 nic lepšího, nic sladčího,
 nic dražšího, vzácnějšího.
 Po tobě mé srdce touží,
 láskou plápolá a hoří.
 Ó předrahé nasycení!
 duše mé věčné spasení!
 Ó, Ježíši, tě miluji,
 protože hříchův svých lituji,
 srdečně je oplakávám,
 polepšení připovídám.
 Již více světské marnosti,
 tělu, ďáblu, ani zlosti
 sloužiti nikdy nebudu,
 pokud v tomto světě budu.
 Tebe, ó milovníče můj,
 tebe se držím, chotí můj!
 Tobě srdce své otvírám,
 Ó Ježíši! napln je sám.
 Ó Ježíši, miláčku můj!
 dejž, ať srdce mé jest trůn tvůj,
 na něm ty seď a panuj,
 tak, jakž chceš míti, rozkazuj.
 Ó dobrotivý Ježíši!
 rač přijít k sobě mou duši,
 když se s tělem dělit bude,
 ať věčné milosti dojde
 a tak z této smrtedlnosti
 přijde do věčné radosti.
 Zdráv buď, světa Spasiteli,
 zdráv buď, náš Vykupiteli:
 neb v tebe silně věříme
 a skrz viru o tom víme,
 že jsi ty Bůh náš a Pán náš,
 Stvořitel a Spasitel náš,
 s tělem, s duší, s božstvím spolu,
 přítomný na tomto stolu,
 tak jak sedíš na pravici
 Boha Otce kralující.
 Tobě se klaníme nyní,
 odpusť naše provinění.
 Shlad nepravost i všecku zlost
 a přijmi k sobě na milost.
 V tvé svaté ruce, Ježíši,
 poručím nyní svou duši,
 tělo, smysly, všecko jmění
 život, stálost i proměny.
 Neh více doufajíc v tebe
 nezavedu nikdy sebe.
 Zahanbení, ni pohnutí
 nebudu se bát na věky,
 Pána Krista jest závazek,
 že žid, kacíř, ani Turek
 do nebe nemůže vjíti,
 aby moh Boha spatřiti.
 Žid, Turek, že není křtěnej
 proto není nebe hodnej.
 Kacíř nemůž být v radosti
 proto, že nechtěl svátosti
 pokání zde vykonati
 a z hříchův se zpovídati.

L 2

Každý má pamatovati
 a to sobě rozjímati,
 jak nás Pán Kristus miloval,
 když nám za pokrm tělo dal.
 Neb kdo přijímá tu svátost,
 dosáhne nebeskou radost,
 kdo pak nechce přijímati,
 svaté pokání činiti,
 hned se musí ubíratí
 a do pekla vandrovatí,
 jestliže skrze svátosti
 neobmyje všech svých zlostí.
 A protož, křesťane věrný,
 chceš-li ujíti trápení,
 čiň časné z hříchův pokání,
 dojdeš věčného spasení.
 A věř slovům Pána Krista,
 neb jest pouhá pravda jistá.
 Ó památko smrti Boží!
 živý chlebe, světa zboží,
 dej nám svaté živu bytí
 s tebou se věčně těšiti.
 Ježíši, Spasiteli nás,
 tvá drahá krev očistiž nás,
 z níž jedna krůpěj jest dosti
 k smytí všeho světa zlostí.
 Dej nám na tvou tvář patřiti,
 s tebou věčnou radost míti.
 Když Bůh pro zdraví tělesné
 stvořil byliny rozličné,
 pro naši přemilou duši,
 která jest nežli svět dražší,
 kterak jest neměl zříditi
 svátosti, by mohla býti
 čerstvá, zdravá, až do smrti,
 potom s Ježíšem bydliti?
 Kdo by o tom pochyboval,
 Panu Kristu by se rouhal.
 Neb rovně, jako doktoři
 anebo apatykáři,
 nemocným strojí nápoje,
 tak Kristus Pán uzdravuje
 duši skrz svaté pokání
 a skrze svátost oltářní;
 neb zdravé duše bývají,
 do nebe se dostávají,
 Sám Pán Kristus o tom jistí:
 kdo mé tělo bude jísti
 a čini z hříchův pokání,
 dojde věčného spasení.
 Hle člověče jak Pán z nebe
 má velkou péči o tebe:
 k potřebě všeho dodává,
 tělo své za pokrm dává,
 nejen tělo posilňuje,
 než i duši uzdravuje.
 Ej, vzdechni každý v svém srdci,
 zvolj se mnou a takto rci:
 Spasiteli nejmocnější,
 Kriste nejdobrotivější!
 kdo tvé může pochopiti,
 kdo tvé může zpytovatí
 dobrodiní, moc a sílu,
 kteréž činíš svému lidu?
 Tys mocný král nad vše krály,
 a slavný pán nad vše pány.

Budiž tobě věčná chvála
 za dobrodiní nestihlá.
 Ó Samsoně nejsilnější,
 Spasiteli, náš Ježíši!
 popatř nyní na slouhy tvé,
 rač nás slyšet křestany své,
 před tebou se pokofici,
 tebe pokorně prosíci.
 Milostivě na nás vzhledni,
 odvráť od nás hněv, trestání,
 jehož jsme pro hříchů naše
 zasloužili v tomto čase.
 Ale tys Pán litošivý,
 buď nám hřišným milošivý,
 všecky hříchů, nepravostí
 naše odpusť nám z milosti.
 V svatém pokojí nás chovej,
 ve vši svatosti osřihovej
 ctnostmi svatými nás ozdob,
 od všeho zlého vysvobod.
 Ducha svatého v srdcích vzbud,
 nepřátele od nás zapud.
 Odvráť tělesné žádosti,
 popřej zdravého povětrí.
 Uděl nám časův pohodlných,
 dešříčkův a ourod hojných.
 Rač chrániti obilíčka
 všelikého oseníčka
 od mrazů a krupobití,
 přivalu i hromobití.
 Rač nám dát ourody zemské
 z milošivé ruky božské.
 Rač chrániti českou zemi
 od morního nakažení,
 neopoušřej lidu svého
 českého, tobě věrného.
 Zbav od přivalu povodně
 i od nešťastného ohně.
 Všem věrným, živým i mřtvým,
 přej bytu v životě věčným.
 Papeže otce svatého,
 od tebe představeného,
 arcibiskupy křestanský,
 všecken stav duchovní kněžský
 račiž sám opatrovati,
 v dobrém zdraví zachovati.
 Chraň císaře křestanského,
 našeho krále českého
 i se vším domem rakouským
 přede vším nebezpečenstvím,
 i všelijakou vrchnost naši
 a veškeren lid křestanský
 před všelijakým protivenstvím.
 Chraň nás svým milosřdenstvím
 od turecké ukrutnosti,
 té pohanské líté zlosti,
 uchovej svůj lid křestanský
 zruš, setřři rozbroj pohanský.
 Pro tvé svaté umučení
 dej nám hříchův odpušřění,
 bychom zde v pokojí byli
 živi, a tobě sloužili,
 a po této smřtedlnosti
 přišli do věčné radosti.
 O Salutaris hostia!
 tak dnes církev svatá zpívá.

1 p. v

Ó svátosti nejsvětější,
 Spasiteli náš Ježíši
 rač se smilovat nad námi,
 neb's milosrdenství plný.
 Odvrať od nás Turka zlého,
 toho pohana litého,
 rač se na nás ohlédnouti
 pokoj svatý utvrditi.
 Popřej všechném Evropanům,
 svatě římské říše oudům,
 mocí, silou, udatností
 proti turecké vzteklosti,
 by vícej ten pes své tlamy
 neotvíral na křesťany,
 neostřil zubův na orla římského,
 dej bychom pod křídly jeho
 v pokoji odpočinuli
 a tobě věrně sloužili
 zde časně na tomto světě,
 po smrti v věčném životě.
 Ó předrahé tělo Boží!
 rozkoš nebe, světa zboží
 živý chlebe, ctný, anjelský!
 Ježíši, králi nebeský,
 okem tvého smilování
 rač vzhlédnouti na křesťany.
 Popřej nám časův pohodlných,
 deštěčkův a ourod hojných.
 Rač chrániti obilíčka,
 všelikého oseníčka,
 od zkázy a krupobití,
 povětří i hromobití.
 Rač nám dát ourody zemské
 z milostivé ruky Božské.
 Zbav nás moru, války, hladu,
 chovej nás v tvém svatém řádu.
 Dej nám, ať tě ctíme vděčně
 zde časně, v nebesích věčně
 s tvou Matičkou nejmilejší,
 Rodičkou nejdůstojnější
 se všemi vyvolenými
 milými tvými svatými.
 Dej nám všem toho dojíti,
 však's ráčil za nás umřítí,
 Pohled, popatř milý Pane,
 pro tvé jméno zvrchované
 okem tvého smilování,
 neb všecko v tvém požehnání
 a v milosrdných rukou tvých
 zůstává a jest přestědrých:
 kterak na poli nyníčko
 stojí krásné obilíčko,
 až milo na ně patřiti
 a vesele pohleděti.
 Srdce člověka se směje
 a přeradostně vzbuzuje
 k hodnému poděkování,
 tvého jména oslavení.
 Pročež nestihlý v moudrosti
 a plný milosrdenství
 Bože, všeho stvořiteli,
 všech ourod rozmnožiteli,
 nedopouštěj krupobití,
 přívalů a hromobití,
 mrazů i jiných neřestí,
 hladu, drahoty, neštěstí.

**Za ourodu
zemskou.**

Smiluj se, Pane, nad námi,
 ať skrz tvé opatrování
 přijdou ourody k dozrání
 a potom nám k užívání.
 Neračiž nás opouštěti.
 však's za nás ráčil umřítí,
 zbav nás nouze, zbav nás hladu
 chovej nás v tvém svatém řádu,
 Ježíši, dobroty plný,
 rač se smilovat nad námi.
Za církev Ó Pane Kriste Ježíši,
svatou. láska nejsvrchovanější
 pastýři nejvýbornější
 cti a chvály nejhodnější,
 řediteli lodičky své
 choti milé, cirkve svaté,
 papeže otce svatého,
 náměstka apoštolského,
 kardinály a probošty,
 arcibiskupy, preláty,
 všeho kněžstva důstojného
 od zajetí pohanského
 rač moeně obhajovati,
 v dobrém zdraví zachovati,
 ať o tvé stádo pečují
 a ovčičky tvé spravují.
 Potři ďábla ukrutného,
 toho draka pekelného,
 ať nevodí ovčiček tvých
 po cestách nešlechetných svých.
 Zkaž sekty, kacířskou rotu,
 a dej nám pravou jednotu,
 bychom v katolické víře
 rozmáhali se vždy šíře,
 tebe jednosvorně ctíli,
 chválili a velebili,
 tak aby tvá čest a sláva
 všudy rozšířena byla,
 sloužili ti na tomto světě,
 potom u věčném životě.

Li

K pěti ranám Zdráv buď Kriste umucený,
Krista Pána. v pravé ruce probodený!
 Klesl's právě v prostředku let,
 jako v poli spanilý květ,
 Zdráv buď, Kriste ponížený,
 v levé ruce probodený,
 nahý, z oděvu svlečený
 a na kříži zavěšený.
 Zdráv buď, Kriste zkrvavený,
 v pravé noze proražený,
 všem divadlem učiněný
 a ode všech opuštěný.
 Zdráv buď, Kriste, naskrz hřebem
 těžce v levé noze raněn.
 Od katův roztažený,
 a bolestně usmrčený.
 Zdráv buď, Kriste, kopím prohnán;
 ty jsa všeho stvoření Pán,
 od stvoření/přikovaný
 k dřevu hřeby železnými.
 nikam rukou, nikam nohou
 není možné hnouti sebou.
 Pro tvých pět ran těžké muky
 podej nám své pravé ruky,
 uchovej nás úpád' zlého,

Vs

ti rádu

K pokání zatracení přehrozného.
napomenutí Nečekejme, nemeškejme
a dýle neprodlívejme
modlitbami a prosbami
dnem i nocí bez přestání
krotí i hněv nejvyššího,
hněv Boha všemohoucího.
Nebo v tisícim, šestistým
letu a osumdesátým
jakožto Pán všemohoucí,
ale však shovívavíci,
ráčil jest se rozhněvati,
nás morní ranou trestati,
tak že mnozí v okamžení
jsouce smrtelně ranění
na máry smutně vloženi
byli a v hrob pochováni.
Na den svatého Štěpána
kometa velmi předivná
byla na nebi spatřena,
k vejstraze všem ukázána,
že se Bůh ráčí hněvati
a že nás míní trestati.
Nejen morem, než jinými
metlami velmi mnohými:
vojnou, hladem neúrodou,
i jinší psotou a bidou.
Tatarem, Turkem, pohanem
tim ouhlavním nepřitelem,
neznabohem a psem litým,
křesťanské krve vylitím.
Ó pro Boha! se polepšme,
k pokání časně pospěšme,
krotme hněv rozhněvaného
Pána Boha nebeského,
ať to zlé od nás odvrátí,
k nám laskavou tvář obrátí,
netrestá nás v prechlivosti
v hněvu svém a v nemilosti.
Ó račiž se smilovati!
Hněv svůj božský odvrátiti.
Drž nad námi ruku božskou
a dej nám radost nebeskou.
V pravdě, v pravdě, bez svátosti
nelze komu do radosti.
Ani jediničká duše
nemůže vidět Ježíše,
jestli svátosti nedošla,
pokání neučinila.
K čemu duše nápodobna
jest bez svátosti taková?
jest přivázaná oslice,
kterouž Kristus velmi brzce
poroučí odvazovati,
k sobě skrz svátost přivésti.
Protož běda bude lidem,
kterých duše pomrou hladem.
Běda všem křesťanským, dítkám,
bez pokání všem dušičkám;
rozkoše viděti rajske
nemůžou ani anjelské.
Kdo chce přijíti k spasení,
hleď zachovat přikázání.

Huc pertinent illi 13. versus, qui suprascripti
sunt, Pána Krista jest závazek, že žid, kacíř, ani Turek...

La

Byť se kdo zpovídal ze stá
 hříchův, věc v pravdě jest jistá,
 jestliže zamlčí jeden,
 žádný nebývá odpuštěn.
 Svatokrádežník takový
 člověk bývá, nebo v nový
 hřích upadl nad jiné těžší.
 Chraň nás, Bože nejmocnější!
 Kdo se chce dobře zpovídat,
 každý hřích musí jmenovat.
 Neb nesmíme bez pokání
 přijímat svátost oltářní.
 Neb kdyby se směl pokusit
 někdo bez pokání vstoupit
 k oltáři, aby mu svátost
 byla dána, ten bezbožnost
 učinil by, největší zlost,
 nebyl by zatracení sprost.
 Neb kdo naschválně jeden
 hřích zatají, již jest oden
 soudu, Božího trestání,
 a přijímá k zatracení.
 Pán Bůh zachovej každého
 od zatracení věčného!
 Tak někteří říkávají,
 když se zpovídati mají,
 že to jen knězi povědí,
 co se jim líbí a vidí.
 Takoví nikdy pokoje
 nemají, neb v nich panuje
 ďábelství němé a oni
 budou pochováni v ohni,
 jestli ďábelství němého
 nevyvrhnou z srdce svého.
 Kdo může říci: nic více
 nemá skrytého mé srdce?
 Cos nečinil, nepřidávej,
 cos učinil, nezapirej,
 nebo ničehož nezapřeš,
 když před Kristem státi budeš.
 Kdo se knězi samotnému
 nechce zpovídat, ten duchu zlýmu
 ach' musí se zpovídati
 a přede vším světem znáti.
 Ty, chceš-li hřichu čist býti,
 každý musíš jmenovati,
 jakými jsi slovy lával,
 aneb kterak's zlořečival,
 kolikrát's maso jidával
 v postě, nebo se ožrával.
 Kolikrát's byl nestydatý
 v řeči, v mysli, v smilstvu taky.

Proti prvním u p ř i k á z á n í.
 Dallisi sobě hádati,
 aneb na zuby žehnati?
 Věfillis ve svý vespání!
 aneb v babské lékování?
 Dalli jsi sobě vosk slívat?
 a potom babám vykládat?
 Nosillis něco při sobě,
 měl jsi s ďáblem spolky hrubé
 Stratillis co, potom hádal,
 aneb k hadačům posílal?
 Kolikrát jsi to učinil,
 potřeby, abys oznámil.

Hlasy ve spání

Le
 Jms
 di

Jestli jsi koho ochromil
s čarami, nebo usušil?
Máš se z čeho zpovídati,
máš čas toho zanechat.
Nebo tě proto v propasti
satan bude věčně pásti.

Proti druhému píkázání.

Ach, jazyku nezrocený
těžce musíš být mučený,
že tolikrát laješ, kleješ,
živých, mrtvých nešanuješ.
Tvé zoumyslné dušování,
tvé falešné přísahání
kolikrát jsi z oust vypustil,
tolikrát jsi těžce zhřešil.
Připovídalš co bližnímu,
přidáváš přísahu k tomu?
nechtělš toho splniti,
musíš též potrestán býti.
Lživého nic nepotvrzuj
s duší, neb se hněvá Bůh tvůj.
Kdyby ukradla mateři
dcera špendlík, neb hrst peří,
na to se zadušovala,
že jest špendlíku nevzala,
křivou přísež učinila,
ihned smrtedlně zhřešila.
Kdo byl v tanci neb v hospodě,
pak se dušoval v té době,
že jest nebyl, neb se Boha
dokládal, duše nebohá,
jestli se z toho nevyzná,
bude věčně zatracená.

(Pokračování.)

**Jos. Hroch: „Rejstřík osobní a místní Desk Zemských větších
I. p. od r. 1541.“** vyšel a lze obdržeti sešit za 60 h. v každém
větším knihkupectví neb přímo u Jos. Springera, knihkupce,
Jilská ul. Praha I.

„Rejstřík“ bude vycházeti asi 4 krát do roka, dle čísel Desk
Zemských. Jelikož u Desk takového úplného „Rejstříku“ není, bude
proto hledanou a vítanou pomůckou pro každého, kdo se obírá
jak osobními tak i místními dějinami. Desky zem. chovají se u c.
k. zemského soudu v Praze, Ovocný trh a jsou každému pří-
stupny denně od 9—12 hod. polední.

Sborník historického kroužku družstva Vlast.
Sešit I. 1 K 60 h. — II Rozebrán. — III. 1 K 40 h. — IV. 2 K. —
V. 2 K 40 h. — VI. 1 K 80 h. — VII. 2 K 40 h. — VIIIa a VIIIb
po 1 K 60 h.

Dále ročníky „Sborníku“ od I. do XV. po 5 K ročník, pro-
dávají se pokud jsou na skladě. *Administrace Družstva Vlast v Praze-II.,
Žitná ul. č. 26 n.*

SBORNÍK HISTORICKÉHO KROUŽKU.

1915.

Burian Celerin Bramhauzský z Rozstějna,
měšťan v Jindř. Hradci.Životopisný obraz z bouřlivé doby píše FR. TEPLÝ.
(Pokračování.)

Burda poslal městské radě r. 1615 9/2 tento zvučný „obstavuňk“:

Slovutný a opatrný pane rychtáři města Jindřichova Hradce! Dávám stavné právo 5 grošů a libru (vosku) na toho Vondřeje Sytra z Volar, někdy projednané pachole mé, pro nedosti učinění smlouvě mezi mnou a Petrem Sytrem o projednání téhož Ondřeje syna jeho učiněné a pečetí města J. Hr. utvrzené, kteréhož datum v témž m. Hradci J. 1613 29/11 ano i pro nezdržení hojné oustní zámluvě a rukou dáním jeho Petra Sytra před dobrými lidmi, že odsud neodejde, až se se mnou o téhož syna svého narovná, čehož všeho jest pomínul, nýbrž vzavše syna svého nad takovou přípovědí svou se zapomenul a nočním časem beze všeho se u mně ohlášení jest z města ušel a až dosavad se postaviti zanedbává, jakož o to nejednou ode mne i od Jeho Milosti pána mého milostivého uroz. p. V. Slavaty psaní žalobní a ohradní k ouřadu Volarskému prošlo, na něž se v času právním a až posavad odpovědi žádné JMt. pán dočekati neráčí a já nemohu. Protož žádám, že se s nim Vondřejem někdy projednaným pacholetem a čeledínem mým podle práva ujistíte, dokudž se vejš psané smlouvě a přípovědi Petra Sytra, otce jeho dosti nestane. Actum ut supra. Burian Bramhauzský Celerin z Rozstějno JMti. p. Vil. Slavaty služebník.⁸⁸⁾

I obeslala rada hejtmana Korku, aby před Burianem osobitě stál, nepřijavši spis Korkův do rady po Dráchovským a Danieli Kapihorským poslaný. Trvali páni z rady na tom (často při roze-při stranám předestírali) kdo pod městským šosem (právem) žije, že při témž právě slyšán býti má. Co někdy bývalo, není, že nyní i osoby stavu rytířského před městským právem stojí. Pan hejtman, když 27. března přišel před městské šraňky do radniční síně, za toto vysvětlení, městským konšelům pěkně poděkoval a vida, že Burian též jako urozená osoba protestuje proti jurisdikci městské nad sebou, posměšně promlouval, že mu s nemalým podivením jest, jak kuřata, nežli se vylíhnou, už kvokati a kdákati chtějí, že by mu odpovědi ani dávati nemusel, ale že je proti sousedu městskému a ne proti služebníkovi páně předkládá. Burian totiž

⁸⁸⁾ I Kopiał m. 14.

vškákal mu do slov: že on je tak dobře služebník (čti úředník) JMti. páně jako hejtman, že má u JMti. žalovati . . . , že se mu zoumyslně a z hněvu děje křivda před Bohem a celým světem, že ho jen poškoubají, že šelmu a zrádce [= pachole] namzdory přechovává a kluk viselec není hoden než kola nebo hranice, že p. hejtman kožich vratec sobě zanechal . . Při tom ku dveřím Burian hleděl, a tak je páni servusem dali zastoupiti, aby dictum vyknouti mohli in presentia partium.

I mluvil zase p. hejtman: zastávám se poddaného a bude-li se Burian dobře chovati připovídám i jeho se zastávati. Vzácným mistrem Burian jsouce, nazývá mne praeceptorem, ač sem osoba od vrchnosti vystavená, Burianova „služebnictví“ na ten čas neuznávám. Pachole nazývá lotrem, klukem, zrádcem a zlodějem, že nemá haněti, tupiti, pokud toho neprovede [= nedokáže]. Taková nevážnosť k residenci páně se mu vymstí, to že zví.

Burian na to: To žádám. Hejtman: že pachole vyloudil, v těsném místě je mordoval . . , zlý kus Burian provedl, a páni soudí . . Burian: na tu dlouhou rhetoriku odpovídati nechci, p. hejtman mě haní, lehčí, hyzdí a nejsem mu jako starší, nevyčtělý, rukoudáním přijatý služebník povinen odpovídati. Je to slušné, když se p. hejtman lotra ujal? Žádám, aby páni neráčili z viny vrch činiti, když prve opomenuli, obě strany zavolati. Pán však aby měl slyšán býti s pacholetem, totě věc neslychaná! Páni z rady na to, že měl pod pokutou 50 kop dáti pokoj, neposlechl, pročež jej v trestání bráti ráčí, aby tedy poslušenství zachoval a na novou městskou bránu šel. Burian: ze zášti mi křivdu před Bohem a světem činite, a já abych měl jíti, žádám, že neráčíte kvapiti a nežli bych to učinil, raději ihned tak, jakž tu stojím, k Jeho Milosti pánu jíti chci, a to mi se učiniti nevidí. Pan hejtman do toho: Pokudž by páni tak mnoho moci neměli, že nápomocen bejti chce, aby se ouřad JMti. páně nezlehčil. I vyskakoval Burian křiče: zrádně, mordujsky to praví a vy páni k vůli p. hejtmanovi tak činite, kdo mne popadne, zví etc. etc. a tu podruhé v radě pohrůžku učinil, konče, že on s otcem pacholete co činiti má a ne s lotrem a že neničko za učení 200 kop nevezme. .

Páni státní odložili na 3. Aprilis. Prve však nežli Burian do rady vstoupil, poručili konšelé toto poznamenati: Z bedlivého uvážení ráčili se na tom sněsti vsichni jednomyslně, pokudž by Burian nechtěl dle předešlého poručení Jich Milosti [= konšelů] poslušenství zachovati a na bránu do Kejzličky²⁹⁾ jíti, tehdy aby pro rychtáře posláno bylo a tu dán, kde jiní právu neposlušní sousedé dávání bývají.

Když Burian vkročil, pěkné napomenutí se mu učinilo.

Burian k tomu začal: Porozuměl sem z obsírného promluvení, jakou stížnost páni sobě pokládati ráčí, načež odpovídám, že p. hejtman z svého zbahnilého rozumu a smyslu, když tři komisaře poslal, že jest dosti hájil žaloby. Kdyby se v tom šetrnost a nějaká rozšafnost zachovala, bylo by dobře — já sem ke všemu přinucen, maje pachole pod pečeti městskou z dovolení pánů smlouvou projednané. Poslavši pro odpověď k p. hejtmanovi, za babou (poslící) pachole vyběhlo, že jsem jej bil, znám se, ale podle prae-

²⁹⁾ psáno: Keyczliczky.

ceptorský rhetoriky p hejtmana ne. Slyším, že bych měl mluvit někde o hejtmanovi, že bych s tím kolesou šmatlavým zatočil, ať mi pokoj dá, aby se s něčím nepotkal, čeho by se nenadál. Dejte jen pokoj a zachovejte; [proč] říkáte, kdo tím vinen? K mému despectu to pachole ste do rady povolati ráčili, nejsa ono hodno do takového místa vjíti. Nešanujice mý starosti, za mý dobrodiní, tak jakýsi ste ráčili učiniti chaos.

Na to se ozval písař Dráchovský, co s tím míní a že to slovo je z pletich a může se divně vykládati.

Burian: Jsouce on čeledin nevyčtēnej můj, to k laskavému povážení dávám, an hejtman se ho nesmyslně a nerozumně ujímá. Mám ještě v rejstříku poznamenáno, jak on s poddanejnými zachází.

Pan Jan Žádnej čte psaní p. hejtmana Krumlovského, že otec [pacholete] je poctivej a poctivě se choval. Burian na to: Jestli p. hejtman tak psal, tehdy nepravdu psal.

Čtēno mu snesení pánů, [že má do Kejzličky jít]. Burian: Na tom dictum nepřestávám. Když byste kvalt nade mnou provozovali, chci moci do vynaložení své síly odpirati, aby mne měli na kusy roztrhati. Neprátele moji mne soudí.

Po té mu poručeno, aby vně počkal. Z rathouzu utekl jako nepoctivej. I poslali páni pro rychtáře Tobiáše Klementa a poručili, aby s p. Jiřím Pavlovským k Burianovi došli, jej napomenuli, aby od své urputnosti upustil a do trestání šel. Když se vrátili, učinili relaci, že brání se listem JMti. páně, že chce za JMti. jeti na poště a řek': Na žádného nedbám a nestojím o žádného přítele, když mám dvě osobě totiž: Pána Boha a JMt pána.

I povolali ho páni na druhý den. Servus musel proň dvakráte, nechtěl, nýbrž že pojedje za pánem povědit, jak by ouřad malovaný byl. Tu poslali k němu relatores: p. varhaník Michnu z Otradovic [osobu rytířskou], Strejčka. Štiku. Mimo poručení rady p. varhaník s ostatními mu slíbil rukoudáním, že se zdrav domů vrátí. Celá obec na rynku se dívala, jak Burdu vedou a on kráčel zase v baledráně, s oblečenými rukávy v ostruhách, s žilkou stříbrem obkládanou. . . Hoši poskakujtee výskali: Burda bouří, Burda bouří. . . Comedia hesterna (včerejší) se opakovala, finis Burdův zněl: nemohu a nemíním jít do vězení, sedavši na tomto místě [kde písař] a kdo jest se koliv tenkrát na JMt. pána odvolával, nikdá na žádného se nekvapilo. . . Náleží Vám lehčiti JMt pána? Praví se býti p. hejtman stavu rytířského, proč mě tu pohání, nevím jak mně to vykládati, že tu [chtěl asi říci: rytíř kramáře (= měšťany)] podlézá. A ten Váš ortel, repeto, je nepravý, nedobře uvážený, k vůli hejtmanovi. . . Jste to Vy nebo nejste a Vy to zvíte nejlépe, že tu tak podlízáte.

Pan hejtman řek': Spokojte se nebo Vám předložím topinku, že se za to styděti a ji voblíznouti musite na stříbrném talíři.

Burian: A já Vám krajíc chleba a nechci Vám podlízat. Bezpravi mi se činí, Hanba! S tím konec sessionis.

Až v říjnu pokračovali, když Burian tvrdil, že hejtman Korka v tomto království osedlý není, aby se uručil dle práva městského A 45 roz. 8, B. 47 roz. 2. a ten jeho stateček v Uhřích že také podezřelý. Hejtman obvinil: svá registra pivovarní v Řečici ať vezme a počet učiní, uvidí se, proč je nevyčtēný. . . I žádal Bramhauzský,

aby bez pohoršení zalomeného a založeného práva a spravedlnosti jeho z prostředka pánův 2 osoby s ním do Řečice jely, aby mohl pokojně jak vruby tak cejchy a rejstra vyzdvihnouti, item aby jistý den šenkýřům jmenován byl, budou li se k dluhům přiznávati a budou li se jeho věci srovnávati, nechceť tu žádného fortele užítí. I zvolili s ním na cestu pp. Jana Ssenhanzle, Pavla Mautnera.

Dne prvního prosince nové stání. Hejtman dostavil se s rytířem p. Adamem Lipovským, JMti. páně hofmistrem, p. Voldřichem Špánovským z Lisova, p. Adamem Mikulášem Bulvanem z Bulvanu, přátely svými dožádanými a — Ondřejem Brodským jinak Cukrářem, přítelem právním. Burian se Skalou, Kraxenperkem a Bartošem bednářem. Burian ihned nechtěl trpěti Cukráře⁴⁰⁾ že jest se mu dříve svěřil, citoval práva B 27 a za přečtení žádal, tykal Ondřejovi a že k tomu nepřistoupí. Cukrář na to: že stojí s urozenými pány a co tak Burian přednáší, tomu že odporuje. Poručeno jim vystoupiti — i uznáno, aby Cukrář stál a to interlocutorie a aby činil službu dle poručení JMti páně.

Burian potom citoval: A 45 rg. 7 pro zamlčení práva a p. hejtman položil proti němu 6 spisů. Odpověď Burianova, ač z ní nijak nezmoudříme, stojí za přečtení:

Na první spis děl: jaké pletišné, vymyšlené, téměř nešlechtné a nedůvodné spisy! Měl by se ustydnouti, drsnáč jizlivý, chci viděti (mého šlechtného rodu nesluší pomínouti) odkud se píše, že se za uchem drbe.

Na druhý: O tom ráčíte dobrou vědomost míti. A 45 rozeznání 4. ať odpoví světle, patrné ale on okolky básněmi praví, to se netrefuje, jeho školskou rethoriku zanechávám.

Na třetí: Jalově, bez rozmyslu přednáší 37 věcí: že sem nevážný, lehkomyšlný, smilník, cizoložník, podvodník, fortelník JMti. zloděj, že sem JMti. talír pokradl, že mám zámek zapověděn. A nic nedokládá — pachole kdyby z koleje vyšlo, lépe by psáti umělo.

Na čtvrtý: Mnohým pokoje nedá. A z jakého vzácného kme-ne, plemene je on? Z knížete otce jest on, nechť to prokáže . . . Atd. Mnoho oustípků snáší, měl obřezaněji činiti a ne takové jedovaté spisy. I otočil se k hejtmanovi . . . Živejmi barvami tě vykontrfektuji Křik náramný se strh', že slova neslyšeti . . i odešli páni. Co dál [se stalo, píše písař,] nevím.

R. 1616 12/1 složil Burian repliku s přáteli svejmi Václavem Brněnským, Skalou, Ambrožem Pirchanem a Kašparem malířem, Cukrář proti němu sám s plnou mocí. Burian valchoval v ní to slovo „má bejtí“ a řek': mé knihy mi nesntš, a žádal, poněvadž na to nemalé škody půjdou, aby k škodám ručil, že do 70 svědků chce zavéstí a některé věci jinde a jinde na jiném právě v rozdílných místech dáti zdvidimovati. Ať složí 200 nebo 300 kop na škody. 1616 18/3 zavřeli páni z rady Burianovi svědky: Bartoše beduáře, Andresa Kreyczara. Proč — neví Burda a diví se že na bránu šli. Slyšení jiní: Soběslavští, Adam Sulík z Řečice, Martin Pergar jinak Špinka, Eduard Drachovský, Prokop Tendera, starý Kácal vyloučen ze svědectví, poněvadž je zlopověstný. Z toho

⁴⁰⁾ druhý advocatus novodomensis, člověk „bleskotné vejmlivnosti“.

ovšem vzešly nově křiky páně Burdovy a strany jeho.⁴¹⁾ Zrovna čisté stránky neměl, ale dovedl měšťákům imponovat chytrostí a drzostí. Radním pánům strašně zatápěl. Přečtěme si jedno tesklivé psaní z rady p. Vilémovi Slavatovi: VMti. oznamujeme, že podle poručení VMti. sme vejповěď publikovali, však předně jim, milostivý pane, napomenutí VMti. tak taky od práva křestansky učinivši. Však po přečtení a při jarmarku (kdež mnohonácte poctivých lidí přespólních to doslejchalo) jak jest nestoudně, nenáležitě a lehčíc ouřad VMti. Burian Bramhauzský píseme. Promluvil, že jest mu cosi za divné: Vímt, já že nevyhrám . . . Na vejповěď první řekl posměšně: Deo gratias. Když jsouc napominán, aby důtek zanechal, trochu poulevil, ale brzy po druhé výповědi začal, že takové vejповědi s písařem (Dráchovským) sme vyjádřili k vůli p. hejtmanu s dobře nataženými strunami — tak nás stíhati se opovážil. Dále pravil, . . . jestli že by od VMti byl opuštěn, že k tomu Svrchovanému v oudolí Josafat appelovati míní a chce. Protojsme a také pro neušetření práva pro rychtáře městského odeslali a Burianovi do trestání jíti poručili. Ale on že nejprv domů půjde. Na poručení, aby na rathouze zůstal, od prava jesti ušel . . . pak nám na vzdůru po rynku se procházel toliko, aby přespólní lidé řekli, že snesení naše ničímž jest. Z té příčiny chtěje my jeho k poslušenství přivésti, dali sme mu skrze písaře radního psátí, aby v pátek na rathouz se dostavil. Odpověděl: že nemá co na rathouze činiti a k Její Milosti paní staré [Katerině roz. z Montfort] o vejповěď se ušel. I znajíce my vůli VMti., abychom jeho vězením do dalšího VMti. nařizení nestížili, ani v ničemž neublížili, jakž sme i šenk jemu ano i živnost městskou byli zapověděli, chceme vejписy mu vydadúc dalšího rozkazu očekávati . . . , ale, milostivý pane, . . . račte nás tudy jha těžkého zbaviti poníženě prosíme a prositi nepřestáváme . . . Psáno 13. 22. února in consilio.⁴²⁾ Rozumím tomu dopisu tak, že rada resignuje na ouřad, poněvadž Slavata Buriana chrání a na kůň posazuje.

Následují stání 28. června, 8., 26. a 29. července. Hejtmana zastupoval p. Prokop Tendler z Prahy, který hnal Buriáška do úzkých. Ač jako pískoř na písku se svíjel, točil a partikoval, přece jen pro hubu, když p. doctora Majusa, JMCské rady nad appellacímí, jeho manželky a sester její nectně se dotekl, byl rád, že mu damy v Berouně, kamž dojel, odpustily, ale štětil se, že magistrátu m. Berouna v jakémsi psaní „přesvědčeným podvodníkem“ zůstal. I slíbil Kůrkovi, že s ním zatočí, jen jak posel jeho z Plzně se vrátí. A že tenkrát k vysvědčení o poctivosti domácí pány radní tůze potřeboval, při stání 29. července krotl a krotl, ba za napomenutí poděkoval uctivě, jako jakživ to neucínil.⁴³⁾ Pravil také formalia verba: Však to k rozvážení podávám, že (Kůrka) jest při zavřel, do saku mne vyhnal, že já již nikam nemohu. Podvodníkem zůstal Bramhauzský pro toto: R. 1616, 20. září, bránil se Tendlerovi tím, že p. Prokop [Tendler] je člověk zlopověstný, že se falešně choval při inventování důchovního statku, pročež p. podkomoří že k němu chtěl přikročiti mistrem popravním, ale že

⁴¹⁾ III. Manual : 12, 13, 14, 16, 39, 43, 51, 62 etc. kopia I, 8 etc.

⁴²⁾ Kopia I 9.

⁴³⁾ III. Man. 73.

utek' a tak ten škraloup z sebe strhnout nemůže . . 27. září do-
volával se na extra žalobu svědectví plzeňských, berounských . .
a opakoval . . Tendler je zlopravěník, lotr ho nehaní, kurva ne-
chválí a takový lehkovážný lotr mne bude jazykem uštipovati,
zloděj etc. . . A nic nedokázal. Že pak na setkání s Kůrkou si
cosi řekli, p. hejtman ho někdy v únoru 1617 po 13/2 zbil, jal
a do vězení pobral, načež propuštěn, „těšice se ze spravedlnosti
novou žalobu pánům zanesl o 18 artikulech, žádaje o vejповěď na
moc a násilí. Komicky si počínal při stání o tom v radě: Při
vstoupení Burian mluvil, že těžko proti osnu [ostnu] se zpečovati
a vycházejí ze dveří: vímť já, že nevyhrám až před Svrchovaným.
Při výpovědi zase děl: Deo gratias . . to vše k libosti p. hejtmana
děláte, . . ale nejsem právem přemožen. Protestuji. Na psaní p.
Tendlera, maje odpověděti, řek': Nihil. Rozezlenť soudci poslali
pro právo t. j. rychtáře, aby ho zavřel. Zase ušel jako jiný [lotřík?].⁴⁴⁾
Hotová soudní kočička, sudič jako nezmar a soudci jako tajtrli-
čkové. 19. května resolucí vrchního práva (appelací pražské) sly-
šeti nechtěl, poněvadž Cukrář ten tlampač příčin podle práva ne-
složil a on Burian jako kotě od mlíka se odstrčiti nedá. Bohem
a nebem osvědčoval, že sám sobě pokoj učiní a stíhal pány, že
po vůli hejtmanu vše činí a dotazoval se pánů, zda-li na něm
(Burianovi) kozlové neb čertové rohy vídí. Videbatur desperare,
připsal písař. Ale už posledního května žádal apelaci za vyzdví-
žení 18 artikulů k novému odkladu, že se mu tak státi musí jako
p. Heřmanovi [N?] a p. z Biskupic a radním hrozil: Vaším Milo-
stem líto bude, na Vás se to svrže a já potom na kolena a na
tvář padnouti chci. 13. června přednášel, že písař Dráchovský se
spuntoval s p. hejtmanem, že s ním více nechce nic míti, aby
snad samotný jsa neupadl proti moci. Vykřikoval naň na setkání
uličné: Lžeš, za člověka rozumného sem Vás měl, to je krobians-
ský; ale chytiti se mu nedal, vždy ušel. Hejtmana zahanboval,
zlehčoval pod jakýmkoli spůsobem. . .

Kousky Bramhauzského nejlépe charakterisuje dopis městské
rady Slavátovi r. 1616 23/9 . . co se dotějče Buriana a Marka
písaře VMti. .⁴⁵⁾ jakými praktikami týž Burian jde, chceť, aby Ma-
rek ty věci vyzdvihl — tu jeho šibalství a ošemetnosti snadno
porozuměti ráčíte, nabádáť jeho, jakož i prve p. hejtmana, svými
praktikami k mnohejm věcem . . V příčině toužení jeho Buriana,
který nás v radě již div za vrch⁴⁶⁾ nebéře . . majíce my jiné
pílné práce z strany berní uvažování nežli jeho mantle a plundro-
vání, kterým on již proti každému říkáje navykl, bylo mu [stání]
do jiného dne odloženo, leč nic stím poslouženo proti jeho mozku
zbahněnému. Naproti tomu pomijíme, kterák jest on mnohonácte
pocitivých lidí poddaných VMti., nepočítajíce v to přespólních, při
publikování jejich svědomí nařkl a, když jsou jeho obesílali na
rathouz, a nipořtavití se nechtěl, čehož oni všichni společně a ne-
rozdílně ohlašovali a poznamenání žádali,⁴⁷⁾ že sám dobrým, po-
citivým bejtí nemusí, poněvadž ku právu státi nechce.

⁴⁴⁾ l. c, 91.

⁴⁵⁾ obroční.

⁴⁶⁾ za vlasy netahá.

⁴⁷⁾ do městského manggalu, jenž představoval jakousi kroniku událostí
k soudům dost potřebné.

Co se dotejče při mezi týmž Burianem a p. hejtmanem, která již zavržena jest, na ten čas pro jeho Buriana v obci buřičné tropení, které původem jeho povstalo a povstávají od nás z většího počtu pro nářky a vydané svědomí uvažováno býti nemůže . . .⁴⁸⁾ Z rozepře s hejtmanem o pachole vyklubalo se sporů jako hádat na jaře. Kůrka vinil Buriana, Burian poháněl hejtmana z urážky cti, oba psali a dojsžděli k vrchnosti a povstal ze všeho zmatek spletitý a radnimu panstvu ovšem nemilý, že bývalý písař jal se konšely viniti ze všelijakých neupřímností v ouřadě. Prý i dcera prymsa sejry brala do Počátek, 31 že jich vzala . . . Nastupoval také Burian na doplatky své služby písařské a když 1615 6/2 se tůze chválil před pány, kterak prospěšně jest sloužil tej obci, okřikl ho p. purkmistr: Propria laus sordet t. j. sebechvála nevoní. Radě šlo o nějakých 1200 kop vypůjčených, jež Burian k sobě přijal. Vydal prý z nich nebožce Keczlovi 300, p. Janu Ssenhauzlovi 500, na soldaty 200, selce Bulikové do Lásenice 200; ale dědic Keczlův Jakub syn odpíral a co mezi sebou na radní síni r. 1615 13/2 sehráli „hamba rozprávěti div se v radě za vrch ne táhli, Jakub mu nadal mantlířů a pletichářů“⁴⁹⁾ Páni Burdu ještě prosili, aby tolik proti ouřadu nečelil. Ale on podal na Keczle pro ty mantlíře a pleticháře žalobu dokazuje, že na mlýn Hartlovský⁵⁰⁾ předal 414 kop 27 gr. 4 d. a když mu Blažej Kecl řeč. Klíneček vypleštil, přece dále bouřil.

Jaký konec spor hejtmana s Burianem našel, zápisy neuvádí. Jen to vyčet' mu právě uvedený Klíneček: Seděl's za hejtmana, seděl's! a tak se zdá, že Bramhauzský prohrál. V kalendáři magistrátu nacházela se poznámka ku dni 1617 13/2: Publikovaný výpovědi mezi p. hejtmanem a Burianem Bramhauzským, Burian vedle obyčeje polského nařkl právní výpovědi . . . a když pro rychtáře poslali, jako jiná šelma od páva utekl a dobře se ukryl. Psáno hned z rady JMti. pánu do Jrahy.

Item Jiří Rud. Tranquillus z Kronberka náš farář stěžoval si, že Burian B. na svém poli všechny hlávky ze zeří vyřezal a jemu košťály za desátek nechal.⁵¹⁾

Než i Kůrka neztvítzil. Stálé pletky omrzely Slavatu, že roku 1618 propustil hejtmana ze služeb.⁵²⁾

Burian provozoval rušnou advokaturu v Hradci dál. Nelze se pouštěti do líčení jeho činnosti. Unavuje a co jme v předu obšírně položili, stalo se proto, že měla vyniknouti povaha muže podivného, rozumu sice bystrého ale myslí nestálé, prudké a násilnické, muže, jenž za vzor měšťana sloužit nemohl a přece po městě svou

⁴⁸⁾ I Kopiaľ městský 79.

⁴⁹⁾ III. Man. 6. 8.

⁵⁰⁾ koupila obec.

⁵¹⁾ Z nyní již ztraceného kalendáře opsáno v Ohlase od Než. 1879, 44.

⁵²⁾ Přiznal se na Nové město, koupil dům „u Vořechovských“ na St. městě Pražském. Po bitvě na Bílé hoře vodil v Praze politické provinilce do vězení ku trestnímu vyšetřování a při konfiskacích kupoval statky. R. 1625 stal se radním, r. 1630 císařským rychtářem na St. m. Pražském. r. 1634 při waldštýnské konfiskaci jako inspektor na Opočně se obohatil, p. Linhart Kůrka Cholvský z Korkyně a z Cholovic, hejtman korunních panství Zbirova, Točnika a Dvora Králova, zabit byl v hádce na huti železné dobfívské od Itala Matouše Zanetti de Dié v listopadu 1636, kdež oba byli hostmi u huřafe Šalamouna Schürera z Waldheimu. Dr. Jan Pohl v Brdském kraji r. 1910.

váhu měl a ji protivníkům cititi dal. V bouřlivých dobách taci bezohlední sobci strhují rázem vládu slabých a bojácných na sebe, kde kdo se jich bojí a proto — s nimi jde. Ukáže se i při Burianovi.

Radní siň a spravedlnost urážel. Obeslal na př. 1615 18/5 Pavla Andrlového pro 4 $\frac{1}{2}$ kopy. Tu se hádali, píše písař, jako v krčmě o hrnec, koryto, saně, hřebiky z bran a jeden druhému mluvil, že pravda není: Pfuj! Posledním slovem si písař hněvně oddechl.⁶³⁾ Jindy se Burian nedostavil v čas ku stání s Pavlem Vlachem (1616 15./3.) a když páni pustili svědky, přiběhl řka: Ačkoli jsem se nedostavil, když hodiny byly, právo právem býti má, a od toho upustiti nechci.⁶⁴⁾ Spadino měl na svědky ze své pře s hejtmanem Kůrkou. O jarmarce se mu museli vyhýbat a kterého potkal, už jako sršeň se „doňho“ pustil. V radnici měli jejich paměť: z Řečice — p. Jachym Šmídů, primas, Tomáš Pařízek, Adam Sulík, Ondřej Maruna, Jan Koták. Odjinud: Prokeš Krokvicar z Jarošova, Maruše Bulíkova z Lásenice, Jan Peřina z Radouně, Jakub Lepeška a Vít Taraba z Dráchova, mistr sládek Ondřej Vybral ze Žirovnice, Tomáš mlynář z Hor. Žďára, Ondřej Rygl, mlynář samosolský, Marek Prchal ze Lhoty;⁶⁵⁾ domácích: Šimon Jung, Jan Paur jinak Chrápal, Alžběta Krejcarova jinak Jonáška. R. 1616 8/6 píše z radnice Slavatovi, že ho chtějí ušetřiti výslechů, které Bramhauzský zavádí proti Janu Hůlovi z Řečice a Matěji Holoubkovi z Pleší „nemalou útrpnost nad tím snášejíc, že VMti. vzácnými však těžkými, ale vši země a vlasti naší prospěšnými péčemi a starostmi dosti zaneprázdnění býti ráčíte.“⁶⁶⁾ Nejlépe ukazuje povahu jeho vojny proti konšelům tento případ. Umřel Markus trubač. Burian, spojiv se honem s přátely nebožtíkovými, učinil o statku a svrscích zevrubný inventář a zapečetil truhly, dveře, stolky, aby se nic neustranilo. Když konšelé z radnice šli popisovat — za to brali s písařem jisté taxy — vzkázal jim Burian posměšně, že „sdělal inventář s dobrým oumyslem, aby páni žádné práce neměli, a to, co by od inventování přijíti mělo, to aby na pohřeb se raději vynaložilo.“ Jaká potupa! Písař pečeti odtrhl; ale kontrolu, nedůvěru či podezírání setrásti nemohl. Velikánský despect radě učiněn při pojednání Markovy pozůstalosti. Burian se ptal purkmistra: Zdali ste purkmistrem? A to dvakráte a na dotázku purkmistrovu, nemá-li ho snad za hodna toho ouřadu děl advocatus: Počkej sedláčku, počkej naučím já tebe. A purkmistr byvše u správy Boží [zpovědi] ten den raději odešel, požádav pány, aby ho chránili před tím člověkem utrhavým a nepokoje milujícím. Jiří Pavlovský se bezmála tenkrát s Burianem sepral a když společník Burianův Říha Auřtyfar se omluvil, že z nevědomosti spolupečetil, a Kryštofa Casolara se Burian ptal: Či že ste syn? pověděl bych něco! zůstali páni na tom, že Bramhauzský má pro všetečnost a nenáležitost na radě zůstatí a uši mu dobře natřeny.

Potom se chytly paní manželky: Jiřika Pavlovského Marjana a Anna Burianova Když tuto Pavlovský obeslal, nestála a

⁶³⁾ III. Man. 18.

⁶⁴⁾ I. c. 62.

⁶⁵⁾ I. c. 75. Mám za to, že samí šenkéři.

⁶⁶⁾ I kop. m. 65.

servus tázán, dodal-li obsilku pověděl: Páni milí, když sem včerejšího dne jí oznamoval, p. Burian mi řek', že jest paní Marjana k. rva, šelma a že nejní manželce jeho dosti dobra, aby se měla nahoru na rathouz dostaviti. Výrok poznamenán!⁸⁷⁾ Burian však z toho vyjel prout illa astuta vulpex (jako lstivá liška). Když Lorence Svobodu konšelé nutili (1516 16/2), aby složil účty k obci z krámečků, ložumentů (vojenských), z ungeltu od r. 1613 . . pravil Lorenc, že mlčí dotud, dokud pokoj má a bude-li někdo štváti, vyštve vlka z lesa! Na to se páni radili a pak Lorencovi řekli, že ty věci předce skončeny býti mají. A Burian se ozval, že sice starších obecních a pánů velice si váží, ale že tu tak velkého uvažování potřeba není, aby páni na něj nedotírali, že se jich také dotejče!

Z těch slov zeje celá hniloba tehdejší městské správy. Obecní jmění považovali za dojnici, kradli všichni a tak na největšího taškáře (ale též nejmazanějšího) Buriana — nemohli, že by ukázali na sebe! Raději dali za něho 2 široké tolary k apelaci o pozůstalost † Marka a byli rádi, že mlčel⁸⁸⁾ podvodník přesvědčený⁸⁹⁾ Skoro komicky působí usnesení rady městské r. 1617., kdy Bramhauzskému zapovídají advokacii tímto ordelem: Přivedše sobě ku paměti, kterak Burian toto poctivé právo jest nařekl, že by aspoň jedné jiskřičky spravedlnosti v něm nebylo a rozsudky toliko podle mozků svých, ne podle práva, že by činilo, za tou příčinou pře jeho doslejšati nemohou, dokud ta věc k místu přivedena nebude.⁹⁰⁾ Burian dělal, co chtěl, a zlobil pány vesele dál — až blesk do těch zmatků udeřil. Páni Čechové tj. šlechta a města povstala proti Ferdinandu II. To byla kalná voda pro štiku hradeckou — Buriana Bramhauzského. R. 1618, 20. července se sešla na radnici všechna obec k poslechnutí psaní stavovských krajských hejtmanů p. Vencelíka a p. Lapáčka ohledně kostela farního praedikanta a bakaláře. Měšťané zajisté tenkrát vyhnali nejen Jesuity ale též úředníky slavatovské, osadili zámek, ujali se řízení panství v té naději, že při vítězství jim statky slavatovské pražští direktori přirknou a město J. H. za královské vyhlášeno bude. Obec o uvedené schůzi 20. a také 27. července nemálo se viklala, báli se na všechny strany a jako dobří kramáři chtěli si zachovat otevřená dvířka na všechny možné případy. O povstání celou duší horovali, ale ústy při Ferdinandovi respectively Slavatovi stáli,⁹¹⁾ najmě když urážlivý radní Pohnan na odvážné dílo odboje poukazoval, tu již již celá obec odejítí se strojila . . „I poslali ihned z obce Václava Lokajička pro Buriana že tu nebyl. Jak Burian přišel, nechtěl žádný vyjítí . . Pan Pohnan chtěl a počal [znovu] mluvití. Burian se naň obořil, že on prve má něco promluvití.

Vedl stížnost do p. starších obecních, že jsouce obci tím povinni žádné ochrany, rady, pomoci se dodělati nemohou, jen povrchně počnouc, že tak nechají a že jako od ovčiček jsou se

⁸⁷⁾ III. Man. 84, 86.

⁸⁸⁾ I. c. 9 a I. kop m. 107.

⁸⁹⁾ Případ Mikuláše Bílka ševce s Bartošem tkalcem o kšaft tchýně, kde Pražáček alias Bílek z návodu Burianova testament přepsal a se přiznal. III. Man. 119.

⁹⁰⁾ I. c. 109 Winter I. c. 475.

⁹¹⁾ podobně jednali Domažličtí, Klatovští

od nich odtrhli, časem svým že škodu uvidí etc. I tázal se obce, takli mu poručeno mluvit. Obec volala: Tak, tak. Strany stížnosti, že nejsou proti tomu, aby každý, kdo co má za jmění,⁶³⁾ sám osobně hleděl sepsati a o jiných až zvědí, že oznámí, co od p. primasa Jana Ssenhanzla a Jana Unčovského [nesprávně] oznámeno, někteří poznamenáni a kteří by psanci byli? Hlahol mezi všemi: tak, tak. Pan primas ohlašoval, že slyšel, aby z okna ven vyházení byli, jakž mnozí žvaní a hlavně Klíneček. Pan Unčovský křičel, že podruzi tu býti nemají. Burian na to: aby byli specifikováni, že nechť od toho upustiti a nemíni . . .⁶⁴⁾ Pečet městská aby se přinesla a hned tu všechno spečetěno bylo, dále že nechť Jich Opatrnosti zaneprázdňovati. —

Revoluce hotova: rada pánem dosazena rozpuštěna, písař Dráčovský podezřelý ze přízně vrchnosti vyhnán 28. července.⁶⁵⁾ Své jednání proti katolíkům, jichž tehdy v městě žilo něco kolem sta (mužů) omlouvali tím, že prý JMt. p. Slavata ráčil nutiti, aby podobojí katolickými býti museli, a nějaký nejprřednější kupec pro viru měl býti vyhnán, což pan z Řičan⁶⁶⁾ od nějakého formana slyšel, po městě koncem května sám osobně vyšetřoval a 30. června v radě uvažovali: Řek' někdo, podobojí někteří aby zvěšení byli. I sneseno, ptáti se na to bedlivě.⁶⁷⁾ Když se Dampier o dobytí Hradce pokoušel a 24. září 1619 od Pelhřimovských štafeta přišla, že opět na Hradec míří a 2 praporce „jakož sou předešle v čas a potřebě Jich Milosti páni stavové ku pomoci poslati ráčili“ nedostatečnými se ukázaly, psal Burian z usnesení rady [samozvané] ještě psaní k JMti. p. hraběti z Turnu o pomoc, že by se sice jinak odolati nemohlo a katolickým učiněna dotázka, chtějí-li s obcí za jedno státi.⁶⁸⁾ Že si nechťeli se Slavatou dočista rozliti ocet, viděti z jednání zpronevěřilých měšťanů, kteří t. j. nová rada krejčího Hanse Khelnera vsadili do šatlavy, poněvadž zlehčoval katolický křest a rouhal se Matce boží (14/2) a 24/5 psali JMti. pánu zaisto jen formální žádost, aby jim povolil vzíti veliký kalich — dar p. Jachyma z Hradce straně podobojí — ku provozování náboženství evangelitského a podán 24/9 mu pamětný spis neznámého obsahu, asi, že všecko činí ve prospěch vrchnosti neboť v manualu (III. 124 a 126) piší: aby nebylo řečeno, že proti JMti. [pánu] čelí a že JMt. [ně] respectirovali. Proto se obec usnáší, že povoluje, aby se JMti psalo a jeho Buriana s jiným že chtějí za JMti pánem vyslati, než vejpis a original psaní, aby jim byl vydán⁶⁹⁾ Jaké praktiky asi Burian při té obojité hře provozoval? Než Nemensis zlá a Fortuna vrtkavá nasypala pánům Čechům tudíž Hradci i Burianovi do klína zlé nadělení — bezhlavá české revoluce skončila bídně. Král i Slavata trestali, tento mírně a ve své vrozené dobro-

⁶³⁾ k vůli daní válečné dobrovolné.

⁶⁴⁾ III. Man. 123.

⁶⁵⁾ Píše sám v Manualu III. l. c.: 28. Julii obec byla na rathouze, co konáno dále nevím, odešel sem. Od 28/7—24/9 není žádný zápis v manualu. O tom jak Jan Dráčovský přisahal Slavatovi, že prozradí arcibiskupovi kdyby co uslyšel o víře katolické mluvit, viz kniha pamětností fol. 83. Rull 76.

⁶⁶⁾ Pavel z Řičan na Dubu a Zalezlé, direktor povstalecký.

⁶⁷⁾ III. Man. 122, 123.

⁶⁸⁾ l. c. 124.

⁶⁹⁾ l. c. 126.

tivosti, ač z 45 odsouzených hrdelními ortely devět hradeckých měšťanů postihl, nápodobiv krvavé pražské theatrum dne 21/6 1621 co do způsobu, nepřipustil, aby kdo hrdlo ztratil. Slavatovská „vyměření“ na zpronevěřilé, datovaná 1622 11/8 in exilio v Pasově, se zachovala. Uvádíme týkající se Buriana Bramhauzského zkráceně, ponechávajice i ve výtahu tu důkladnou obšírnost Viléma Slavaty, ve které si podle způsobu obřadné své doby až přes příliš liboval a mnohostí slov ledacos úhledně zakryti dovedl. Buriana líčí celkem správně, poměry bouře hradecké dost jasně. Škoda že nepověděl, čím chytrý advocatus, duše a původce celého hradeckého spiknutí, ho ukonejšil a zajisté i obloudiv, pro sebe opět získal.

Pře o polovici statku odoumrtního, neřízeného a nekšaftovaného po Jakobovi Lhotovi z Šebína.

(Z archivu m. Loun vynesl Fr. Štědrý. Pokračování.)

Nr. 10. My purgmistr a rada m. Luna známo činíme jako na str. 36 . . . náleží, že jsme J. M. C. p. p. našeho nejmilostivějšího nížepsaného nám stalého poručení originál jak na papíře a písmě tak i na pečetí celý a neporušený spatřili, v rukou měli je čísti slyšeli. Kteréhožto poručení Vidimus na žádost a ku potřebě J. M. C. u nás p. r. Jiřího Dědka z Vlkové a to k té při, kterou na místě a k ruce J. M. C. o polovici statku neřízeného a nekšaftovaného po někdy Jakobovi Lhotovi z Šebínu zůstalého s Aninou Veseckou z Vesec při právě našem má tak jakž in original samo v sobě ve všech punktích a klausulích zní, do tohoto listu vložití a vepsati dali slovo od slova takto:

Rudolf II. (titul etc.). Opatrným purgmistru a konšelům m. Luna, věrným milým! Opatrní věrní naši milí! Srozumíváme tomu, že by Anna Vesecká z Vesec, zůstalá vdova po někdy Jakobovi Lhotovi, sousedu v m. Lib., jehožto statek jakožto neřízený a nekšaftovaný jest, na nás též i na obec Libochovickou právem odoumrtním připadl, při slyšení té pře před vámi podle podání našeho tu nejpodstatnější a největší příčinu předkládala, totiž že by privilegium týmž Libochovským na onen čas od Jiřího z Lobkovic na odoumrtní daného od nás jakožto krále českého posavad sobě potvrzeného neměli, tím spravedlnosti a právu našemu a jich Libochovských ublížiti míníc. I ačkoliv jsme od týchž Libochovských o potvrzení takových jejich privilegií nejednou poníženě prošení, však nemoha k uvázení té věci pro jiná, na ten čas pilnější nás, [a] všeho křestanstva se dotejkající, zaneprázdnění nikoliv postačiti a nechťíc, abychom jak my tak i oni Libochovští v spravedlnosti naší jaké zkrácení trpěti měli: protož jim Libochovským týž artykul z strany odoumrtní tímto psaním naším na ten čas do vůle naší a těch jejich privilegií dalších uvázení milostivě potvrzovati a schvalovati ráčíme poroučeje vám, abyšte tu při beze všech dalších vejmluv podělili jináče nečiníce. Na tom jistou vůli naši císařskou naplníte. Dán na hradě našem pražském v outery po Božím Těle (30. května) leta devadesátého pátého

a království našich římského dvacátého, uherského čtyřmécitného a českého též dvacátého.

Rudolf m. p.
J. z Kolovrat.

Ad mandatum d. electi imperatoris
proprium: Humprecht Černín.

A že takové poučení právě tak slovo od slova sem do tohoto listu vepsáno jest, nadepsaný purgmistr a rada m. Luna přijmáme k své víře a duši. Tomu na svědomí a pro lepší toho jistotu i také ku právu důvěrnost pečeť naši městskou dali jsme k tomuto listu přitisknouti vědomě. Jehož datum v m. Luna v pondělí po památce sv. Maří Magdaleny letha XCV. (24. července).

(67. A.) Nr. 11. My purgmistr a rada m. Luna známo činíme tímto listem obecně přede všemi, kdežkoli čten aneb čtoucí slyšen bude, že jsme nížepsané zápisy z register dvojích gruntovních m. Lib. a vsí, k těmž panství Lib. náležejících, z nichž jedny na archu do papíru zašité začátek svůj mají od letha 1584 a skonávají do leta 91. A druhé též na archu do pergamentu vsíté založení své od l. 92 berouce a skonání až do l. 95 zapsané neporušené viděli, čísti slyšeli. Kterýchžto zápisův Vidimus na žádost a ku potřebě J. M. C. p. rychtáře Jiřího Dědka z Vlkové na místě a k ruce J. M. C. v té při, kteráž vzešla při právě o polovici statku odoumrtního neřízeného a nekšaftovaného po někdy Jakubovi Lhotovi z Šebínu pozůstalého s paní Annou Veseckou z Vesec. Ty pak samy v sobě in originali zní, tak jsme je a nejinak do tohoto listu napsati dali slovo od slova takto:

L[eta] LXXXIII. [1584]. v stědu po sv. Erazimu vyhledalo se z register, že jest koupil p. Jakub Lhota ouředník panství Libochovského, dům po nebožtíkovi Jeronýmovi z Denína za summu VIII C kop, zavdal z C kop placení po 20 kop. Těch 2 C kop závdavku vyzdvihl jest ur. p. p. Jiří starší z Lobkovic za dluh, což nebožtík Jeroným dlužen zůstal dobré paměti J. Mti starému pánu. I vyplatil jest p. Jakub za ten dům až do leta a dne svrchupsaného III C XXXX kop. Ty jsou vyzdvihli, co komu náleželo. Zůstává doplatiti p. Jakub Lhota za dům III C LX kop. Z toho vyjítí má J. M. pánu I C LX kop, Rejně Neřádce a Salomeně s Annou mateří její I C LX kop a sirotkům nebožtíka p. Jeronýma z Denína Martě a Lidmile I C XXXX kop.

Letha 85. V pondělí po devítáku položil p. Jakub Lhota XX kop. Ty jsou z nich vyzdvihl Beneš Huspeka, Václav Kochtan k ruce J. M. pánu X kop po Rejně Neřádce a Salomeně sirotku s Annou N. Štastného dáno do truhlice X kop. Zůstává doplatiti za dům p. Jakub Lhota III C XL. Z toho vyjítí má J. M. pánu po Rejně Neřádce I C L kop a Salomeně sirotku neb. Štastného LXXX kop. Víc týž Salomeně s Annou mateří její společně LX kop. A sirotkům neb. p. Jeronýma z Denína Martě a Lidmile I C XL kop.

Letha LXXXVI. v středu po sv. Štastným položil urozený p. Jakub Lhota za dům XX kop, z nich jsou vyzdvihli k ruce J. M. pánu po N. Neřádce Beneš Huspeka a Jan Kurka Jakub Petřík X kop. Tu Salomině sirotku N. Štastného dáno do truhlice X kop a již tomu sirotku leží v truhlici XX kop. A prvé také

LX kop učiní 80 kop. Zůstává doplatiti za dům p. Jakub Lhota III C XX kop. Z toho vyjítí má J. M. pánu po Rejně Neřádce I C XL kop a Salomeně sirotku po N. Štastném LXXX kop, víc týž Salomeně s Annou mateří společně LX kop a sirotkům N. p. Jeronýma z Denína Martě a Lidmile 140 kop.

Letha 87. v pondělí po sv. Pavlu na víru obrácení, ur. p. Jakub Lhota položil za dům XX kop. Z nich vyzdviženo k ruce J. M. pánu od Beneše Huspeky, Jana Kaňky po N. Neřádce 10 kop. A Salomeně sirotku N. Štastného do truhlice složeno 10 kop. Zůstává doplniti za statek p. Jakub Lhota 400 kop. Z toho vyjítí má J. M. pánu po N. Neřádce 130 kop a Salomeně sirotku N. Štastného 70 kop. Více týž Salomeně s Annou mateří náleží 60 kop. A sirotkům po N. Jeronýmovi, Martě a Lidmile 140 kop.

Ves Poplzy.

L. LXXXVI. ve středu po sv. Štastným koupil jest statek ur. p. Jakub Lhota od Kryštofa za sumu III C. Zaval 50 kop. Placení při každém soudě po VIII kop až do vyplnění té sumy. L[eta] a dne svrchupsaného položil p. Jakub Lhota za statek VIII kop. Ty jsou puštěny Václavovi Kochtanovi. Zůstává doplatiti za statek p. Jakub Lhota II C XLII kop. Ty náležejí Václavovi Kochtanovi.

L. 87. V pondělí po sv. Pavla na víru obrácení položil urozený p. Jakub Lhota za statek 8 kop. Ty jsou vyzdvihli Beneš Huspeka, Jan Pořícký a Jakub Petřík k ruce J. M. panu po † Václavovi Kochtanovi. Zůstává doplatiti za statek p. Jakub Lhota 234 kop. Ty náležejí J. M. pánu od úmrtí po N. Václavovi Kochtanovi.

L. 84 vyhledalo se z rejster ve čtvrtek před sv. Vítem, že jest koupil statek Vít Hoch od Martina Pěkného za summu III C kop, zaval 70 k. Ten závdavek vyzdvih Martin Pěknej. Platiti má při každém soudě po 8 kop až do vyplnění té sumy. I vyplatil za ten statek do leta a dne svrchupsaného i s závdavkem I C LXXI kop. Ty vyzdvihli co komu náleží. Zůstává doplatiti za statek I C XXVIII kop. Ty náležejí p. Jakobovi Lhotovi.

L. 85 ve čtvrtek po n. devítiník položil Vít Hoch za statek 9 kop. Ty jest vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za statek Vít Hoch I C XXI kop. Ty náležejí p. Jakobovi Lhotovi.

L. 86 v sobotu po sv. Štastným položil Vít Hoch za statek 8 kop. Ty jest vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za statek Hoch I C XIII kop. Ty náležejí p. Jakobovi Lhotovi.

(68 fol.) L. 87 ve čtvrtek po sv. Pavlu na víru obrácení položil Vít Hoch za statek 8 kop. Ty jest vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za statek Vít Hoch 105 kop. Ty náležejí Jakobovi Lhotovi.

Pan hejtman, L. 88. V pondělí po sv. Invocavit položil p. Jakub Lhota za grunt 20 kop. Z toho vyzdviženo od důchodníkův k ruce J. M. pánu po N. Neřádce 10 kop a Salomeně s N. Štastného dáno do truhlice 10 kop. Zůstává doplatiti za statek p. Jakub Lhota 380 kop. Z toho vyjítí má J. M. pánu po N. Neřádce 120 kop. Salomeně s N. Štastného 60 kop. Více týž Salomeně s máteří její 60 kop. A sirotkům N. p. Jeronýma Martě a Lidmile 140 kop.

Ves Poplzy. L. 88 v pondělí po n. Invocavit položil p. Jakub Lhota 8 kop. Ty vyzdvihli důchodníci po N. Václavovi. Zůstává doplatiti za statek p. Jakub 226 kop. Ty náležejí J. M. pánu po N. Kochtanovi.

Vít Hoch. L. 88 v pátek po n. Invocavit položil Vít Hoch za statek 8 kop. Ty vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za statek Vít Hoch 97 kop. Ty náležejí p. Jakobovi Lhotovi.

Pan Jakub Lhota. L. 89 v outerý den sv. Tomothea položil p. Jakub Lhota za grunt 20 kop. Z nich vyzdvihli důchodníci po N. Neřádce k ruce J. M. pánu 10 kop a Salomeně sirotka N. Štastného dáno do truhlice 10 kop. Zůstává doplatiti za statek p. Jakub 360 kop. Z toho vyjítí má J. M. pánu po N. Neřádce 110 kop, Salomeně sirotku N. Štastného 50 kop, více Salomeně spolu s matěří její 60 kop. A sirotkům po N. Jeronýmovi 140 kop. Martě a Lidmile.

L. 90. V pondělí po sv. Anyžce položil p. Jakub Lhota za grunth 20 kop. Z nich vyzdvihli důchodníci po N. Neřádce k ruce J. M. pánu 10 kop a Salomeně sirotku N. Štastného dáno do truhlice 10 kop zůstává doplatiti za grunt p. Jakub Lhota 340 kop. Z toho vyjítí má J. M. pánu po N. Neřádce 100 kop. Salomeně sirotku N. Štastného 40 kop. Více Salomeně spolu s matěří její 60 kop. A sirotkům N. p. Jeronýma 140 kop Martě a Lidmile, kteréž jim p. Jakub Lhota otčím jejich, nejsa jim tím mimo smlouvu učiněnou povinen, z své dobré vůle dává.

L. 91 v středu den sv. Doroty položil za grunt p. Jakub Lhota 20 kop. Z nich vyzdvihli důchodníci po N. Neřádce 10 kop a do truhlice dáno Salomeně sirotku N. Štastného 10 kop. zůstává doplatiti za grunt p. Jakub Lhota 320 kop. Z toho vyjítí má J. M. pánu po N. Neřádce 90 kop, Salomeně sirotku N. Štastného 30 kop. Více Salomeně spolu s matěří její 60 kop a sirotkům N. p. Jeronýma z Denína 140 kop Martě a Lidmile, kteréž jim p. Jakub Lhota otčím jejich nejsa, jim tím mimo smlouvu učiněnou povinen, ze své dobré vůle dává.

Ves Poplzy. L. 89 v outerý den sv. Timothea položil p. Jakub Lhota za grunt 8 kop. Ty vyzdvihli důchodníci po N. Václavovi Kochtanovi. Zůstane doplatiti za statek p. Jakub Lhota 218 kop. Ty náležejí J. M. pánu po N. Kochtanovi.

L. 90. V pondělí po sv. Anyžce položil za grunt p. Jakub Lhota 8 kop. Ty jsou vyzdvíženy od důchodníkův po N. Kochtanovi. Zůstává doplatiti za grunt p. Jakub Lhota 120 (recte 210) kop. Ty náležejí J. M. p. po N. Kochtanovi.

L. 91. V středu den sv. Doroty položil p. Jakub Lhota za grunt 8 kop. Ty vyzdvihli důchodníci od úmrtí po N. Kochtanovi Zůstává zaplatiti za grunt p. Jakub Lhota 202 kop. Ty náležejí J. M. pánu po N. Kochtanovi.

Vít Hoch.

L. 89 v pátek po sv. Timotheu položil Vít Hoch za grunt 8 kop. Ty vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za grunt Vít Hoch 89 kop. Ty náležejí p. Jakobovi Lhotovi.

L. 90 ve čtvrtek po sv. Anyžce položil Vít Hoch za grunt 8 k. Ty vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za grunt 81 kop. Ty náležejí p. Jakobovi Lhotovi z Šebínu.

L. 91 v sobotu po sv. Dorotě položil za grunt Vít Hoch 8 kop. Ty vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za grunt Vít Hoch 7² kop. Ty náležejí p. Jakobovi Lhotovi.

Pamět. Ohlásil se Vít Hoch před soudem, že Adamovi synu svému statku svého postupuje krom dědiny svobodné, kterou sobě vymíňuje do smrti, aby mu ji on syn jeho dělal, jeho stravou a jinými potřebami náležitě opatroval. Však sobě nad tím volnosti zachovává.

(69 f.) Vejpis z register druhých do pargamenu vsi-
tých. Pan Jakub Lhota.

L. 92 v pondělí po devítiku vyhledalo se, že p. Jakub Lhota zůstává doplatiti za grunt 320 kop. Z toho náleží J. M. pánu po N. Neřádce 90 kop, Salomeně sirotku N. Štastného 30 k. více Salomeně spolu s Annou mateří její 60 k. a sirotkům N. p. Jeronýma z Denína 140 kop Martě a Lidmile, kteréž jim p. Jakub Lhota, nejsa jim tím mimo smlouvu učiněnou povinen, z své dobré vůle dává. T. l. položil p. Jakub Lhota 20 kop. Z nich důchodníci přijeli 10 kop po N. Neřádce k ruce J. M. pána. A Salomeně sirotku N. Štastného dáno do truhlice 10 kop. Zůstává doplatiti za grunt p. Jakub Lhota 300 kop. Z toho náleží J. M. p. po N. Neřádce 80 kop Salomeně sirotku N. Štastného 20 kop. Též více Salomeně s Annou mateří její 60 kop a sirotkům N. p. Jeronýma z Denína Martě a Ludmile, kteréž jim p. Jakub Lhota z dobré vůle dává 140 k.

L. 93 v pondělí po sv. Dorotě položil p. Jakub Lhota za grunt 20 k. Z nich důchodníci přijali po N. Neřádce k ruce J. M. pánu 10 kop a Salomeně sirotku N. Štastného dáno do truhlice 10 kop. Zůstává doplatiti za grunt p. Jakub 280 kop. Z toho náleží J. M. pánu po N. Neřádce 70 kop, Salomeně sirotku N. Štastného 10 kop. Též více Salomeně spolu s Annou mateří 60 kop. Sirotkům N. p. Jeronýma z Denína Martě a Lidmile, kteréž jim p. Jakub z své dobré vůle dává 140 kop.

L. 94. v pondělí po sv. Dorotě položil p. Jakub Lhota za grunt 20 kop. Z nich důchodníci přijali po N. Neřádce 10 kop a Salomeně puštěno 10 kop. Zůstává doplatiti za grunt p. Jakub 260 kop. Z toho přijiti má na J. M. pána po N. Neřádce 60 kop s. Salomeně N. Štastného spolu s Annou mateří 60 kop, sirotkům N. Jeronýma z Denína Martě a Lidmile 140 kop.

L. 95 paní Anna Lhotova dožádala se, aby s ní do týhodne aneb do dvou nedělí strpení jměli.

Ves Poplze. Pan Jakub Lhota.

L. 92 v pondělí po devítiku vyhledalo se, že p. Jakub Lhota zůstává doplatiti za grunt 202 kop. Ty náležejí J. M. pánu po N. Kochtanovi. T. l. položil p. Jakub za grunt 8 kop. Ty vyzdvihli důchodníci k ruce J. M. pána po N. Václavovi Kochtanovi. Zůstává doplatiti za grunt p. J. Lh. 194 kop. Náležejí J. M. p. po Václ. Kochtanovi.

L. 93 v pondělí po sv. Dorotě položil p. J. Lh. za grunt 8 kop. Ty jsou vzali důchodníci k ruce J. M. panu po N. Václ. Kochtanovi. Zůstává doplatiti za grunt p. J. Lh. 186 kop. Ty náležejí J. M. p. po N. Václ. Kochtanovi.

L. 94 v pondělí po sv. Dorotě položil p. J. Lh. 8 kop. Ty jsou vzali důchodníci po N. Kochtanovi. Zůstává doplatiti za grunt p. J. Lh. 178 kop. Ty náležejí J. M. p. po N. Kochtanovi.

Vít Hoch jináč Adam Hoch.

L. 92 ve čtvrtek po devítíku vyhledalo se, že Adam Hoch zůstává doplatiti za statek 73 kop. Ty náležejí p. J. Lhotovi. T. d. položil za grunt Adam Hoch 8 kop. Ty jsou puštěny p. J. Lh. Zůstává doplatiti za grunt Vít Hoch 65 kop. Ty náležejí p. J. Lh. T. l. vyhledalo se, že jest Vít Hoch mezi Adamem synem svým a Evou dcerou svou dětmi vlastními porizení učinil takové: aby Eva dědiny Antošovské, kteráž sobě k statku svému prikoupil, za vsecku spravedlnost všeho statku téhož otce užívala, odevzdal tak, aby ona tůž dědinu držela a s ní, jak se jí koli líbí, učinila, buď prodala, aneb jakkoli k svému užitku obrátila. Však při tom se vysoce vymínuje, kdyžby taková dědina Evě na prodej přišla, aby mimo jeho Adama žádnému jinému prodána nebyla, tak aby zase táž dědina k témuž statku přijiti mohla.

L. 93 ve čtvrtek po sv. Dorotě Adam Hoch položil za grunt 8 kop. Ty jest vyzdvihl p. Jakub Lhota. Zůstává doplatiti za grunt Adam Hoch 57 kop. Ty náležejí p. J. Lh.

L. 94 ve čtvrtek po sv. Dorotě Adam Hoch položil za grunt 8 kop. Ty vyzdvihl p. J. Lh. Zůstává doplatiti za grunt Adam Hoch 49 kop. Ty náležejí p. J. Lh.

L. 95 ve čtvrtek po devítíku položil za grunt Adam Hoch 8 kop. Náležejí nebožtíkovi p. Jakubovi Lhotovi. Zůstávají na právé Zůstává doplatiti za grunt Adam Hoch 41 kop. Ty náležejí nebožtíkovi p. Jakubovi Lhotovi.

A že takovi zápisové z nadepsaných rejster tak slovo od slova právě sem do tohoto listu přepsáni jsou, to přijímáme k své víře a duši. Tomu na svě-(70 fol.)-domí a pro lepší toho jistotu i také důvěrnost pečel naši městskou s jistým naším vědomím k témuž Vidimus jsme přitisknouti dali. Jenž jest dán v m. Luna v středu po památce sv. Víta l. P. 95.

No. 12. My purgmistr a rada m. Luna známo činíme tímto listem jenž Vidimus slove obecně prede všemi a zvláště tu, kdež náleží, že jsme original nižepsaného J. M. C. J. M. p. presidenta a pp. rad zřízené komory v král. čes. psaný jak na papíře a písmě tak i na pečetích celý a neporušený spatřili, v rukou měli, čísti slyšeli. Kteréhožto Vidimus na žádost a ku potřebě J. M. C. u nás p. rychtáře Jiřího Dědka z Vlkové a to k té při, kterou na místě a k ruce J. M. C. v polovici statku neřízeného a nekšaftovaného po někdy Jakubovi Lhotovi z Šebínu zůstalého s Annou Veseckou z Vesec při právé má tak, jakž in originali samo v sobě ve všech punktích a klanzulách zní, do tohoto listu vložití a vepsati dali slovo od slova takto:

J. M. C. rychtáři m. Luna Jiřkovi Dědkovi z Vlkové, přítel milému! C. J. M. pána našeho nejmilostivějšího rychtáři, příteli milý! Porozuměli jsme z psaní Vašeho, že k té při, kterouž na místě a k ruce J. M. C. o statek po někdy Jakubovi Lhotovi sousedu v m. Lib. puzůstalý a na J. M. O. a obec Lib. připadlý s Annou Veseckou jmáte, k průvodům inventáře všeho statku po

témž Jakobovi Lhotovi pozůstalého potřebujete žádajíc, aby vám ten od nás spečetěný odeslán byl. I pouěvadž ste již průvodům připuštění a v tom sprvu se stranou odpornou beze všech dalších vejmluv v brzce vyslyšání býti jmáte. Protož abyste v tom dle potreby obmeškání nebyli, tak činíme a vám teď příležitě hodnověrný, spečetěný vejpis takového inventare odsyláme, vedle kteréhož by víceji jak předsebe vzíti a tím se spraviti moci budete. Dán na hradě pražském v pátek po sv. Vítu l. 95. J. M. C. president a rady zřízené komory v král. čes.

A že takové psaní právě tak slovo od slova sem do tohoto listu vepsáno jest, to přijímáme k své víře a duši. Tomu na svědomí a pro lepší toho jistotu i ku právu důvěrnost pečeť naši městskou dali jsme k tomuto listu přitisknouti vědomě.

Jehož datum v m. Luna v pondělí po pam. sv. Maří Magdaleny l. P. 95.

No. 13. Inventář statku zůstalého po n. Jakobovi Lhotovi z Šebínu m. m. Lib. a regenta statků p. Jiřího z Lobkovic učiněný v outerý po Obětování P. M. l. 1594.

L. P. 1594 v outerej po Obětování P. M. vedle J. M. p. presidenta a rad zřízené komory král. čes. uroz. p. Matyášovi Jizbickému z Jizbice J. M. C. radě nad počty při puchalterii komory české učiněného poručení, jehož datum na hradě pražském ve čtvrtek po sv. Brykcím l. 94 stalo se poznamenání a inventování statku zůstalého po n. Jakobovi Lhotovi z Šebínu jakožto správci a regentu p. Jiřího z Lobkovic u přítomnosti Volfa Krejčího primasa, Václava Škorničky purgmistra, Beneše Huspeka a Václava Kulatky osob radních z m. Lib. a p. Matyáše Jizbického z Jizbice svrchupsaného

V světnici.

Stoly 2, Figury malované 3, kontrfekt nebožtíka 1, talířův cínových 20, mis větších i menších 15, misky křenový 3, flaše cejnový 3, konvic epinetné 2, poloupinetné 40, žejdlíky 3, půlka 3, moždife 2, stolice kožený 2, almara v koutě 1.

V almaře nalezeno: šultprif od Šalamouna žida Mnuky svědčící na 50 kop míš. s podpisem vlastní ruky žida Meyzle. Jistota na 200 kop m. od uroz. p. Jana z Vřesovic a na Libčevsi s rukojměmi p. Sokola a p. Stensdorfa.

List od Antonína Dobřanského na sčekání 100 kop míš., na kteroužto sumu paní Anna z Vesec manželka N. Jakuba Lhoty jistotu míti se praví.

Jistota neb šuldprif na Karla Vodoleně z Hoštice na 35 kop míš., již jest datum l. 1585. Pravili je bejti vyvazeny.

Šuldpryf od Daniele Veseckého z Vesec na 4 kopy míš. datum letho 88.

(71 str.) Vejpis jistoty témuž Lhotovi od. p. Zajíce na Budyňi na 1000 kop, kteroužto ona manželka N. J. Lh. míti se praví.

Lžice stříbrný 3, lžice fasovaná v stříbře 1, kněh všelijakých latinských i českých v též almaře nalezeno 22, biblí česká 1. Na stěně: ručnice dlouhý 2, ručnice krátký rejtharky 2. V sreibtíši: konfektův rozličných nemálo. Majestát od J. M. C. n. J. Lh. na erb daný, kteréhož datum v pondělí po sv. Ondřeji leta 1584. List

zachovací svědčící J. Lh. Pytlík peněz s cedulkou přivázanou, na nížto napsáno, že v něm jest 150 kop Ursile sestře.

V stole zarukaví pancířovaný na osobu 1, forma do švihovky 1. Více v světnici umývadlo cejnový zavěšený 1, vohřívadla 2, medenice mosazná 1. V druhém stole: všelijaké lékařské věci, pečet stříbrná 1. V sklepě v síni lůže pod nebesy 1, peřiny 2, polštář 1, poduška 1, prostíradlo 1.

V truhle velký: slofpelc popelatý z šamlatu bez vody bum-bazkovým futrem podšitý 1, čepice aksamitová z sokolovým sproziem? 1, plášť soukonej pagem podšitý 1, plášť soukený nepodšitý 1, kabáty mochejrový 4, galisty mochejrový 1, harez kop šamlatový 1, čuby liščí soukenný 2, kozičí dolaman dlouhý v loži 1.

V truhlici malé: peněz vyčtených našlo se 31 kop 30 gr V prostřední truhle: kůže losova 1, kůže kozlova 1, harezkup lískami podšitý 1, harezkup kocoury podšitý 1, plášť pozelenalý sukna míšenského 1, ksas koženný s strymfami 1, muchejrový kabát 1, kalioty muchejrový 1.

V jiné truhlici povlakův malých i velkých kusův 40, kůže kordovanský 3, pas aksamitový stříbrem pobitý 1, čepice vydří 1. — V druhé komoře naproti sklepu: od všelijakých potřeb spotřebu. Též nad tou komorou od všelijakých potřeb a hospodářství dostatek, obzvláště kraccí 30. V marštali koně hodný 4, chomouty 4, nádobí jiné na ně jakž náleží.

V špižirně sejrův malejch 15, másla hrnce 3, nádobí dřevěného spotřebu, lůže prázdný 1, dřevo 1, vanička 1, sádla hrnc 1.

V komoře za špižirnou žita na hromadě sutého 8 strychů, hrachu 1 str., mouky 6 str. V druhé komoře za špižirnou fičice struněná 1. V chlivě krávy 4, koza 1, svinského pohlaví 8, z těch prodáno 4, za 14 kop m., slepic domácích 30, indianských 2, kohout indianský 1. Na dvoře plouhy s železy a potřebami 2 vozy, 2 lišny, 8 febriny, 2 brány, 1 hák, 1 řetězů, všech malejch i větších 4, kočárek 1.

V stodole: pšenice v slámě až do svoru? v jednom voplotě Stohů vobilních u něsta i v poli pšeničných, žitných, ječných, ovesných 11.

V kuchyni kotlíkův 9, pekač 1, zuffany? 4, rožny 4, kozlíky pro vohěň 2, kozlíky k pečenému 2.

V síni: sedlo jezdecký s uzdou 1, v komoře nahore lože 4, peřin 6, polštáře 2, podušky 3, prostěradla 2, zbroj na pacholka 1. V druhé komoře na schodích: lože 1, peřiny 2, podušky 2, polštář 1, Figura na plátně 1, lůžka malý 2, stoličky zelený 3, rohy jelení fasovaný 3.

V druhém domě, kterýž J. M. C. náleží, Zelená hora slove toto se nachází: V sklepě pšenice suté na třech hromadách 70 str., žita 8 str., ovs 3 str. — Na dvoře vůz kožený starý 1, v stodole pšenice a žita do polovice k svorům? na vlys v jednom voplotě, na druhé straně ječmene po voplot. Zahrada za městem, v ní oulů včel 4. Dříví k palivu štus složeného, votýpek bražec. Dříví splavného hromada. Dříví tesaného druhá hromada.

Na zimu vosyto pšenice a žita při městě 60 str. Dědin městských jest 3 $\frac{1}{2}$, čtvrtě dědin, Dubanských 2 čtvrti, Klabských 1 $\frac{1}{2}$, čtvrti.

Dvůr za městem ve vsi Poplzech. Při tom žádného potahu není. Dobytky jalového 9 kusův. Jest k němu dědiny 2¹/₂ čtvrti. A jedna třetina na zimu jest na polek vosita, co zapotřebí bylo. Sádek malej 1. Více na dům v Litoměřicích půjčila tu paní Anna Vesecká před smrtí nebožtíka 300 kop m. Viničky čtyry. Též se praví jmíti paní Anna jistotu na Pavla Holoubka v Roudnici na 150 kop m.

Actum v puchalterii komory české 15. dne m. Juni 1. 95.
Collatum et concordatum suo vero originali.

XVI Juni Anna XCV.

Fidler z Muldavy
registrator při komoře české.

No. 14. Slovnítnému p. Janovi Kankovi Bořickému, J. M. C. panství Libochovického ouředniku, p. příteli našemu milému.

Službu svou vzkazujeme, slovnítný pane, příteli náš milý! Urozená Anna Vesecká z Vesec v m. Lib. jaké by cedule pňhonní vám svědčící o postavení ku právu na rathouze našem jistého dne a času některých osob k zprávě vaší náležejících k vydání svědomí k té při, kterou při právě našem s J. M. C. p. rychtářem u nás Jiřikem Děd-(72 str.)-kem z Vlkové na místě a k ruce J. M. C. o polovici statku po někdy Jakobovi Lhotovi z Šebínu zůstalého má, nám podala a vám pro vyrozumění spolu s cedulemi jistým osobám k správě vaší náležejícím svědčícími příležitostě k žádosti její odsíláme. Protož nepochybujem, že týž cedule, komu náležejí, v známost uvéstí poručíte i také dále vědomost o tom majíce pro uvarování pokuty v dotčené ceduli vejslovně položené budete se v té věci věděti čím spraviti. Datum v m. Luna v pondělí po památce sv. Petra a Pavla ap. P. 1. 95.

Purgmistr a rada m. Luna.

Cedule řezaná.

Slovnítný pane Jane Kanko Pořický, J. M. C. panství Libochov. ouředníče. Podle práva a zřízení zemského věděti vám dáváme, k té při, kterouž mám na milostivé poručení J. M. C. podle jistého sročení při právě m. Luna s Jiřikem Dědkem z Vlkové, J. M. C. p. rychtářem m. Luna, na místě a k ruce J. M. C. o přípověd druhé polovici domu, vedle domu vašeho s jedné a Valentina Chladného z strany druhé, v m. Lib. ležícího k dědinám, vinicem, zahradám i k jinému všemu a všelijakému statku mohovitému i nemohovitému, na čem by koli ten záležel a jakým jmenem jmenován býti mohl po někdy Jakobovi Lhotovi z Šebínu manželu mým pozůstalého, jakž též přípověd v spisu ku pravu složená a vřbec v místě radním v středu po n. postní Laetare l. t. 95 přečtění to v sobě šíře obsahuje a zavírá. Proti týmuž J. M. C. v m. Luna rychtáři na místě a k ruce J. M. C. potrebuje k svědomí osob níže položených. Předně z m. Libochovic měšťek a měšťanův k správě vaší přináležejících: Magdaleny Hlaváčky vdovy, Kateřiny Jana Květoně manželky, Jana Brože Strejčka řezníka, Jeronýma Razima, Jakuba Sládka, Melichara Tkadlce, Pavla Chvistala, Jakuba Křištofovic, Jakuba Malého pekaře, Václava Kunatky primasa, Volfa Krejčího, Beneše Nyče jinak Huspeky, Václava Šcorničky, Jakuba písaře městského též m. Libochovic, kterýmžto všem tyto cedule pňhonní řezané, jakého svědomí od nich žádám, jim pro vyrozumění

odsylám a vám věřím, že jim taky každému obzvláště vydána bude. Item potřebuji k týž při proti nadepsaným plnomocníkům lidí poddaných J. M. C. též k správě vaší náležejících k svědomí na týž den a hodinu, jakž výš dotknuto Matěje rychtáře ze vsí Vunic, Matěje jinak Macha odtudž a jakého od nich svědomí potřebuji, toho jim v známost podle práva a zřízení semského uvéstí nepominu. A protož podle téhož práva a zřízení zemského toučo cedulí půhonní řezanou poháním, abyste výš poddané J. M. C. jak z města tak ze vsi zejména vejš položené ku právu na rathouz m. Luna, tu kdež svědomí se vůbec přijímají, v outerý po sv. Kylianu, 11. julii k hodině dvanácté na celém orloji postavili a k vydání téhož svědomí připravili. Pro nepostavení jedné každé osoby poznamenané pokuty sobě podli(!) téhož práva a zřízení zemského 500 kop gr. čes. pokládám.

Datum cedule řezané v m. Lib. v pondělí po sv. Petru a Pavlu l. 95.

Anna Vesecká z Vesec v m. Lib. po Jakubovi Lhotovi z Šebínu pozůstalá vdova.

No. 15. Slovnítnému p. Janovi Kankovi Poříčkému, J. M. C. panství Lib. J. M. C. ouředníku, p. příteli našemu milému!

Službu svou vzkazujeme, slovnítný pane, příteli náš milý! Jaké by nám cedule řezané půhonní vám svědčící uroz. Anna Vesecká z Vesec a v m. Lib. podala a z čeho vás, k té při kterou při právě našem s J. M. C. p. rychtářem naším, Jiríkem Dědkem z Vlkové, na místě a k ruce J. M. C. v polovici statku po někdy J. Lh. z Š. manželu svém zůstalého má, poháněla, tomu z též cedule, kterouž vám k žádosti její příležitostě odsyláme, šiteji vyrozuměti moci budete. Protož věříme, že pro uvarování v dotčené ceduli výslovně dostavené pokuty, vtom se tak volně nadjiti dáte. Datum v m. Luna v pondělí po pam. sv. Petra a Pavla ap. P. 95.

Purgmistr a rada m. Luna.

Cedule řezaná.

Slovnítný pane Jene Kanko Poříčký, J. M. C. panství Chomútovskýho ouředníče. Podle práva a zřízení zemského věděti vám dávám, že k té při, kterouž mám na milostivé a jisté poručení J. M. C. podle jistého sročení při právě m. Luna s Jiríkem Dědkem J. M. C. v m. L. rychtářem na místě a k ruce J. M. C. o přípověď k druhé polovici domu, vedle domu vašeho s jedné a Valentina Chladného z strany druhé v m. Lib. ležícího, i k jinému všelijakému statku mohovitému i nemohovitému, na čem by ten koliv záležel a jakým jmenem jmenován býti mohl po někdy Jakubovi Lh. z Š. m. m. pozůstalému, proti týmuž J. M. C. v m. Luna rychtáři na místě a k ruce J. M. C. potřebuji k svědomí Kříže Kučky konšela ze vsi Klapýho. A protož podle téhož práva a zří-(73 fol.)-zení zemského vás touto cedulí půhonní řezanou poháním, abyste výšpsaného Kříže Kučku, J. M. C. poddaného a k správě vaší náležejícího, ku právu m. Litoměřic n. Labem na rathouz tu, kdež se svědomí vůbec přijímají a zapisují, v středu po sv. Kylianu 12. Juli k hodině 12. na celém orloji postavili a k vydání téhož svědomí připravili. Pro nepostavení a k témuž svědomí připravení pokládám sobě pokuty podle téhož práva a

zřízení zemského 500 k. gr. č. Datum cedule rezané půhonní v m. Lib. v pondělí po sv. Petru a Pavlu l. 95.

Anna Vesecká z Vesec a v m. Lib. po J. Lh. z Š.
pozůstalá vdova.

No. XVI. Vejpis pod pečeti městskou protestací J. M. C. p. rychtáře z strany složení ku právu od p. Anny Vesecké proti němu za průvod nějakých starých register panství Libochovického, kterážto protestací jest zapsána in tabulis testimoniorum pg. 535 ibi vide.

No. XVII. Šuldpryf od Salomeny Kohoutky složený vide in cansa sequenti Lybochowiczana pag. — sic.

B. Průvodové pí. Anny Vesecké z Vesec proti J. M. C. p. rychtáři Jiříkovi Dědkovi z Vlkové.

a) Svědkové při právě m. Luna vedení a zapsání jsou in tabulis testimoniorum pg. 521. 531. 535.

b) Instrumenta.

No. 1. Vidimus Poručení J. M. C. k ouřadu m. L. v sročení Libochovských s Annou Veseckou ku právu jest vejš v této Acti vypsáno pg.: — —

No. 2. My purgmistr a rada m. Luna známo činíme tímto listem obecně přede všemi a zvláště tu, kdež náleží, že jsme na žádost a ku potřebě ur. p. Anny Vesecké z Vesec níž položené psaní z notul našich listovních na rok 95 se vztahujících do tohoto listu vepsati dali slovo od slova takto: Uroz. pí. A. V. z V., paní přítelkyni nám v dobré přízni milé! Službu svou vzkazujeme ur. pí, přítelkyně nám v dobré přízni milá! Věděti vám dáváme, že jest J. M. C. pan p. náš nejmilostivější těchto dnů psaní nám učiniti ráčil milostivě poroučejíc, abychom tu rozepři mezi vámi a moudrými a opatrnými purkmistrem a konšely i vši obcí m. Lib. o právo a spravedlnost k statku po někdy Jakobovi Lhotovi, manželu vašem, komu by ta spravedlivě náležela, ku právu našemu přijali a sročíc strany k jistému, brzkému dni před sebe obapolně v průvodích a odvodích vyslyšeli i také vejpovědi právní s výhradou vrchního práva podělili, jakž J. M. C. poručení, jehož datum na hradě pražském v sobotu po památce obrácení sv. Pavla na víru křesť. l. tohoto 95 šířeji to v sobě obsahuje a zavírá. Podle kteréhožto poručení jmenujeme vám o tůž věc s nadepsanými purgmistrem, konšely i vši obce m. Lib. den na právě a rathouze našem v středu po n. družebné pro příští l. t. 95 raným jitem. Což i druhé straně v známost se uvozuje. Protož nepochybujem, že vědomost o tom majíce, budete se v té věci věděti čím spraviti. Datum v m. Luna v středu po n. postní Reminiscere l. 95.

Purgmistr a rada m. Luna.

Tomu na svědomí pečeť naši městskou dali jsme k tomuto listu přitisknouti vědomě. Jehož datum v m. Luna v pondělí po pam. nanebevzetí Panny Marie l. P. 95.

No. 3. Smlouvy svadební Jakuba Lhoty s Annou Veseckou vide in sequenti causa Libochovicana pg. —

No. 4. Vidimus zápisův z starých register panství Libochovského vide in causa sequenti.

No. 5. Ex speculo saxonico lib. T. A. 52. de jure civili donationes.

(74 f) Nr. 6. Zřízení zemského K. 9. 3. 11. 18.

No. 7. Listovní svědomí ur. p. Matyáše Jizbického z Jizbice J. M. C. při puchalterii komory české nad počty rady. Est recognitio tantum illius, quod in causa sequenti descriptum pag. —

No. 8. Svědomí listovní ur. p. Štastného Jelínka z Lovoše, J. M. C. služebníka při puchalterii komory český. Est recognitio illius, quod in sequenti causa pag. — (!).

No. 9. Svědomí listovní Jana Benedykta z Tulipan, doktora v lékařství v menším m. Pražským. Est recognitio illius quod in posteriori pag. —

No. 10. Svědomí listovní Matyáše Střelce z Lobenperku v m. Mělníce nad Labem. Recognitio illius, quod in posteriori pag.

No. 11. Vidimus listu zachovacího Jakuba Lhoty při právě m. Vrchního Pražského Hradčan datum v pondělí post Laurentii l. 95. Jest vypsané ex originali in causa posteriori pag.

No. 12. Vidimus majestatu od J. M. C. Jakubovi Lhotovi na erb daného při nadepsaném právě vidimovaného. Est in posteriori controversia ex originali descriptum pag.

No. 13. Listovní svědomí Šebastiána Korše Polomce z Polomi a v Lounech. Vide in posteriori pag.

No. 14. Svědomí listovní ur. p. Jana Tetického z Šonova hejtmana panství Konopištského. Est recognitio illius, quod in causa Libochovicana descriptum pag.

No. 15. My purgmistr a rada Starého m. praž. známo činíme tímto listem našim obecně přede všemi, kdež čtén aneb čtoucí slyšen bude a zvláště tu, kdež náleží, že reformací níže dotčená od J. M. pp. J. M. C. pp. rad nad apellacím na hradě praž. zřízených a usazených mezi osobami, v ní zejména položenými, učiněná a na onen čas k právu našemu odeslaná, stojí napsána v knihách našich městských, do kterýchž se apellací ingrossují slovo od slova takto :

My Maxmilian II. etc. (titul) oznamujem tímto listem, že rady naše k appellacím na hradě pražském zřízené a usazené na ty od práva Starého m. praž. odeslané a odevzdané zapečetěná Acta v té při mezi Janem Roučkem i na místě Mariany sestry jeho z jedné a Ambrožem Netterem z Glauchova z strany druhé, co se na vznešení neodporádání? dotyče, jakž žaloba a acta té pře to všecko to v sobě šité obsahují a zavírají, pováživše toho všeho s pilností podle práva, takto ten ortel na témž právě (fer. IV. post Dorothee l. t. sedmdesátého čtvrtého mezi dotčenými stranami učiněné napravují. Poněvadž jest nadepsaný Jan Rouček i na místě Marianny sestry jeho Ambrože Nettera k takovému vznešení, které jest tak na něho při právě učinil, pořádně ku právu neobeslal. Z té příčiny takové jeho Roučka a na místě Marianny sestry jeho vznešení se zdvihá podle práva. A co k appellací složeno, to aby zase navráceno bylo. Tomu na svědomí pečeti císařskou k tomuto soudu obzvláště zřízenou jest zapečetěno. Dán na hradě praž. v outerý po n. Cantate l. P. 1574 a království našich Římského 12. uherského 11. a českého 26.

Joannes Bezdružický
baro de Kolovrat m. p.

Joannes Bezděcký
z Bezděčí hory m. p.

Tomu na svědomí a pro lepší toho jistotu i ku právu důvěrnost pečetí naší městskou jistým naším vědomím dali a rozkázali jsme k tomuto listu přitisknouti v pondělí po sv. Vavřinci l. P. 1595.

Dáno od tohoto vejpisu 24 gr.

(Důkaz, že kdo řádně neobešle, pře se zdvihá.)

No. 16. My purgmistr a rada Star. m. praž. známo činíme (ut forma), že reformací níže dotčená od J. M. J. M. C. pánův nad apelacemi na hradě praž. zřízených a usazených mezi osobami, v ní zejména položenými, učiněná a na onen čas ku právu našemu odeslaná stojí napsána v knihách našich městských, do nichž se apelací ingrosují, slovo od slova takto:

My Maximilian II. etc. (titul) oznamujeme tímto listem, že rady naše k apelacím na hradě našem praž. zřízené a usazené na ty od práva Star. m. praž. odeslaná a odevzdaná zapečetěná acta v té při mezi staršími šmejdíři z Starého i Nového m. pr. s jedné a staršími vačkáři i na místě všeho pořádku vačkářského (f. 75) z strany druhé, co se vačkův od nich mistrův domácích vačkářův na prodej skoupených a zase od nich pobraných obvinění a podle toho žádosti vysvětlení mezi nimi předeslé ortele vzdělených dotýče, jakž žaloba a acta té pře to všecko v sobě šíře obsahují a zavírají: pováživše toho všeho s pilností podle práva takto ten ortel na témž právě feria IV. pridie Sixti l. t. 73 mezi dotčenými stranami učiněný napravují: Poněvadž se jest toho z akt této pře, aby jaká jistá i také pořádná žaloba od starších šmejdířův z výše jmenovaných m. pr. na ně starší vačkáře i na místě všeho pořádku vačkářského učiněna, ani také toho, aby nadepsané strany k jakému průvodu připuštěny býti jměly, vyhledati a najíti nemohlo, nýbrž se to z týchž akt, že se tu předeslá vejpověď toliko na samé vačkáře a šmejdíře z Starého m. praž. vztahuje, nachází. Z těch příčin taková pře se mezi nimi na ten čas zdvihá. Však chtějí-li se strany z čeho toho potom dále, pokudž za pořad práva jest, chtítí viniti, na tom se jim právo nezavírá. A co k apelací složeno, to aby zase navráceno bylo. Tomu na svědomí pečetí naší cíš. k tomu soudu obzvláště zřízenou jest zapečetěno.

Dán na hradě našem pražském v pátek po pam. sv. Martina l. P. 1573 a král. n. říj. 11. uher. 10. a čes. 25.

Julius Schlick comes a Passaun m. p.

Svědomí toto dali jsme k tomuto listu přitisknouti v pondělí po n. Vavřinci l. 95.

Jan Bezděcký z Bezděčí hory.

Okres Vlašimský.

Dr. M. Navrátil.

(Pokračování.)

Povrch půdy užitečné dle katastrálního sumáře r. 1844

	Dominikální		Rustikální	
	jitra	□°	jitra	□°
role orné	459	636	1777	986
rybníky s polemi srovn.	29	1446	10	635
role pusté	48	54	132	263
louky	79	1319	286	1187

	Dominikální		Rustikální	
zahrady	4	1531	31	206
rybníky s loukami srovn.	1	851	—	334
pastviny	83	530	126	591
lesy	465	102	106	416
vůbec	1172	69	2470	1418

Z toho náleželo vrchnosti dominikálních pozemků: 437 j. 67⁰ polí, 29 j. 1446⁰ rybníků s poli srovn., 48 j. 54⁰ polí pustých, 70 j. 1138⁰ luk, 4 j. 844⁰ rybníků s lukami srovn., 41 j. 168⁰ pastvin, 393 j. 86⁰ lesů, dohromady 1026 j. 664⁰.

Vrchnosti náleželo pozemků rustikálních: 105 j. 85⁰ polí, 8 j. 639⁰ rybníků s poli srovn., 6 j. 1099⁰ polí pustých, 31 j. 35⁰ luk, 518⁰ zahrad, 8 j. 1441⁰ pastvin, 24 j. 1037⁰ lesů, dohromady 1211 j. 718⁰.

Panství Načeračké má polohu vysokou. K severu a k severozápadu se snižuje. Téměř na všech stranách obklopují ho výšiny a lesy. Útvary skal jsou břidlice bohatá na sídu.

Na horách pramení několik nepatrných potoků, jež částečně do rybníků, z části do Blanice ústí. Mnohé rybníky byly proměněny v louky. Dosud jsou rybníky: Kačín, Podol, Batkov, Širočín, Volsinek, Minařík, jež ročně dohromady dávají 80 centů kaprů.

Počet obyvatel 2661 na panství, mezi tím 10 rodin židovských, české národnosti. Hlavním pramenem výživy je polní hospodářství. Půda je většinou kamenitá a jen v některých hlubších polohách zvláště u Načerače a dvora Podol hlinitá. Pěstuje se žito, pšenice a ječmen a brambory. Ovocné stromy nacházejí se v zavřených zahradách.

Stav dobytka byl 30. dubna 1837 tento

	u vrchnosti	u poddaných
koně	4	21
hovězí dobytek	75	601
(3 býci, 5 mladých byků, 48 krav, 3 telata, 16 volů)		(1 býk, 229 krav, 91 tele, 32 krmní volí, 244 tažní volí, 4 bulšci)
ovcí	872	244
(660 starých, 212 jehňat)		(166 starých, 78 jehňat)
vepří	—	264
kozy	—	53
včel	8	58

Husy se pěstují a na podzim je čilý obchod s husami do Prahy.

Vrchnostenských dvorů bylo 5, jež byly ve vlastní správě: Horní dvůr, Podol, Stahrenberg, Jizbice a Zales. Dvůr Bozein stal se emfiteutickým a dvůr Širočina zrušen. U dvora Jizbice a Podol jsou ovčiny.

Lesy jehličnaté měří 423 jiter 533⁰ a tvoří jeden revír. Ročně může se porážeti dříví 700 sáhů, jež částečně vrchnost spotřebuje, částečně obyvatelům panství se prodá kromě malého počtu koroptví a zajíců není žádné jiné zvíře.

Řemeslníků bylo: 5 pekařů, 8 šenkýřů, 1 sládek, 2 lihovarníci, 2 kniháři, 1 barvíř, 1 bednář, 7 rezníků, 1 hostinský, 1 sklenář, 8 krupařů, 1 kožešník, 1 cukrář, 1 zedník (6 tovaryšů), 7 mlynářů, 2 kováři, 4 krejčí, 11 obuvníků, 1 mydlář, 1 provazník, 2 truhláři, 1 hrnčíř, 1 kolář, 1 barvíř, 1 tesař (5 tovaryšů).

Obchod provozují 3 majitelé smíšeného zboží a 4 podomní obchodníci.

Výroční trhy v N. úterý po Květné neděli a po letnicích, ve středu po sv. Jakubu a jménu Marie, a sv. Teresii, v úterý před Vánocemi a 1 postní úterý. Bývají navštěvovány as od 40 prodavačů zboží střížního, galanterního, hrnčířského, kožešnického, koženého a p.

Na trzích týdenních prodávají se životní potřeby, len, hrnčířské zboží a p.

Zdravotní osoby: 1 MedDr., 1 ranlékař a 3 porodní baby v Načeraci.

Ústav chudých založen 4. října 1828. R. 1842 měl jmění 418 zl. 18 kr. a příjem 37 zl. 13 $\frac{1}{2}$ kr. konv. m. Počet chudých neudán. Vedle toho je v N. špitál pro 4 schudlé občany a 4 měšťanky pod patronátem města, jež je zároveň majetkem špitálského statku N., v deskách zemských zapsaného.

Prostředky komunikační s okolím byly pouze cesty venkovské. Nejbližší pošta byla ve Voticích.

Načerac (Načeradec, Naczerath, Naczeradium), 13 $\frac{1}{2}$ hodin jihových. od Prahy, 4 hod. jihových. od Votic. Město ochranné mělo 200 domů, 1625 obyv., z nichž 3 čísla náležejí k špitálnímu statku Načerackému. Je zde děkanský chrám sv. Petra a Pavla, 1 děkanství a 1 škola, vše pod patronátem vrchnosti, dále 1 vrchnost. zámek s bytem úředního řiditele, s ovocnou, kuchyňskou a ozdobnou zahradou, 1 panský dvůr, 1 vinopalna, 1 měst. radnice, 7 hospod a 3 mlýny.

Mimo město leží samoty Podol, $\frac{1}{3}$ hodiny jihozápad., 3 čísla, vrchnost. dvůr a ovčín, pivovar na 16 sudů, a 1 cihelna.

Mraviště, $\frac{1}{2}$ hod. sev.-západ., 2 čísla (náležející špitálskému statku) mezi nimi mlýn.

Širočina, $\frac{1}{2}$ hod. sev., zrušený dvůr,

Batkovský mlýn $\frac{1}{4}$ hod. severně.

Kostel dle Schallera vystaven již 1140. Dle děkanské pamětní knihy zřídili ho r. 1273 Přibislav, Vratce a Přibík, majitelé panství a přidali duchovního. V knihách erekčních přichází r. 1375 jako farní a byl tehdy sv. Václavu a Vojtěchu zasvěcen. Kaple bolestné P. Marie v něm s vlastní kazatelnou a varhanami vystavěl r. 1734 hrab. Frant. Jos. Stahremberg. Zvláštní 107 centů těžký zvon daroval 1512 Zdeňko z Uppy. Nalézá se ve vlastní věži. K N. jsou přifařeny vsi Volešná, Pravětice, Vračkovice, Daměnice, Slavětín (statek Lukavec, kraj Čáslav.). Před r. 1652 byla Louňovice filiálkou Načerace, před r. 1711 Pravonín a před r. 1778 Smilovy Hory (kraj Tábor). Zámek vystavěn r. 1734 od hr. Fr. Jos. Stahremberga, radnice r. 1738 od města. Načerac měl městského starostu a zkoušeného listovního. Obyvatelé, mezi nimi 3 žid. rodiny, žijí se hospodářstvím a provozují živnost více jako vedlejší zaměstnání.

1. Volešná blízko města, ves 23 domů, 187 obyv., mezi těmi 2 žid. rodiny.

Stranou leží samoty Jizbice $\frac{3}{4}$ hod. již., vrchnost. dvůr a ovčín, a 2 domin. domy.

Trepka, 1 hod. již., vrchnost. myslivna, 1 hostinec.

Zales $\frac{3}{4}$ hod. jihových., 1 vrchnost. dvůr,

mlýn Bladin s pilou 1 hod. na východ. (?)

2. Pravětice $\frac{3}{4}$ hod. sev. záp., od N., 37 domů, 277 obyv., 1 žid. rodina. Má 2 mlýny.

Stranou leží panský dvůr **Stahremberg**.

Od této vsi patřily 2 domy k panství Ml. Vožice resp. Kamberk a 3 domy k statku špitálskému v Načeraci.

3. **Vračkovice**, $\frac{1}{4}$ hod. sev.vých. od N., 33 domů 241 obyv., 2 žid. rodiny. Od této vsi patřilo 11 domů špitálskému statku v Načeraci a 8 domů patří k 2, svobodnické čtvrti kraje čáslavského.

4. **Daměnice**, $\frac{3}{4}$ hod. jihozápad. od N., 53 domů, 331 obyv., má 1 mlýn. Od této vsi patřilo 20 čísel k panství Ml. Vožice (statku Kamberk) a 7 domů (mezi těmi 2 žid. rodiny) k 3 svobodnické čtvrti Řimovické.

Stranou leží $\frac{1}{2}$ hod. jihových. samota **Bozein** (u Schallera Božen, na mapě Kreybichově Wosin) 5 domů dominikálních na emfyteutických pozemcích dvoru.

Mimo to náležely k panství Načerac od **Stojslavic** (1 svobodnická čtvrt Táborského kraje) 6 domů a od **Bukové** (2. svobodnická čtvrt kraje Čáslav) 1 dům.

Špitálský statek Načerac.

Toto městské obci načeracké náležející a k vydržování zdejšího špitálu určené panství sestávalo z různých částí, jednak k panství načerackému, jednak k cizím panstvím patřících míst a sice:

Z 3 domů v Načeraci, 3 domů v Pravěticích, 11 domů ve Vračkovicích, 1 domu v Řimovicích (panství Vlašim), 11 domů v Stojslavicích, 2 domů v Tisku (2. svobodnická čtvrt kraje Čáslav.) a 3 domů v Bukové.

Rozsah užitečné půdy dle katastrálního sumáře:

	Dominikální		Rustikální	
	jitra	sáhy	jitra	sáhy
role orné	2	529	266	434
role pusté	—	—	2	464
louky	—	—	45	1146
zahrady	—	—	6	1398
pastviny	—	—	15	1003
lesy	4	38	29	804
vůbec	6	667	366	449

Stav dobytka 30. dubna 1837 na tomto statku byl:

3 koně, 126 hovězího dobytka (51 krávy, 28 jalovic, 8 krmných volů, 35 tažných volů, 4 huláci), 73 ovcí (51 starých, 22 jehňat), 45 vepřů.

Příspěvky k dějinám Načerace.

Směna farářů v Načeraci a Lnářích.

1392. Sexta feria post f. Convers. s. Pauli die 26. m. Januarii. D. Velislaus dictus Fides plebanus ecclesie in Načeracz meliori modo x fecit constituit et ordinavit suum verum et legitimum procuratorem Simonem de Slawyeticz et Johannem de Otoslawicz, notarios publicos, ad resignandum dictam suam ecclesiam ex causa permutacionis eum d. Nicolao plebano ecclesie in Lnarsz pro eadem ecclesia sua et ad petendum eandem resignacionem. Et d. Nicolaus Wenceslaus Durass, Valentinum de Sadek et Nicolaum de Lompnicz (sic).

(Tadra, Soudní akta III. 11.)

1392. Sabbato prox. ante Reminiscere die IX. m. Marcii.

Wenceslaus plebanus ecclesie in Tassow Olomuc. dioc. protestatus est, quod ipse paratus esset sac. subdiaconatus gradum die hodierna suscipere, si hodie ordines clericorum celebrati fuissent, sed quia per ipsum non stat sed per loci ordinarium, presentibus Nicolao plebano in Naczeracz, Valentino de Sadek. (Tingl, Acta judiciaria.)

1392. Načerač. Quarta feria prox. ante f. Nativitatis s. Marie die IV. m. Septembris. In causa super ecclesia parochiali in Naczieracz responsum est articulis per procuratores parcium, prout circa eosdem continetur, terminus ad probandum pro prima dilacione hincinde ad VIII dies. (Tadra, Soudní akta III. 80.)

1392 v říjnu. In causa super ecclesia in Naczeracz resumpta est causa et doctum est de statu cause, quis terminus pendet ad probandum pro prima dilacione, terminus ad hoc faciendum ad XIV dies et decretus est notarius pro recipiendis testibus. (Tadra, III. 91.)

1392. Sabbato proximo, ante f. s. Martini die IX. m. Novembris. In causa super ecclesia in Inferiori Brenna, in Naczeracz et s. Nicolai in Grecz reportata sunt dicta testium per Johannem Orben in presencia procuratorum dictarum causarum, terminus ad publicandum quarta feria proxima. (Tadra III. 95.)

1392 v listopadu. In causa super ecclesia in Naczeracz mag. Petrus procurator d. Nicolai duos testes videlicet Nicolaum et Nicolaum Zabitecz pro secunda dilacione produxit, qui juraverunt dicere veritatem et publicata sunt dicta testium salvo examine dictorum testium, terminus ad excipiendum ad VIII dies. (Tadra III. 96.)

1392 Načerač. In causa super ecclesia in Naczieracz oblate sunt hincinde excepciones et d. Andreas Zabitecz obtulit confirmationem ultimi rectoris cum presentacione, terminus ad producendum omnia et singula, quibus partes uti volunt, secunda feria proxima post festum s. Thome. (Tadra III. 100.)

1392 v prosinci. In causa super ecclesia in Naczieracz terminus ad idem ad producendum omnia et singula secunda feria proxima. (Tadra III. 104.)

1392 v prosinci. In causa super ecclesia in Naczieracz terminus ad idem ad producendum omnia intra sex dies et prima die juridica post festum nativitatis Christi ad contradicendum et dominus in contumacia (?) et in causa, si proposita non obstant, conclusit. (Tadra III. 105.)

1393. Načerač. In causa super ecclesia in Naczieracz mag. Petrus procurator d. Nicolai quoddam instrumentum publicum extractum de tabulis terre regni Boemie in presencia Andree Zabitecz produxit, de cujus produccione Andreas Zabitecz non consensit, sed petivit habere in causa presenti pro concluso et terminum pro audiendo definitivam ferri sententiam assignari. Et d. Johannes habuit pro concluso, terminus ad ferendum sententiam, quando d. vicarius cum actis fuerit paratus. (Tadra III. 107.)

1393. Načerač. In causa super ecclesia in Naczieracz d. Johannes vicarius x. mandavit Petro subdiacono, quod super illis eriminibus, pro quibus fuit infamatus et scalatus, feria quarta proxima hora eadem se purget manu tertia sui ordinis vel majoris. (Tadra III. 116.)

1392. Načerač. In causa super ecclesia in Naczieracz d. Johannes vicarius x. a Petro nato Wilhelmi de Naczieracz receptis juramentis consuetis ipsum ad eandem ecclesiam instituit et confirmavit et curam animarum . . . ejusdem ecclesie seu porcionario eidem commisit . . . et mag. Petrus procurator d. Nicolai protestatus est de gravamine et appellando, presentibus mag. Vito avvocato, Mauricio Machuta procuratore consistorii, d. Petro plebano in Porzeczian, Przibicone de Bor, Valentino de Sadek, Andrea de Praga, notariis publicis.

(Tadra, III. 116.)

1393. Farář v Načeraci dlužen 12 kop panošim z Předbofic.

Constitutus personaliter coram d. Nicolao Puchnik officiali et vicario X d. Petrus plebanus ecclesie in Naczieracz non compulsus x fassus est et recognovit, se teneri et debitorie obligari in 12 sexag. gross. den. Prag. in pecunia parata Przibiconi clienti de Przedborzicz et Budislao patri ipsius, quam pecuniam dixit se pro debitis suis exposuisse, que contraxerat litigando pro dicta ecclesia, quam quidem pecuniam ipse plebanus sine dolo et fraude quibuscunque occasionibus proculmotis promisit prefatis creditoribus suis Przibiconi et Budislao dare et solvere plenarie ac in toto in festo s. Galli venturo de proximo sub pena excommunicationis, cui se sponte et libere submitit renunciando omnibus excepcionibus juris vel facti quoad premissa, presentibus Georgio Wenceslai de Horziessouicz subdiacono, Przibicone dicto Biel portario curie archiep. Prag. Tenetur de obligatione plebanus XII gross.

(Tadra III. 143.)

1396 stalo se narovnáni o dědictví Vavřince kněze v Hořovicích u přítomnosti Mikuláše plebána v Načeraci.

(Tadra, III. 217.)

1397. In causa super ecclesia in Potworow monitus d. vicarius per d. Wolffardum plebanum in Tusta x, presentibus d. Jaxone in Bobouicz, Herosone in Naczieracz ecclesiarum plebanis. Martino de Chiss, Bernhardo de Tekendorff, notariis publicis, et Gezowczone cliente.

(Tadra III. 278.)

1397. Farář v Hrádku u Vlašimě Martin byl dlužen kanovníkovi pražskému Františkovi 15 kop grošů. Pleban kostela v Načerač Hersso slíbil rukou společnou a nerozdílnou v předepsaných termínech dluh ten s Martinem zaplatiti.

(Tadra III. 281.)

Zápisky o penězích přijatých v kanceláři arcibiskup., sepsané bezpochyby Dominikem z Budějovic písařem.

1398. Item d. Hersso de Naczieracz per quendam presbyterum 1 sexag. gr.

Item d. Hersso de Naczieracz per quendam vectorem . . . 2 sexag.

(Tadra III. 413.)

1402 v červnu. Jména farářů v Otrybech a Slavošově. Constitutus personaliter coram d. Jaroslao x d. Johannes plebanus in Ottrib, volens permutacionem pro eadem ecclesia sua pro ecclesia in Slawossow finaliter consumare, promisit Cunasskonem de Czihoscz residentem in Hodkow in causa, quam eidem Cunasskoni quidam Jaroslaus presbyter de Naczerač natus Bechonis, olim conventor fructuum ecclesie ibidem in Ottrib, coram abbate monasterii s. Marie Scotorum in Wyenna movet et movere intendit, suis propriis sumptibus laboribus et expensis defensare et ipsum ab impetitione predicti Jaroslai infra unum annum

absolvere et liberare, ad premissa fidejussores suos dd. Petrum in Hodkow et Johannem in Slawossow, cum quo permutare intendit, ibidem presentes constituit, sub pena excom., cui se predicti dd. plebani sponte et libere submiserunt. presentibus Johanne dicto Passeka armigero, Johanne notario de Praga, Petro Polak. (Tadra IV. 138.)

1403 Convencio ecclesie parochialis in Dyuissow. Constitutus p. coram mag. Adam decret. doctore archidiacono Gradicensi in ecclesia Prag. administratore in spirit. archiep. Prag. d. Laurentius plebanus ecclesie in Diuissow non compulsus x fassus est et recognovit, se omnes et singulos fructus redditus et proventus ejusdem ecclesie sue nihil pro se reservando d. Jaroslao presbytero de Načeracz a festo s. Dominici nunc pro x. transacto ibidem presenti ad tres annos continuos exposuisse quolibet anno pro X sexag. gr. den. Prag. cum media sexag. Quas quidem pecunias prefatus d. conventor predicto d. plebano solvere promisit in terminis infrascriptis, primo in f. s. Galli proxime venturo III. sexag. cum media. inf. s. Georgii III. sexag. cum media et inf. penthecostes deinde secuturo III. sexag. cum media, item pro residuis duobus annis — in eisdem terminis et per tantundem sup excom. pena Item est expressum, quod d. conventor omnia onera dicte ecclesie incumbencia solvere tenebitur et debet sine contradiccione preter decimam papalem. — Item quod d. conventor in revolucione dictorum trium annorum tenebitur et debet relinquere agros ita bene seminatos, prout se de eisdem intromisit, promittentes dicte partes ipsis hincinde tenere et inoliolabiter observare . . . sub excom. pena predicta et pena X sexag. gr. den. Prag. parti tenenti per partem non tenentem solvendarum etc. Acta sunt hec a. D. 1403 die 17. m. Aug., presentibus Thoma de Novadomo procuratore consistorii Prag, Petro Polssa notario publico. (Tadra IV. 245.)

Ve starém mšálu Načerackém připomínají se někteří předkové rodu Šelmberského, totiž Přibyslav, paní Vratka, Přibík, kterýž kůr v kostele s bratřími svými postavil, když se psalo l. p. 1278 (?), paní Svata, Čeněk, Vítek, Maršik. K tomu i to dodáváme, že snad panství Šelmberské, nežli je Buzici k držení svému ujali, Vítkovcům náleželo, o Načeraci, jenž potom také Buzicům patřil, se to aspoň s jistotou ví. (Sedláček, Hradý IV. 221.)

Přibík ml. z Šelmberka r. 1359 19. listopadu měl pátý hlas podací kostelního v Načeraci (Lib. conf. I. B. 9.) Vedle něho vyskytují se jako patronové bratři: Heřman, Mareš, Beneš a Vítek z Šelmberka. O Heřmanovi a Benešovi pozdější památky mlčí, ale o ostatních obou častěji se dotýkají. Bratři ti založili totiž r. 1365 19. června při kostele svém Načerackém kapli všech svatých, která podnes stojí a na sev. straně znak pánů ze Šelmberka zazděný ukazuje. Na vydržování kaplana zapsali některé platy v Načeraci, Linci a Březině (Borový, Libri erectionum I. 51., L. conf. I. G. 5.) Jiný oltář při téže kostele sv. Václava a Vojtěcha založil Mareš 1375 20. června a nadal jej platy svými ve vsi Bělčí. (Tamže 104, L. conf. III. C. 11.) K tomu oltáři podával r. 1380 7. dubna kněze Jindř. Šelmberka (tuším příbuzného), jenž tu byl až do smrti své a r. 1405 zemřel. (Lib. conf. III. D. 20, VI. F. 18.)

Mareš podílu na hradě Šelmberku neměl a bydlel od r. 1375 na dvoře Podolí pod Načeracem. Jeho snad syn byl onen Vítek z Podole,

jinak ze Šelmberka, jenž r. 1390 dne 25. června ke kapli Všem sv. a r. 1395. 27. února ke kostelu farnímu v Načeraci kněze podával, ač není li to bratr Maršův svrchu řečený. (Tamže V. A. 7, M. 3)

V držení Podole a podací v Načeraci následoval potom Jindřich Šelmberk z Kraví Hory, jenž již Běleč nemaje, plat níže psaného oltáře sv. Václava z téže vsi na Pravěku převedl r. 1406.

Lib. erect, VII. f. 65 (lib. erect. VII. f. 137.)

Týž se připomíná jako patron oltářů sv. Václava a sv. Vojtěcha a všech sv. a r. 1407—08 oltáře sv. Jana a Pavla.

Bratr jeho Přibík Šíp ze Šelmberka (r. 1387 † 1420) držel některé statky na Moravě, též část Načerace. Byl ženat dvakráte: se Zdinkou z Odlochovic (r. 1390—1406) a Eliškou (1409—20).

(Lib. conf. VI. F. 16, 18. G. 4 P. 3. Q. 2.)

Tolik o větví Načeracké pánů ze Šelmberka.

Co se hradu Šelmberka dotýče, držel jej r. 1371 Čeněk, po němž snad Ondřej ze Šelmberka, bratr jeho následoval. Týž prodal r. 1380 12. ledna desátky své, jež měl na 4 dvořích kmecích v Načeraci a porostlinu (rubetum) řečenou Roháčov Michalovi faráři v Načeraci. (Acta jud. 1380—84 C. 1.) Potom zmizel jeho jméno a poroze 1408 i jméno pánů ze Šelmberka ze zdejší krajiny.

(Libri erect. VII. M. 8.)

Materna Vožický z Ronova asi v letech 1422—25 učinil vpád do okolí Načerackého, ve vsi Olešné pobral sousedům dobytek a zavezl jej na Vožici. A tu sousedé poslali k němu rychtáře s jinými sousedy a vyplatili dobytek, davše 2 gr. z ovce.

(Sedláček, Hrady IV. 231.)

R. 1576 ten pátek před sv. 3 králi Jan Leskovec, majitel panství Cerekvice, jedá v ulici při městečku Hořepníku, potkal se s knězem Janem, farářem Načerackým, on jel na saních maje při sobě „dyjnovitou“ (Sedláček, Hrady I. 215.) nějakou Martu, ženu cizí, kteréž u sebe máti vrchnosti své vysoce se odřekl. Tu Jan zastaviv se s knězem, učinil k němu řeč a bezpochyby mluvil o věcech, pro nichž mu nic nebylo. Neb po té řeči kněz k němu promluvil a těmito slovy se ozval: „Tys j . . . kem bestia cornuta!“ Z těch příčin psal Jan kněmu ceduli fezanou, „znáti se k tomu, že jest tak lehkomyšlná, nectná i nevážná a knězi nenáležitá slova k němu, jakožto k jednomu soudci a kmetu zemskému a radě J. M. C., čehož se jemu od žádného z nejvyšších stavů nikdy tak nepříhodilo, zúmyslně a všetečně promluvil“, avšak kněz odpovědi nedal. Před soudem odpovídal farář, kdyby byl Jan pokojně jel a jeho s pokojem nechal, nebylo by k takovým řečem přišlo, ale Leskovec pryč příčinu dával. (Reg. 17, J. K. f. 94—98.)

Dluhomil ze Bzové byl svědkem, když 1384 soused jeho Ludvík z Pravětic nějaké nadání učinil kostelu v Načeraci.

(Lib. erect. IX. A. 9.)

Jitka z Bzové prodala roční plat 2 kopy v Daměnicích r. 1420 23. září sestře své Dorotě z Daměnic.

(Rel. tab. II. 178, Arch č. III. 493.)

Tvrz Bzová dostala se po r. 1430 v držení vladyk Pravětických, kteří ji r. 1545 obci Tábořské prodali. R. 1547 dostala se Bzová zase k Pravěticům a odtud před r. 1586 k panství Šelmberskému.

(Sedláček, Hrady IV. 244.)

Václav, Aleš Vykyř a Jiřík Šebířovští z Křekovic prodali 1523 9. prosince tvrz, dvůr a ves Šebířov s podacím, ves Popovice, ves pustou Lhotu, jednoho člověka v Křekovicích a díl vsi Daměnic Albrechtu Ciplovi z Kravska za 775 kop gr. č.

(Archiv Třeboň, DZ II. 9. 20.)

Maria Markéta Johanna Švendová prodala statek Kamberk, k němuž náležel k tomu městečko vsi Podvorec, část Daměnic a Pravětice, Hrnčíře, Skryšov, Kocov a Osná r. 1700 2. ledna Frant. Ferd. říš. hr. Khüenburkovi za 51.000 zl. a 100 důkátů klíčného.

(Desky z. 409. L. 21.)

Jan jinak Otrád řečený koupil 1396 se Štěpánem farářem Vožickým několik dvorů kmečích v Daměnicích, kteréž jakož i dvůr kmeč v Podolí, Vožickému kostelu přikázali, ačkoliv o tom vyznání ani před deskami ani před soudem duchovním neučinili. (Sedláček Děje Vožice Ml. 9, 24). Jan r. 1414 nějaké věno v Daměnicích prodával.

(Rel. tab. II. 106.)

Jiný Jan Otrád z Vitanovic r. 1454 dostal platy v Pravětích Podolí a Daměnicích, odumřelé po svrchupsaném Janu Otrádovi, jež dědičné záduší Vožickému náležely. — S tímto porovnal se Jan Otrád smlouvou dobrovolnou a kostelu r. 1460 právo své k platům v Daměnicích ve desky vložil. (Rel. tab. II. 303.) Dorota z Lidečovic koupila od Jana z Vitanovic a Petra z Moravce r. 1414 věno zapsané na jednom dvoru v Daměnicích.

(Rel. tab. II. 106.)

Jakž se vidělo, že není naděje k uzdravení Soběslava I., začalo se obrátiti panstvo na Vyšehradě k poradám, kteréž se daly dílem ve dne, dílem v noci, o volení nového knížete. Načerát byl v radách těchto přední, na nějž všichni druzí se ohlíželi. Pánem měl se dle úmyslu jejich státi ten, o němž by se nejspíše mohli nadíti, že nebude poroučeti mnoho ze své vůle. Soběslav zemřel 14. února 1140; již 17. února Vladislav II. posazen na knížecí stolici.

(Tomek I. 132.)

R. 1423 vytáhli Pražané proti Táborům. Vojsko, pěší i jízdné, v počtu prý silné táhnouc nepechybně přes Benešov, jalo se předně obléhati tvrz Kříženec v krajině mezi Vožicí a Načeracem, která byla asi nejkrajnějším pevným místem Táborů nejbližše krajín tehdaž pod panstvím Pražanů stojících . . . Pražané musili od obléhání Křížence upustiti.

(Tomek, III. 277.)

Vinici u hory Vidovle v okolí Prahy v výměře 14 korců, kde našel se dvojitý lis, r. 1483 koupil Václav Voračický z Paběnic od Marty z Hradiště, vdovy po Václavu Načerackém za 201¹/₂ kopy.

(Tomek VIII. 233.)

Jan z Načerace byl 1461—71 číšníkem (šenkem).

(Tomek IX. 263)

Ku knihám městským v Praze přišlo k právnímu jednání za dobu válečnou r. 1536 kupců a kramářů 18. Barták, kramář z Načerace, jenž kupuje na N. Městě dům r. 1433.

(Winter, Dějiny řemesel 893.)

1371 Nicolaus de Naczeracz vendidit religiosis.

(Pozůstatky I. 439.)

Wok de Rotsteyna conqueritus super Naczerat de Koneczchlumye, quia tecerunt sibi dampnum cum cus posse per rapinam in Lhotie, he-

reditate sua. Perdicio equis, pecoribus, diversis domesticis rebus, quemlibet pro quingentis mar. arg.

Item idem conqueritur super Lewam de Koneczchlumye, Hermanum ibidem, quia quando Naczerat et Pacoclav de Koneczchlumye fecerunt sibi dampnum cum suo posse per rapinam in Lhotie, hereditate sua — perdicio equis, pecoribus diversis domesticis rebus — hoc ipsis susceperunt et usi sunt, quilibet pro Quingentis marcis argent . . .

(Pozůstatky I. 57.)

Načeračtí svědčí o zboží ve Mravišti.

(Výpisy ze starých desk dvorských XV. 129.)

V Načeraci, 7. Nov. 1437.

Já rychtář a konšelé městečka Načerace vyznáváme tímto listem zjevně každému, kdož jej čísti neb čtuce slyšeti budou, že slovatný Jan z Mraviště, řečený Sekyrka, ještě v své živnosti přivolal nás k sobě, a před vámi dobrovolně dal jest dědictví své v Mravišti i jinde, kdež jest kolivěk měl, příteli svému Mikulášovi řečenému Rabas a jeho přátelům budoucím, tak mocně, se vším právem zemským i se vši ohradou, jakož jest sám držal dědicky bez překážky, a jestližeby kdo k tomu nechtěl věřiti, což v tomto listu píšem, ale chtěli bychom to ústně vyznati, tu kdežby jemu toho potřebí bylo aneb jeho přátelům. A toho na svědomí já rychtář a my konšelé své pečeti sme k tomu listu přivěsili. Jenž jest dán a psán v Načeraci, lék od narození syna božího 1437, ten čtvrtek po Všech svatých.

(Archiv český I. 420.)

R. 1413. 20. Febr. Král Václav rozkaz vydal, aby vojsko královské pod Kykěfem z Myšlína, purkrabím hradu Pražského, a vojska pánů českých i biskupa litomyšlského ve středu před nedělí Estomihi (1. března) v Načeraci se strhly a nazejtří potom městečko Pacov, rytíři Malovcovi náležející oblehly.

(Archiv český II. 525.)

Ondráček Načeradský Janovi Rosenberskému: v nesnázích s purkrabím Zvikovským 1464 4 Julii.

Službu svou vykazují TMti pane, pane mně příznivý! VMt, rač věděti, kterak Petrovský, purkrabí ze Zvikova, pohrázku činí lidem svým, jakožto rychtáři z Radinovic, že by 'se mnou bez konšel soudit, a dotýče že co se kruntu dotýče, že toho bez TMti souditi nemáme, míně jeho káratí proto. I milý pane! Věřím já VMti, že toho neráčíte dopustiti aby on, neb kdo jiný, lidi mé, kterýchž udržení sem, proč káral; neb budouli lidé moji jemu aneboli komu jinému co vinni, jáť na ně každému spravedlnosti udám a dopomohu. A seč bych sám nemohl býti, o to bych se utekl k M. Tvé, jakožto ku pánu svému milostivému, neb to víte, že což jest věcí pilných, že to na MtT. znáším a k MT se utíkám. A VMt přidala mi jest k řadě p. Vil. Kozského, kterýž jest purkrabí na Mousnice, a kdo mi MtT jest nerozkázal, abych já aneb lidé moji se utíkali k Petrovskému, neb Mt T. to dobře ví, že co za Petrovského a za jiných úředníků jest spustlo, že to já opravuji a osazuji. A Petrovskému to vděk není, že já s lidmi milostivě nakládám a je osazuji, a z lidí chce bráti pokuty, proti mně lidi béte a pravě, že v krunťích já nemám rozkazovati. A lidé praví tak, bychom věděli, že by Petrovský měl nám rozkazovati, nechtěli bychom tu polúletí sedeti ani se nic opravovati. I vždyť věřím Mt T., že Petrovskému přikážeš; ať on proti mně lidi nebúří a ať jich spokojem nechá a V. Mtí škody nečiní, aby se

lidé mohli osazovati a já at tak jich v držení jsem podle těch úmluvě, kteréž s Mtí V. nám, neb jí v těch věcech tak vždy zachovával sem se a vždy se zachovati míním. A kteréž jí úředníky mám, tiť se dobře hodí V. Mtí, a takéť vím, že žádnému křivdy neučiní. Datum feria 4. die s. Procopii. Odpovědi milostivé žádám po tomto postu.

Ondráček Načeradský od Hory, služebník váš.

Vysoce urozenému pp. Janovi z Rožmberga, seděním na Krumlově, mně příznivému. (Archiv č. VII. 248.)

Sbirka písemných památek rodu Hrochů z Mezilesic od r. 1440-1639.

Uveřejňuje JOS. HROCH.

(Pokračování.)

Roku 1608 14. března.

V pátek po neděli Oculi stala se smlouva přátelská mezi uroz. p. Kašparem ml. Rudckým z Rudc, cí. komorním služebním, a p. Janem Hrochem z Mezilesic, cí. hejtmanem panství Dobříšského, jakožto vlastním strejcem a poručníkem Jana Hrocha ml. z Mezilesic, syna po někdy uroz. p. Samuelovi Hrochovi z Mezilesic, bratru jeho vlastním, pozůstalého a to taková smlouva: Jakož jest někdy uroz. pani Barbora Rudcká ze Skalice, předešlá manželka téhož pana Kašpara Rudckého z R. učinila kšaft a odkázala statek svůj témuž panu Kašparovi ml. z Ruc, manželci svému, tu jest p. Jan Hroch z Mezilesic témuž kšaftu místa dáti nechtěl, že by týž kšaft od ní p. Barbory nepořádně na škodu dotčeného sirotka, syna jejího, učiněn býti měl. Kterážto rozepře jsouce při právě St. M. Pr. vyslyšána, jest výpovědi takovou podělena, že jest pan Jan Hroch k ruce dotčeného sirotka odporu svého neprovedl, nýbrž, že z odvodu téhož pana Kašpara ml. to vše se jinak patrně našlo, že jest ten kšaft pořádný. — I porovnali se, — že týž kšaft ve své celosti má zůstat a p. Kašpar ml. toho všeho statku po manželce jeho má užítí, naproti tomu p. Kašpar ml. Rudcký jeho sirotka Jana ml. Hrocha z Mezilesic při odkazu dvou tisíc kop m. zůstavuje, k též summě pět set kop m. přidává.

Rukop. č. 2232 f. 357, arch. m. Prahy.

Na hradě Pražském, 1608 30./7.

Rudolf II. ratifikuje smlouvu mezi Kašparem Rudckým z Rudc a Janem Hrochem z Mezilesic v kšaft někdy Barbory Rudcké ze Skalice, manželky téhož Rudckého, uzavřenou dne 14. března 1608 a dává své svolení, aby do desk zemských vepsána byla. —

Rudof II.

Urození a slovutní věrní nám milý. Vězte, že jsou na nás poníženež vnesli slovutní Kašpar ml. Rudcký oc, komorní služebník náš, a Jan star. Hroch z Mezilesic, hejtman panství našeho Dobříšského, věrní naši milí, oznamujíc, kterak jsou nemalý čas soudnou rozepří o kšaft někdy nábožně Barbory ze Skalice, manželky nadepsaného Kašpara Rudckého, jemuž jest týž Jan Hroch při právě Starého města Pražského na místě Jana Hrocha ml.,

strejce svého a sirotka po někdy Samuelovi Hrochovi, bratru jeho zůstalého a s touž Barborou ze Skalice splozeného, let nemajícího, odpor vložil, činiti jměli, vidouce s obojí strany, že ten soud a rozepře s dobrým sirotčím býti nemůže a jim se tu tolikéž nemalé zaneprázdnění a obmeškání v povinnostech jich činí, jsou mezi sebou jistou smlouvu, kteráž jest dátum léta od narození Syna Božího tisícího šestistého osmého v pátek po neděli postní Oculi, skrze osoby a přátety od nich k tomu dožádané učinili a nám ji k přehlednutí a další ratifikaci naší císařské oc podali. Kteroužto uznavše býti slušnou tak, že se to k dobrému téhož sirotka stalo, protož jí sobě oblibovati a vám při iom milostivě poroučeti ráčíme, když koliv toho nadepsaný Kašpar Rudcký a Jan Hroch při nás vyhledávati budou, abyšte je na tuto relaci naší do desk zemských král. Českého vepsati a vložiti nařídili. Vědouce, že na tom jistou a milostivou vůli naši císařskou naplníte.

Dáno na hradě Pražském v středu po sv. Jakubu léta oc.
Rudolt II. Ad mandatum Sacrae
Caes. Mtis. proprium.

Sdenko Ad. Popel de Lobkovicz
S. R. Boemiae Cancellarius.

Jan Menczl.

Urozeným a slovutným N. ouředníkům menších Pražských
desk zem. král. Českého oc věrným našim milým oc.

Opis zem. arch.

R. 1609.

Jan Hroch z Mezilesic J. M. cí. hejtman panství Dobříšského, pohání Jiřího Mikuláše Chrt z Ertína.

Viniti jej chce ze slov hanlivých a to takových. Jakož jest on Jiří Mikuláš Chrt z Ertína, před některou nedělí, léta pomínulého 1608, před dobrými a poctivými lidmi, jdouce cestou spolu, kdež jest na Ondřeje skotáka, kterýž mnoho let za pasáka sloužil, on za nějakým dřevem v poly stál trefil, jdouc on Jiří Mikuláš Chrt s ručnicí, jemu řekl: vidíš, že s ručnicí jde. Kdyby tu pan hejtman byl, totiž on Jan Hroch z Mezilesic, že by jemu toho netrpěl a on Jiří Chrt jest jemu proti tomu za odpověď dal. »A co jest mi po té šelmě, hejtmanu Dobříšským,« kterýmiž to slovy totižto »co jest mě po té šelmě hejtmanu Dobříšským«, jest on Jiří Mikuláš Chrt jej Jana Hrocha z Mezilesic na jeho dobré poctivosti náramě a vysoce zhanil, nemaje se toho proti právu a zřízení zemskému dopouštět, i že by se k výš jmenovavým slovům hanlivým přiznal, na to od něho skrze ceduli řezanou světlle, a na kteréžto odvolání, s kterouž by se spraviti mohl, vede téhož práva a zřízení zemského, žádaje, jakž týchž poselství a cedule řezaná to vše v sobě šir obsahuje a zavírá. Na kterýžto poselství ceduli řezanou dáváje, on Jiří Mikuláš Chrt z Ertína, jemu Janovi Hrochovi z Mezilesic, vedle práva a zřízení zemského, skrze ceduli řezanou, svou odpověď dal, aby on Jiří Mikuláš Chrt táž slova, témuž Ondřejovi skotákovi o něm Janovi Hrochovi mluvíti, na poctivosti jeho haněti neměl, tomu jest odepřel. Na kterýžto dvoru, jeho Jiříka Mi-

kuláše Chrta, nemoha on Jan Hroch přistáti, k němu takové hanění hledí. Proto aby stál a z téhož hanění práv byl.

D. Z. m. 99, D. 19.

R. 1610. Jan Kašparyn, měšťanín Nového M. Pražského pohání Jana Hrocha z Mezilesic J. M. císařského hejtmana na panství Dobříšském.

Viniti jej chce z nářku cti a to takového:

Jakož jest týž Jan Hroch z Mezilesic leta nynějšího 1610. v sobotu po Velikém pátku jenž slove, přijevší na koni do dvora kmetčího, po někdy Janu Krašovským ze Skal, vlastním otci Anny manželky Jana Kašparyna, na svrchu psaném panství Dobříšském, nedaleko Dobříše, kdež slove na Poustkách, ležícího. Ve kterémžto dvoře, před tím, ve středu po neděli Květné, před dotčnými Jan Krašovský ze Skal jest umřel a spatřivše, předem jmenovaný Jan Hroch z M. téhož Kašparýna od výš dočtěného dvora na koni ku Praze cestou jeti, na téhož Jana Kašparýna, často jmenovaný Jan Hroch z Mezilesic volal jest řečí německou takto: „Du sakramenti Šelm, und Dieb khum vider zurik.“ Česky vykládá se takto: „Ty sakramenská šelmo a zloději, vrat se zase na zpátek.“ Mezi kterýmižto od něho Jana Hrocha z Mezilesic na téhož Jana Kašparýna takto německým jazykem volaným, slovy těmi, kteréž na česko vykládají takto: „Ty sakramenská šelmo a zloději“ často psaný Jan Hroch z Mezilesic, téhož Jana Kašparýna na jeho dobré cti, sakramenskou šelmou býti, jest ve cti jeho nařekl, toho je tak dopustiti a jeho tak na jeho dobré cti nařikati nemaje. Protož aby stál. Vloženo před sv. Jiřím.

D. Z. m. č. 163, H 3.

R. 1611. Hejtmanu na Dobříši, p. Janovi Hrochovi z Mezilesic, od Pána p. Jana Jiřího ze Švamberka, dne 3. února 1611. —

Urozený pane hejtmane, příteli náš milý.

J. Mil. cis. pan N. N. rada a nejvyšší komorník král. Českého, urozený p. p. Jan Jiří ze Švamberka na Vorlíku, stěžuje sobě před námy, kterak učinivše Vám roku lonského, Adam Čojka z Chlýstova, úředník páně statku Vorlického, dvoje psaní, příčině Kříže Kaliny, ze vsi Milešova, podaného páně, kterýmž od Křištofa rychtáře a hajného ze vsi Zadních Chlumů podaného J. M. cis. Vám k správě náležejícího, něco dřev votýpkových zasvobodna a nezávadně koupil, a ty jemu také zaplatil. A plujice stěmi sem ku Praze, žeby mu jest na mejtě ve městě Kamejku obstaviti měli.

Žádajice nás na místě téhož pana komorníka nejvyššího, abyste dočtěného podaného J. M. k tomu přidržely, aby téhož Kalinu v tom zastoupil a neb jemu zase peníze jeho navrátil. Načež žeby ste témuž úředníku až doposavád žádné odpovědi dáti neměly.

Žádajíc Vás při tom, na místě téhož podaného svého za opatření. I chtějce té věci, co se tu a jak mezi týmiž podanými zběhlo s gruntem vyrozuměti. Protož jménem a na místě J. Mil. císařské Vám poroučíme, abyste nám o tom všem, vyptajice se na to, zprávu Vaši ihned na komoru učinily, tak abychom pánu

zase jistou odpovědí jak spraviti věděli. Na tom se mějte dobře. Dáno na hradě Pražském ve čtvrtek po památce očistění Blahoslavené Pany Marie, to jest 3. dne měsíce února, léta 1611.

Org. arch. mus. král. Čes. — Dobříš.

R. 1612. Z rozkázání pana purkmistra a pánův, zveden jest i zmocněn Jakubem Kolínským, písařem úřadu rychtářského, urozený pan Jan Hroch z Mezilesic, na místě a k ruce Jana Hrocha odtuž z Mezilesic, strejce svého, a syrotka po dobré paměti panu Samuelovi Hrochovi bratru páně pozůstalého, jakožto poručník jeho Jana, domu řečeného „u Tří králův“ vedle fary Matky Boží před Týnem, zde v Starém M. Praž. ležícího, pro dva tisíce kop míšenských, od dobré paměti paní Barbory Rudcké ze Skalice matky jeho Jana syrotka, kšaftem témuž Janovi synu jejímu, od ní Barbory odkázaných a nevyplacených. Jakž dále žádost jeho Jana Hrocha, na místě Jana sirotka v sobě zvyš obsahuje a zavírá. — Dal od zvodu a zmocnění 2 kopy g, od zapsání 32 g., vše českých.

Actum in cons. H a 4. post Dominiarum Laetare 4. aprilis, Anno 1612, Grunt. kniha m. Prahy, č. 2114.

R. 1612. Zmocněný jest týž pan Jan Hroch, na místě a k ruce téhož syrotka strejce svého na hrazení práva a spravedlnosti, téhož p. Rudckého žádati neměl a jeho dále užití nemá, nýbrž pro týž zvod a zmocnění minaviti, zdvižen býti a vníž přijíti má. Příčiny téhož odporu svého jak jsou právním, před týmž náležeti budou, předložiti neopomene.

Actum in Sexviratu T f 2 — post Dominicam Palmarum 16. aprilis Anno 1612.

Pan Fridrich Rudcký z Rudc, vlastní bratr někdy mlad. Rudckého, odtuž a tak nápadník vlastní po něm pozůstalého, odpor klade zvodů a zmocnění, kterýmž jest rozkázání pana purkmistra a pánův podle žádosti své v úpisu do místa radního Města tohoto, jichž svátek na pondělí po neděli postní Laetare Secunda aprilis, anno 1612 podal. Urozený pan Jan Hroch z Mezilesic na místě a strejce Jana Hrocha odtuž z Mezilesic, strejce svého a syrotka po dobré paměti p. Samuelovi Hrochovi, bratru jeho pana Jana pozůstalého, jakožto poručník jeho pana Jana, domu řečeného u Tří králův, vedle fary Matky Boží před Týnem, zde na Starém M. Praž. ležícího, pro 2000 kop míš. zveden a zmocněn, jakž týchž zvod a zmocnění, Libro contractum Caerulas, fol. 65, jehož actum feria 4. post Dominicam laetare, 4. aprilis anno 1612. Grunt. kniha m. Prahy č. 2114.

Z rozkázání pana purkmistra a pánův a z jistého J. Milost Cís. pana pana presidenta a pánův rad, zřízené komory v království Českém, jiném a místě J. M. C. ponížený, kteréhož jest datům na hradě Pražském v sobotu po památce sv. Matyáše apoštola a ochránce Krista Pána léta 1615. — Správně domu někdy Pikartovic, zmocněn jest a dokonalou pečetí zveden Danielem, písařem a rychtářem městským, urozený pan Jan Hroch z Mezilesic, vedle staršího a přednějšího zvodu na týž dům po Rudckém pozůstalý, pro závadu jeho Jana Hrocha dědičnou a knihami městskými zajištěnou, v dokonalou počestí zvedený. Kopy 2 a od zapsání 2 kopy, vše Českých.

Actum in Cons. F f. 11. Post s. Luk. evangelisty 22. octobris anno 1615. Grunt. kniha m. Prahy. č. 2114.

R. 1614 30. července. Zmocněn jest domu u Pikartův právem nápadním na Jana Hrocha star. z Mezilesic, po někdy Janovi ml. Hrochovi z Mezilesic připadlého pro sumu 500 kop m. dluhu Janovi Kolinovi z Elbinku povinných.

Arch. m. Prahy č. 2114, f. 151.

R. 1621. 5. října. Osvícené kníže a vysoce urozený pane p. nám milostivý. Jaké jest nám V. Kn. M. poručení v příčině pana Jana Hrocha z Mezilesic z jedné a pana Davida Floryna z Lambštejna a paní Doroty Kolinky z strany druhé učiniti a při tom za komisaře naříditi ráčila totiž, abychme my neprodleně snesouce se o jistý den a místo z počátku psané strany předsebe povolali, věci a spisy z strany zvodu do domu slove Pikartovského v St. M. Pr. vedle fary Tejnské ležícího stálého dotýkající od týchž stran předněsti dali v tom sporu a, což by tu dále přináležejícího od nich přednešeno bylo, je s pilností vyslyšeli, všeho bedlivě povážili, dále k tomu, aby ta věc na místě postavena a strany spravedlivého opatření dosáhnouti a porovnány býti mohly, skutečně se přičinili, a jak to vše vyřídíme a na místo postavíme — na kancelář J. M. C. českou dostatečnou zprávu svou učiniti hleděli jakž též poručení V. Kn. M., jehož datum v Menším M. Pr. šestého dne Septembris léta tohoto 1621 to vsobě šíř obsahující zavírá. Na kteréžto milostivé poručení V. Kn. M. tak jsme se poslušně zachovali a dotčené strany k jistému dni o touž před sebe obeslali a takovou milostivou V. Kn. M. jim přednesli a jich, aby sobě raději k pokoji raditi dali, tak aby V. Kn. Milost z dalšího zaneprázdnění sjíti mohlo, poněvadž jinšími a většími věcmi, na němž jak J. M. Cís. králi a pánu našemu nejmilostivějšímu tak tomuto království Českému nemálo záleží, napomenutí učinili, po kterémž to napomenutí strany, ačkoliv tvrdočejny byly a jedna druhý v ničemž ustoupiti nechtěla, nýbrž každá práva býti chtěla, i vidouce my, že by se to netoliko prodlelo, ale také, že by ta věc k místu a konci přivedena býti nemohla, nepominuli jsme v tom dále pracovati a strany ještě k přátelskému o to porovnání napomenouti, tak aby k další přátelské smlouvě přijíti mohly a nebo aby strany nám to v moc k ubrmanské vejpovědi daly, my že chceme pokudž možné bude strany bez ublížení jedné i druhé spravedlnosti v tom pracovati, tak aby se V. Kn. Mti vůli radosti státi a oni náležitěho opatření dosáhnouti mohli, takto jsme strany o to všecky přátelsky porovnali: Předně, že pan David Floryn na místě Anny, manželky své, dědicův a budoucích svých na naše jednání, překládání a přímluvy v těch přech mezi dobré paměti panem Kašparem Vinterem z Polehrad, otcem manželky jeho, které jest on i pan David Floryn od desíti let pořád zběhlých s týmž panem Janem Hrochem o to jměl, od těch všech škod proto vynaložených nicméně úrokův, co by se z té sumy jeho hlavních dvou tisíc a jednoho sta kop míš. do tohoto času sešlo, upustil, a k tomu ještě z též sumy hlavní čtyři sta kop míš. k milostivému zalíbení V. Kn. Mti ulevil, tak, že též jeho hlavní sumy toliko sedmnácte set kop míš. jemu na témž

domě pozůstává, však v též sumě on pan David Floryn, pani manželka, dědicové a budoucí jeho, téhož domu Pikartovského v držení a užívání zůstávají mají dotud a tak dlouho, dokudž by jemu těch sedmnácteset kop míš. zcela a zouplna dána a zaplácena nebyla bez překážky každého jednoho člověka. Naproti tomu on pan Jan Hroch má moc míti a má na týž dům po kupci se ptáti jej podle své líbezny vůle zač nejdrážeji může prodati a speněžiti a i hned z takového prodaje nejprve a přede všemi jakž vejš dotčeno jeho p. Davida Floryna, dědice a budoucí jeho v sumě jeho z téhož prodaje, a nebo pokudž by kupce dostati nemohl, kdož by se koliv v penězích objíti mohl, spokojiti. I také jiné zápisníky na témž domě vedle zprávy pana purkmistra a pánův Star. M. Pr. doložených a na tu od V. Kn. Mti recessu prošlého splatiti.

Nicméně berní jakékoliv na témž domě zadržalých zvlášť, poněvadž dům Pikartovský nápadem po strejci jeho na něho pana Jana Hrocha připadl a přišel, náležitě vedle stavu svého jest povinen dáti a zaplatiti, ostatní pak sumu přebýhající k svému dobrému, jak se mu nejlépe viděti a zdáti bude, obrátiti. Po kterémžto našem přátelském jednání a této ubrmanské podle moci od stran nám dané vejповědi jsou strany na tom přestaly a sobě to, jakž na poctivé lidi náleží, zdržeti připověděly. Pročež V. Kn. Mti tuto svou poníženou relaci činíme a za to žádáme, že toto naše porovnáni a ubrmanskou vejповěď sobě oblíbiti, potvrditi a podle toho milostivým dekretem pánům purkmistrů a radě Star. Města Pražského o tom, aby do kněh jich městských vedle zápisu téhož domu vložiti a vepsati dali, milostivě poručiti ráčíte. I tím je strany i sebe k milostivé paměti V. Kn. Mti poručeno činíme.

Datum v outerý po sv. Františku léta 1621.

Rukop. č. 2234 f. 134. Arch. m. Prahy.

Zde zase počínají zápisny Daniele Hrocha z Mezilesic, taktěž syna Abr. Hrocha.

R. 1600. Jiřík mladší Vratislav z Mitrovic, na Zalší a Protivíně, purkrabě hradu Pražského, po Adamovi Ryzmberským z Janovic oznámil, že léta 1597 v ponděli po sv. Prokopu, Daniel Hroch z Mezilesic, syn a dědic po někdy Abrah. Hrochovi z Mezilesic, J. Mil. cí. rady pozůstaly, na díl pravý a též mající sobě od Jana a Samuele bratří svých vlastních Hrochů z Mezilesic, synův a dědicův téhož někdy Abrah. Hrocha z Mezilesic, J. M. cí. rady, díly jich jim na ní zapsaných listu náležeti a dokonalou vůli daný, Pohání Kryštofa Vodičku Horského z Vasršteina, měšťanina města Strakonice. Viniti jeho chce ze tři set kop gr. čes. dobrých stříbrných, rázu Pražského jistiny a k tomu 12 ouroků polouletních, od datum listův, to jest od léta a narození Syna Božího 1591, od ponděli po neděli Prosebné, jinak Křížové až do léta tohoto 1597 do ponděli po třetí neděli Prosebné, jinak Křížové, na svrchupsanou a zadrželou.

Z jednoho sta a 8 kop gr. čes. dluhu spravedlivého. Tu kdež týž Kryštof Vodička rukojmím již toliko sám jediný, živý zůstaly, v listu dluhu na papíře psaném, listu hlavního zv. Jana Vodičku Dvorského z Vasršteina, J. M. cí. služebníka nad počty

při puchaltery komory čes. kterýž již skrze smrt z tohoto světa sešel, Martinovi Štumandlovi, jinak Volatýmu, a Erhardovi Volfovi z Volfsdorfu, měst. Star. M. Pražského, jakožto poručníkům od purkmistra a pánův téhož Star. M. Pražského Markétě Kramerové vdově a na .onen čas paně Anežce dceři její pozustalý, po dobré paměti Jiříkovi Kramerovi z Norimberka, obývateli Star. M. Pražs. nařízenými na sumu svrchu psanou, těch čtyři sta kop i s úrokem svědčícím, tak jakž týž list dluhu to vsobě šíř obsahuje a zavírá.

Kterýžto dočtěný list dluhu měl jest sobě týž někdy Abr. Hroch z Mezilesic J. Mil. cí. rada, otec jich, Jana, Samuela a Daniela bratří Hrochů, od svrchu psaného Martina Štumandla, jinak Volatého, a Erharda Volfa z Volfsdorfu, měšťanínův Star. Města Pražs. jakožto poručníkův vejš psaných, s dobrou vůlí daný. —

Právě on v počátku psaný Daniel Hroch, že má sobě od svrchu psaných, Jana a Samuela bratří vlastních Hrochů z Mezilesic, synův a dědicův, někdy téhož Abr. Hrocha J. M. cí. rady, kterýmiž podle téhož Daniela Hrocha, bratra jich, jakožto vše synův a dědicův jeho dědictví náleží, díly jich v témž listu jim náležeti, pořádně s dobrou vůlí daný.

A jestli, že jest co na vejš psanou sumu, buď jistinou nebo roční dáno a vyplněno, to se pořádně podle práva provede a ukáže. Toho týž Daniel Hroch užiti nežádá. K tomu škod a nákladův.

Tu rada soudu nejv. purkrabství Pražs. slyševše tu při pūhonou, list dluhu k dobrému volení náleží zřízení zemské a tomu z té vedení pře vyrozuměvše, že se tuto od Kryštofa Vodičky z Vasršteina list dluhu s falší naříká a pečeti odpírá, jenž tomuto soudu souditi nenáleží. — Z těch příčin tato pře podavše na Jich Milost nejvyšší Pány úředníky a soudce zemské na plný soud zemský vésti, tak aby oboje strany na témž soudu zemském větším v pátek po sv. Jeronýmu nejprve příštím stály, tu při dále vedli a dokázaly. Protož jedné i druhé straně zapotřeby bude, aby příčiny J. M. dále zastaviti ráčí, tak aby se strany k sobě zachovaly.

Stalo se v pátek po na nebe vzetí Blahoslavené Pany Marie léta 1598.

Dána relace podání ve středu po neděli postní Reminiscere léta 1600.

D. Z. v. č. 174, B 11.

R. 1601—2. V sobotu po sv. Havle. Krištof Vodička z Hirschsteina a Vasršteina, měšťanín města Strakonice, pohání Daniela Hrocha z Mezilesic, syna a dědce po někdy Abrahamu Hrochovi z Mezilesic, J. M. cí. radu pozůstalého, nedílného a též majícího od Jana a Samuela bratří vlastních Hrochů z Mezilesic synův a dědicův téhož někdy Abrahama Hrocha z Mezilesic M. Cí. radu, díly jich po právu listův dluhů náležitě a dobrou vůlí dány.

Aby položil peníze nejbliže, ani jinak psaní jeho k témuž jest týž on, tedy Abraham Hroch z M. Jáchymovi Novohradskému z Kokořan. J. M. cí. presidentu komory České učinil, kteréžto psaní se za častou službu svou vám vzkazují a na zna-

mení práv, pane mě milostivě a laskavě ponížený, Pán Bůh všemohoucí a dobrotivý, pro spásu vůle Vaší, dal jsem list psaný v doklad, kteroužby toho jistou správu měl, že Jan Vodička z Vasršteina vznáší za odpuštění v té při jeho, žeby od téhož pana presidenta na jich díl, pořádný počet zřízen byl zcela propuštěný. Žádal týž Abrahama Hrocha z M., aby jeho pana Vodičku z Vasršteina z dočtěného závazku propustiti ráčil. Za tou příčinou, že list, co obnáší spolu na tři sta kop gr. čes. s úrokem tuto mění a list propuštěný majíc, podle něho k rukojmě tu zůstavujícího Krištofa Podušku pohnal, kterýžto rukojmě týž list psal a neřekl a pečet svou odepřel, dle všeho, žeby on pan Vodička všeho příčinou byl. Pročež psaní jeho jest důkazem psáno v Starém Městě Pražském léta 1596 svědčící.

Těž aby položil odpověď na papíře psanou a cožkoliv přijav za hodné od téhož Jana Vodičky Dvorského, jak výše praveno, postoupil do komory J. M. král. Českého hned, kterážto odpověď jeho za často přijatá. Urozený a vysoce urozený Pane a urozený a statečný Páni, týž páni milostivý. Jakého psaní jest o našem milostivém panu Abrahamu Hrochovi z Mezilesic J. M. cí. radu, aby k zlechčení mu podali, jsouce té vůle, mě v tomto dobrém poctivém předsevzetí mém, stran dbaje k odjezdu do král. Uherského proti nepříteli Turku, překážku činiti. Těž jaké nešlané proti všemu přijda, právu žádost jeho jest, že vše v sobě obsahuje a zavírá, při níž strany jsem srozuměl. V kteréžto odpovědi od něho p. Vodičky Dvorského, tu skrz něho odsuzuje a soudcem se dělá, jakožby se on p. Vodička toho všeho dopouštěti měl. Jak té odpovědi jeho, kteráž do komory král. Českého 13. dne máje nadepsaného léta 1596 podána jest, to v sobě v šir obsahuje a zavírá.

Tu při od soudu nejv. purkrabství Pražského na jich milost, urozené pány ouředníky a soudce zemské naplní, soud zemský menší, než by mu Danielem Hrochem z Mezilesic správa a dědici po někdy Abrahamu Hrochovi J. M. cí. radu pozůstalým na díl jeho, též majícím sobě od Jana a Samuela bratří vlastních Hrochů z Mezilesic a dědicům téhož někdy Abrahama Hrocha z M. díly jejich na nižepsaném listu dluhů naložiti, dobrou vůli dané, psané den vzadu, témuž Krištofovi Vodičkovi z Hirschsteina a Vasršteina pohnaným, strany druhé podané proti témuž Danielem Hrochem z M. k svědomí, pokuty a položení jednoho každého, majíc půl třetího tisíce kop gr. Pražských.

Ve čtvrtek sv. Humberta.

D. Z. m. č. 111 C 10.

R. 1603. Ve čtvrtek po sv. Jeronýmu. Anna Marie Hrochová, rozená Vinklerova z Hutnova, praví, že jest dlužna sto kop mišenských Danielovi Hrochovi z Mezilesic, manželu svému. V kterémžto dluhu jest postoupila jemu a tímto zápisem i hned postupuje dědictví svého a všech všelijakých práv a spravedlností svých, jí od někdy Pavla Vinklera z Hutnova otce jejího kšaftem na list mocný královský učiněný, odkázaných. Totižto, zahradu kdež slove na Písku blíže Menšího Města Pražského, v okrsku svém ležícím. Těž dědiny a nebo pole nad Bruskou v hliništích, jdouce od Brusky k Ovenci po levé ruce, proti polím na onen

čas Kundráta Dyrynka a jižním Barbory Tlpojnerový a Urbana Peseferkova blíž ležící, kteréhož okolo půl druhé kopy záhonův i s klány jest. S jiným užšíma všelijakým panstvím, tak a v témž plném právu, v týchž mezích a hranicích, v nichž to nadepsané dědictví záleží, nic ovšem nevyjímajíc, jakž jest té zahrady a pole nadepsaný Pavel Vinkler z Hutnova sám držel a po něm ona Anna Marie, dcera jeho, v držení a užívání byla.

I také tak, jakž o tom týmž kšaftem v desky zemské do kvaternu trhového rudého, léta 1595 v středu po Božím Těle, pod literou M 12 zapsaný p. s. a to vše v sobě šíře obsahuje a zavírá. A to k jmění, držení, užívání daný, k prodání, zastavení, zapsání a s tím vším jako svým vlastním dědictvím, vše vedle vůle své učiněný.

Žádného práva panství ani které zvláštnosti sobě tu ani budoucím svým, ani žádnému jinému, vedle dočteného kšaftu někdy Pavla Vinklera z Hutnova, zatím za všem svrchupsaném dědictvím, tudíž dále nepozastavuje.

Stalo se toto přiznání v domě jeho, Daniele Hrocha z Mezilesic, vedle vinici blíž Nové brány ležící, Před Janem Karlem Voračickým z Paběnic, král. JMti úředníkem při deskách zem. a Adamem Ryzmberským z Janovic, úředníkem podkomořího při des. zem. Jakožto vedle práva a zřízení zem. od úřadu desk zem. k nemocné vyslaných. Stalo se ve středu po sv. Michalu archandělu Páně, léta 1603.

D. Z. m. č. 236, N. 2.

Léta Páně 1604 v pátek po sv. Tomáši apoštolu. Stala se smlouva přátelská, dobrovolná, zcela dokonalá, a to mezi urozeným panem Janem Hruškou z Března na Perutci a Solnicích s jedné a panem Danielem Hrochem z Mezilesic strany druhé. A to taková:

Jakž jest on pan Jan Hruška z Března, jemu p. Danielovi Hrochovi z Mezilesic na oznámenou žádost jeho 300 kop míš. a to vše na celých tolařích, na nich ražený nejvyššího kurfirsta Saského, totiž 287 tolarů po 73 rýnských počítajíc a k tomu nádavkem 49 rýnských, z čehož úplně 30 kop míš, čímž propůjčil. Kteroužto sumu on pan Daniel Hroch z M. jemu p. Janu Hruškovi z Března, dědicům a budoucím jeho, takto smlouvenou jest pojistil a pojišťuje takto: Totiž nadepsanou sumu těch třech set kop gr. míš. na svrchupsané mince tolarů, jemu půjčených a vyčtených, zastavil jest jemu p. Janovi Hruškovi z Března, dědicům a budoucím jeho a touto smlouvou zastavuje dědictví své v Starém M. Pražském „u zlatého klíče“ blíž brány Nové, mezi domy Erazíma Hlouška ševce a Vilimkovic zahradou podle té Nové Staroměstské brány ležící.

Totiž; domeček svůj dědičný, s věží starou pustou, cihlami přikrytou, spavlači při ní dřevěnou, šindelem přikrytou, která v té věži podle samé ulice na zdi staré hlavní, k témuž domečku v mezi náležitě stojí. Krov té věže staré a pavlače pana Jana Hrušky z Března, od domu jeho na proti přes cestu, z druhé strany té ulice ležícího, přes tu ulici a cestu k té mříži staré docházející a do ní patřící, té mříže Erazíma scházející a též se v ní tenká zeď přičí a témuž domu jeho p. Hrušky, který jest od p. Jana Hrocha z M. koupil náležející se začíná až na druhou

zeď, podle samé Nové brány, nad tou svrchu psanou Vilímkovic zahradu dosahuje i stou zdi a gruntem pod ní, též také z dvorečkem ohrazeným při témž domečku, s pavlačí mezi ležicím. —

V kterémžto místě, témuž domečku a věži, podle zprávy lidské, jest se někdy za předešlých králův Českých v léno choval, potud jakž nyní týž dvoreček od druhého velkého domu a zahrady neb placu jeho p. Daniele Hrocha plotem a ohradou prkenou, svrchu šindelem přikrytou, ohrazen a od měren jest. A to vše pospolu ležící, tou prkenou ohradou a podle ní zdi při témž dvorečku ležící, a to s pokojemi, komorami, sklepy, okny, dveřmi, průchody a se všemi zdmi a grunty, na kterýchž to stavení a zdi založené a stavěné jsou, s tím vším a všelijakým příslušenstvím k tomu přináležejícím, se vši zvolí, plným panstvím, jakž jest toho on sám p. Daniel Hroch po nebožtíkovi panu Abrahamu Hrochovi, panu otci svém, dostal a u držení, užívání byl. A také tak, jakž na témž dědictví, podle zprávy jeho p. Daniele Hrocha od předešlých králův Českých jistý majestát v deskách zemských jest, kteréž on i hned vyhledati a panu Janovi Hruškovi z Března ukázati má. Plněji vše drží, nic ovšem nevyjímajíc a sobě tu ani dědicům a budoucím svým, na tom na všem jaké zvláštnosti nepozastavujíc a téhož svrchu psaného dědictví on p. Daniel Hroch jemu p. Janu Hruškovi z Března v té svrchupsané sumě, jistě hned touto smlouvou postoupil na tento nížepsaný způsob, že on p. Jan Hruška z Března, s dědici a budoucími svými, má a bude v té nadepsané sumě téhož domečku s pavlačí, mezi dvorem a což koliv k tomu náleží užívati, držeti, jakž se jemu libiti a zdáti bude, bez všelijakého práva p. Daniela Hrocha, dědicův a budoucích jeho, překážky.

Kteroužto sumu nadepsanou, těch 300 kop míš. týž p. Daniel Hroch z Mezilesic, s dědici a budoucími svými, majestát povinen o sv. Jiří nejprve příštím léta 1605 a neb ve dvou nedělích potom konečně témuž p. Janu Hruškovi, neb dědicům a budoucím jeho, v domě jeho p. Jana Hrušky, tu kdež jest také on sám pan Daniel Hroch takové peníze přijímal — nikde jinde — zase na takové svrchupsané celé mince, totiž těch napřed psaných 287 tolarův kurfirstských po 73 rejn. dáti a zaplatiti a zouplna vyčísti i také pokudžby na to nějakou správku vynaložené bylo, to zase nahraditi. A on p. Jan Hruška přijímá takové peníze, má jemu p. Danielu Hrochovi téhož zastaveného dědictví jeho zase postoupiti.

Pak-liby on p. Daniel Hroch v tom nadepsaném čase, neb dědicové a budoucí jeho, když by ho Pán Bůh smrti uchovati neráčil, ty sumy na ty svrchupsané mince jemu p. Janu Hruškovi z Března zase zouplna nedal a nezaplatil a v témž domu jeho, jakž ze svrchu vše jemu je jich vyčetl a téhož dědictví svého, tak jakž se nadpisuje zase nevyplatil, tedy po vyjití těch dvou nedělí po sv. Jiří jakž se též nadpisuje nejprve příštím, pořád zběhlých, Téhož nadepsaného dědictví, se vším k tomu příslušenstvím, jakž se to napřed jmenuje, on p. Jan Hruška, dědicové a budoucí jeho, jemu p. Danielu Hrochovi, dědicům a budoucím jeho a ne žádnému jinému, bez své dobré vůle postupovati po-

viní nejsou a bejtí nemají. Nýbrž po vyjití času, plnění té sumy a nevyplacení jí, jenžto vše, což takto zastaveno jest, jemu p. Janovi Hruškovi, dědicům a budoucím jeho dědičně zastaviti má a k vyp'acení toho žádného dalšího práva on p. Daniel Hroch ani dědicové a budoucí jeho míti nemají a nebudou a to žádným způsobem.

Dále také on často, psaný p. Daniel Hroch z Mezilesic, jemu, p. Janu Hruškovi z Března, dědicům a budoucím jeho, tento smlouvou se dobrovolně zavazuje a připovídá, že pak též svrchu psané dědictví své, v čase přežitém a takto smluveném tak podle té smlouvy zase vyplatil, že potom toho žádnému jinému mimo téhož p. Jana Hrušku z Března, prodávati, zastavovati ani žádným vymyšleným způsobem obejiti nemá a činiti nebude. Nýbrž i hned po vyplacení toho, však pokudžby toho vypustil, má to témuž p. Janu Hruškovi, zač by spravedlivě stálo prodati a to jemu, po témž prodeji a přijetí za ty peníze dědičně zase postoupiti.

A pak-li by se o to sami smluviti nemohly, tehdy mají se sobou stran po dvou přátelích dožádati a toho na ně podati. A což by oni koliv v tom za spravedlivé uznali, mají o to mezi nimi jistou výpověď učiniti a on p. Daniel Hroch povinen jemu p. Janu Hruškovi, bude-li jemu toho potřeby, pokudžby tomu všemu, což se tak nadpisuje, týž p. Daniel Hroch dobrovolně, žádostně učinil, bude sobě bez přítomnosti druhé strany s povolením pánův úředníkův Pražských, menš. desk zem. v desky zemské dáti a vložití.

A podle toho nadepsané dědictví s jeho příslušenstvím, s jedním komorníkem Pražským se uvázati a po témž umazání téhož dědictví, se vším jeho příslušenstvím, u dědičné držení a užívání a s ním jakož svým vlastním má zas státi.

A k tomu p. Daniel Hroch touto smlouvou, s dědici a budoucími svými, jest zavázán, že jemu p. Jan Hruška z Března to nadepsané dědictví své, totiž: týž domeček s věží, pavlačí, dvořečkem, se zdmi a grunty i se vším k tomu příslušenstvím o tom právu, jakž jest jemu to na díl jeho dostalo a jakž jest toho sám v držení a užívání byl. V té svrchu psané zástavě aneb pokudžby to časně vyplatil, potom v prodané sumě má a povinen bude v desky zem. vložití zprávou obyčejnou, čímž má neb míti bude třetinové i jakž země za právo má.

Pak-li by to ručení podle této smlouvy žádosti neučinil a po vyjití dvou nedělí jemu na před věděti dati, toho nevykonal, tehdy on p. Jan Hruška bude moci jej p. Daniela Hrocha z M., dědici a budoucí jeho, k vykonání toho všeho a téhož vkladu zprávou nadepsanou před pány úředníky Pražské menš. desk zem. ku čtyřem nedělím obeslati a on, p. Daniel Hroch s dědici a budoucími svými, po vyjití těch čtyř neděl má k tomu žádost učiniti, žádných dalších odtahův v tom nežádajíce a jich k užití nemajíce, pod propadením jemu p. Janovi Hruškovi, neb dědicům a budoucím jeho. Jestliže by v těch v čtyřech nedělích od vyžádání obeslání tomu všemu dosti neučinil a nebo jakých odkladův toho obeslání, až by naň vyšlo, nevyhledal, jednoho sta kopgroš. čes. pokuty dá. Kteréžto pokuty on p. Jan Hruška má na

něm p. Danielovi Hrochovi listem zatýkacím, vyžádajíc jej od pánův úředníkův Pražských menších desk zemských, bude moci dobejvati je i zatýkati, po právu kráčet, tak jako by tu pokutu jistým právním nálezem na něm obdržel. Avšak nic méně, předce on p. Daniel Hroch tomu všemu podle této smlouvy dosti učiniti, týž vklad vykonati a zprávu nadepsanou opatřiti povinen budu, s touto při to m znamenitou výminkou . Jestliže by se v témž nadepsaném, neb potom vyplacení toho prodaného dědictví, nyní neb v tom čase, dříve, než-li by se to v desky zem. vložilo, jaká závada našla a vyhledala. pro kteroužby on p. Jan Hruška téhož dědictví, tak jemu zastaveného neb prodaného v pokojném držení zastaviti a jeho v desky zem. v kladení pojistiti nechtěl a neb nemohl, o čemž se nyní, aby co z toho na překážce býti mělo, tehdy bude míti vůli on p. Jan Hruška k němu p. Danielovi Hrochovi, dědicům a budoucím jeho o to nadepsanou sumu 300 kop gr. čes. na tu napřed psanou minci v tolařích jemu půjčených i úrok z nich, od času užívání té zástavy hleděti a jeho neb dědice a budoucí jeho v té sumě na jeho škodu napomínati.

Tím vším způsobem i právem z prodlení pokutou i jako by na to měl list hlavní na pergameně psaný, podle obyčeje a řádu zemského a notule kanceláře Pražské. A tak jsou sobě obě strany to všecko, což vtéto smlouvě psáno jest, jak na dobré a a spravedlivé lidi náleží, držeti a v tom zadost učiniti připověděli.

A pro lepší jistotu a důvěrnost toho, nadepsané strany tuto smlouvu přečtenou svými vlastními jsou pečeti a v nich se rukama svými podepsali.

A uznávají také, pan Jan Hroch z Mezilesic, jakožto bratr vlastní jeho pana Daniela Hrocha, jsou té smlouvy přítomen a k ní povolení své davše, též jest pečet svou vedle nadepsaných přítiskl. A na svědomí toho, dožádali jsou se též obě strany, urozených, pana Zikmunda Knoblocha z Knoblochshofu a na Butovicích, soudce, nejvyš. purkrabství Pražs. rady a pana Vilima Rutovce z Aurazu, že jsou k této smlouvě též pečeti své vlastní na svědomí dali, však sobě a dědicům svým beze škody, pečeti k užití dali. Kterážto smlouva dvakráte v jednotejná slova sepsána, spečetěna a stvrzena, za jednou každou jedna zustává. Stalo se léta svrchupsaného.

Daniel Hroch z Mezilesic
rukou vlastní.

Jan Hruška z Března.
rukou vlastní.

Jan Zikmund Knobloch na Butovicích.

Jan Hroch z Mezilesic.

Tato smlouva v desky zemské od Jana Hrušky z Března a na Perutci a Solnicích, na výminku v té smlouvě dostavenou, vložena a slovo od slova vepsána jest.

D. Z. v. č. 179, C. 8.

R. 1605. Ve středu po provodní neděli Jakub Menšík z Menšteina po Pavlovi Losovi z Potšteina oznámil p., že léta 1604 v úterý po památce sv. Pavla Volf Knejšl z Borovska, pohnal jest do soudu menšího purk. Pražského Daniela Hrocha z Mezilesic, viniti jeho chce s půl třetího sta kop jistiny nedo-

dalích a nedopracovaných. K tomu z jednoho úroku polouletního za šest neděl od datu listu, to jest: Od léta narození Syna Božího l. 1603, od pátku po památce narození blahoslavené Panny Marie až do čtvrtka po slavném Hodu Velikonočním, léta tohoto 1604. Na všecku sumu jistinou, to jest čtyři sta kop čes. zadal jich jedenácti kop. sedmnácte kop, půl sedma kop vše český.

Z jednoho úroku polouletního 1604 na vejš psanou sumu jistinou nedodalou a nedopracovanou těch půl třetího sta kop gr. čes. zadrželých, s půl osmnácte kopy dluhu pravého a spravedlivého. A to vedle zapsání jeho Daniela Hrocha z M. v listu dluhu na papíře psaném, pravém listu hlavního, s pečetí vlastní pečetěnou a s podpisem v něm jména rukou vše jeho vlastní a k tomu též pečet přitištěnou pečetí jiných dvou dobrých lidí na dožádání jeho Daniela Hrocha z M. na svědomí, na čtyři sta kop, nadepsanému Volfovi Knejšovi z Borovska s úrokem svědčícím, tak jakž týž list dluhu to vsobě šíř obsahuje a zavírá.

Na kterýžto list dluhu a sumu v něm zapsanou, poněvadž dáno a zejména jest půl druhého sta kop gr. toho on Volf Knejšl z Borovska užítí nežádá. Než ostatní nedodalou, nedopracovanou sumu a úroky, což psáno k němu Danielovi Hrochovi z M. aby jemu s toho práv byl a, jestli jest co výše, na tu sumu jistinou nebo úroků dáno a zapláceno, to se podle práva pořádně provede a ukáže. Toho on Volf Knejšl užítí nežádá. K tomu ze škod a nákladu, kterýž jest k úřadu, sešlo se 36 kop.

Podle kteréhožto pŕuhonu, dáno jest jemu Volfovi Knejšovi z Borovska původu, proti němu Danielu Hrochovi z Mezilesic pohnanému, v nálezu za právo. Ve čtvrtek po neděli Judica léta 1605. Po kterémžto nálezu on Volf Knejšl původ, po právu jítí chce, dáno relatce ve středu po neděli provodní leta 1605.

D. Z. v. č. 179, A 23.

Vedle svrchupsaného zápisu, připsáno toto :

Léta 1605 v úterý po sv. Martinu.

Volf Knejšl z Borovska na tuto relaci na proti psanou, od úřadu nejv. purkrabství Pražského, na provedení vyšli proti Danielu Hrochovi z Mezilesic znamenáném, p. že všeho práva svého, jemu touž relací a psaní až k listům na odhad práva domovního náleží, toho postoupil jest a tímto zápisem postupuje Anně z Hutnova, manželce Jana Matyáše Glouchova, měšťanína Menšího M. Pražského a to k jmění daný, zapsaný, zastavený a neb jinou téhož práva postoupený, s tím jako svým vlastním učiněný, v témž právě dočtěné relaci a právu až k listům na odhad daného, žádného práva ani ke škodě zvlášností tu sobě on Volf Knejšl na tom na všem nepozastavuje. Nýbrž to všecko praveno vše za ní záleží, na ní Anně z Hutnova, neb jest v plném právu.

Kteréžto postoupení práva, nejvyšší rada a Pána p. Rudolf II., s Boží milosti volený římský, Český jakožto král ráčil dáti milostivé povolení, tak jakž relace jeho na gruntovní relaci zlatém, léta 1605 v pátek pv sv. Martinu. D. Z. v. 179, A 23.

R. 1608. Jan Diblík z Votína, pohání Daniela Hrocha z Mezilesic, viniti jej chce z jednoho sta kop gr. míšen. dobrých stříbrných, rázu Pražského, dluhu pravého a spravedlivého. A to

vedle zapsání jeho Daniela Hrocha v listu šuldprychtním na pa-
píře psaném, s pečetí jeho vlastní pečetěnou a s podpisem rukou
jeho, vše vlastní, na sumu svrchupsanou, těch jedno sto kol-
míš., jemu Janovi Diblíkovi z Votína bez úrokův svědomým, tak-
jakž týž šuldprycht plně svědčí.

A maje on Daniel Hroch z Mezilesic jemu Janovi Diblíkov
z Votína, týž dluh v čase již dávno prošlém dáti a zaplatiti, toho
jest neučinil a učiniti zanedbává až posavád. Protož. aby stál
D. Z. m. č. 98, A 15.

R. 1637. Kateřina Barbora Hrochová z Mezilesic byla pro-
vdána za Jana Václava Platteru z Rosnfeldu a z Hohenfalu pána
na Řepíně, kteréhož obdařila synem. Po smrti svého manžela
provádala se znovu za Jana svob. pána z Valderode, J. M. cí. radu
a majitele panství, s kterýmž také splodila syna, ale brzy na to
zemřela. — Zem. arch. sbír. Wunšvitzů. Slov. Čech, Orth a
Sládek.

R. 1639 31. května. Jachym Hroch z M., listem Janovi
z Rottálu, nejv. sudímu mark. Moravského, přihlašuje se jako
legetář k pozůstalosti Karla Bruntálského z Vrbna.

Vysoce urozenému Pánu p. Janovi svobodnému pánu z Rot-
tálu na Napájedlých a hradě Kvasicích, dědtčnému stříbr. komor-
níku ve Štýrsku, J. M. cí. radě komorníka a nejvyššímu sudímu
markrabství Moravského, Pánu ke mě milostivému.

J. M. vysoce urozený urozený Pane, Pane ke mě milostivý.
Poněvadž J. M. cí. král a Pán Pán náš, všech nejmilostivější,
jistou komisi, v příčině pozůstalosti dobré paměti J. M. pana Karla
Bruntálského z Vrbna naříditi a V. M. osobu v té příčině za před-
ního pana komisaře vystaviti ráčila,

Kdež dovědouce se toho, že jednomu každému z legátorů,
aby o své odkazy k prvnímu jali se ohlašovaly, skrze jisté pa-
tenty vyměřeno jest,

I já též v tom se ohlašuji, že sobě 2 koně dobrý od ne-
božtíka pana Karla z Vrbna kšaftem pořádně odkázáno mám. —
Žádaje, že mě při témž odkazu pozůstaviti a k němu dopomoci
ráčíte,

Ku kterýžto věci nemoha sám státi, pana p. Komínka
z Engelhausenu plným právem zmocňuji, aby on, jak nejlépe
moci bude, na místě mém, té věci konec učinil a což koliv on
učiní, takto chci za podstatno držeti, jak bych toho všeho sám
přítomen byl. A to k zisku i k strátě, sebe dáte laskavě k pro-
tectví.

Vaši Mil. se poroučeje, Vám k službám poviný
Jachym Hroch z Mezilesic.

Orig. zem. arch.

Tímto Jáchymem končí další zprávyneb, jak se zdá, uchýli
se rod Hrochů v těchto zlých dobách na Moravu. Doufám, že
co se týče jmen rodových Hrochů, podal jsem svým přátelům
a známým pěknou sbírku a zvláště urozené paní Pavlíně Kel-
blové z Geizinku roz. Hrochové, choti kníž. Lichtenšteinského
správce v Kolodějích.

J. H.

Dodatek.

Naše archivy chovají v sobě ohromné množství zápisů, zvláště rodových, které však není možno všecky vyhledati, jelikož nejsou doposud sestaveny úplné rejstříky. Proto pro badatele jest to velice obtížná a nemožná věc, sestaviti úplný soupis zápisů kteréhokoliv rodu.

Při vyhledání zápisů v Deskách Zemských, byl jsem sklaman z toho důvodu, že celá řada rejstříku při Deskách chovaných neodpovídá dnešní době. Puzen láskou k starým rodům českým, vydal jsem r. 1915 »Rejstřík osobní a místní« »Desk Zemských větších od r. 1541, čís. 1. 2.«, v kteréžto práci budu dále pokračovati.

Kurka, Josef em. farář. v St. Kolíně Arohidiakonáty Kouřimský, Bole-slavský, Hradecký a diecése Litomyšlská. Místopis církevní do roku 1421. V Praze 1915, str. VIII 712. Tiskem a nákladem Českoslovanská akciové tiskárny v Praze, Spálená ul. 15. Cena brož. výt. 8 K. — Z nenadání objevil se nedávno na poli literárním znamenitý historik, do té doby úplně neznámý v širší veřejnosti, a zajisté již od let horlivý a pilný pracovník v domácím dějepise, zejména ve věcech církevních. Ohlásil se před 2 lety malým, ale o důkladné znalosti věci svědčícím spiskem nevelkého rozsahu, ale řízného obsahu, o němž se zmínil Sborník Historického kroužku r. 1913, str. 110. Jest to emer. farář Josef Kurka, jenž dobu zaslouženého odpočinku tráví ve Starém Kolíně. Nyní vydal objemný spis o 720 str. lexik. formátu. Jaká jeví se v něm mravenčí, dlouholetá pile při shledávání a sestavování drobných dat od nejstarších zpráv až do roku 1421. Pan spisovatel sebral tu a sestavil dle pramenů tištěných a z archivů veškerý zprávy týkající se obročí duchovenských ve zmíněných archidiakonátech a v diecési Litomyšlské dle jednotlivých dekanátů. Zprávy ty kromě toho mohou sloužiti teč jako nejstarší místopis církevní a poněkud i občanský do r. 1421. Jsme povděční vdp. spisovateli za toto velezáslužné dílo, jímž obohatil a na které může býti pyšna naše historická literatura. Každý církevní i mnohý jiný historik dle potřeby nahlédne do tohoto spisu jako do zdroje, z něhož se snadno čerpá, když se sbírají data a sestavují monografie dějepisné. I najde je snadno i bez připojeného rejstříku míst kostelních. — Knihu tuto netřeba doporučovati, jen na ni upozorniti; doporučuje se sama svou důkladností a přehledností.
Dr. M. Kovář.

Dodatek redaktora. Záslužné dílo horlivého badatele o dějinách litomyšlské diecese doporučuje se samo sebou a jest vítáno. Těšíme se na svazky další a přejeme si, aby v těchto p. spisovatel důsledně stále označoval prameny, z nichž jednotlivé zprávy jsou čerpány, (i když dle roků snadno se najíti může svazek sbírky Libri confirmationum, jak se spisovatel v předmluvě zmiňuje, postačí v řádce udati svazek a stránku), dále aby i tam, kde se faráři rychle střídali, uvedeni byli do podrobná, jakož i aby byla vedlejší jména veškerých osob označena.

Ferdinand Kindermanna von Schulstein *Prememoria*: Ueber den Zustand der Seelsorge auf den Kameralherrschaften in Böhmen vydal dr. V. J. Nováček ve Zprávách král. České Společnosti nauk 1914, str. 38.

Slovutný ředitel král. zemského archivu podal zde zajímavý pramen pro poznání poměrů duchovenských z r. 1777 z c. a k. společného finančního archivu ve Vídni. Předeslal krátký úvod, v němž se dovidáme o rozkazu daném vrchnímu inspektorovi německého školství v Čechách, pozdějšímu biskupu Litoměřickému, Kindermannovi, aby, jezdě po panstvích komorních a komorou spravovaných statcích exjesuitských, nepozorovaně vyzvěděl stav duchovní správy na těchže statcích a podal o tom zprávu Kindermann tak učinil, zpráva byla podána 1778 cís. Marii Terezi, která ji odevzdala vrchnímu řediteli komorních statků dv. radovi von Raab. Návrhy obou byly projednávány 22/4 1779 ve schůzi dvorní komory a česko-rakouské dvorní kanceláře. Námítku, že by svěřený dohled nad duchovenstvem Kindermannovi bylo zasáhnutím do pravomoci biskupů, císařovna sama odstranila.

Zpráva má dva odstavce a přehlednou tabulku.

V prvním odstavci se Kindermann zmiňuje o vadách, které zjistil u duchovenstva, jeho malém příjmu a vzdálenosti přifařených osad, pro nedokonalý dozor a obsazování far. V druhém udává prostředky, jimiž by se nedostatům těm mělo odpomoci. Návrhy Kindermannovy jsou velice zajímavé.

V přehledné tabulce jest uvedeno panství Pardubice (město Bohdaneč, Sezemice, Dašice, Holice, Přelouč, Labská Týnice, Vosice, Mikolovice, Roveň, Chvojno), panství Poděbrady (město Sadská, Činoves), panství Kolín (Starý Kolín), panství Brandýs (město Čelakovice, Kostelec, Chotětov, Předměřice), panství Zbirov (městečko Žebrák, Cerhovice, Mýto, Drahoňův Újezd, Mirošov, Osek, Počápy u Berouna, Přisečnice (Pressnitz), Petrovice v Berounsku, Bernardice u Bechyně, Katovice u Strakonice, Dolany u Klatov, Schönficht u Kynžvartu a Miltíkov, Kinsberg (Loretto), Probluz u Nechanic, Žirec (Schurz) u Králové Dvora, Dubenec, Kocléřov (Ketzelsdorf), Rokytnice (Rognitz) u Trutnova, Žacléf (Schatzlar), Písečná u Zamberka, Luže u Vys. Mýta, Liběšice u Onštku, Ouštěk (Auscha), Levín, Verneřice (Wernstadt).

Bylo by zajímavé sledovati, jak se návrhy Kindermannovy vyplnily při zakládání nových far za Josefa II. Jsme velice vděční za tento krásný příspěvek k církevním dějinám českým.

Šimák Josef V. dr. Zpráva o literární pozůstalosti B. Balbína. uložené v knihovnách kanonie strahovské a Musea král. Českého (Věstník české Akademie, r. 24, (1915), 62, 159.

Mimořádný prof. dějepisu českého na české universitě v Praze uveřejnil zde vzácnou a záslužnou, ovšem i namahavou práci. V úvodu říká, že „kdybychom měli všecko, co z kronik a listin se dostalo do rukou Balbínových, oč bohatší by byla dnes historická naše literatura“. Slovně p. professor je velikým ctitelem Balbínovým, jak z jeho spisů o něm patrné jest. Za doby Balbínovy nestávalo ještě kritiky moderního směru, ale dobře poznamenává, že ješitější historikové už tehdy většinou pracovali „z pramenů, kronik, akt, listin a dopisů“ a shromáždili si „z nich aparát bohatý a vzácný“ nejen sobě „ale i pro nás, zachovavše či nahrazující ve svých spisech neb i jen výpiscích neznámá, ztracené originály“. Spisovatel probral s velikou pilí 594 čísla v 9 rukopisech, k nimž podal vzácné poznámky. Věcný rejstřík usnadňuje nemálo obeznámení se s tímto obsahem bohatým a zajímavým. A. R.

Obsah ročníku XVI.:

<i>Gross Hynek</i> : Dva inventáře záduší sv. Vítu v Čes. Krumlově z konce 16. století	48, 74.
<i>Hroch Josef</i> : Sběrka písemných památek rodu Hrochů z Mezilesic od r. 1440 do r. 1630	18, 100, 153, 209
<i>Kovář Dr. M.</i> : Mikšovicova kronika lounská	57
<i>Minařík Klemens</i> : Vikáři české františkánské provincie od roku 1451 do r. 1517	1
<i>Navrátil Dr. M.</i> : Okres Vlašimský	10, 88, 136, 199
<i>Podlaha Dr. Ant.</i> : Třetí díl rukopisného sborníku Evermonda Jiřího Košetického	34, 167
<i>Štědrý Fr.</i> : Proč nepodařilo se obrátit na víru katolickou vinařů zvláště v okolí pražském	53
— Pře o polovici statku odoumrlného nefizeného a nekřesťovaného po Jakubovi Lhotovi z Šebína	65, 122, 187
<i>Teplý Fr.</i> : Chodská registra kostelní Loučimi	40
— Burian Celerin Braumhauský z Rozstějna	113, 176

Drobné zprávy.

<i>Halouzka Jan</i> : Z matrik města Zábřeha	63
<i>ř Patera Ad.</i> : Bohemika různých knihoven (děk. Vodňanské)	111

Posudky.

<i>Kurka Josef</i> : Archidiakonáty, Kouřimský, Boleslavský, Hradecký a diecese Litomyšlská (dr. M. Kovář)	223
<i>Nováček Dr. V. J.</i> : Ferdinand Kindermanns von Schulstein Promemoria: Über den Zustand der Seelsorge auf den Kameralherrschaften in Böhmen	223
<i>Sedláček Jan</i> : Zbytky register králův římských a českých z let 1361 až 1480 (Štědrý)	64
<i>Šimák Dr. Jos. V.</i> : Zpráva o literární pozůstalosti B. Balbína	224